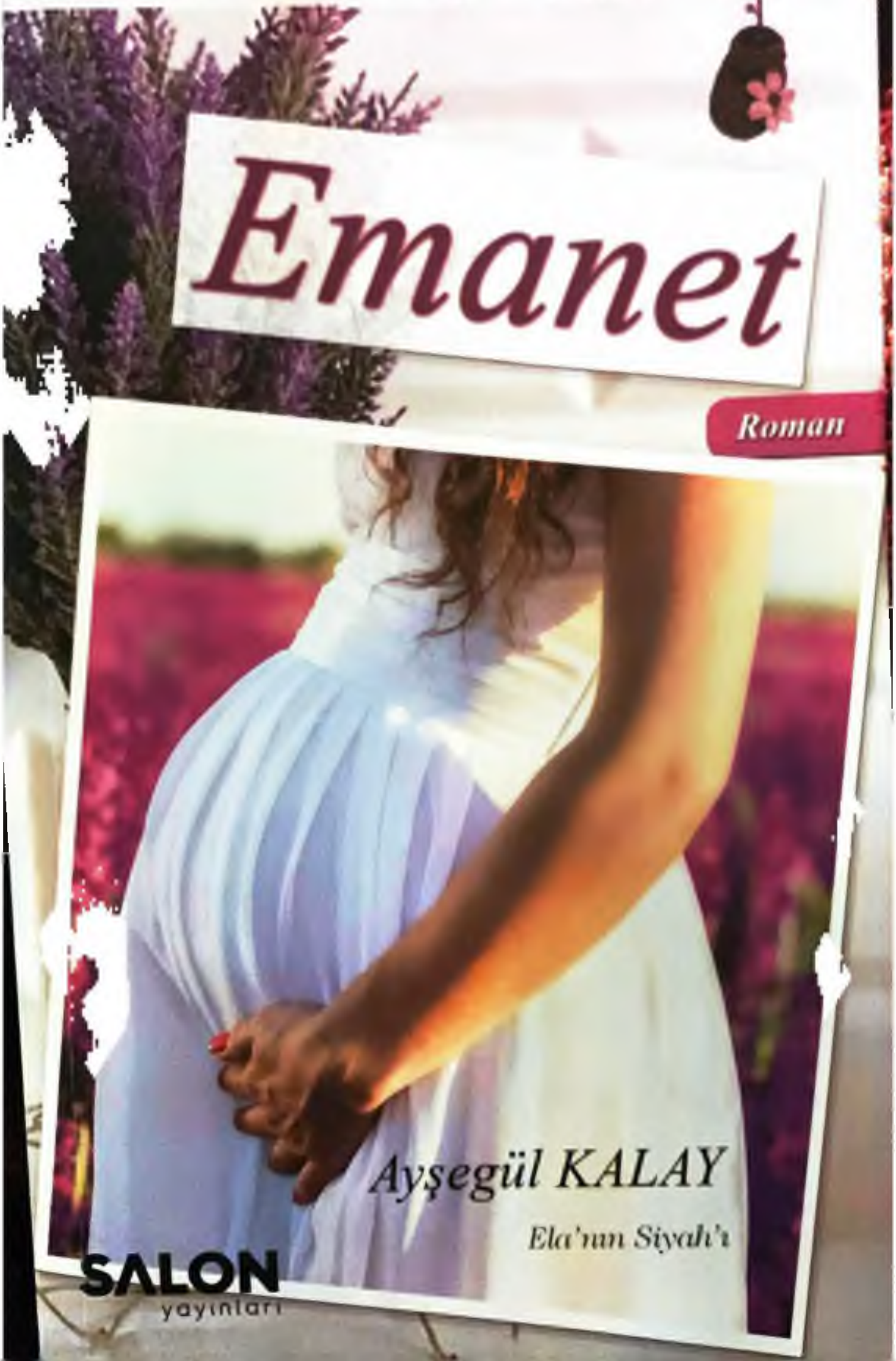
O, henüz karnında bile taşımadığı bir bebeğin emanetçisiydi.

Emanet

Roman

Ayşegül KALAY

Ela'nın Siyah'ı

SALON
yayınları

Emanet

Ayşegül KALAY

Genel Yayın Yönetmeni
Yusuf Ziya Aydoğan

Dizgi & Kapak Tasarımı
Eğitim Yayınevi
Dizgi & Grafik Birimi
Ali KOCABIYIK

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertfika No: **14824**

Eylül 2016
ISBN 978-605-9831-72-7

Baskı Cilt
Dizgi Ofset
Matbaacılar Sit. 10451 Sk. No:4 Karatay/KONYA

Copytight © Bu kitabın her türlü yayın hakkı **Salon Yayınlarına** aittir. **Salon Yayınları** ® Eğitim Yayınevi' nin Tescilli Markasıdır.

SALON yayınları

Atakent Mahallesi Yasemen Sokak no:4/b
Ümraniye / İSTANBUL
Merkez Tel: 0.332.351.92.85

1.
"İLK ADIM"

Nikâh masasında, üstünde sade beyaz elbisesi ve titreyen elleriyle kavradığı mavi güllerden oluşan gelin demetiyle oturmuş, olacakları bir yabancı gibi dışarıdan izliyordu. Yanı başında oturan adamın nefes alış verişlerini hissettiği için oldukça gerilmişti. Derin bir nefes aldı ve ela gözlerini çekinerek adamın yüzüne taraf çevirdi. Bir haftadır tanıdığı bu adamın yaklaşık beş dakika sonra karısı olacaktı ve bu onun nefessiz kalması için yeterli bir sebepti.

Adamın siyah gözleri bir anda bulunca ela gözlerini, şaşkınca bakakaldı siyah gözlere. Adamın siyah gözlerinde anlam veremediği bir huzur yakalamıştı ve bu onu bulunduğu ortamdan soyutlamış gibiydi. Bir çeşit girdap gibi sürüklenirken adamın siyah gözlerinden karanlığa, mantığı bu duruma dur demeyi başaramamıştı.

Ela gözleri, adamın yüzünde tek hareket eden noktaya, dudaklarına inmişti. Adamın hareket eden dudaklarından çıkan sözleri, bulunduğu ortama yabancılaştığı için duymamıştı ancak o dudaklardan "Ayşegül" isminin çıktığını anlayabilmişti. Kendi isminin farkına varınca, kaybettiği tüm algısını geri kazanmış ve duyduğu ilk cümle "İyi misin?" olmuştu. Düştüğü durumdan dolayı kızaran yanaklarıyla sadece başını sallayabilmişti.

Bakışlarını önüne çevirdiğinde, "Memur bey sana soruyor Ayşegül." diyen adamın sesi doldu kulaklarına. Bir daha adama dönmeye cesaret bulamayarak, nikâh memuruna baktı.

"Özür dilerim, bir kez daha sorar mısınız?" dediğinde bile sesi yaşadığı gerginlikten dolayı titreyerek çıkmıştı. Nikâh memuru, gülümseyerek sorusunu yeniledi.

"Ayşegül Akhan, Arslan Kahraman'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Nikâh memurunun sorusuna vereceği cevabı netken bile konuşamıyordu. Çünkü siyah gözler tam olarak yüzünde geziniyor ve o bunu fark ettiği için cevap verecek gücü kendinde bulamıyordu. Gözlerini saniyelik bir şekilde kapatıp kendini toparladı.

"Evet, kabul ediyorum"

Nikâh memuru, aynı soruyu siyah gözlü adama sorduğunda, teklemeden aynı cevabı vermişti. Artık o, evli ve kocasına bir bebek vermek zorunda olan bir kadındı. Henüz karnında bile taşımadığı bir bebeğin emanetçisiydi.

***

Bir hafta önce...

Güçsüz ellerini lavabo mermerine yaslamış bir şekilde, yorgun ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Karşısında bulunan aynadan kendini kontrol ettiğinde, uykusuzluktan ve bakımsızlıktan gözaltları morarmıştı. Yüzü çökmüş ve bitmek bilmeyen bir yorgunluğun esiri olmuştu. Gittikçe onu tüketen bir zehri bedenine almış gibiydi. Her gün onu, biraz daha öldüren bir zehri...

O zehir, Bahar'ın bedeninde olan tümördü. Bahar'la birlikte onu da öldüren bir tümör... Yürümesi, konuşması ve hatta bakışları dahi Bahar'dan daha kötü bir hal almıştı. Çünkü sen acı çekersin canın yanar, kardeşin acı çeker kalbin yanar ve kalbin yanarsa senden geriye hiçbir şey kalmaz.

Önündeki musluğu açıp, ellerine suyun akmasına izin verdi. Ellerini kısa bir süre suyun altında oyaladı ve avucuna dolan suyu hafif bir hareketle yüzüne savurdu. Aynı şeyi birkaç kez daha yapıp musluğu kapattı ve yüzünden akan sularla bakışlarını aynaya kaldırdı. Çaresizliği, gözbebeklerinden bile fark ediliyordu.

Tek bir şey istemişti... Tek bir şey... Kardeşinin hayatta kalmasını...

Lavabodan çıkıp, ezberlediği hastane koridorlarında Bahar'ın odasına doğru yürüdü ağır bir şekilde. Koridorda dalgınca ilerlerken, omzuna çarpan kişiye dönüp bakacak kadar bile gücü yoktu. Adımlarını umursamadan atarken, arkasından birinin onu izlediği hissine kapılıp durdu ve yavaş bir hareketle döndü. Gördüğü tek şey koridoru dönen siyah takım elbiseli, yapılı bir adamın arkadan görüntüsüydü.

Yaşadığı şeye anlam veremeyip, odaya doğru ilerlemeye devam etti. Bahar'ın odasına yetiştiğinde, Bahar'ın doktoru Mehmet Bey'in odadan çıktığını fark etti. Adımları hızlanırken, Bahar'ın yine bir ağrı nöbeti yaşadığını düşünüp telaşlandı. Doktoru yakalayabildiğinde, sesinin her tınısında çaresizlik vardı.

"Mehmet Bey, Bahar iyi mi? Yani ağrısı falan mı başladı?"

Mehmet Bey, top sakalı ve siyah çerçeveli gözlüğünün arkasından gülümseyip, karşısındaki kızı rahatlatmaya çalıştı. Oldukça zor zamanlar geçirmişlerdi ve Mehmet Bey o zor zamanların en önemli şahitlerinden olmuştu.

"Telaş yapma Ayşegül, Bahar iyi. En azından şimdilik... Durumu biliyorsun, bunların hiçbiri sürpriz değil. Kısa bir vaktimiz kaldı ve bizim o ameliyatı yapmamız gerekiyor. Yoksa sonucu değiştiremeyiz maalesef"

"Biliyorum. Ama çaresizim... Dediğiniz miktardaki parayı bulmak şöyle dursun, hayatım boyunca görmüşlüğüm bile yok."

Mehmet Bey, sıkıntıyla nefes alıp verdi. O kadar çok yardım etmek isterdi ki şu çaresiz kızlara ama onun elinden de fazlası gelmezdi. Yapabildiği tek şey, daha iyi bir tedavi görmesi için bu büyük ve tüm donanımlara sahip hastaneye getirmek olmuştu. Ancak bundan ötesini o bile karşılayamazdı.

"Biliyorum Ayşegül. Umarım geç olmadan bir çare buluruz"

"Umarım." diye fısıldadı, Ayşegül. Mehmet Bey, diğer hastalarına gitmek için yanından ayrıldığında, dolan gözlerini geri iterek kendini toparladı. Ağlamak yoktu. Ağlamak sadece Bahar'ın daha çok üzülmesine neden oluyordu ve bu onun en son istediği şeydi.

Yüzüne güzel bir gülümseme takıp, odaya girdi. Yatağında serumu yeni bitmiş bir halde uzanan kardeşine doğru ilerledi. Kendi gözlerinin aynısı olan gözler ona döndüğünde, onun gülümsemesine karşılık sitemli bir yüz karşılamıştı onu.

"Ben burada yatıp, serumlarla kafa bulayım sende çık gez dolaş. Oh ne ala memleket valla. Nerdesin sen bakayım 18 dakika 27 saniyedir. Hatta 28 saniye, şu anda 29..."

"Şu anda da 30... Bahar, delirdin mi sen kuzum?"

Bahar, yüzünü asarak çocuksu bir hava verdi kendine. Aslında aralarında çocuk olan Ayşegül'dü. Çünkü o daha çok duygularıyla yaşarken, Bahar mantığıyla hareket ederdi. Ayşegül'ün çocuksu halleri en güzel özelliği iken, Bahar'ın ciddi duruşu onun en önemli özelliği idi. Yani şu anda yaptığı durum Bahar'a uymazken, Ayşegül onun bu haline gülmekle yetindi.

"Delirdim. Şu yatakta yatıp durmaktan delirdim. Ayşegül, bahçeye falan çıksak olmaz mı?"

"Olmaz, hava karardı. Yarın sabah çıkarız olmaz mı? Hem güneş açar ve havadaki soğuklukta biraz kırılmış olur"

"Tamam, ama yarın olduğunda başka bahane bulmak yok."

"Yok."

"Söz mü?"

"Ayşegül sözü... Şimdi biraz kenara kayda uyuyalım şişko."

Bahar, bir yandan kenara doğru kayarken diğer yandan söylenmeye devam ediyordu.

"Sensin şişko. Hem yatağımda uyutuyorum hem de nazını çekiyorum. İyi valla!"

Yatağa iyice uzanmış ve örtüyü üzerine çekmiş olan Ayşegül'e kısa bir süre sonra sarıldı Bahar. Son anlarının her bir saniyesi, kardeşinin kokusunu alarak geçmeliydi. Gördüğü her yerde Ayşegül olmalıydı. Duyduğu her ses, onun sesi olmalıydı. Çünkü o, onun için yaşamdı. Bilirdi ki, dünyaya gözlerini kapattığı an, Ayşegül'ün yapacağı ilk şey dünyaya veda etmek olacaktı.

"Ayşegül, yapma."

Ayşegül, üzerinde ona genişçe sarılmış kardeşinin söylediğiyle gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Neyi ima ettiğini çok iyi anlamıştı ancak bunu yansıtmak istemediğine kararlıydı. Dolan gözlerini ve titreyen sesini umursamadı konuşurken.

"Birde şişko değilim dersin. Ezdin beni ya!"

Bahar, kendini geri çekip başını yastığa yasladı ve gözlerini Ayşegül'ün gözlerine dikti.

"Bu kader benim. Benim kaderimi sende yaşamak zorunda değilsin."

"Bu kader ikimizin Bahar... Sen ve ben aynı anda gelmedik mi dünyaya? Şimdi aynı anda gitmemizin ne sakıncası var ki?"

"Vazgeçmeyeceksin değil mi? Ne desem boş." dediğinde bekledi bir süre ve cevap bekledi Ayşegül'den. Ama cevap her zamanki koca bir nefes alış-verişti.

"Âşık olacaktın hani sen? Bir adam çıkacaktı karşına, seni çok seven ve tabi seninde çok sevdiğin... O hayaline yazık değil mi?"

"Kimse kimseyi sonsuza kadar sevmez demiyor muydun sen? Bende beni sonsuza kadar sevmeyecek bir adamı ne yapayım ömrüme katıp?"

Bahar, inatçı kardeşine gülümseyip "Keçi." diyip gözlerini kapattı. Uyumak ona da Ayşegül'e de iyi gelecekti. Uykuya dalmadan önce Ayşegül'ün sesi doldu kulaklarına.

"Ablanla doğru konuş, dakikalarla da olsa senden büyüğüm."

İkisi de huzursuz ve bir o kadar gergin bir uykuya kapattı gözlerini. Gece boyu gördükleri kâbus dolu rüyalar, uyuma isteklerini bile bitiriyordu. Ama gözlerini yeni günde umut bulmak amacıyla, şikâyet etmeden kapatmaya gönüllüydüler her zaman...

***

Hızla attığı adımlarını, çaresizliğine çare bulmak amacıyla atıyordu yeniden. Her defasında umutla geçtiği bu hastane koridorlarından, bu kez eli boş geri dönmek istemiyordu yüreği. Bir baba için daha büyük bir imtihan var mıdır, çocuğunun sağlığından başka?

Bulabildiği tüm umutlara sığınacak ve olmayanı oldura-cak güçtedir babalar. Evladını ölüm denen gerçeklikten kur-tarmak için, gerekirse kendi canından dahi geçmektir, göze aldıkları. Onlar için çokta zor değildir yapacakları bu seçim. Sadece canlarından kopan canın, gözlerinde gördükleri ışıltı yeterlidir, ikna olmaya...

Oysa yeterli değildir hiçbiri... Ne bitmez tükenmez bir servet yeterlidir hasta bir kalbi ölümden korumaya, ne de bir can alabilir başka bir canın yerini... Çaresizlik dediğimiz ze-hir, tam da bu sırada tüm hücrelerimize yayılıp yok etmeye başlıyordu tüm umutları... Geriye sadece o huzurlu kelimeyi söylemek kalıyordu bizim için...

"Hayırlısı..."

Adımları daha bir hızlanırken, kendisine birinin çarp-masıyla duraksadı ve çarpan kişiye doğru döndü. Ona çarpan kızı gördüğünde, kız umursamazca yoluna devam ediyordu. Arslan, kaşlarını çatıp *"Bir özür dilemeye dahi gerek duymu-yor küçük hanım."* diye söylendi içten içe. Umursamamaya çalışarak yoluna devam etti.

Hem bebeği Nehir'in doktoru hem de yıllardır arkadaşı olan Selim'in odasına geldiğinde, kapıyı iki kez tıklattı ha-fif yumruk yaptığı eliyle. Selim'in *"Gel."* dediği sesini duy-masıyla yavaşça asıldı kapı kulpuna. Kapıyı açıp içeri doğru geçti bir iki adımda. Selim, önündeki dosya yığınından başını kaldırıp, yaralı bir kalbe sahip dostuna baktı. Yerinden gü-lümseyerek kalktı ve masasının etrafından dolanıp, Arslan'la tokalaştı.

"Hoş geldin kardeşim. Nasılsın?"

"Nasıl olduğum vereceğin habere bağlı. Umarım bu kez elimi boş göndermezsin Selim."

Selim, bulduğu çareden emin bir şekilde gülümsedi Ars-

lan'a. Aylardır aradığı çareyi bulmanın haklı sevinciydi yüzündeki gülümseme.

"Bu kez elin boş dönmeyeceksin, ama bulduğum çareye ne dersin bilemem."

"Çare seçecek kadar geniş bir zamanda değilim. Her neyse kabulüm."

Selim, masasına doğru ilerleyip, koltuğunun yanına geçti ve eliyle masasının önündeki koltukları işaret etti.

"Hadi otur, uzun bir konuşma olacak. Doktor bir arkadaşımda bize katılacak, beyin cerrahıdır kendisi."

Arslan, koltuklardan birine yaklaşıp oturacağı anda, kapı hızla açıldı. Üstünde doktor önlüğü ve sol elinde tuttuğu sarı bir dosyayla gelen adam, Selim'in beklediği kişiydi. Adam, Selim'e gülümseyip, Arslan'a doğru uzattı elini.

"Beyin Cerrahı Mehmet Küçük"

Arslan, kendisine uzatılan eli samimice sıktı ve yüzüne samimi bir ifade bıraktı.

"Arslan Kahraman"

Selim'in gösterdiği koltuklara oturduklarında, Selim'in gözleri önündeki dosyalara dönmüştü yine. Her ne açıklayacaksa, cümlelerini toplaması gerektiği belliydi. Kısa bir bekleyişten sonra gözlerini Arslan'a kaldırdı.

"Şimdi... Arslan, bildiğin gibi aylardır kızın için uygun ilik arıyorduk. Ancak henüz uyumlu bir donör bulamadık. Zaman kaybediyoruz ve bizim Nehir'e ilik verebilecek bir kardeşe ihtiyacımız var. Konuştuk bunları, biliyorsun... Ancak aynı anne ve babadan dünyaya gelen kardeşlerde bile, HLA uyumu yüzde 25 oranında. Bu nedenle, Nehir'in dünyaya gelecek olan kardeşinde bu uyumu yakalamak çok zor bizim için... Bu yüzden donör uymayabilir ve ilik naklini

yapamayabiliriz."

"Yani..."

Yani kardeşim, bize rahmetli eşin Nehir'in HLA doku tipine uyumlu bir anne adayı gerekiyor. Böylelikle istediğimiz o yüzde 25'lik uyuma yaklaşabiliriz ve biz öyle bir uyum yakaladık... Bahar Akhan."

Arslan, gözlerin heyecanla daha çok açıp, "Bahar kim?" diye sordu. Bu soruya en başından beri sessizce yerinde oturan Mehmet Bey cevap verdi.

"Bahar, benim hastam. Beyninde bir tümör var ve ameliyat olması gerekiyor."

"Ne yani, bana hasta bir anne adayı bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?" derken sesindeki hem siniri hem de alay tınısını yok edemedi Arslan.

"Hayır, anne olabilecek kişi Bahar değil. Onun tek yumurta ikizi Ayşegül... HLA doku tipi, çift veya tek yumurta ikizlerinde aynıdır. Yani Bahar'ın HLA doku tipi, Nehir hanımın doku tipiyle uyumluysa, Ayşegül'ün de uyumlu olduğunu gösterir ve bu kızınız için o yüzde 25'lik uyumu sağlayabilecek bir kardeş şansını doğurur." diye açıklayan Mehmet Bey'e, Selim devamını getirerek destek verdi.

"Ve bu da kızının kurtulması için oldukça yüksek bir şans. Elimdeki verilerde HLA antijen çiftlerinde 10'da 10 uyum söz konusu. Ben 10'da 9 uyumuna bile razıyken, bu kusursuz uyum bizim için gerçekten mucize Arslan. Ayşegül senin bebeğini doğurmak için en uygun kişi."

Arslan, dinlediği her şeyi kafasında tarttığında, her şey mantıklıydı. Ama tek bir soru işareti kalıyordu geriye ve o soruyu da beklemeden yöneltti karşısındaki doktorlara.

Peki, her şey tamam ama Ayşegül dediğiniz kız, bana

bebek vermeyi neden kabul etsin ki?"

Mehmet Bey, elindeki sarı dosyayı açıp, önündeki masaya bıraktı ve Arslan'a doğru itti.

"Ayşegül ve Bahar... Yetimhanede büyümüş 20 yaşında iki genç kız... Kimseleri yok ve buna rağmen ayakta kalmak için ellerinden geleni yapmışlar. Bahar'ın beyninde bir anda oluşan tümör, kötü hayatlarına daha kötü bir yol çizmiş maalesef. Bahar ölüme çok yakın ve biraz tanıyorsam o öldüğü an Ayşegül'ü kimse hayatta tutamaz. Bahar'ın ameliyatını Türkiye'de sayılı doktor yapabilir; çünkü tümör beyinde çok hassas bir bölgede. Anlayacağınız o doktoru getirtebilecek paraları yok... Siz Bahar'ın hayatını kurtarırsanız, Ayşegül'de kızınızın hayatını kurtarabilir."

Arslan, eline aldığı dosyayı biraz karıştırıp, masaya geri koydu.

"Ya kabul etmezse..."

Selim, elinde tuttuğu kalemini sıkıntıyla dosyaların arasına atıp, arkasına doğru yaslandı.

"Sende kabul etmesi için ikna et o zaman Arslan. Bu donör uyumunu bir daha bulamayabiliriz ve o da kardeşi için bir daha böyle şans bulamayabilir."

Arslan, eline geçen fırsatı ne olursa olsun kullanacaktı. Her ne gerekiyorsa yapacaktı ve o kızı ikna edecekti.

"Tamam, gelsin görüşelim o zaman."

"Şu anda kardeşinin yanında ve saatin akşam olması nedeniyle uyuyorlardır. Bence bu görüşme işi yarına kalsa daha iyi bir sonuç alabiliriz."

Arslan, Mehmet Bey'e hak verip yerinden kalktı.

"Tamam, yarın sabah gelirim. Kıza bir şey söylemeyin, her şeyi ben açıklarım."

2.
"ELA'NIN SİYAH'I"

"Kızla sert bir şekilde değil, kibar bir şekilde konuş Arslan."

Arslan, eliyle alnını sertçe ovdu ve çatık kaşlarıyla Selim'e baktı.

"Selim, karışma... Nasıl istersem öyle konuşurum."

Selim, gözlerini devirip, "Eğer kabul ederse, senin bebeğini taşıyacak o kız. Bence biraz saygıyı hak ediyor." diye söylense de, Arslan'ın önemsemediğini biliyordu.

Arslan, yapmak zorunda olduğu evlilik için bu derece sert ve huysuzdu. Yıllardır tanıdığı bu adam aslında gayet iyi bir insandı ama yaşadıkları onu biraz böyle olmaya itmişti. Arka arkaya aldığı darbeler onu çekilmez ve dengesiz bir adam haline getirmişti. Biraz sonra gelecek olan kıza dahi, nasıl davranacağını kestiremiyordu.

"Arslan, biliyorum bu evliliği zerre kadar istemiyorsun ama Ayşegül'de seninle evlenmek için yanıp tutuşmayacak. O da senin gibi çaresiz ve kardeşi için mecbur. Sakın bu mecburiyetin verdiği siniri kızdan çıkarma."

Arslan, hiçbir şey demeden beklemeye devam etti. Karşısına gelecek olan kız kim olursa olsun, tavrı net ve belliydi.

•••

Ayşegül, kendisine seslenilmesiyle, gözlerini yavaşça açtı. Karşısında Mehmet Bey'i bulduğunda, yanında uyuyan Bahar'ı rahatsız etmeden yataktan yavaşça kalktı.

"Benimle biraz dışarı gelir misin Ayşegül?" diye soran Mehmet Bey'e, uykulu haliyle başını salladı ve onun peşine takılıp odadan çıktı. Hastane odasının önünde durduklarında, Mehmet Bey coşkuyla konuşmaya başladı.

"Ayşegül, Bahar kurtulabilir..."

Ayşegül, uyku haliyle Mehmet Bey'in dediklerini ilk başta anlamayıp, "Nasıl yani?" diye sordu. Mehmet Bey, gülümseyip anlatmaya devam etti.

"Biri var... Bahar'ın tüm masraflarını karşılayacakmış ve şu anda Selim Bey'in odasında seninle görüşmek için bekliyor."

Ayşegül, duyduklarına inanamıyor bir haldeydi. Bir şans... Hayatın ona ve kardeşine verdiği bir şans vardı. Umudun bittiği yerde, bir güneş doğmuştu ömürlerine. En olmaz dedikleri anda, bulmuştu işte çare onları.

"Tamam, hemen gidelim o zaman."

Mehmet Bey, Ayşegül'ü yanına alıp Selim'in odasına doğru ilerledi. Odanın önüne yetiştiklerinde, arkasında heyecandan ölebilecek halde olan Ayşegül'e döndü.

"Ayşegül, sakin ol ve adamı iyice dinle olur mu? Bak bu Bahar için son şans ve bence bunu kaçırmamalısınız... Hadi, derin bir nefes al, içeri geçelim."

Ayşegül, Mehmet Bey'in dediklerine başını sallayıp, kendine sakin kalmak yönünde uyarılar verdi içinden. Derin nefesler alıp, Mehmet Bey'in açtığı kapıdan küçük ve yavaş adımlarla içeri doğru ilerledi. İlk gözlerine ilişen, Selim'di. 30 yaşlarındaki adam, gözlüklerinin arkasından Ayşegül'e ba-

kıp gülümsedi. Ayşegül'de bu sıcak harekete gülümseyerek karşılık verdi.

Selim'in uyarı dolu bakışları Arslan'ı bulduğunda, Ayşegül'ün gözleri de sadece sırtını görebildiği adama kaymıştı. Adamın, siyah takım elbisesi kadar siyah olan saçlarının gürlüğüne takıldı gözleri. Adamın yüzünü görmek için meraklansa da, yanlış bir şey yapmamak için sabırla bekledi olduğu yerde.

Selim, Arslan'a gerekli uyarıları yansıttığını düşünerek yerinden kalktı. Eline aldığı dosyayla, "Mehmet Bey, biz çıkalım da onlarda rahatça görüşmelerini yapsın." diyerek kapıya doğru attı adımlarını. Ayşegül'e bir kez daha gülümseyip, Mehmet Bey'le odadan çıktı.

Ayşegül, kapanan kapıya bakıp tedirginlikle alt dudağına dişini geçirdi. Gözleri hala kapıdayken, adamın sert ve sabırsız sesi doldu kulaklarına.

"Orada daha ne kadar dikileceksin?"

Arslan, Selim'in uyarılarına rağmen ses tonunun sert çıkmasına engel olamamıştı. Sesinden bile, bu evliliği ne derece istemediği belli oluyordu. Ayşegül, yavaş adımlarla adamın karşısındaki koltuğa doğru ilerledi ve aynı yavaşlıkla oturdu. Karşısındaki adama bakamadığı için gözleri Selim'in masasının üstündekilerdeydi. Oldukça heyecanlanmıştı. Bu heyecanını bir şeye bağlayamasa da karşısındaki adamın gergin ve sert tavırlarının bu haline bir etken olduğunu biliyordu.

"İsmim, Arslan Kahraman." diyen adamın sesi yine sert ve toktu. Sesindeki sertlik otoriter olduğunu bas bas bağırıyordu ama yinede kendini tanıtmasıyla kırılan bu gergin ortamdan cesaretle, "Benimde Ayşegül Akhan." diyebildi. Gözleri cesaretle adamı bulduğunda, siyahın en koyu tonuna

sahip gözlerini gördü. Adamın siyah gözleri, siyah gür saçlarına muhteşem bir uyum sağlarken, içinde bir denizi barındırırcasına dalga dalgaydı.

Arslan, kendi siyah gözlerine takılmış ela gözlere bakıyordu bilinçsizce. Yeşil rengine yakın ela gözlerinin, bal rengiyle bezenmiş hareleri çekmişti dikkatini. Gözleri büyük ve etrafına çevrilmiş olan kirpikleriyle oldukça dikkat çekiciydi.

"*Bu gözlere bir kez bakmanın yetmeyeceği çok aşikâr.*" diye geçirdi içinden Arslan. Takılıp kaldığını fark etti kızın ela gözlerine... Huzursuzca yerinde biraz dikleşip, gömleğinin yakalarını düzeltti ve boğazını temizleyerek söze girdi.

"Mehmet Bey söylemiştir ama ben yinede en baştan anlatayım. Zaten konunun tam olarak ne olduğunu benden duymanı isterim. Şimdi... Ben kardeşin Bahar'ın tüm ameliyat ve hastane masraflarını karşılayacağım."

Ayşegül, adamın sert sesi yerine daha bir sakin bir tınıyla karşılaşmıştı bu kez. Ama adamın konuyu ne kadar ciddiye aldığı ortadaydı ve bu onu sessizce dinlemesi için yönlendirmişti.

"Ayşegül, ben de bunun karşılığında senden bir şey isteyeceğim. İsteyeceğim şey kolay bir şey değil ama kardeşinin hayatı karşılığında bana bunu yapmak zorundasın."

Ayşegül, adamı istemsizce baştan sona süzdü. Zengin olduğu her yerinden belliydi. Duruşu, konuşma şekli ve kıyafetleri... Her şeyi ben zenginim diye adeta bağıran bu adam, onun gibi çaresiz ve elinde yaşayacak bir evi dahi olmayan bir kızdan ne isteyebilirdi ki?

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu gelecek olan cevaptan çekinerek. Aklına türlü türlü senaryolar dizilmişti bile. Benimle bir gece diye saçmalamazdı her halde... Ya da

Bahar'ın karşılığında böbreğini ver demezdi. Ne isteyecekti bu adam ondan?

"Bana bir bebek vermeni istiyorum."

Ayşegül'ün şaşkınlıkla büyüyen gözleri, kulaklarının duyduğu cümleye inanamadığının göstergesiydi. Zihni çoktan o cümleyi tekrar tekrar başa sarıp, yanlış duyduğuna inanmak istiyordu. Ama tüm bu başa sarmalar dahi, duyduğu cümleyi değiştirmiyordu. Adam "*Bana bir bebek vermeni istiyorum.*" demişti açıkça.

"Şaka yapıyorsunuz değil mi? Yani, ya ben yanlış duydum ya da siz bana hiç komik olmayan bir şaka yapıyorsunuz."

Arslan, kızın tepkisini haklı bulmuştu; ancak başka nasıl söylenir bilememişti. Düştüğü duruma sinirlenirken, yapabileceği başka bir şeyi olmadığı için çaresizdi. En çokta buna sinirleniyordu, çaresiz kalışına...

"Doğru duydun. Ne bir şaka ne de bir yanlış anlaşılma... İstediğim şey çok net, senden bana bir bebek vermeni istiyorum."

"Madem bir bebek istiyorsunuz, gerçek bir evlilik yapın. Sevdiğiniz kadınla!"

Sevdiğiniz kadınla... Zihni bu iki kelimeyi yankılayıp durdu Arslan'ın. Sevdiği ve evlendiği bir kadın vardı zaten. Ta ki ölüm karısını ondan alana kadar...

Nehir... Yanlış bir zamanda ve çok yanlış bir şekilde başlayan bir aşktı. Ama her şeye rağmen birbirinden vazgeçememiş ve büyük bir aşkla evlenmiştiler. Evlilikleri Nehir'in hamile olduğunu öğrenmeleriyle daha bir güzelleşmiş ve gerçek anlamda imrenilen bir aşka sahip olmuşlardı. Acı ise saklı bulunduğu kapıların arkasından bekliyordu, gün

yüzüne çıkacağı zamanı. O gün geldiğinde, yaşanan trafik kazası hayatını tepetaklak etmişti. Hamileliğinin dokuzuncu ayındaki Nehir'e, son anda sezaryenle kurtulan bebeğiyle veda etmişti.

Bebeğiyle yeni bir hayata başlamışken, Nehir'in ona bıraktığı emanetiyle de sınanmıştı. Bebeği lösemi hastasıydı ve ilik nakline ihtiyacı vardı ve o ilik için karşısındaki kızın ona vereceği bebeğe ihtiyacı vardı.

"Gerçek bir evlilik istemiyorum. İstediğim tek şey bir bebek ve sen kardeşinin hayatı karşılığında bana o bebeği vereceksin."

Ona kafa karışıklığıyla bakan kızın ela gözleri, köşeye sıkışmış bir kedi misali bakıyordu. Yüzünü tırmalamak isteyen ama karşısında cesaretsiz kalan bir kedi...

"Bak, bu dediğim şey bir evlilikle gerçekleşecek. Yani sandığın gibi evlilik dışı bir şey mevzu bahis bile olamaz. Doktorlar hazır, aşılama yöntemi uygulanacak. Sen sadece bebeğimi taşıyacaksın. Sandığın gibi bir evlilikten bahsetmiyoruz."

"Sonra... Yani bebek doğduktan sonra..."

"Bebeği bana vereceksin ve biz boşanacağız. Bebek için hiçbir hak talepte bulunmayacaksın ve hayatımızdan çıkacaksın. Merak etme, yeni bir hayat kurmak için sana gerekli tüm imkânları sağlarım."

Ayşegül, adama kızgınca baktı. Kendini ne sanıyordu bu adam? Dünyaya bir bebek getirecek ve hiç yokmuş gibi çekip gidecek. Böyle bir şeyi asla yapmayacaktı. Asla!"

Yerinden hızla kalkıp, "Ben asla böyle bir şey yapmayacağım. Bir bebeği dokuz ay boyunca içimde büyütüp, öylece çekip gidemem. Siz ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Teklifinizi

kabul etmiyorum Arslan Bey." diyip odanın kapısına doğru hızlı adımlar attı. Kapı kulpuna bir eliyle tutunmuşken, adamın içinde kızgınlık barındıran hafif alaylı sesini duydu.

"Demek kardeşinden bu kadar çabuk vazgeçiyorsun."

Kapıyı hızla çarpıp, kendini hastane koridoruna attı Ayşegül. Adamın son cümlesinin kalbini sızlattığını hissetti. Kardeşinden vazgeçemezdi ama karşılığı olarak dünyaya getireceği bir bebekten de vazgeçemezdi. Yaşadığı kafa karışıklığı, Bahar'ın odasına yetişmesi ve Bahar'ın ağlayan sesini duymasıyla son buldu. Bahar'ın odasına hızla dalan Ayşegül, kardeşinin yaşadığı yeni bir baş ağrısı kriziyle daha karşılaştı. Hızla yanına gidip, kollarıyla sardı kardeşini ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam, geçecek can parçam... Az daha dayan ne olur."

Bahar'ın dinmek bilmeyen ağrısı ve gözyaşları Ayşegül'ün aklına adamın sözlerini düşürdü. Hayır, vazgeçemezdi kardeşinden... Ölümünü beklerken, acı çekişlerine hiç dayanamazdı. Değiştirdiği ani kararıyla, Selim'in odasına koştu hızla. Odaya yetişip, kapıyı çalmadan açtı ve kalan son nefesleri arasında odaya bakındı. Selim'i tek başına odada bulduğunda yüzü düştü.

"Arslan Bey nerede?"

Selim, kıza şaşkınlıkla bakıp, "Biraz önce çıktı." diye cevap verdi ve kızın kapısının önünde hızla kayboluşunu izledi. Hastane koridorlarını hızla arşınlarken, kimlere çarptığını umursamadı Ayşegül. Otoparka hızla indi ve arabaların arasında Arslan'ı aramaya başladı. Gözleri bulduğu anda adamı, bir adım dahi atacak gücü kalmamıştı. Ciğerlerinde kalan son nefesiyle seslendi adama.

"Arslan Bey!"

Arslan, şoförü Ali'nin açtığı kapıdan tam binecekken, duyduğu ismiyle duraksadı ve omzunun üstünden arkasına dönüp baktı. Ayşegül'ü gördüğünde, yüzünde 'umut' anlamına gelen bir gülümseme meydana gelmişti. Tekrar önüne dönüp, biraz önceki ciddiyetini takındı ve kıza doğru dönüp, yavaşça ilerledi. Kızın karşısına geldiğinde, koşmaktan nefessiz kalan ciğerlerine derin nefesler çekmesini izledi. Ela gözleri biraz öncekine nazaran hafifçe kızarmış ve ağladığını belli eden bir kızarıklıkta küçük burnuna yerleşmişti. Kurumuş dudakları aralanıp, söyleyeceği şeyden emin olmadan tekrar kapandı. Omzuna kadar gelen boyu ve masum yüzü onun oldukça genç olduğunu fark ettiriyordu.

Son kez derin bir nefes alıp, sessiz çıkan sesine umursamadan net bir şekilde dile getirdi kararını Ayşegül.

Teklifini kabul ediyorum, sana bir bebek vereceğim... Lütfen şimdi kardeşimi kurtar."

3.
"MAVİ GÜLLER"

5 gün sonra...

Ameliyathane kapısının önünde, duvara yaslanmış bir şekilde oturuyordu. Sessiz ama derin bir şekilde ağlıyordu kaderine. Bahar'ın ameliyatı iyi geçerse, iyileşecekti. Mehmet Bey, ameliyattan umutluydu ve başarılı geçtiği takdirde, hızla toparlanacağını söylemişti. Bu onun için en büyük mutluluktu. Can parçası, tek ailesi hayatta kalacaktı.

Bahar hayatta kalacak, Ayşegül ise bilmediği ve yabancısı olduğu bir yola doğru adım atacaktı. Verdiği karardan her ne kadar korksa da asla pişman değildi. Yine olsa, aynı kararı vereceğini biliyordu.

Her gün gelip onu görse dahi, evleneceği adamı tanımamak onu ürkütüyordu. Aslında en zor olanı ise taşımak zorunda olduğu bebekten vazgeçeceğini bilmekti. O gün geldiğinde ne yapacağını düşünmek bile onu yeterince üzüyordu. Kim dünyaya getirdiği bir bebekten öylece vazgeçebilir ki?

Ela gözleri, ameliyathane kapısını bulduğunda, Bahar'ın oradan sağ salim çıkması için ümit etti. Bahar kurtulduğunda, ona diyecekti peki? Senin için anlaşmalı bir evlilik mi yaptım diyecekti?

"*Hayatımı, senin hayatın için feda ettim.*" diyemezdi Ayşegül. O zaman yaşadığına bile sevinemezdi kardeşi. Asla bilmemeliydi, asla.

"Yenge bir şeye ihtiyacın var mı?"

Derinden gelen kalın ve tok ses, gözlerini ameliyathane kapısından çekmesini sağlamıştı. Başucunda duran Ali'ye kaldırdı bakışlarını. Yavaşça yerinden kalktı ve gülümsemeye çalışarak, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok Ali abi, teşekkür ederim." dedi. Ayşegül, kendisinden büyük olan bu adama başka nasıl hitap edeceğini bilmediğinden, Ali abi demeyi daha uygun buluyordu. Arslan, şoförü Ali'yi Ayşegül'ün her hangi bir ihtiyacı olur diye hastanede bırakmıştı ve Ali, Ayşegül'ün yanından bir an bile ayrılmamıştı. Görevden çok, abi yanı ağır basıyordu, Ayşegül ve Bahar'a karşı.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa buradayım yenge." dediğinde, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. En az Ayşegül kadar merak ediyordu Bahar'ı.

Uzun bir bekleyişin ardından, ameliyathane kapısı sonunda açılmıştı. Önden çıkan Mehmet Bey ve bu ameliyat için özel getirilen Selçuk Bey, yüzleri gülümser halde Ayşegül'e baktı. Ayşegül, aylar sonra mutluluktan gözyaşı dökmeye başlamıştı. Tüm acılar, sadece umutlu bir gülümseyişle bitmişti.

"Bahar kurtuldu Ayşegül. Kardeşin artık hep seninle..." dedi içtenlikle Mehmet Bey. Artık mutlu olmalıydı bu iki kız...

"Çok ama çok teşekkür ederim. Bana hayatımı geri verdiniz." diyen Ayşegül, Mehmet Bey ve Selçuk Bey'in kendisinin arkasına bakmasıyla, arkasına döndü. Arkasında onu sessizce izleyen Arslan'ı bulduğunda, minnet dolu bakışlarını adamın siyah gözlerine demirledi. Her ne kadar karşılığını alacak olsa bile, şuan yaşadığı duygu için bile minnettardı ona.

Arkasına dönüp, yavaş adımlarla karşısına geçip durdu. Arslan'ın ifadesiz bir şekilde bakan yüzüne, gülümseyerek

baktı. Neşeyle bakan ela gözleri, soğuk bakan siyah gözlere etki etmişti ki, bir anda bir gülümseme yer aldı adamın yüzünde.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı Ayşegül. Arslan, onun mırıldanarak konuşmasına karşılık fısıldayarak cevap verdi.

"Bende teşekkür ederim. İlerde bana ümit olacağın için..."

Arslan'ın gözlerindeki hüznü fark etti Ayşegül. Yaralıydı karşısındaki soğuk durmaya çalışan adam. Acımasız görünmek isterken, gözleri hissettiriyordu bu çaresizliği. Zaten çaresizliğin ne demek olduğunu Ayşegül'den iyi kim bilebilirdi ki?

•••

"Ayşegül, ne olur bırakma beni. Söyle onlara gitmek istemediğimi."

Bahar, küçücük bedeniyle kendisini tutan ellerden kurtulmaya çalışıyordu. Onu evlat edinen aile ile gidip, Ayşegül'den ayrılmak istemiyordu. Kardeşi olmadan ne yapardı ki? Onsuz nefes bile alamazken, kilometrelerce uzakta nasıl yaşardı?

Ayşegül, kollarını tutmuş bırakmayan yetimhane müdüründen kurtulmak için direniyordu. Ne kadar kendini yıpratsa dahi, başaramıyordu. Kardeşini alıp gidiyorlardı ve o hiçbir şey yapamıyordu. Bahar'ı arabaya bindirdikleri anda, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Götürmeyin kardeşimi... Bahar gitme! Bırak beni, kar-

deşimi götürüyorlar. Bahar!"

Bahar, gözleri yaşlı bir halde, kendisini evlat edinen kadın ve kocasına baktı.

"O da gelsin. Ayşegül'de gelsin. Hiç yaramazlık yapmayız, söz veriyorum." diye yalvardığında, genç kadın eğilip Bahar'ın ıslak yanaklarını sildi ve üzgün bir şekilde baktı.

"Onu alamayız canım. Hadi bin artık arabaya."

Bahar, bu cevabın üzerine kadının ellerinden sıyrılmaya çalıştı ama beceremedi. Genç kadın onu güçlükle arabaya bindirip, yanına oturdu. Bahar, arabanın içinde bağırıp çağırıyor ve arabanın arka camını yumrukluyordu küçük elleriyle.

Arabanın hareket etmesiyle, Ayşegül kendisini kelepçe misali tutan ellerden sıyrılıp, arabanın arkasından koşmaya başladı. Bir yandan koşup, diğer yandan Bahar'a doğru sesleniyordu.

"Bahar! Gitme, bırakma beni!" diye bağırdığında, ayağı taşa takılıp dizlerinin üzerine düştü. Beyaz çorabı kanın kırmızısına bulanırken, yaşlı gözleri hala arabadaydı. Kısılan sesi bile artık onu umursamıyordu.

"Bahar, gitme..."

Ayşegül, hayattaki ilk savaşını kaybetmişti. Kardeşini almışlardı ondan ve o yapayalnız kalmıştı. Kanayan dizine baktığında, gözyaşları hızını arttırmıştı. Ama onun ağlama nedeni kanayan dizi değil, kardeşini kaybetme acısıydı.

Gözlerini korkuyla araladı. Boğazını sıkan bir el varmışçasına, hızla elini boğazına götürüp, hafifçe ovdu. İçine derin bir nefes çekti ve oturduğu sandalyeden kalkarak, kardeşini göreceği cam bölmeye ilerledi. Cam bölmenin önünde, kablolara bağlı yatan kardeşine baktı bir süre. Gözleri yeniden dolmuş, ağlamasına ramak kalmıştı.

"Seni kaybetmedim bu kez. Bak, kimse alamadı seni benden can parçam." diye fısıldadı güçsüz sesiyle. Şuan tek ihtiyacı, kendisiyle aynı gözlere sahip olan kardeşinin, gözlerini aralamasıydı. Başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

"Yenge, iyi misin?"

Ali'nin bir anda duyduğu sesiyle irkildi. Yan tarafına döndüğünde, Ali'nin elindeki büyük kutuya merakla baktı. Ela gözleri, Ali'nin mavi gözlerini bulunca merakla sordu.

"Bu ne Ali abi?"

"Arslan abi yolladı yenge. Nikâh için elbise var kutuda, hazırlanırsın çıkarız." diyen Ali ile hatırlamıştı nikâhı. Bakışları tekrar Bahar'a döndüğünde, yüzünü astı.

"Ama Bahar uyanmadı henüz. Uyanırsa ve beni göremezse, ne derim ona?"

"Nikâha geç kalamayız. Arslan abi, sıkı sıkı tembihledi geç kalmayın diye yenge. Yapabileceğim bir şey yok maalesef."

"Anladım." diyip kutuya uzandı Ayşegül. Büyük kutuyla, kendi için ayarlanan odaya gitti. Kutuyu masanın üzerine bırakıp açtı. En üstte beyaz bir elbise vardı. Elbiseyi iki elliyle kutudan çıkarıp, odada bulunan aynanın karşısında üzerine tuttu. Güzel bir elbiseydi. Nikâh masasına üzerindekilerle oturmayacağı için mutluydu. Her ne kadar anlaşmalı bir evlilikte olsa, ilk kez evleniyordu.

Kutuya dönüp baktığında, bir çift beyaz gelin ayakkabısı gördü. Kaşlarını çatıp, ayakkabıları çıkardı. Ayakkabı numarasına baktığında, olmamasından çok korkuyordu ama tam olarak kendi ayak numarasındandı. Çatılmış kaşlarını düzeltip, gülümsedi boşluğa. Kutuya tekrar baktığında, mavi güllerden oluşan bir de gelin demeti vardı. Her şeyin ince bir

şekilde düşünülmüş olması onu mutlu etmişti. Bu kadar özen beklemiyordu.

Üstünü değiştirip, odadan yavaşça çıktı. Beyaz elbise, kollarını açıkta bıraktığı için üşümeye başlamıştı. Aralık ayında olmalarının bunda etkisi büyüktü. Hastaneden çıkıp arabaya geçtiğinde, Ali bagajdan mavi bir hırka çıkarmıştı. Getirip Ayşegül'e uzattığında, Ayşegül hiç yoktan iyidir diyerek üzerine geçirdi hırkayı. Üşümeye devam etse de, biraz önceki kadar şiddetli değildi.

Nikâh salonuna ulaştıklarında, nikâhın kıyılacağı odayı aradı Ali. Bulduğu anda Ayşegül'ü oraya yönlendirdi. Ayşegül, nikâhın kıyılacağı odaya girdiğinde ilk Arslan'ı görmüştü. Arslan, karşısında duran iki kişiyle konuşuyordu. Siyah bir takım giymiş ve gür saçlarına özenle şekil vermişti ve duruşundan görünen o ki, Arslan da en az Ayşegül kadar gergindi.

Arslan'ın bu evliliği hiç istemediği o kadar belliyken, neden evlendiğini hala anlamamıştı Ayşegül. Odadakilere doğru ilerlediğinde, kendi yaşlarında bulunan kızın kucağındaki bebeği gördü. Ayşegül, bebeğe dikkatle bakarken, onu ilk fark eden Arslan olmuştu. Arslan'ın kendisine baktığını fark edince, gözlerini bebekten çekti Ayşegül.

Arslan, gözlerini kızın üzerinde gezdirdi bir müddet. Kızın saf güzelliği ve çocuksu duruşu hoşuna gitmişti. Ne yapacağını bilemez bir halde duran kızın şaşkın halleri, onu oldukça tatlı kılmıştı. Eğer aşk denen duyguya Arslan kalbini kapatmamış olsaydı, kızın güzelliği karşısında yüreği titrerdi.

Ayşegül, üzerinde gezinen siyah gözlerin utancıyla kızarmış, elindeki gelin demetine işkence edercesine sıkmıştı. Gözlerini, adamın gözlerinden kaçırmış ve kenarda boş duran sandalyelere çevirmişti. Heyecanından dolayı alt dudağı dişlerinden nasibini almış, kanatırcasına sıkmıştı.

"Çok güzelsin." diye bir anda coşkuyla konuşan kıza döndü Ayşegül. Kucağında bebekle ona doğru yaklaşan kız, Ayşegül'e oldukça samimi bir şekilde gülümsüyordu.

"Merhaba, ben Ecrin... Şu evleneceğin yakışıklının kız kardeşiyim." diyerek boştaki elini Ayşegül'e uzattı. Ayşegül, şaşkınca elini uzatıp, Ecrin'in elini hafifçe sıktı.

"Bende Ayşegül."

Evleneceği adamın ailesiyle nikâhta tanışıyordu. Bu onun oldukça tuhafına gitmişken, evleneceği adamı bile tanımadığı aklına geldiğinde, bu konulara çokta takılmamaya karar verdi. Bir anda görüş açısına giren diğer kişi, yine kendi yaşlarında bir gençti. Genç adam, ellerini saçlarına daldırıp karizmatik bir görüntü çizmeye çalışarak yaklaştı Ayşegül'e.

"Bende Burak, evleneceğin yakışıklıdan daha yakışıklı olan kardeşi..."

Ayşegül, Burak'ın kendisine uzattığı ele tereddütle baktı ve çekinerek elini uzatıp sıktı. Karşısındaki genç adam, oldukça farklı bir kişilikti. Sanırım biraz serseriydi.

"Memnun oldum Burak." diyip gülümsemeye çalıştı. Arslan'ın gözlerini üzerinde hissedince, elini hızla çekti. Adama bakmadığı halde, onun sert bakışlarını üstünde hissettiğinde eli ayağı birbirine dolanıyordu. Ecrin'in tekrar gülümseyerek görüş açısına girmesiyle rahatlamış hissetti.

"Bu da bizim prensesimiz Nehir. Arslan abimin kızı, zaten biliyorsundur da yine de söyleyeyim dedim."

Ecrin'in söyledikleriyle, Ayşegül yeni bir şok dalgasına yakalanmıştı. Ondan bebek isteyen adamın, zaten bir bebeği vardı. Şaşkınca gözlerini Arslan'a çevirdiğinde, siyah gözlerde en ufak duygu kırıntısı yoktu. Bu adamın, bu evliliği yapmasındaki sebep neydi?

"Nikâh memuru geldi. Hadi yerlerimize geçelim." diyen Arslan'ın sert sesiyle kendine geldi. Bir şey demeden masaya ilerleyip, Arslan'ın çektiği sandalyeye oturdu. Arslan da Ayşegül'ün yanındaki sandalyeye geçtiğinde, nikâh başlamıştı.

Yanı başında oturan adamın nefes alış verişlerini hissettiği için oldukça gerilmişti Ayşegül. Derin bir nefes aldı ve ela gözlerini çekmerek Arslan'ın yüzüne taraf çevirdi. Bir haftadır tanıdığı bu adamın yaklaşık beş dakika sonra karısı olacaktı ve bu onun nefessiz kalması için yeterli bir sebepti.

Arslan'ın siyah gözleri bir anda bulunca ela gözlerini, şaşkınca bakakaldı siyah gözlere. Adamın siyah gözlerinde anlam veremediği bir huzur yakalamıştı Ayşegül ve bu onu bulunduğu ortamdan soyutlamış gibiydi. Girdapta gibi sürüklenirken adamın siyah gözlerinden karanlığa, mantığı bu duruma dur demeyi başaramamıştı.

Ela gözleri, adamın yüzünde tek hareket eden noktaya, dudaklarına inmişti. Adamın hareket eden dudaklarından çıkan sözlerini, bulunduğu ortama yabancılaştığı için duymamıştı ancak o dudaklardan "Ayşegül" isminin çıktığını anlayabilmişti. Kendi isminin farkına varınca, kaybettiği tüm algısını geri kazanmış ve duyduğu ilk cümle "İyi misin?" olmuştu. Düştüğü durumdan dolayı kızaran yanaklarıyla sadece başını sallayabilmişti.

Bakışlarını önüne çevirdiğinde, "Memur bey sana soruyor Ayşegül." diyen Arslan'ın sesi doldu kulaklarına. Bir daha Arslan'a dönmeye cesaret bulamayarak, nikâh memuruna baktı.

"Özür dilerim, bir kez daha sorar mısınız?" dediğinde bile sesi yaşadığı gerginlikten dolayı titreyerek çıkmıştı. Nikâh memuru, gülümseyerek sorusunu yeniledi.

"Ayşegül Akhan, Arslan Kahraman'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Nikâh memurunun sorusuna vereceği cevabı netken bile konuşamıyordu; çünkü siyah gözler tam olarak yüzünde geziniyor ve o bunu fark ettiği için cevap verecek gücü kendinde bulamıyordu. Gözlerini saniyelik bir şekilde kapatıp kendini toparladı.

"Evet, kabul ediyorum."

Nikâh memuru, aynı soruyu Arslan'a sorduğunda, tereddüt etmeden aynı cevabı vermişti. Artık o, evli ve kocasına bir bebek vermek zorunda olan bir kadındı. Henüz karnında bile taşımadığı bir bebeğin emanetçisiydi. Bir söz vermiş ve tutmuştu.

Nikâh bittikten sonra, nikâh salonundan çıktılar. Arslan, Ecrin ve Burak'a dönerek, "Siz eve dönüyorsunuz. Bizim Ayşegül'le işimiz var biraz." dedi net bir şekilde. Kardeşleri, abilerinin itiraz istemeyen tavrını anlamış ve çoktan arabalarına doğru ilerlemişlerdi. Arslan, bu kez Ayşegül'e döndü.

"Doktora randevumuz var, biliyorsun. Gidip şu aşılama yöntemiyle alakalı konuşacağız." diyip arabasına yöneldi. Ayşegül, arkasından ilerlerken, bir şey unutmuş gibi bir anda arkasına döndü Arslan. Arslan'ın ani dönüşüyle, ona çarparak durabildi Ayşegül. Yürekleri, aralarında kalan bir nefeslik mesafeyle sınandı.

Arslan, hemen yanı başındaki kızdan bir adım hızla uzaklaştı. Boğazını temizleyip, dönme sebebini açıkladı.

"Ayşegül, aşılama yönteminden kimseye bahsetmeyeceksin. Yani bunu bir tek biz bileceğiz." diye uyarınca, Ayşegül elindeki nikâh cüzdanını sıktı. Sözlü olarak değil, başını sallayarak onayladı Arslan'ı. Nedenini ya da nasılını sormadı.

Kafası yeterince karışmış ve oldukça yorulmuştu.

Hastaneye gittikleri yol boyunca ikisi de konuşmamıştı. Zaten konuşacakları bir konuda yoktu. Hastaneye varıp, Ayşegül'ün testlerini yapan jinekolog Jale Hanımın odasına çıktılar. Jinekologun yanında bir de Selim vardı odada. Ayşegül, çekinerek odaya girdi. Doktorun gösterdiği sandalyelere yerleşti herkes ve doktoru dinlemeye başladılar. Odadaki iki erkek Ayşegül için sıkıntı olsa da, itiraz edecek konumda değildi.

"Arslan Bey, biz daha ilk adımda aşılama yöntemini uygulamayı önermiyoruz. İlk aşamamız doğal yollarla hamile kalınmasını sağlamak ve sizin bu konuyla alakalı bir engeliniz bulunmuyor. Hadi diyelim illaki aşılama yöntemi uygulamak istiyorsunuz, o zaman size ilk seferde bir hamilelik garantisi veremem ve Ayşegül Hanım ilk seferde hamile kalamazsa, iki aylık bir süre ara verip, dinlenmesini sağlamalıyız. Bu da bildiğim kadarıyla sizin için çok geç bir süre olacak"

Jale Hanımın tüm konuşmasını dinleyen Arslan'ın kaşları çatılmıştı.

"Ne demek istiyorsunuz yani?" diye sorduğunda, sesinin sert çıkmasına engel olamamıştı. Jale Hanım, sakinliğini koruyarak, açıklamasına devam etti.

"Ayşegül Hanım, doğurganlığı yüksek bir dönemde. Hamileliği normal yollarla sağlarsanız, sizin için daha uygun ve hızlı olacaktır. Bunu söylemeye çalışıyorum."

"Olmaz!" diye yüksek sesle bağırdı Ayşegül. Telaşlı gözlerini Arslan'a çevirdi.

"Bana bu evliliğin gerçek olmayacağını ve sadece bebeği taşıyacağımı söylemiştin."

4.
"KORKMA BENDEN"

Elleri bulunduğu sandalyenin kenarlarını deli gibi sıkıyordu. Yüreğine çöken ağırlık, nefes alışını engelliyordu. Doktorun sözleri kulaklarında çınlıyor ve yaptığı evliliğin hiç umduğu gibi olmadığını görüyordu.

Jale Hanımın söylediklerinden sonra kendini koridora atmıştı ve ilk bulduğu sandalyenin üzerine çöküp, aklını toparlamaya çalışmıştı. Yaptığı evlilik gerçek mi olacaktı? Buna asla izin veremezdi.

Yanında hissettiği bedenle, bakışlarını çekinerek ona çevirdi. Yanına oturan Selim, Ayşegül'ün sakinleşmesini bekliyordu. Güven vermek amaçlı küçük bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Kızın böyle bir şey beklemediğini biliyordu. Aslında Arslan da ondan farklı değildi.

"Ayşegül, biliyorum böyle bir şey beklemiyordun ama buna mecburuz." diyerek düşük ses tonuyla konuşmaya başladı Selim. Ayşegül, bakışlarını adamın gözlerine çevirdi ve başını olumsuzca salladı.

"Ben hiçbir şeye mecbur değilim. Bana bu evliliğin gerçek olmayacağını söylemiştiniz."

"Evet, gerçek olmayacak dedik ama bizim aşılama yöntemiyle kaybedecek zamanımız yok Ayşegül." dediğinde Ayşegül'ün tepkisiz hali canını sıkmıştı. Ne yapıp edip kızı ikna etmeliydi.

"Bak, biliyorum senin için kolay bir şey değil ve kolay olduğunu kimse söylemiyor. Ama bu konu Arslan içinde ko-

lay değil... Ayşegül, Arslan'ın kızı ölüyor ve onu kurtarabilecek tek kişi sensin."

Ayşegül, şaşkınca çattı kaşlarını. Ne demek ölüyordu? Bugün gördüğü o tatlı bebek ölecek miydi?

"Nehir ölüyor mu?" diye sordu hayretle çıkan sesine aldırmadan. Selim, hüzünle başını salladı.

"Nehir lösemi ve onu kurtarabilecek bir kardeşe ihtiyacı var. Bu kardeşi ona verebilecek tek kişi sensin Ayşegül. Nehir'in hayatı senin ellerinde."

"Ama bu nasıl olur? O daha çok küçük."

"Bu hastalığın kimi bulacağını bilemezsin. Ayşegül, sen nasıl Bahar için çaresiz kaldıysan, Arslan'da Nehir için çaresiz... Eğer aşılama yönteminde hemen sonuç elde edeceğimizi bilsek, emin ol ikinizi de zor durumda bırakmayız. Ama şuanda kaybedecek bir dakikamız bile yok... Arslan'ın tek çaresi sensin."

Arslan'ın ondan istediği bebeğin sebebini şimdi anlamıştı ve yüreği büyük bir hüzünle kaplanmıştı. Kendi kardeş acısı çekerken, Arslan'da evlat acısı çekiyordu ama yine de bu evliliği gerçeğe dönüştüremezdi.

"Ben bunu yapamam. Üzgünüm." dediğinde Selim hızla ona doğru döndü.

"Ayşegül, bir bebeğin hayatı söz konusu... Biliyorum, senden istediğimiz kolay değil ama başka çare yok. Dünyaya gelecek olan bebeğin, iliğini Nehir'e vermesi için gelişimini tamamlaması gerekiyor. Doğduğu gibi iliğini veremez çünkü bu basit bir operasyon değil. Anlayacağın vakit kaybedecek bir zamanda değiliz"

"Ben böyle bir şey yapamam Selim Bey. Başka birini bulmak zorundasınız. Üzgünüm" dediğinde, Selim yorgunca

arkasına yaslandı.

"Bak Ayşegül, seni tesadüf eseri seçmedik. Senin ve Arslan'ın ölen eşi Nehir'in HLA'sı uyumlu. Yani donörleriniz aynı ve senin dünyaya getireceğin bebeğin, Nehir'e iliğinin uyması daha yüksek. Bu uyumu her hangi bir kadının dünyaya getireceği bebek sağlayamayabilir. Bu yüzden sensin. Nehir'in yaşamak için senin vereceğin bebeğe ihtiyacı var. Lütfen çok iyi düşün..."

Selim, Ayşegül'ün cevap vermemesi üzerine, yerinden kalkıp jinekologun ve Arslan'ın yanına döndü. Odaya girdiğinde, Arslan oturduğu yerde, yüzünü ellerinin arasına hapsetmişti. Yine çare bulamamıştı dostuna Selim. Geçip karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Bulacağız bir çaresini. Olmadı aşılamayı yaparız ve ilkinde tutması için dua ederiz." dediğinde Arslan doğruldu ve arkadaşına baktı.

"Nehir'den sonra kızımı da kaybedeceğim. Nasıl bir babayım ben? Kızımın hayatta kalması için hiçbir çare bulamıyorum."

"Kızın yaşayacak. Yaşaması için elimden ne gelirse yapacağım." diyen Ayşegül'e döndü üçü birden. Kapının önünde durmuş, dolu dolu bakan gözleriyle gülümsemeye çalışıyordu. Arslan'ın siyah gözlerine baktı uzun bir şekilde. Ona umut olmalıydı; çünkü o da kendisine umut olmuştu.

Arslan, inanamaz halde kıza baktı. Hiç ihtimal vermemişti kabul edeceğine dair. Kızına yeni bir hayat ve kendisine yeni bir evlat verecekti bu kız. Ayağı kalkıp, kıza doğru ilerledi yavaşça.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandığında, Ayşegül gülümsedi. Karşısındaki sert bakışlarıyla korkutan adam, şuanda bir çocuk misali ağlayacak gibi duruyordu.

Hastaneden çıktıklarında, Ayşegül kapının önünde durdu. Arslan, dönüp anlamaz bir şekilde baktı kıza.

"Neden durdun?" diye sorduğunda, Ayşegül elleriyle üzerindeki hırkayla oynuyordu.

"Ben gelmeyeceğim. Bahar uyanmıştır şimdi ve benim onun yanına gitmem gerekiyor."

Arslan, kaşlarını çatmış ama kızı haklı bulduğundan ses etmemişti. Sonuçta kardeşi ameliyattan sonra ilk kez gözlerini açacaktı.

"Tamam, ama akşam Ali seni eve getirecek ve sende itiraz etmeden geleceksin."

Ayşegül cevap vermeyince, Arslan iki adımda karşısına geçip durdu. Biraz önceki duygusal adam gitmiş, yerine yine aynı sert adam gelmişti.

"Ben sana bir şey söylediğimde cevap ver."

"Ta. Tamam..."

Ayşegül, çekinerek gözlerini kaçırmıştı. Bu adamın sürekli değişen ruh haline anlam veremiyordu. Bir sakin oluyordu, bir sinirli... *"Dengesiz adam."* diye geçirdi içinden. Arslan'a baktığında, sanki içini okumuş gibi kızgınca baktığını gördü. Daha fazla dayanamayıp, hastaneye girdi hızla. Koridorları hızla arşınladı ve Bahar'ın odasını gösteren cam bölmeye doğru ilerledi. Odaya baktığında Bahar uyanmış ve onunla ilgilenen hemşireye kötü kötü bakıyordu.

Odaya girmek için kapıya ilerlediğinde, üzerindeki elbiseleri fark etti. Bu beyaz elbiseyi nasıl açıklayacaktı kardeşine? Geri döndüğü gibi koridordan kendisine doğru gelen Ali'yi fark etti. Ali, Ayşegül'e yaklaşıp elindeki paketi uzattı.

"Üstünü değiştirirsin diye düşündüm yenge. Paketi bagajda görünce aklıma geldi."

"Çok teşekkür ederim Ali abi. Bende tam ne yapacağım diye düşünüyordum." diyip elinden aldı paketi ve bir odaya girip üzerini değiştirdi. Çıkardığı elbiseyi özenle pakete koyup, Ali'ye verdi ve Bahar'ın yanına geçti hızla. Odaya girdiği gibi Bahar'ın çatık kaşlarının ve sinir akan gözlerinin hedefi oldu.

"Nerdesin sen? Uyandığımdan beri, bütün hemşireleri çıldırttım seni sora sora." diye sitem etti yorgun sesiyle. Asıl sıkıntısı Ayşegül'ü merak etmesiydi. Gözlerini açtığı gibi kardeşini yanında bulamamasıydı.

"Dışarıda küçük bir işim vardı. Özür dilerim." diyerek kardeşinin yanına geldi Ayşegül. Bahar'ın ellerini, elleri arasına alıp, "İyi misin?" diye sordu gülümseyerek. Bahar, yorgunluğun verdiği hisle gülümsedi.

"İyiyim. Sadece seni merak ettim."

"Merak edilecek bir şey yok. Yanındayım ve ölene kadar yanında kalacağım."

Bahar, sahte bir kızgınlıkla, "Ölüm lafını önümüzdeki 50 yıl boyunca duymak istemiyorum. Hele ki gördüğüm o rüyadan sonra..." dediğinde, son cümlesinde gülümsemişti.

"Ne rüyası?" diye sordu merakla Ayşegül. Bahar, onun meraklı haline gülümseyip, yavaşça anlatmaya başladı rüyasını.

"Yemyeşil ağaçların arasında gizlenen durgun bir göl vardı. Ormanlık bir alan gibiydi tüm çevremiz. Biz gölün kenarında yavaşça yürürken, yanımızdan küçük bir kız çocuğu geçti koşarak. Sen telaşlı bir şekilde, "Kızım koşma, düşeceksin." diye seslendin ama küçük kız koşmaya devam etti... Ayşegül, kız çok tatlıydı."

Bahar'ın yorgun ve hevesle anlattığı rüyasını, hayretle

dinledi Ayşegül. Boğazında oluşan düğümü güçlükle yutkunup, dinlemeye devam etti.

"Annesi sendin Ayşegül, tabi çok tatlı olacak. Sonra senin sakar kızının ayağı takılıp düştü. Yüzünü çok hatırlamasam da, yakışıklı olduğunu hatırladığım bir adam gelip kızını yerden kaldırdı. Adam, kızın üstünü silkelerken, "Kızım bak annen sana koşma dedi" sende dinlemeyip düştün" dedi. Daha sonra adam sana dönüp gülümsedi ve sende o adama aşkla baktın... Çok tatlıydınız Ayşegül."

Bahar'ın anlattıklarıyla şok geçirdi Ayşegül. Resmen kardeşine malum olmuştu. Cevap veremez haldeyken, Bahar yatağın kenarına parmağını sürttü.

"Bak şuraya yazıyorum, sen çok yakışıklı bir koca bulacaksın." dediğinde Ayşegül içinden, *"çoktan buldum."* diye geçirdi. Ama tabi ki, şimdi söylemeyecekti kardeşine.

"Her yere, her şey yazılmaz. Sil bakayım onları... Ne verdiler sana ameliyatta anlamıyorum ki. Çenen bir açılmış, kapanmıyor." diye tepki verdiğinde Bahar yüzünü astı.

"Ne dedim ben ya?"

"Deme bir şey Bahar. Hadi, uyu ve dinlen."

"Sende bugün bir uyuzluk var ama hadi hayırlısı." diyip pikeyi üstüne çekti Bahar. Ayşegül, bir şey demeden yerinde öylece kaldı. Ne yapacaktı? Bu gece hiç gitmediği bir eve gidecekti ve Arslan'la evlilikleri gerçeğe dönecekti. Eli ayağı birbirine dolanmış ve titremeye başlamıştı.

"Her şey Nehir için... Her şey küçük bir bebeğin hayatta kalması için." diye geçirdi içinden ve sakin kalmaya çalıştı.

Akşam olmuş ve etraf karanlıkla örtülmüştü. Ayşegül, Bahar'ın rahat uyuması için hastane koridoruna çıkmıştı.

Hemşirenin verdiği ilaçlarla, Bahar yarın sabaha kadar uyanmayacaktı. Uyanık olmuş olsaydı daha iyi olacaktı. En azından onu bahane edip, bu gece Arslan'ın evine gitmemiş olurdu.

Ali'nin defalarca uyarmasına rağmen, ayakları o eve gitmeyi reddetmişti. Orada yaşayacaklarından korkuyordu. Tamam, kendi kabul etmişti ama bu kadar çabuk olmasını kaldıramazdı. Arslan'ın defalarca Ali'yi araması ve kendisiyle konuşmayı istediğini belirtmesine rağmen, telefonu almayı reddetmişti. Kesinlikle çok kızmıştır kocası.

Kolundan bir anda çekiştirilerek kaldırılmasıyla, neye uğradığını şaşırdı. Hastanenin çıkışına doğru sürüklenirken, kendini sürükleyen kişinin Arslan olduğunu fark etti. Tahmin ettiği gibi çok sinirlenmişti. Boynunda belirginleşmiş olan damar, ne kadar sinirli olduğunu belli ediyordu.

"Kolum acıyor, bırak beni!" diye haykırdı acıyla. Kolu kesin morarmıştı. Bir anda durup, ona dönen adamdan bir adım gerileyerek kaçmak istese de, kolunu sıkıca tutan el ona izin vermedi. Öfkeyle bakan siyah gözleri, daha çok koyulaşmıştı. Ayşegül, korkuyla bakarken adama, adam bir anda onu kendine çekti. Arslan, yüzünü kızın yüzüne doğru eğip, öfkeli ama sessiz sesiyle konuştu.

"Birincisi, sana akşam eve geleceksin dedim ama sen beni dinlemedin. İkincisi, defalarca Ali'yi aradım seninle konuşmak için ama sen konuşmayı reddettin. Üçüncüsü, sen benim karımsın ve ben ne dersem onu yapmak zorundasın... Şimdi adımlarını hızlandır ve beni uğraştırma."

Arslan, zaten istemediği bir evlilik yapmış ve evlendiği kıza dokunmak zorunda kalacaktı. Ölen ama hala âşık olduğu karısına ihanet edecekmiş gibi hissederken, bir de bu kızla uğraşamazdı. Ne zannediyordu bu kız, onunla olmak için öldüğünü falan mı?

"Ben Bahar'a bir şey demedim. Uyanır ve beni göremezse, çok merak eder." diye mırıldandı korkuyla Ayşegül. Arslan, arabaya yetiştiğinde biraz olsun sakinleşmişti.

"Ali burada ve uyanırsa onu idare edebilir. Hadi bin arabaya." diyip kapıyı açtı ve kızın binmesini bekledi. Kız binince kapıyı kapatıp, şoför koltuğuna geçti. Yol boyunca ikisinden de çıt çıkmamıştı. Ayşegül, yaşayacakları aklına geldikçe tırnaklarını avuç içine batırıyordu. Arslan ise eliyle direksiyonu sıkıyordu. İkisi de bulundukları durumdan nefret etmişti ama başka bir yol kalmamıştı çare adına...

Eve ulaştıklarında, Arslan kapıya doğru ilerledi. Ayşegül'de sessizce onu takip etti. Arslan, kapı zilini çaldığı gibi kapı açıldı ve Ecrin gülümseyerek kapıda onları karşıladı.

"Kapının yanında mı dikiliyordun?" diye suratsızca soran Arslan'a gözlerini devirdi Ecrin. Yanından geçen suratsız abisine takılmayıp, arkada bekleyen Ayşegül'e gülümsedi.

"Hoş geldin Ayşegül. Nasılsın?"

Ayşegül, gülümsemeye çalışarak, "İyiyim." dedi ama Ecrin onu yüz ifadesinden tam tersi olduğunu anlamıştı. Öfkeli gözlerini abisine çevirdiğinde, abisi umursamadan salona geçti. Ecrin, tekrar gülümsemesini yüzüne yerleştirip, Ayşegül'ün koluna girdi ve onu mutfağa doğru ilerletti.

"Hadi gel, senin için yemek hazırlamıştım mutfakta. Açsındır büyük ihtimalle."

"Pek değil." diye sessizce cevap verdi Ayşegül. Ecrin, onu dinlemeyerek mutfakta hazırladığı masaya oturttu ve önündeki tabağa yemek koyup yanındaki sandalyeye oturdu. Titreyen ellerle yemek yemeye çalışan kızı izledi bir süre. Büyük ihtimalle abisinden korkmuştu.

"Ayşegül, abimden korkma. O göstermeye çalıştığı gibi

kötü bir adam değil, aksine oldukça iyi bir adamdır. Ancak çok zor şeyler yaşadı ve tüm bu yaşadıkları onu öfkeli bir adam haline getirdi. Aslında öfkesi ne sana ne de bir başkasına... Tüm öfkesi kendine." diyip elini Ayşegül'ün eline uzattı ve tuttu Ecrin.

"Seninle yeni bir başlangıç yaptı. Bu demektir ki, sana karşı bir şeyler hissediyor. Hissetmese zaten evlenmezdi değil mi? Ona çok iyi geleceksin Ayşegül... Seni duyduğum ilk andan beri buna inanıyorum."

Ayşegül, gülümsemeye çalıştı ama olmadı. Bu zoraki evliliği bilmiyordu Ecrin. İsteyerek bir evlilik yaptıklarını sanıyordu ve kocasının bunu belli etmemesiyle alakalı kesin kararı vardı. Ayşegül, Arslan'a iyi gelmek için burada değildi, Nehir'e iyi gelmek için buradaydı. Ama bunu kendisinden ve kocasından başka bilen yoktu.

"Nehir nasıl?" diye sordu merakla. Daha gördüğü ilk andan beri sevmişti Nehir'i ve onun iyi olması için elinden geleni yapacaktı.

"İyi. Biliyorsundur, Nehir lösemi ve ilaç tedavisi görüyor. Bu yüzden biraz yorgun düşüyor küçük bedeni ama iyi olacak. Selim abi, ileri düzeyde olmadığı için ilaç tedavisiyle iyileşeceğini söyledi."

"Kesinlikle iyi olacak, buna inanıyorum." dedi Ayşegül bildiklerini yutarak. Arslan söylememişse eğer bu konu hakkında konuşmak ona düşmezdi. Güçlükle yemeğinden iki lokma daha alıp bıraktı.

Yemek bitiminde Ecrin'in ona gösterdiği odaya geçti. Odanın içine girdiği anda gördüğü onlarca muma şaşkınlıkla baktı. Bakışlarını yatağa çevirdiğinde, üzerine kırmızı gül yapraklarının serpilmiş olduğunu gördü. Şaşkınlıkla ağzı aralanırken, bulunduğu durumu bir kez daha idrak etti. Arslan'ın

gerçek anlamda karısı olacaktı.

Yanaklarına hücum eden sıcaklıkla başa çıkmak için yatağa ilerleyip oturdu. Elleri yatak örtüsünü deli gibi sıkarken, bu gecenin bir an evvel bitmesi için içinden dualar etmeye başladı.

Aniden açılan kapıyla, ayağı fırladı. Gergin ve hızla atan kalbi duracak gibiydi. Boğazındaki düğümü güçlükle yutkundu. Gözleri odaya giren kocasını bulduğunda, elini kalbine götürme istediğiyle doldu. Duracaktı kesin.

Arslan, gözlerini odada gezdirdiğinde, gördüğü manzarayla kaşlarını çattı. Kardeşi Ecrin yine rahat durmamıştı anlaşılan. "Hep Ecrin'in işleri bunlar." diye söylendi hafif sinirle. Gözleri yatağa doğru döndüğünde, ayakta dikilen kızı fark etmesi uzun sürmedi.

Aralarında oluşan gerginlik, elle tutulur cinstendi. Sakinleşmek adına etrafına bakındı yeniden. Öncelikle bu gerginliği üzerinden o atmalıydı ki, Ayşegül'de atabilsin. Derin bir nefes içine çekip, kıza döndü. Yavaş adımlarla ona doğru yaklaştı ve tam karşısında durdu. Gözleri istemsizce süzdü yine kızı. Kız gerçekten oldukça güzeldi. Özellikle ela gözleri... Yeşillerin arasına gizlenen, bal rengi harelere akıyordu içi. Heyecanlanmaya başlaması çocukluk muydu?

Kızın titreyen ellerine takılınca gözleri, "Korkuyor musun?" diye sordu. Ayşegül, kocasının öfke barındırmayan ve hatta etkileyici denecek kadar güzel çıkan sesine şaşırdı. Kalbinin daha da hızlanmasında bu ses tonunun etkisi yoktu değil mi? Başını salladı çaresizce; çünkü korkuyordu.

"Korkma benden... Canını acıtmayacağım, güven bana olur mu?"

Ayşegül, gözlerini siyahın en koyu tonu olan gözlere dikti. Bilmediği bir güven aradı o gözlerde ve hiç beklemeden

buldu. Bu adama bu kadar çabuk güvenmek hata değil miydi?

Arslan'ın ona doğru bir adım atmasıyla, bir adım gerildi. Arslan, kendini tutamayarak gülümsedi. Ayşegül, utançtan yüzünü eğince daha çok gülümsedi. Hafif bir dokunuşla çenesini kavradı ve gözlerine bakmak için yüzünü kaldırdı kızın. Ela gözleri gördüğü anda, içine ılık bir şeyler aktı. Etkileniyor muydu yani bu kızdan?

Kızla arasındaki mesafeyi sıfıra indirdi ve başparmağının gezindiği ince dudaklara uzandı. Naif dokunuşlarla keşfetti kızın dudaklarını... Sinir bozucu olacak kadar memnun kalmıştı aldığı tattan. Bir eli kızın boynunu kavrarken, diğer eli kızın beline inmişti. Attığı hafif adımlarla yatağa ulaşıp, kızın sırtını yavaşça yatakla buluşturdu. Ayrılmak istemediği dudaklara, nefes almak için bir süre veda etti.

Karısının gözlerini bulduğunda bakışları, küçük bir çocuk misali bakan karsına gülümsedi. Bu kadar tatlı olmayı nasıl başarıyordu bu küçük kadın?

"Korkma ve kendini bana bırak." diye fısıldadı. Belki âşık değildi bu kıza ama ciddi bir şekilde çekiliyordu ona doğru. Duygusuzdu ona karşı ama kesinlikle tutku vardı. Bu derece heyecanlanmasının başka açıklaması olamazdı değil mi?

Ayşegül, yaşadığı bu farklı deneyimden oldukça korkmuş ancak Arslan'ın onu rahatlatan tavırlarıyla sakinleşmişti. Sandığı kadar korkunç değildi. Bu adama âşık değildi ama aralarında bir şey vardı adını koyamadığı ve o isimsiz bağ, korktuğu bu gecenin güzel geçmesini sağlamıştı.

İkisinin de bilmediği bir şey vardı o gece. Arslan'ın tutku dediği ve Ayşegül'ün adını koyamadığı o bağ, gelecekteki aşkın ilk kıvılcımıydı ve o aşk, gün gelip kapıyı çaldığında, ne durumda olacaklarını ikisi de bilmiyordu.

5.
"BİZ EVLENDİK"

Güneşin odaya vuran ışığıyla araladı gözlerini. Üzerindeki yorgunlukla ve uykulu haliyle henüz nerede olduğunu tam olarak kavrayamamıştı. Zihnine tek tek düşen görüntüler, ona nerede olduğunu ciddi bir biçimde vurgularken, gözleri hızla yatağın diğer tarafına döndü. Karşılaştığı boşluk içini rahatlatırken, derin bir nefes soludu havadan. Gözlerini sıkıca kapatıp, aklını toparlamaya çalıştı. Tüm bu yaşadıkları, onu karmakarışık yapmıştı. Yataktan yavaşça doğruldu ve ayaklarını yatağın kenarına sarkıttı.

Gece yatağın üzerinde bulduğu ve hemen üzerine geçirdiği pijamanın desenlerine gözü takıldı bir müddet. Sevdiği gibi cıvıl cıvıldı renkleri ama Ayşegül'de sahte bile olsa gülümseyecek hal yoktu. Kendine yabancılaşmıştı adeta...

Gözlerini kaldırıp, odaya bakındı. Dün gecenin gerginliği ve korkusuyla fark etmemişti ayrıntıları. Mesela şu anda açık kapısından beyaz tül perdenin uçuştuğu balkonu görmemişti. Kenarda karşılıklı duran iki koltuğu, tavanda asılı duran şık avizeyi ve yatağın tam karşısında bulunan makyaj masasını...

Her şeye yabancı gözlerle bakarken, bu evde ve bu odada ne kadar süre kalacağını bilmiyordu. Eğer hemen hamile kalırsa, belki bir yıla yakın kalacaktı. Bırakacağı bebeği aklına gelince gözleri doldu. En azından güzel bir evde, güzel bir hayat yaşayacaktı. Hem kendisiyle götürse, nereye götürebilirdi ki? Önceden yaşadığı bodrum kattaki eve mi? Elinin

tersiyle yanağına akan yaşları sildi ve yataktan kalktı. Kasıklarında hissettiği acıya aldırmadan, odanın diğer tarafına döndü. Odanın içinde yan yana bulunan iki kapı daha vardı.

Kapılardan birine yaklaşıp, yavaşça kulpunu çevirdi. Oda gibi şık döşenmiş banyoyu görünce gülümsedi. Banyoya girdi ve hızlı bir şekilde banyosunu yapıp üzerine tekrar pijamalarını geçirdi. Banyodan çıkıp, yatağın kenarında duran elbiselerine ilerledi. Eteğini ve kazağını eline aldığında içinden giymek gelmemişti. Dün hastaneden hızla çıkınca, yanına kıyafet alamamıştı.

"Öyle bir çekiştirdi ki, yanıma yedek kıyafet almak aklıma bile gelmedi. Allah'ın kalası."

Sinirle söylenirken, "Kalas mı?" diye soran sese döndü hızla. Ecrin'i karşısında bulduğunda, mahcup olmuştu. Abisine kalas demişti nihayetinde...

"Ben... Özür dilerim. Sinirlenince ne dediğimi bilmiyorum."

Ecrin, gülümseyerek Ayşegül'ün yanına geldi. "Korkma, kızmadım; çünkü haklısın. Benim 3 abim de azıcık kalastır... Aslında ben özür dilerim. Kapıyı çaldım ve senin duyduğunu sanıp daldım odaya."

"Sorun değil, duymamışım."

Ecrin, gözlerini Ayşegül'ün elindeki kıyafetlerine indirdi. Daha sonra odada bulunan diğer kapıya yöneldi ve kapalı kapıyı açıp içeri girdi. "Hadi gel, sana giyecek bir şeyler bulalım." diyerek Ayşegül'ü yanına çağırdı. Ayşegül, yavaş adımlarla küçük odaya girdiğinde, odanın kıyafet odası olduğunu gördü. Boydan boya olan elbise dolabının açık olan tarafında, çoğunluğu siyah olan erkek takımları vardı. Ecrin, açık kısmı kapatıp diğer tarafı açtı. Ayşegül, gördüğü kıyafetlerle şoka

uğrarken, kıyafetler; ben pahalıyım, diye bağırıyordu.

"Bütün elbiselerini Arslan abimin talimatıyla ben seçtim. Bedenlerimiz aynı olduğu için çok zorlanmadım. Ama bunları beğenmezsen seninle de çıkarız bir gün."

"Şey... Aslında bunlara da gerek yok. Yani benim kendi kıyafetlerim var ama yanımda değiller. Tüm bu kıyafetleri kendine alabilirsin."

Ecrin, Ayşegül'e gülümsedi ve kıyafetlerin arasından pudra rengi bir elbise çıkardı. Elbise diz hizasında ve oldukça sadeydi. "Nasıl?" diye soran Ecrin, merakla Ayşegül'e bakıyordu.

"Güzel" diye cevap veren Ayşegül, elbiseyi anında ellerinde buldu. Diğer kıyafetleri ise Ecrin tarafından alınıp kenardaki kirli sepetine atılmıştı. Ecrin, tekrar dönüp mavi kot bir ceket çıkardı ve Ayşegül'e uzattı. Alt bölmeye eğilip, mavi babet bir ayakkabı alıp doğruldu.

"Elbiseyi giy, ceketi üzerine geçir ve son olarak da babetleri ayaklarına geçirdin mi, tamamdır." diyip gülümsedi. Ecrin, odadan çıktı ve kapıyı da arkasından çekti. Ayşegül'ün giyinme süresinde odayı toparladı. Ayşegül, giyinip çıktığında odanın toplanmış haline şaşırdı.

"Demek giyindin. Hadi kahvaltıya inelim yoksa "Kahraman" erkekleri birazdan isyan ilan edecekler ve biz bunu asla istemeyiz." diyip Ayşegül'ün koluna girerek kapıya ilerledi. "Teşekkür ederim, odayı toparlamışsın." dediğinde Ayşegül, Ecrin kapıyı açıp çıkmasını bekledi.

"Önemli değil, ben alışkınım. Abilerimin odalarını genelde ben toplarım. Burak hariç, çünkü o çok fazla dağınık ve onun odası için küçük bir orduya ihtiyacımız oluyor. Ama Arslan abim ve Buğra abim odalarını ben toparlarım genelde."

"Buğra kim? Arslan ve Burak'tan başka abin de mi var?"

"Buğra da benim ortanca abim. Şu anda yurt dışında ve birkaç gün sonra dönecek."

"Anladım. Buğra nasıl biri peki? Arslan gibi sert mi yoksa Burak gibi..." dediğinde, cümlesini tamamlayamadı. Merdivenleri yavaşça inmeye başladıklarında, Ecrin gülümseyerek cevap verdi.

"Serseri mi diyecektin? Evet, Burak biraz serseridir ama iyi çocuktur. Ama Buğra ikisine de benzemez. Biraz değişik bir adamdır."

"Arslan'la evlendiğimizi biliyor mu?"

"Biliyor. Nikâhta çektiğimiz birkaç poz fotoğraf vardı. Onları gönderdiğimizde Arslan abime "Yine turnayı gözünden vurmuşsun." diye takıldı hatta. Deli adam..."

Ecrin'in anlatacakları bittiğinde salona yetişmişlerdi. Salonda bulunan uzun yemek masasında oturan Arslan ve Burak bir şeyler konuşuyorlardı. Ecrin, Ayşegül'ün duraksadığını görünce koluna girdi ve masaya doğru çekiştirdi. Ayşegül'ün tüm çekimserliğini atlatması için elinden ne gelirse yapacaktı.

"Günaydın, yakışıklı "Kahraman" erkekleri!" dedi coşkuyla ve Ayşegül'ü Arslan'ın tam çaprazındaki sandalyeye oturttu. Ayşegül, Arslan'a bakamazken, siyah gözler tam olarak yüzünde geziniyordu. Karşısındaki Burak'ın yanına geçip oturan Ecrin'in gülümsemesiyle gülümsedi.

"Günaydın delibozuk. Sana da günaydın yengecim ve ayrıca evine hoş geldin." diyen Burak'ın samimi gülümsemesine karşılık verdi Ayşegül.

"Hoş buldum Burak."

Ayşegül, hala yabancılık çekiyordu. O, kolay kolay alışamazdı ki kimseye. Güvenmek adına her daim zamana ihtiyacı olurdu. Karşısında samimi duran bu insanlara gülümsemekten başka bir karşılık veremiyordu. Ama hissettiği bir şey vardı ki, o da bu insanları zamanla çok seveceğiydi.

Kahvaltı oldukça sakin geçmişti. Kocasının siyah gözlerinin yüzünde gezindiğini hissettiği zamanların dışında tabi ki... Güçlükle yediği birkaç lokmayla doymuştu ve hatta fazla bile gelmişti.

"Bahar, iki gün sonra taburcu olabilirmiş. Onun için bir oda hazırlattım ve eksik olan bir şey varsa söyle tamamlasınlar. Sonuçta önemli bir ameliyat geçirdi ve iyi bir bakıma ihtiyacı var."

Ayşegül, cevap vermeden başını olumlu anlamda salladı. Arslan, kahvaltı masasından kalkarken tedirgince konuştu.

"Şey... Hastaneye gitmeliyim. Bahar çoktan uyanmıştır ve beni merak etmiştir."

"Tamam, kahvaltını bitir ben seni bırakırım."

Arslan, salondan çıkarken Ecrin heyecanla Ayşegül'e dondü. "Bende hastaneye gelebilir miyim? Bahar'ı çok merak ediyorum da..." dediğinde, sesindeki heyecanlı tını Ayşegül'ü gülümsetmişti.

"Tabi ki gelebilirsin."

Ayşegül, kahvaltısına döndüğü gibi salon ağlama sesiyle doldu. Bakışları salona dadısının kucağında giren Nehir'i bulduğunda keyfi yerine gelmişti. Dünden beridir bu küçük meleği görmek istiyordu zaten. Yerinden hızla kalktı ve dadısının kucağındaki Nehir'i aldı.

"Gel bakalım küçük melek." diyip kucağında hafifçe sallamaya başladı. Nehir, bulunduğu kucakta huzur bulup,

ağlama şiddetini yavaşlattı ve kısa bir sürede sustu. Ayşegül, onu susturabildiği için mutlu olup gülümsedi. Ecrin ise şaşkınca önündeki manzarayı izledi bir süre.

"Seni sevdi Ayşegül. Nehir, bir Arslan abim de bir de Buğra abim de susar. Başka kimse de onu kolay kolay susturamazdı."

"Bende onu çok sevdim. Mucize gibi bir şey."

Arslan, Nehir'i susturmak için salona döndüğünde, kızının Ayşegül'ün kucağında susmuş olduğunu görünce şaşırdı. Bu küçük kadında bir tılsım vardı galiba, yoksa herkesin onu hemen sevmesi normal değildi. Kızı bile sevmişti onu.

Ayşegül, kucağında uyuya kalan Nehir'i, dadısının yönlendirmesiyle odasına götürdü. Yatağına yatırıp üstünü örttü özenle. Başına bir öpücük kondurup, hayranlıkla baktı bu küçük mucizeye. Bu küçük bedenin savaşmak zorunda olduğu hastalığı hatırlayınca, yüzü asıldı. "*Kurtulacak.*" diye geçirdi içinden ve derin bir nefes alarak sessizce odadan çıktı. Aşağı indiğinde Arslan ve Ecrin hazır bir şekilde onu bekliyordu. Hızla yanlarına gittiğinde, evden çıktılar. İlk önce Ecrin ve Ayşegül'ü hastaneye bıraktı Arslan ve sonra toplantısı için şirkete geçti.

Ayşegül ve Ecrin hızla Bahar'ın odasına geldiler. Bahar, yatağında oturur vaziyette, yanındaki Ali'ye pis bir şekilde bakıyordu. Ayşegül'ü gördüğü gibi yüzünde güller açmıştı. "Ayşegül, nerdesin sen çok merak ettim. Bak senin bu kaybolmaların çoğaldı, fark etmiyorum sanma." diye uyarı çekerken, Ayşegül çoktan ona yetişip sarıldı.

"İyiyim ben. Anlatacağım her şeyi, merak etme."

"A.ama s.siz aynısınız." diye kekeleyerek konuşan Ecrin'e baktılar. Bahar, Ayşegül'e döndü ve alayla sordu. "Kim

bu şaşkın? Ve kim bu ızbandut kılıklı herif? Sabahtan beri başımda dikilmiş gitmiyor." Ayşegül, bir Ecrin'e bir de Ali'ye baktı. "*Asıl dananın kuyruğu şimdi kopacak.*" diye geçirdi içinden.

"Merhaba. Ben Ecrin ve şaşkınlığımı mazur gör, ben hiç ikiz görmemiştim de hayatımda ve seni küçük bir çocuk sanmıştım." diyerek yatağa yaklaştı Ecrin.

"Memnun oldum da... Kimsin yani? Ayşegül, bir şey diyecek misin?"

Ayşegül, daha cevap vermeden Ecrin yine atıldı. "Ben Arslan'ın kız kardeşiyim." dediğinde Bahar'ın kaşları havalandı. "Ha, şu benim ameliyat masraflarımı karşılayan adamın..." diye akıl yürütürken, Ecrin'in cevabı onu şok etmeye yetmişti.

"Eniştem demen yeterliydi aslında."

"Enişte mi?" diye sorduğunda Ayşegül'e baktı. Ayşegül, her şeyin birbirine girmesiyle, sıkıntıyla nefesini savurdu. "Anlatacağım şimdi. Ecrin, bize biraz müsaade eder misin?" diye sorduğunda, Ecrin başını olumlu anlamda sallayıp Ali'yle odadan çıktı. Ayşegül, kardeşine baktığında cevap beklediği ortadaydı.

"Ben âşık oldum." dedi bir anda. Bahar, kaşlarını çatarak "Âşık mı oldun?" diye sordu duyduklarından emin olmaya çalışarak. "Evet, âşık oldum. Arslan'a. Bir anda oldu ve biz..." diyip durdu Ayşegül. Evlendiğini söylemeye cesaret edemiyordu. Bahar'ın tepkisinden korkuyordu. "Siz?" diye cümlenin devamını istedi Bahar.

"Biz evlendik."

Bahar şaşkınca baktı kardeşine. "*Evlendim mi dedi o? Ama bu nasıl olur? Ben burada ölümle savaşırken, kardeşim gidip evlendi mi yani?*"

"Bahar, bak bir anda oldu. Gerçekten."

"Ayşegül, âşık olduğun yalanını yutmadım. Sen âşık olsan dahi, ben burada yatarken gidip hayatta evlenmezsin. Hadi bana gerçekleri anlat can parçam."

Ayşegül, Bahar'ın hemen inanmayacağını biliyordu ama ikna etmekten başka çaresi yoktu. Ona gerçekleri söylediği an, boşan diye tutturacaktı. O zaman Nehir ne olacaktı? Verdiği sözü tutmalıydı.

"Bahar, biliyorum doğru gibi durmuyor ama gerçekler bu. Ben Arslan'a âşık oldum ve o evlenmek isteyince, direnemedim."

Bahar, gittikçe gerilen siniriyle bağırdı.

"Ben burada ölümle savaşırken, sen gidip evlenmezsin Ayşegül. Anlat şu gerçekleri!"

"Başka gerçek yok, neden anlamıyorsun? Benim birine âşık olmam ve o kişinin benimle hemen evlenmeyi istemesi çok mu acayip!"

"Acayip olan o değil. Acayip olan senin hemen evlenmeyi kabul etmen!"

"Çok aşık olmuş olamaz mıyım? İlla başka bir nedene ihtiyacım mı olmalı?"

Bahar, Ayşegül'ün ağzından laf alamayacağını anlayıp sustu. Her ne olmuşsa, zamanla öğrenecekti. Hiçbir yalan gizli kalmazdı nasılsa.

•••

O konuşmanın üstünden 4 gün geçmiş ve Bahar'ın da hastaneden çıkmasının üzerinden 2 gün geçmişti. Bahar, Arslan'ı her gördüğünde şüpheyle bakmakta, Ayşegül'le onu göz

hapsinde tutmaktaydı. Şu ana kadar bir sorun yoktu ama karşısındaki çift, âşık bir çifte hiç benzemiyordu. Öyle ki, Ayşegül onun odasında kalıyordu. Neden yeni evli ve âşık bir çift ayrı yatsın ki?

Yurt dışından dönen Buğra, evinin önünde duran taksiden bavuluyla inip, eve doğru yürüdü. Daha kapıyı çalmadan, kapı açıldı ve Ecrin üzerine doğru zıpladı. "Abim, ben seni çok özledim ya." diyip sıkıca sarılmaya devam etti. Buğra, Ecrin ile birlikte evin içine doğru adım attı. Tabi Ecrin'in boğar gibi sarılışı, onu zorlamıyor değildi. "Bende seni çok özledim bir tanem ama bu kadar boynumu sıkmasan diyorum." dediğinde gevşemişti Ecrin'in kolları. Onları kıskançlıkla izleyen Burak'ın sesi sitem doluydu.

"Burak kim ki zaten? Kim, niye özlesin demi Burak'ı..."

Buğra, Ecrin'in kollarından sıyrılıp Burak'ı ensesinden tutup kendine doğru çekti. "Gel buraya serseri. Seni de özledi abin." diyip sarıldı. Burak, sırıtıp geri çekildi.

"Bende seni özledim. Çünkü benden sonra evin en yakı-ıklı olanı sensin."

"Arslan abim duymasın, oyar seni..." diye uyarıda bulunan Buğra'yı takmadan konuşmaya devam etti Burak.

"Ne yapayım, aramızdaki en çirkin olan o. Kime çekti acaba, kesin anne tarafına çekmiştir."

"Sana bir çakacağım, ne anne tarafına ne de baba tarafına benzetemeyecekler o yakışıklı yüzünü." dedi tehditkâr sesiyle Arslan. Burak, anında tırsıp Buğra'nın arkasına sakladı. Buğra ise arkasındaki kardeşini umursamadan Arslan'a doğru ilerledi.

"Nasılsın abi?" dediğinde, Arslan yanına yetişen kardeşine sarıldı. "İyiyim. Sen nasılsın bakalım?" diye sordu. Buğ-

ra, gülümseyerek "İyiyim." cevabını verdi. Kardeşler birbirine sataşırken, naif bir ses böldü onları.

"Hoş geldiniz." diyen Ayşegül'e döndü Buğra. Gördüğü kıza gülümsedi ve abisine dönüp göz kırptı. Arslan, kardeşine gözlerini devirmekle yetindi.

"Arslan abi, nasıl bir sevap işledin de Ayşegül'ü buldun. Söyle de, bende şansımı deneyeyim. Böylelikle kendime güzel bir kısmet bulabilirim belki."

Buğra'nın söylediklerine gülümsedi Ayşegül. Buğra, Ecrin'in anlattığı gibi oldukça farklı biriydi. En azından ondan aldığı enerji bu yöndeydi. Buğra'ya gülümserken, kocasına baktı göz ucuyla ve kocasının yine çatık kaşlarını buldu karşısında. Gülümsemesi solarken, Buğra duruma el attı ve Ayşegül'ü kolunun altına alıp salona doğru yürüdü.

"Ayşegül, sen bu buzdağı olan kocana bakma. Eğer sen ona bakarsan, kusura bakma ama biraz zor gülersin. Muşmula suratlı herifin tekidir kendisi, ne yapalım. Madem koca diye aldın onu, çekeceksin artık bir ömür."

Ayşegül, Buğra'nın kurduğu tüm cümlelerin arasında sadece iki kelimeye takıldı. "*Bir ömür...*" Bir yıl bile kalıp kalmayacağı belli değildi kocasının yanında.

"Yalnız ben buradayım Buğra, ona göre konuşsan diyorum. Sağlığın açısından daha iyi olur." diye konuşan Arslan'ın sesinde, alay tınısı vardı. Buğra'nın da Ayşegül'ü hemen sevmesine şaşırmamıştı. Bu kızda bir tılsım vardı ve herkesi hemen kendine bağlıyordu. Buğra, tehlikenin farkına varıp, olay yerini hemen terk etme kararı aldı.

"Neyse ben yorgunum canım ailem. Odama çıkıp dinleneceğim ve mümkünse rahatsız edilmek istemiyorum. Özellikle senin tarafından Ecrin." diyip Ecrin'e uyarı bakışı attı.

Merdivenlere yönelip, yavaşça adımlarla yukarı çıktı. Odasının bulunduğu koridora girdi ve cebinden çıkardığı telefonunu kontrol etmeye başladı.

Bir anda kendisine çarpılmasıyla bakışlarını telefonundan ayırıp, kendine çarpan kişiye kaldırdı. Gördüğü ela gözlere, bir anda çarpılmış gibi hissetti. Daha kötüsü bu yengesiydi. "Ayşegül, sen hangi ara yukarı çıktın?" diye sorduğunda, karşısındaki kız gülmeye başladı. Buğra, bu gülüşten etkilendiği için kendine lanet etti. Nasıl olurda yengesinden etkilenirdi? Neden aşağıda bir şey hissetmemişti ki?

"Bahar, sen yine mi ayaklandın?" diye kızgınca söylenen sesle arkasını döndü Buğra. Hayatının şokunu o zaman yaşamıştı; çünkü iki tane Ayşegül vardı karşısında. Hayır, gündüz vakti bir şeyde içmemişti. Uçakta verilen içecekte mi bir şey vardı acaba? Kesinlikle o sarışın hostesin başının altında çıkmıştır. Yüz vermedi ya, kesin ondan.

"Ayşegül, biri daha iptal." diyip gülmeye devam etti Bahar. Ayşegül, Bahar'a uyarıcı bakışlar atarken, Buğra'nın karşısına geçti.

"Buğra, tanıştırayım. İkizim Bahar."

Buğra, kaşlarını şaşkınlıkla havalandırdı. "*Bahar...*" dedi iç sesi. Sanki ömrüne bahar gelmişti o anda. Bütün dünya sanki bir anda durup, şahitlik etmişti o ana. İçindeki buzdağları erimiş, kor alevler donmuştu. Diyecek çok kelime vardı o an için ama Buğra'nın ağzından sadece basit 2 kelime düşmüştü.

"Tanıştığıma sevindim."

"Bende tanıştığıma sevindim Buğra." diyip gülümsedi Bahar. Buğra ise o gülümsemede takılı kalıp, "*Söyle gülümsemesen her şey normalleşecek sanki.*" diye ge-

çirdi içinden. Ancak dışı çok başka şeyler söylüyordu. "Neyse ben dinleyim akşam yemeğine kadar." diyip, odasına doğru ilerledi. Kendini büyük bir savaştan çıkmış gibi hissetmişti. Aklı ve kalbi karışmış, deneyimsiz olduğu bir duyguya doğru yelken açmıştı.

Bahar, Buğra'nın arkasından gülüp, "Ayşegül, bu evdeki herkes çok tatlı... Senin kocan hariç." diyip yüzünü buruşturarak odasına döndü. Ayşegül ise gözlerini devirip, Bahar'ın peşinden odaya girdi.

"Kaç gündür bir beğendiremedim sana kocamı. Yakışıklı bul dedin, buldum. Karizmatik olsun dedin, alası var maşallah. Neyini beğenmedin kocamın anlamıyorum ki?"

Ayşegül'ün söylediklerini, kapının önünde duran Arslan duymuş ve kendini tutamayıp gülümsemişti. Karısı onu yakışıklı ve karizmatik buluyordu demek. Bunu öğrenmek hoşuna gitmişti oldukça. Bir anda odadan çıkan Ayşegül'le neye uğradığını şaşırdı. En kötüsü gülümserken yakalanmış olmasıydı.

"Şey... Ben... Ben Buğra'ya bir şey söyleyecektim de..." diyerek durumu kurtarmaya çalıştı Arslan. Ayşegül ise kocasına şaşkınca bakıp, onu neyin bu kadar telaşlandırdığını düşündü.

Arslan, geçmek için sağa doğru bir adım atınca, Ayşegül'de yol vermek için sola bir adım attı. Sonuç burun buruna çarpışmayla son buldu. Arslan, günler sonraki bu yakın temastan kurtulmak adına bu kez sola doğru hamle yaptı. Ama Ayşegül'de aynı şeyi düşünmüştü ki, sağa doğru döndü bu kez. Yine sonuç burun buruna çarpışmaydı. Arslan, karısını kokusunu soluğuna çekince ve gözleri Ayşegül'ün dudaklarına inince, mantığını buruşturup çöpe attı.

Ayşegül'ün kollarını iki eliyle kavrayıp duvara yasladı. Ayşegül'ün sırtı duvara çarparken, gözleri şaşkınca açılmıştı. Arslan, günler sonra tadını özlediği dudaklara eğildi ve öptü. Aralarındaki çekim, ancak bu kadar uzak tutabilmişti onları.

"Sizin bir odanız yok mu ya?" diyen Buğra'nın sesiyle ayrıldılar. Ayşegül, utancından Arslan'ı hızla itip Bahar'ın odasına kaçtı. Arslan, tabiri caizse sinek gibi yapıştığı duvardan doğrulup, Buğra'ya öfkeli gözleriyle baktı. Adımlarını yavaş ama tehlikeli bir şekilde kardeşine doğru atan Arslan, tehditkâr sesiyle konuştu.

"Bittin oğlum sen!"

6.
"KÜÇÜK KADIN"

"Bebeğimiz geldi annesi..." diyen hemşire, kucağındaki bebeği Ayşegül'e vermek için ilerliyordu. Ayşegül ise bebeği ona yaklaştıkça tarif edilmez bir heyecan duyuyordu. Kucağına almak için sabırsızlandığı bebeğini, Arslan'ın duyduğu sert sesiyle alamamıştı. Hemşire geriye doğru bir iki adım atınca, bebeği ondan uzaklaşmıştı. Ayşegül, hüzünle bebeğine bakarken, gözleri kapıda duran Arslan'a döndü.

"O benim bebeğim. Anlaşmayı unutma!" diyen Arslan'ın sesi oldukça sertti. Gözleri öfkeyle bakarken, Ayşegül nefes almayı unutmuş bir haldeydi.

"Ne olur, bir kez kucağıma alayım. Kokusunu bir kez içime çekeyim." diyerek yalvardı Ayşegül. Arslan ise tavrından ödün vermeyerek, hemşirenin kucağındaki bebeğini aldı ve Ayşegül'e gözlerini çevirip, son sözlerini sarf etti.

"Biz bir anlaşma yapmıştık ve anlaşma bugün sona erdi. Bebeğim yalnızca bana ait ve senin onun üzerinde hiçbir hakkın yok. O sana emanetti sadece."

Arkasına dönüp odadan bebekle çıkan Arslan, arkasından bağıran Ayşegül'ü duymuyor gibiydi. Bebeğini de alıp, çekip gitmişti. Geriye sadece tüm hastane koridorlarında yankılanan Ayşegül'ün sesi kalmıştı.

"Götürme bebeğimi! Ne olur bir kez kucağıma alayım."

•••

"Ayşegül uyan. Hadi uyan can parçam." diyen Bahar, rüyasından sayıklayan kardeşini uyandırmaya çalışıyordu. Ayşegül, kan ter içinde kalmış bir şekilde gözlerini açtığında, "Bebeğim." dedi fısıltıyla. Algısını kazandığında Bahar'ı gördü ve hızla doğrulup sarıldı kardeşine. "Kâbus mu gördün?" diye sorduğunda Bahar, hala bırakmamıştı Ayşegül onu. Rüyasında her ne gördüyse, kardeşini çok üzmüştü belli ki. "Tamam, bak uyandın ve geçti. Her ne gördüysen gerçek değildi." dediğinde, Ayşegül'ün kısık ağlama sesinden başka cevap duymadı.

Ayşegül, gördüğü her şeyin günü geldiğinde gerçek olacağını biliyordu. Bebeğini bırakma korkusu daha şimdiden sarmıştı içini. Şimdiden böyleyse, o gün geldiğinde ne yapacaktı?

"Nasıl bırakırım seni..." diye içinden geçirdiğinde, eli istemsizce karnını buldu. Henüz yokken bile ayrılığından korkuyordu. Yaptığı anlaşma çok ağırdı ve Ayşegül o anlaşmanın altında ezileceğini adı gibi biliyordu. Tıklatılan kapıyla Bahar, kardeşinden uzaklaştı ve kapıyı açmak için yataktan kalktı. Kapıyı açtığında, karşısında Arslan'ı buldu. Dönüp Ayşegül'e baktığında, ağlamaktan kızarmış gözleri onun için hiçte iyi bir görünüm çizmiyordu. Arslan'ın bir anda odaya dalmasıyla kaşlarını çattı ama müdahale etmedi.

Arslan, yatakta oturan karısının yanına ulaştığında, ağlamış olduğunu gördü. Ayşegül ise karşısında bulduğu kocasından, rüyanın etkisiyle uzaklaştı. Korkuyordu ondan ve bunun için haklı sebepleri vardı.

Arslan, elini sessizce Ayşegül'e doğru uzattı. Onu bu derece üzmüş ve ağlatmış olan durumu öğrenmek istiyordu ancak öncesinde onu odalarına götürmeliydi. Ayşegül, önce kendisine uzatılan ele baktı tedirgince ve daha sonra Arslan'ın

siyah gözlerine kaldırdı bakışlarını. Kocasının gözlerinden itiraz istemediği anlaşılıyordu. Elini yavaşça Arslan'ın büyük eline teslim etti. Arslan, durumdan memnun bir şekilde karısının yavaş hareketlerle yataktan kalkışını izledi. Ayşegül'le birlikten Bahar'ın odasından çıkıp, kendi odalarına geçtiler.

Arslan, odalarının kapısını kapatıp arkasına döndü. Ayşegül'ün yavaş adımlarla odanın ortasına yürüyüşünü izledi. Balkon kapısına kadar ilerleyip duran Ayşegül, hafif esen rüzgârla gözlerini kapattı. Kulağının hemen dibinde duyduğu fısıltıyla içi ürperdi.

"Niye ağladın?"

Gözlerini yavaşça açıp, karanlığın arasından parlayan yıldızlara baktı. "Ağlamadım." diye mırıldandı. "Yalancı..." diyen Arslan'ın fısıltısı yine doldu kulaklarına. Sesindeki alaycı tavır şaşırtmıştı onu. Kardeşleriyle şakalaşırken çok duyduğu bu tınıyı, ilk kez kendisiyle konuşurken kullanmıştı.

"Yalancı değilim ben. Kâbus gördüm ve o yüzden uykumda ağlamışım." dediğinde, saçlarının arasında gezinen yüzü hissetti. Nefes alamadı bir süre. "Ne gördün de bu kadar ağladın?" diye sonran Arslan'ın nefesini boynunda hissetti. Bir adım ileri kaçıp, Arslan'a doğru döndü.

"Hatırlamıyorum."

Ayşegül, kocasının yanından geçip yatağa yaklaştı ve derin bir nefes çekti içine. Arslan'ın ona doğru ilerlemesiyle yeni bir heyecan baş gösterdi kalbinde. Yanından geçen Arslan, bileğinden çıkardığı saatini komodinin üzerine koydu ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Bir daha Bahar'ın odasında kalmak yok. Burada benimle kalacaksın ve ben bir daha seni başka odada aramayacağım." dediğinde, Ayşegül'e dönmüştü. "Tamam." diye mırıldandı Ayşegül.

"Duş alacağım ve sen, ben çıkmadan uyuyayım deme." dedi Arslan ve cevap beklemeden banyoya geçti. Ayşegül, kocasının arkasından şaşkınca baktığında, imasını anlamıştı. Elleri titremeye çoktan başlamışken, aklı ilk gecesine gitti. Tamam, sandığı kadar kötü değildi ama bir kez daha yaşamasının gereği var mıydı? Bir kereden hamile kalınmaz mıydı? Zihninden geçen düşüncelerle, yanağının içini dişledi ve gergin bir şekilde yatağa gidip oturdu.

Kısa bir süre sonra, kocasının banyodan çıktığını fark etti. Eli ayağı birbirine dolanırken, sakin kalmak adına sessizce derin nefesler aldı. Islak saçlarını dağıtan ve yanına oturan kocasının gözleri anında yüzüne çevrilmişti. Bu adam onun her yüzüne baktığında, içi tuhaf bir hisle doluyordu. Heyecan kavramı, hissettiğinin yanında hiçleşiyordu bir anda.

"Sandığın kadar korkutucu biri değilim. Yüzüme bakabilirsin yani." diye alayla söylendi Arslan. Karısının ondan korkması hoşuna gitmiyordu ama korkutmamayı da becerebiliyordu galiba. Ayşegül, ona dönüp bir şeyler söylemek için ağzını araladı ama sonra söylemekten vazgeçip sustu. Yalan söylemek istemiyordu, çünkü korkuyordu ondan.

"Korkma... Sana asla zarar vermem ama sözümden çıkarsan ciddi anlamda sinirlenebilirim ve..." diyen Arslan, sözünü tamamlamadan sustu. Ayşegül, merakına yenilip sordu.

"Ve?"

Arslan'ın gözleri, Ayşegül'ün dudaklarına indi. Daha sonra bakışları ela gözleri buldu ve söyleyeceği şeylerden vazgeçti. "Ve artık bana canavarmışım gibi bakmayı bırak." dedi bir çırpıda. Bunu söylemeyeceği o kadar belliydi ki, Ayşegül kaşlarını çattı. "Bunu söylemeyecektin. Başka bir şey söyleyecektin." dediğinde, Arslan'ın kaşları havalanmıştı. Karısının hesap soran bu tavrını ilk kez görmüştü ama geri adım atmayacaktı.

"Bundan başka bir şey söylemeyecektim."

"Söyleyecektin. Ama vazgeçtin."

Arslan, elini ıslak saçlarından geçirdi ve derin bir nefes aldı. "Başka bir şey söylemeyecektim. Eğer sen başka bir şey duymak istediysen, onu bilemem." dediğinde, sesine umursamazlık hâkimdi. Ayşegül, ısrarının sonuç vermeyeceğini anlayınca, susmaya karar verdi. Gözlerini kocasına devirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Devir hadi devir. İçinde kalmasın." diye alayla söylendi Arslan. Ayşegül, sıkıntıyla nefesini dışarı savurdu. Bu adam gerçek anlamda sinir bozucunun tekiydi. Hatta dengesizdi.

İkisi de sessizliğe gömülüp, öylece durdular bir süre. Ne Arslan dönüp Ayşegül'e bakabiliyordu ne de Ayşegül Arslan'a. İkisi de odada tur attırırken bakışlarını, arada boğazlarını temizliyorlardı rahatlamak amacıyla. Arslan, karısına nasıl yaklaşacağına karar veremezken, Ayşegül ise gözü yastıkta uyumak istiyordu.

Göz ucuyla Arslan'a bakan Ayşegül, uyuduğu takdirde kocasının kızıp kızmayacağını tarttı. Arslan'da karısının tepkilerini ölçmek için gözlerini ona çevirdiğinde, istenilmeyen bir çarpışma yaşandı. Ela'nın siyah'la çarpışmasıydı. Ayşegül, utançla kızarıp alt dudağına dişlerini geçirdi. Yanakları yanarken, yine siyahın hükmü altına girmişti.

Arslan'ın siyah gözleri, dişini geçirdiği dudağını bulunca, Ayşegül anında dişlerinin esaretinden kurtardı alt dudağını. Bu adamın gözleriyle deler gibi bakması büyük haksızlıktı. Kocasından etkilenmemeliydi. Olmazdı.

Derince bir nefes aldığı anda Ayşegül, verdiği nefesinin kocasının nefesine karıştığını hissetti. Öpüldüğünün çok sonra farkına vardı ve gözleri şok bir şekilde açıldı. İşte her şey,

şuurunu ona kaybettiren bu öpüşmelerle yok oluyordu zihninden. Doğru ile yanlış, gerçek ile hayal birbirine karışıyordu. Bu adamdan hem korkup hem de nefret etmeye çalışırken, bu derece etkilenmesi onun zararınaydı. Bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu.

***

"Ayşegül, gel bak dışarıda ne var." diye heyecanla mutfağa girdi Bahar. Geçen günler boyunca, iyice toparlamıştı. Arada ağrıları olsa bile, genel olarak iyiydi. Bahar, Ayşegül'ü yaptığı yemekten alıkoyup, mutfaktan salona çekiştirerek getirdi. "Düşeceğiz Bahar, yavaş." diye söylense de, kardeşi onu duymuyordu. Salona yetiştiklerinde, Bahar arkadan Ayşegül'ün gözlerini kapattı.

"Bahar, çocuk muyuz biz Allah aşkına, ne yapıyorsun?"

Ayşegül'ün itirazlarını dinlemeyen Bahar, onu gözleri kapalı bir şekilde salondan bahçeyi gösteren cam duvarın karşısına getirdi. Ayşegül'ün kulağına eğilip, "Hazır mısın?" diye fısıldadı. Ayşegül ise gülümseyerek, "Neye hazır olacağımı bilemediğim için kararsızım." diye gülerek cevabını verdi. Bahar, onun bu cevabına gözlerini devirdi ve Ayşegül'ün gözlerinin önündeki ellerini çekti.

Ayşegül, Bahar'ın ellerini çekmesiyle bahçeye bakakaldı. Kar yağıyordu. Ayşegül, karları çok severdi ve yağdığı gibi kendisini dışarı atardı. Bahar'la kartopu savaşı yapmak ise en bi sevdiği şeylerdendi. "Bahar, kar yağıyor." dedi sesindeki şaşkın tınıyla. Daha sonra hızla kardeşine dönüp, ellerinden çekiştirmeye başladı.

"Hadi gidip kartopu savaşı yapalım."

Bahar, üzerindeki yorgunlukla bu isteğe çok sıcak bakmadı. "Yorgunum ben ama..." diye mırıldadı acımasını umarak. Ayşegül, sahte bir sinirle kaşlarını çattı.

"Sen bilirsin. Ben bahçeye çıkıyorum, çünkü asla bunu kaçıramam."

Ayşegül, hızla salondan çıkıp kapı önündeki vestiyerden kaban ve beresini alıp giyindi. Kendini bahçeye atıp, yağan karın keyfini çıkardı. Elleri gökyüzüne doğru açılmış kendi etrafında mutlu bir şekilde dönüyorken, gökyüzünden aşağı düşen her bir kar tanesinin içinde kayboluyor gibi hissetti. Yüzüne çarpan her bir kar tanesiyle, soğuktan yandı yüzü. Umursamadı.

Karlar ülkesine düşmüş gibiydi. Yüzü gökyüzünden yere inmedikçe, kendini bir masalın içinde kaybolur gibi hissetti. Kar masalının. Ama yeryüzüne inişi, kolunu tutan sert bir el tarafından sağlandı. Aniden durdurulmanın şaşkınlığıyla baktı elin sahibine. Karşısında kocası ve yine çatık kaşları vardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun burada? Ya hasta olsan?" diye resmen kükreyen Arslan'ın sesiyle, yerinde sıçradı. Yutkunma isteğini bastırıp, ela gözlerini kırpıştırdı. Kocası, onun hasta olmasından korkuyordu. Ayşegül, aklında yer edinen bu düşünceye hayali bir gülümseme yolladı. Bu kaba adam onu düşünmüştü. Tabi bu düşüncesi Arslan'ın ağzını bir kez daha açmasıyla son bulmuştu.

"Bilmiyorum farkında mısın ama bu evde lösemi hastası olan küçük bir bebek ve büyük bir ameliyat atlatmış olan ikiz kardeşin var. Nasıl bu kadar sorumsuzca davranabilirsin?"

"Ö.özür dilerim. Ben düşünemedim." diyen Ayşegül, içten içe kendine kızdı. Haklıydı kocası, sorumsuzca davranmıştı. Nehir'i ve Bahar'ı hiç düşünmemişti.

"Düşünsen iyi edersin küçük hanım. Bu eve neden geldiğini ve sorumluluklarını unutma. Ben ne dersem, sen onu yapacaksın. Gerekirse benden habersiz nefes dahi almayacaksın. Bir yılını satın aldım senin ve bu bir yıl boyunca sözümden çıkmayı aklına bile getirme. Şimdi içeri geç ve bir daha sakın böyle bir aptallık yapma."

Arslan'ın sözleri onu oldukça değersiz hissettirirken, gözlerinin dolmasına engel olamadı. Yüreği acıyla kıvrandığı zamanlarda bile bu derece çaresiz değildi. Tek kelime dahi çıkamıyordu ağzından. Yüreğini her defasında parçalara ayıran bu adama, bir bebek verecek olmak canını yakıyordu. Hele ki dokunuşlarından etkilendiği için, kendinden nefret dahi ediyordu. Bu kalbi taşlaşmış adamın, ne kadar zalim olduğunu bir kez daha anlamıştı.

Kolunu Arslan'ın elinden kurtarıp, hızla eve doğru ilerledi. Gözlerinden akmaya başlamış olan sıcak yaşlar içini titretirken, bu evde kalacağı sürenin çabucak geçmesi için dua etti. Hızla merdivenleri çıkıp, kendini odasına kapattı. Yatağa oturmuş ağlarken, kapının tıklanmasıyla elleri yüzünü buldu. Hızla yanaklarını kurulayıp, kendine gelmeye çalıştı ve yavaşça kapıya gidip açtı.

Karşısında sinirle ona bakan Bahar'ı görünce, neye sinirlenmiş olduğunu düşündü. Hızla içeri girip, kapıyı öfkeyle kapatan Bahar'a hala anlamaz bir halde bakarken, Bahar'ın bir anda sarf ettiği sözlere anlam veremedi.

"Nasıl yaparsın bunu Ayşegül?"

Bahar'ın bağırmasıyla bir adım geriye attı. Kardeşinin öfkesini bir türlü anlayamamıştı. "Bana cevap ver, nasıl yaparsın bunu?" diye tekrar bağıran Bahar'ın, öfkeyle ona bir adım atmasına hayretle baktı. "Ne yapmışım?" diye sordu güçsüz sesiyle Ayşegül. Anlamadığı bir öfkenin hedefi olmuştu.

"Hani âşık olmuştunuz? Hani birbirinizi çok sevdiğiniz için apar topar evlenmiştiniz?"

Bahar'ın sözleriyle, Ayşegül'ün içinde ani bir korku baş gösterdi. Anlamış mıydı kardeşi tüm olanları?

"Bende saf gibi bu hikâyeye inandım. Sen nasıl sevmediğin bir adamla evlenirsin?" diye bağırıp durdu Bahar. Sonra tek kaşını kaldırıp, "Tabi evlendiyseniz..." dedi kuşkuyla. Ayşegül, duyduğu sözlere inanamazken, kardeşinin ona bu derece kırıcı laflar sarf etmesine yüreği dayanmıyordu. Nasıl evlenmeden bir adamla böyle yaşayabileceğine ihtimal verebilmişti?

"Bahar, kırıcı oluyorsun. Lütfen sus." dediği anda, Bahar'ın daha acımasız sözleriyle karşılaştı.

"Benim için kendini o adama mı sattın?"

Ayşegül, duyduğu cümleyle yıkıldı. Yandı ve öldü. O anın son nefesi olmasını istedi. Gözünden düşen tek damla yaşla, yüreğindeki kırgınlık geçti ve yerine büyük bir öfke geldi. Hızla iki adımda kardeşine yaklaşıp, kendini tutamayarak bir tokat attı. Bahar, tokadın etkisiyle yüzünü tutarken, Ayşegül hızla yatağının yanındaki komodine gidip çekmecesini açtı. İçinden çıkardığı nikâh cüzdanını çıkarıp, tekrar Bahar'ın karşısına geldi. Elindeki nikâh cüzdanını Bahar'ın yüzüne fırlatıp, öfke ve hayal kırıklığıyla bağırdı.

"Evet, kendimi o adama sattım ve bu da sözleşmesi!"

Ayşegül, arkasına döndü ve ayakları üzerinde duramayıp dizlerinin üzerine çöktü. Kardeşinin yüzüne bakamayacak kadar kırılmıştı. Bahar, Ayşegül'ü bu derece üzdüğü için kahroldu ama en çok kendi yüzünden yaptığı bu evliliğe kahroldu. Onun yüzünden kabul etmişti bu evliliği. Yaşaması için... Kardeşinin yaptığı bu fedakârlık, omuzlarında büyük bir yük-

tü. Hayatta kalması için, kendi hayatını harcamıştı. Bunu bilerek nasıl yaşardı? Tüm öfkesi bu yükle yaşamak zorunda olmasınaydı ve kardeşini böyle bir duruma düşürmesineydi.

Arslan'ın bahçede kardeşine söylediklerini duyunca, *"Keşke ölseydim ama kardeşim bu duruma düşmeseydi."* diye geçirdi içinden. Kardeşini bir eşya kadar önemsemeyen bir adama mecbur bırakmıştı.

"Bıraksaydın da ölseydim Ayşegül. En azından kardeşim sevmediği bir adamın kendine dokunmasıyla, her gün ölmezdi. Ben bir kere ölürdüm. Ama sen böyle defalarca ölüyorsun... Özür dilerim... Seni her gün ölüme mahkûm ettiğim için özür dilerim." diyip odadan çıkmak için arkasına döndü. Kapıyı hızla açtığında, karşısında Arslan'ı bulmasıyla öfkeli gözlerini ona dikti. Bu adam nasıl bir insandı ki, birinin çaresizliğinden faydalanabilmişti? Daha fazla orada duramayıp, Arslan'ın yanından geçip gitti.

Arslan, bir iki adım odanın içine doğru attığında, sırtı kendisine dönük olan karısının haline baktı. Dizlerinin üstüne çökmüş ağlıyordu. Duymuştu Bahar'ın Ayşegül'e söylediği sözleri ve pişman olmuştu. Kendi yetmemişti, bir de kardeşinin ağır laflarına maruz kalmıştı. Bu küçük kadın, bu kadar büyük yüklerle nasıl başa çıkabiliyordu? Belki de çıkamıyordu.

Pişmanlığını da yanına katıp, dönüp odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Ayşegül, kapıya döndüğünde son anda fark etmişti Arslan'ı. Duymuştu her şeyi ve yine sinirlenmişti büyük ihtimalle. Yine ve yine sinirini kesinlikle ondan çıkaracaktı. Bu düşünceyle önüne dönüp, gözlerinden tükenmeyen yaşlarını akıtmaya devam etti.

7.
"MAHKÛM ETMELİ TÜM ÖMRÜ AŞKA"

Dünden beri odasından çıkmayan Ayşegül, boşluğa diktiği gözleriyle kıpırdamadan yatıyordu yatağında. Yaşama dair tüm hevesleri tükenmiş gibiydi. Dünkü tartışma sonrası geri dönmemişti Arslan. Nereye gittiğini bilmiyordu ve evde olmadığını da akşam ona yemek getiren Ecrin'den duymuştu. Kızmıştı büyük ihtimalle ve o yüzden gelmemişti. Kapının aniden açılmasıyla, gözlerini kapıya çevirdi. Gülümseyerek içeri giren Ecrin'in yüzündeki keyifli hali, başına iş açılacağının habercisiydi. Yanına yaklaşıp, yatağına oturan kızdan gözlerini çekmeden bekledi.

"Tüm gününü ve akşamını bu yatakta geçirmek istemiyorsundur umarım. Hadi kalk parti için hazırlanmamız lazım." diyen Ecrin'e, Ayşegül kaşlarını çattı.

"Ne partisi?" diye sordu merakla. "Ne partisi olacak? Tabi ki yılbaşı partisi." diye yüksek sesle ve coşkuyla bağırdığında Ecrin, Ayşegül neredeyse kulaklarını kaybettiğini düşünmüştü. "Ecrin, ben gelmesem olmaz mı?" diye mırıldanarak sorsa da, Ecrin'i asla ikna edemezdi.

"Teklifiniz reddedildi Ayşegül Hanım. Bu gece Arslan Kahraman'ın eşi Ayşegül Kahraman olarak, ilk kez sahalarda görüleceksin. Böylelikle kocanı etrafındaki tehlikelerden bertaraf etmiş olacaksın. Geleceğe dönük yatırım olarak düşün bu durumu. Sen bu gece sahalarda boy gösterince, yarın her hangi bir gazetenin manşetinde kocana asılan bir sarışınla karşılaşmazsın."

Ayşegül, Ecrin'in heyecanla anlattıklarına göz devirmek istese de, tuttu kendini. Kocasının gözünde değeri neydi ki, yarın manşetlerde sarışın bir kadınla görülmesinin hesabını sorsun. Tüm bunlarla ne uğraşacak gücü vardı ne de kocasının etrafından kadınları uzak tutmak gibi bir derdi. Ne yaparsa, keyfi bilirdi ve asla Ayşegül'ü ilgilendirmezdi.

Gelmekte istemiyorum. Ayşegül Kahraman olarak boy göstermekte istemiyorum." dediğinde Ecrin'in düşman bakışlarını üzerine çekti. Bu kız, kızdığı zaman çok tehlikeli duruyordu. Gözlerini kapıya çevirip, kaçmak için kaç adıma ihtiyacı olduğunu ölçtü.

"Sizi gören görücü usulü evlendiniz sanır ya. Bu ne isteksizlik, bu ne bıkmışlık Allah aşkına... Bana bak Ayşegül, ya bu yataktan kalkıp peşime düşersin ya da gider buzluktan buz torbalarını getirip yatağa atarım. Karar senin." dediğinde oldukça ciddiydi. Ayşegül, yüzünü asıp, dudağını büzdü.

"Ne kadar da vicdansız bir görümce."

"Ne kadar da inatçı bir yenge... Hadi kalk seni tembel." diyip yataktan kalktı Ecrin. Odadan çıkmadan Ayşegül'e seslendi.

"10 dakika içinde kapıda ol yoksa geliyor buz torbaları."

Yaklaşık 10 dakika sonra kapıdaydı Ayşegül. Sıkıntıyla nefesini alıp verdi. Ecrin'in tehdidi, ona başka yol bırakmamıştı. Boynuna sardığı atkıyı biraz gevşettiğinde, Ecrin ve Bahar yanına çoktan gelmişti. Bahar'la çok fazla diyalog kurmadan evden çıktılar. Alışveriş merkezinde giyecekleri kıyafetleri halledip, kuaföre geçtiler. Etrafına anında pervane olan kızlara, Ecrin çoktan talimatlarını sıralamaya başlamıştı.

"Bak Leylacım, bu benim yengem Ayşegül. Bu geceki parti için oldukça şık ve göz kamaştırıcı olmasını istiyorum.

Abim onu gördüğünde dili tutulmalı ve neye uğradığını şaşırmalı... Onu karısına yeniden âşık etmekte fayda var değil mi?" dediğinde Ayşegül itiraz etmeye çoktan başlamıştı ancak Ecrin onu duymamıştı. Ya da duymak işine gelmemişti.

***

Ayşegül, eve geçtiğinde üzerine giydiği elbisesiyle aynada kendini kontrol ediyordu. Her ne kadar uğraşsa da, üzerine yapışan kasveti atamamıştı. Kapının açılma sesiyle arkasına döndü ve odaya giren ikizine dikti gözlerini. Bahar'ın ela gözleri pişmanlıkla sarılıyken, kendi gözlerinden kırgınlığını gizleyememişti.

"Ben dün söylediklerim için özür dilerim. Çok ileri gittim ama duyduklarım..." diye başladığı sözü Ayşegül kesti. "Önemli değil. Sana kırgın olabilirim ama geçecek... Bahar, senden istediğim şey bu meseleden uzak durman. Bu benimle kocam arasında ve senin bu sebeple Arslan'a tepki koymanı istemiyorum. Sadece bana güven ve yanımda ol."

Bahar, hızla kardeşine sarılırken, "Sen nasıl istersen öyle olsun." diye mırıldandı. Ayşegül ise kardeşini sıkıca sarıp, "Hiçbir şey senden önemli değil." diye fısıldadı. Kardeşinden daha önemli ne olabilir ki hayatında? Bir oydu yüreğini acıtan ve bir oydu sarılışıyla hayata bağlayan.

"Ama ben sizi çok kıskanıyorum." diye sitem dolu sesiyle odaya girdi Ecrin. Eteğinin uçlarını kaldırarak ilerledi yanlarına. "Bende sarılmak istiyorum." diyerek sarıldı ikisine birden. Küçük kıkırtılar çıktı ağızlarından ve bulundukları durumun komikliğini fark ettiler. Ayrıldıklarında Ecrin sırıtmaya devam ediyordu.

"En çokta meyve mutlu oluyorum biliyor musunuz? Ama bu evde kadınlarım eğlenceliği söz konusu..."

Bahar ve Aysegül'ün kavgaları sonuç gelmişti. Ferat'ın bulaşıcı neşesi onlara da geçmişti. "Hadi bekletmeyelim Kadınlar ortakları. Kendileri beklemekten hiç hoşlanmazlar da..." diye söylendi alaylı Ferat. Kızlar da ona gülümseyip, uçurtmanın odadan çıktılar.

"Siz tamam, ben Nehir'e bakıp geleceğim." diyen Aysegül, Nehir'in odasına ilerledi ve Nehir'i kontrol etti. Mışıl mışıl uyuyan meleğini izledi bir süre ve başına bir öpücük kondurup, sessizce çıktı odadan. Merdivenlere yönelip, yavaşça inmeği tercih etti. Gözleri merdivenlerin ucunu bulduğunda, Arslan'la göz göze gelmişti. İçini saran gergınlıkle durakladı. Kardeşlerini de bulamayınca etrafta, daha çok gergınleşmişti.

"Bütün gece orada dikilmeyi düşünmüyorsun değil mi?" diye soran kocasının sözüyle kendine geldi ve yutkunup merdivenleri inmeye devam etti. Arslan, sesinin titremediğine şükretti. Güçlükle çıkardığı sesiyle başka bir şey söylemek istemişti ama yine ağzından saçma bir cümle çıkmıştı.

Arslan, nefesi kesilmiş gibi hissetti. Ne olmuştu bu küçük kadına? Ela gözleri, gözlerini bulduğu an içi titremişti. Pişmanlıkla gözlerine bakamayacağı için dünden beri çıkmamıştı karşısına ama şuanda yaşadığı pışmanlık aklına dahi getirmiyordu. Büyülenmişti. Büyülenmişti küçük kadını onu.

"Beklettiğim için özür dilerim. Diğerleri nerde?" diye sorar kararını bile duymamıştı. Aysegül, onun bu haline anlam veremeden kapıya doğru ilerledi ve kabanını üzerine geçirdi. Dönüp baktığında kocası aynı yerde duruyor ve kıpırdamıyordu.

"Bütün gece orada dikilmeyi düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu, gülümseyerek Ayşegül. Arslan, karısının kendi lafını ona çakmasıyla şaştı. Karşı görünen o iki keyifliydi. "*Keyifli ve güzel*" diyerek geçirdi içinden. Şimdi de güzel karısını partiye götürecekti. Partide bu güzellikle karşısına çok bakan olacaktı, o da o bakanların hepsini seri katile bağlayıp öldürecekti ve hapse düşecekti. Hiç gereği yoktu ve evde oturmak daha cazipti.

"Gitmesek mi biz?" diye sordu, karısının kabul etmesini umarak. Ayşegül, üstüne bakıp iç geçirdi. Saatlerce gitmeyeceği bir parti için hazırlanmış olamazdı. "Ecrin gitmezsek büyük olay çıkarır. Hele ki bugün o kadar çok koşturmuşken," diyerek bahanelerini sıraladı. Son zamanlarda yaşadığı şeylerden biraz olsun uzaklaşmak istiyordu. Kısa da olsa, mutlu olmak istiyordu.

Arslan, isteksizce başını sallayıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp, karısının çıkması için yol verdi. Ayşegül, kapıdan çıkarken kolunu tutan kocası tarafından durduruldu. Arslan, vestiyerden aldığı atkısını, Ayşegül'ün boynuna sardı hızla ve "Hava çok soğuk, hasta olmanı istemem çünkü..." diye başladığı söz, Ayşegül'ün konuşmasıyla kesildi.

"Çünkü evde küçük hasta bir bebek var ve benim kardeşim büyük bir ameliyat atlattı. Sorumsuz olmamalıyım."

Ayşegül, sözlerini sıraladıktan sonra Arslan'a bakmadan evden çıktı. Elbisesinin eteklerine tutunarak ilerlerken, yerdeki kar yüzünden kaydı ve düşmek üzereyken kocası onu belinden kavrayarak tuttu. Nefesleri birbirinin yüzünü ısıtırken, oluşan bu yakınlık yutkunma ihtiyacı doğurmuştu. Arslan'ın siyah gözleri delip geçerken Ayşegül'ün ela gözlerini, ağzından fısıltı şeklinde çıkan sözlere dur diyememişti.

"Bir şey değil. Düşmeni istemedim, çünkü canın acısın istemiyorum. Şimdi koluma gir de arabaya binene kadar başka bir kaza atlatmayalım."

Arslan'ın aniden doğrulmasıyla girdiği şoktan çıkmıştı Ayşegül. Bu adamla her yakınlaşması, tüm yaşananları siliyordu zihninden ve o bu durumdan nefret ediyordu. Nefret etmek istiyordu kocasından ama bir türlü beceremiyordu. Oysa ondan nefret edecek birçok sebep bırakmıştı avuçlarına...

Arslan'ın koluna girip arabaya ilerledi. Arabanın kapısını açan Arslan, karısının binmesiyle sakince kapattı kapıyı ve şoför tarafına geçti. Arabayı çalıştırırken, Ayşegül'e doğru baktı göz ucuyla. Üşüyordu.

"Üşüyor musun?"

Titreyen ellerini birbirine sürten Ayşegül, "Evet." diye kısa bir cevap verdi. Arslan, arabanın klimasını çalıştırdı ve daha fazla bir şey konuşmadan, arabayı hareket ettirdi. Partinin olacağı otelin önüne yanaştırdı arabayı. İnip anahtarı valeye verdi ve karısının tarafına geçip inmesine yardımcı oldu.

"Bütün kalaslığı evde bunun galiba." diye söylendi içinden Ayşegül. Çünkü kocası şu anda ummadığı taştı ve o taş gelip başını yarmıştı. Kısaca kocasından beklenmeyen hareketlerdi bunlar. Özellikle önemsiyor gibi yapması... Demek ki dışarıda oldukları sürece değer görebilecekti. *"Neden takıtım ki, bana değer verip vermemesine."* diye geçirdi içinden bir an. İstemiyordu değer vermesini, insan gibi davransa yeterdi.

Kolunu karısının tutması için uzatan Arslan, ilk defa karısına güzel bir biçimde gülümsedi. Ayşegül, şaşkınlıktan şaşkınlığa koşarken, kocasının başına saksı düşme ihtimalini düşünmeden edemedi. İtiraz etmeden girdiği kola tutunarak çıktı önündeki merdivenleri. Otelin giriş kısmında, kabanla-

rını çıkarıp teslim ettiler. Ayşegül, bir anda belinde hissettiği elle titredi. Bir dokunuş, bu kadar mı tepe taklak eder insanı?

Ayşegül, Arslan'ın yönlendirmesiyle, partinin bulunduğu salona geçti. Kalabalık olsa dahi, salondaki insanlar: biz zenginiz, diye bağırıyordu. Kadınların birbirini kibirlice süzmesi ve erkeklerin güzel bayanlara çapkın bakışları, Ayşegül'de eve geri gitme isteği uyandırdı. Bu kalabalıkta bir sakarlık yaparsa, herkese rezil olurdu ve kocası ona bunu çok pis ödetirdi. Belindeki elin baskısıyla kalabalığın içine doğru ilerledi. Arslan, kardeşlerinin yanına ilerlerken, karısının tuhaf hallerine bir sebep bulamadı.

"Sonunda gelebildiniz ya. Bana bakın sizi âşıklar, salona girdiğiniz andan beri bütün gözler sizin üzerinizde... Tabi buldular böyle tatlı bir çift, bakmasınlar da ne yapsınlar." diye heyecanla konuşan Ecrin'e, göz devirdi Arslan. Ayşegül ise kocasının ruhsuz halleriyle baygınlık geçirecekti neredeyse. Adam güzel bir sözden bile anlamıyordu.

"Dans edelim mi güzel bayan?"

Burak'ın teklifine gülümseyen Bahar, "Olur bay yakışıklı." diyerek kendine uzatılan eli tuttu. Buğra'nın ölümcül bakışları ikisinin üzerinde dolanırken, "Sizde benimle dans eder misiniz, partinin en yakışıklı adamı." diyerek yanında biten Ecrin'e döndü.

"Neden olmasın, partinin en güzel bayanı." dedi gülümseyerek. Bahar, en güzel bayanı cümlesini duyunca Buğra'ya bakmış bulundu ama Buğra ona göz ucuyla bile bakmıyordu. *"Tabi ki kardeşine söyleyecek en güzel diye, sana diyecek hali yok ya..."* diye söylendi içinden. Ecrin ise bu iki çatlağın birbirinden hoşlandığını çözmüş ve çoktan çöpçatanlığa soyunmuştu. Buğra ve Bahar'ın artık hiç şansı yoktu; çünkü bir kere Ecrin'in eline düşmüşlerdi.

İki çiftte dans pistine ilerlerken, Ayşegül beklenti içinde Arslan'a döndü. Tamam, kocası kalastı ama bu gece oldukça kibar davranıyordu ona ve belki bu yüzden dans bile edebilirlerdi. Gözleri yalvarır halde bakarken kocasına, Arslan'ın gözleri etrafta geziniyordu. Arslan, bir arkadaşını görünce, Ayşegül'e döndü.

"Ben bir arkadaşı gördüm, gidip selam vereceğim. Sen buradan bir yere ayrılma."

Ayşegül, hayal kırıklığıyla baktı kocasının arkasından. El mecbur etraftakileri izlemeye başlamışken, gözü arada kocasına kayıyordu. Arslan'ın siyah gözleri bazen bulsa da gözlerini, bunun sadece kontrol amaçlı olduğunu hissedebiliyordu. Sanki kaçacaktı. Adam otoriter, adam dediğim dedik, adam tam bir kalas...

"Merhaba." diyen sesle, hızla arkasına döndü Ayşegül. Mavi gözlere sahip, kumral bir adam buldu karşısında. Adamın kendisine gülümsemesiyle, gülümsemiş bulundu. "Merhaba?" derken, sesinin tınısı soru sorduğunun göstergesiydi.

"Adım Murat. Yalnız olduğunu görünce eşlik etmek istedim ve belki dans edebiliriz diye düşündüm."

"Karım yalnız değil Murat. Ben varım yanında ve karım yalnızca benimle dans edebilir. Bilmem anlatabildim mi?" diye sert sesle araya girdi Arslan. Ölümcül bakışları Murat'ın gözlerini bulurken, eliyle çoktan karısının belini sarıp kendine doğru çekmişti.

Murat, sırıtarak "Nasılsın Arslan, görüşmeyeli uzun zaman oldu." dediğinde, Arslan'ın kaşları daha çok çatılmıştı. "Daha da uzun olmasını ve hatta mümkünse hiç görüşmemeyi tercih ederdim." derken, sesi olabildiğine sert ve tehlikeli çıkmıştı. Ayşegül, bu iki adamın arasındaki öfkeyi bariz bir

şekilde görmüş ve bu da onu korkutmayı başarmıştı.

"Bu arada çok güzel bir eşin var. Zaten senden farklı bir şey beklemiyordum ama bir şeyi merak ediyorum doğrusu. Bu kızı kimden çaldın?" diye sorduğunda, sesindeki alay tınısı bile sertti Murat'ın. Ayşegül, belindeki elin kasıldığını hissetti. Murat'ın sarf ettiği cümlelerde her ne ima saklıysa, belli ki Arslan'ın öfkesini daha çok kabartan bir şeydi. Ayşegül, bu konuşmanın hayırlı bir yere bağlanmayacağını anlayınca, belindeki eli çekip ellerinin arasına hapsetti. Gözlerini beklentiyle Arslan'ın gözlerine dikip gülümsedi.

"Arslan, dans edelim mi?" diye sorduğunda, kocasının kabul etmesi için, içten içe dua etti. Arslan, öfkeli gözlerini Ayşegül'e çevirdiğinde, karısının gülümsemesiyle gevşedi. Bu kızın gülümsemesi bile ilaç gibiydi. Öyle ki, son nefesini veren bir hastaya bile deva olurdu. Tabi o hasta sadece Arslan olmalıydı. Çünkü aksi takdirde, karısının gülümsemesiyle hayata yeniden bağlanan kişiyi, hayattan koparmak zorunda kalırdı. Katil ederdi bu kızın gülümsemesi adamı.

Karısını elini tutup, son kez Murat'a döndü. "Bir daha karşılaşmamak dileğiyle..." deyip dans pistine ilerledi. Karısının belini elleriyle sarıp, bedenini kendi bedenine yasladı.

Nedenleri ve nasılları sildi o an zihninden. Sadece aldığı kurumuş gül kokusuna sığındı. Yüreği kıpırdadı, içi titredi. Bir an... Çok küçük bir an aşkı düşündü sarıldığı bedende. Aşk yakışmıştı küçük kadınına, zaten her bir bakışı aşka yazılmış şiir gibiydi.

"Küçük kadınım..." diye geçirdi içinden. Kendi gibi geçimsiz bir adamın kaderine, mutluluk dolu bir genç kız düşmüştü. Ömrünün kısa bir süresini kapsasa bile, bu kızı asla unutamayacağının farkındaydı. Keşke dedi bir an... Keşke aşk, hala var olabilseydi ölü kalbinde ve aşka mahkûm edebilseydi tüm ömrünü.

8.
"MECBURDUK"

"Abi, ben senden çok sıkıldım."

Ecrin, yüzünü asarak ve dudağını büzerek söylenmişti. Buğra, kardeşinin cümlesine sahte bir sinirle, "Bak sen, abinden sıkıldın ha... Küçük hanım kiminle dans etmek istiyor bakalım?" diye sordu. Ecrin, tüm gülümsemesini yüzüne taktı. Bu iş sandığından da kolay olacaktı.

"Burak'la dans etmek istiyorum."

Buğra, bu kez gerçekten sinirlenmişti. Ne vardı bu Burak'ta, herkes onunla dans etmek istiyordu. Gözlerini Burak'a çevirdiğinde, Bahar'la samimi gülüşleri daha çok sinirlenmesine neden oldu. "Eş değiştirelim." diyen Ecrin'le, aklında anında yandı ampuller. Tabi ya, bunu nasıl düşünememişti?

Burak'ların yanına yanaştı Buğra. Sesinin tehditkâr çıkmasına önem gösterip, "Burak, eş değiştirelim. Ecrin seninle dans etmek istiyor." dedi. Burak, abisine omuz silkti.

"Ben partnerimden memnunum abi. Hiç Ecrin cadısını çekemem."

Burak'ın sözleri Buğra'yı delirtmek üzereydi. Ses tonunun yanında, tehlikeli bakan gözlerini de devreye koydu. "Burak, benim sinirimi bozma. Hadi" dediğinde, Burak tehlikenin farkına varmıştı. Anında Bahar'ı bırakıp, Ecrin'e doğru ilerledi. "Benim kara saçlı cadım benimle dans mı etmek istemiş, hayatta kırar mıyım ben onu?" diye şirince kurduğu cümleye Ecrin gözlerini devirdi.

Buğra ve Bahar'dan uzaklaşan Ecrin, Burak'ın kafasına bir tane patlattı. Burak, kaşlarını çattı. "Ne vuruyon kız abine. Saygısız cadı." diye kızgınca söylendi. Ecrin, onun söylediklerini umursamadan Bahar ve Buğra'ya döndü. Gördüğü manzaradan memnun bir şekilde gülümsedi. "Kara saçlı cadım, senin halini iyi görmüyorum ben. Kendi kendine gülmeler, şiddette meyil etmeler..." diye söylendiğinde, Ecrin dayanamayarak susturdu onu.

"Burak bir susar mısın? Gözlem yapıyorum şu anda."

"Kimi dikizliyorsun sen yine?" diye sorup onun baktığı yöne baktı. Buğra ve Bahar'ı görünce, anlamayarak döndü Ecrin'e.

"Dans ediyorlar, ne var bunda?"

"Ne mi var? Burak, bu kadar odun olduğunu belli etmesen keşke... Tamam, sende kalp olmadığını biliyoruz ama en azından aşk kavramıyla alakalı iki bilgin olsun değil mi? Şunlara baksana. Nasılda hoşlanıyorlar birbirlerinden."

Burak, kendine saydırılan lafları umursamadı. Zaten Ecrin günde 3 öğün laf sayardı ona. Alışıktı bünyesi artık... Ama asıl dikkatini çeken, Buğra ve Bahar'dı. Dikkatle baktığında, Buğra'nın heyecanı ve Bahar'ın kızarmaları birbirlerinden hoşlandıklarının delili gibiydi. Bu düşünceyle sırıttı. İflah olmaz dediği Buğra abisi bile, bir kız karşısında titreyecek hale gelmişti.

"Burak, sende aşık olsan da, hepinizden kurtulsam." diye söylenen Ecrin'e baktı sırıtarak. "Ahh benim kara saçlı cadım. Kader bile benim âşık olmamı istemiyor. Eğer isteseydi, Ayşegül ve Bahar'ın bir de üçüzü olurdu. Ama kader kısmet işte... Neyse yeter seninle bu kadar vakit öldürdüğüm. Bırak da kendime geçici kısmetler bulayım."

Burak, Ecrin'i anında kollarından atarak, etrafa çapkın bakışlarını sunmaya başladı. Ecrin, kaşları çatık bir şekilde ona bakıp, lavaboya gitmek için salondan çıktı. Girdiği koridorda ilerlerken, kolunun bir el tarafından tutulmasıyla bilmediği bir odaya doğru çekildi.

***

Sıkıntıyla dönüp durdu yatağında. Uykunun uğramadığı gözleri, sıkıntıyla baktı yanında uyuyan kocasına. Parti boyunca tek bir kez dans etmişlerdi ve o dans yüreğinin heyecanla atmasına neden olmuştu. Arslan'ın, nefesini boynunda hissettiği an, bilinci kararmıştı. Âşık olmaktan korkacak hale gelmişti ki, eğer âşık olursa bu onun için felaketti.

Zihnini darmadağın eden düşüncelerle doğruldu. Yataktan hızlı ama sessizce kalkıp, odadan çıktı. Salona inip, bahçeye bakan cam duvarın önünde oturan Ecrin'e ilişti gözü. Yanına gidip gitmemekte kararsız kalırken, adımlarını mutfağa doğru attı.

Ecrin, tüm yaşadıklarını aklından bir bir geçirirken, kendisine uzatılan bardağı fark etti. Bakışlarını kaldırdığında, Ayşegül'ün ona gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Uzatılan kahve fincanını alıp, sessizce oturmaya devam etti. Ayşegül'ün yanına çökmesi bile, gözlerini dışarıda yağan kardan çekmesine yetmedi. Hüzünlüydü her bir yanı... Devasız derdin peşine düşmüştü.

"Kim?" diye soran Ayşegül'e döndü şaşkınca. Onun gözlerindeki, anladım ifadesiyle toparladı kendini. "Kim, kim?" diyerek anlamamış gibi davrandı. Ayşegül, sabırlı halini takınıp, "Gecenin bu yarısı, sıcak yatağından seni vazgeçirip,

kar yağışını üşüyerek izlemene neden olan kişi. Kim?" diye açıklayarak sordu bu kez.

"Öyle biri yok. Sadece uyku tutmadı."

"Âşık insanı tutmaz uyku. Baksana, herkes derin bir uykudayken, sen burada oturuyorsun. O yüzden bana âşık olmadığını söyleme."

"Sende âşık olduğun için mi uyuyamadın?"

Ayşegül, Ecrin'in sorduğu soruyla kalakaldı. Aşk hep hayalini kurduğu bir şeydi. Ama şimdi en imkânsız şey gibi gözüküyordu. Evet, uyuyamıyordu ama aşktan değil, âşık olma korkusundan...

"Belki de... Evlenmiş olman, aşkından uyuyamamana engel değil. Sanırım bu kez de kaybetme korkusu sarıyor seni." diyerek âşık olduğunu inandırmaya çalıştı. Kimse bilmezken bu evliliğin anlaşma olduğunu, âşık olduklarına inanmaları daha iyiydi. Olası sorular ve şüpheci bakışlardan kurtulmuş oluyorlardı.

"Çok mu seviyorsun abimi?" diye sorulan soruyla, biraz önceki düşüncelerini silmişti. Çünkü bu kez daha zor bir soruyla karşılaşmıştı.

"Öyle sanırım... Ecrin, aslında ben sana bir şey sormak istiyorum." dediğinde, aklındaki diğer sorunu açığa çıkardı. Bu evliliği yaptığı günden itibaren aklında dönüp duran tek bir isim vardı. Nehir.

"Tabi sor."

"Nehir, yani Arslan'ın ölen eşi. Nasıl biriydi?"

"Nehir... İyi bir insandı. Her daim güler yüzlü ve sevecendi. Arslan abimle çok uyumlu bir çiftiler. Aşkları biraz olaylı başlasa da, devamı oldukça sakin ve huzurluydu."

"Çok mu âşıktılar birbirlerine?

"Çok... Çok âşıktılar. Hatta bu yüzden sizin evliliğiniz..." diyip sustu Ecrin. Ayşegül ise merakına yenik düşerek sordu.

"Bizim evliliğimiz?"

"Ayşegül, beni yanlış anlamanı istemiyorum ama sizin evliliğiniz çok ani oldu. Yani abim bir gün geldi ve ben evleniyorum, dedi. Tamam, abimin ani kararları çoktur, hatta Nehir'le evliliği de bu kadar ani oldu. Ama Nehir'e olan aşkı azımsanacak gibi değilken ve onun ölümünün üzerinden bu kadar kısa bir süre geçmişken, seninle evlenmesi çok şaşırtıcı."

"Aslında bizim evliliğimiz..." diye başladığı cümlesi, Arslan sert sesiyle bölünmüştü. "Ayşegül." diye kükremişti kocası gece vakti. Ayşegül, yüzünü asıp döndü kapı tarafına. Karşısında kaşları çatık bir Arslan bulması, onun için hiçte sürpriz bir durum değildi. Çatık kaşlı kalas...

"Gece vakti ne yapıyorsunuz burada. Kalkın yatın hadi." dediğinde sesi talimat verir gibiydi. Ayşegül ve Ecrin birbirine bakıp, yerlerinden yavaşça kalktılar. Ecrin, abisine iyi geceler dileyip salondan çıktığında, Ayşegül'de kocasının yanına yetişmişti. Arslan'ın öfkeli bakışlarını fark ettiğinde, " *Ne yaptım da kızdı yine bu...* " diye söylendi içinden. Arslan, onu beklemeden odaya çıkarken, Ayşegül'de yavaş hareketlerle odaya çıktı. Odaya girdiğinde, Arslan balkon kapısının önünde sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Onun sinirlendiğini anlamıştı ama neye sinirlendiğini hala çözememişti.

"Ne diyecektin Ecrin'e?" diye sordu bir anda Arslan. Ayşegül, gelen soruya şaşırdı. Konuşmalarını mı dinlemişti? "Bir şey demeyecektim." dediği anda, Arslan hızla ona doğru

döndü. Ayşegül, öfkeli bakışların yine hedefi olurken, kendini bir adım geriye attı. Nefretle ona bakan kocası, bir şeyleri yanlış anlamış gibi duruyordu.

"Yalan söyleme Ayşegül. Evliliğimizin bir anlaşma evliliği olduğunu söyleyecektin değil mi?" dedi sinirle. Ayşegül ise Arslan'ın yanlış anladığına emin olup kendini savundu.

"Öyle bir niyetim yoktu. Sadece evliliğimizin gerçekten aceleye geldiğini ve şaşırmakta haklı olduklarını söyleyecektim."

Arslan, ona inanmadığını belli edecek şekilde bakarken, Ayşegül bu duruma çok kırılmıştı. Onun için tüm yargılarını ve tüm doğrularını bir köşeye atmışken, böyle bir şeyde yalan söylediğini düşünmesi onu oldukça yaralamıştı.

"Umarım öyledir... Onlara sakın bir şey söyleyeyim deme. Yoksa senin için iyi olmaz." dediğinde Arslan, Ayşegül için sabrın son damlası düşmüştü. Sabrı bu kadarını kaldıracak kadar sağlam değildi. Birkaç adımda kocasının önüne yetişti ve gözlerine baktı.

"Mecburdum diye kabul ettim ve mecburdun diye kabul ettin... İkimizde istemedik bu evliliği ve yaşadığımız şeyleri... Mecburduk... Ve sen, şimdi karşıma geçip tüm bu olanların suçunu üstüme yığamazsın. Sen bana bir can verdiysen, bende sana bir can vereceğim... Bu yüzden yaşadıkların için beni suçlama artık."

"Kardeşlerim benim bir anlaşma evliliği yaptığımı bilmeyecekler. Onlarla beraber, hiç kimse bilmeyecek... Tek bir kişiye dahi, yanlışlıkla bile söylemeyeceksin."

"Öğrenseler ne olacak? Ölecek miyiz? Belki de bu odada birbirimize mecbur bir şekilde yaşamaktan kurtuluruz... Neden bu kadar saklama gereği duyuyorsun?"

"Anlamadığın şeyde işte bu... Ben onların abisiyim ve benim hata yapma hakkım yok. Eğer anlaşmalı bir evlilik yaptığımı bilirlerse, onların yapacağı hiçbir hataya karşı duramam. Çünkü ben onlardan büyük bir hata yapmış olurum... Ben bir iş adamıyım ve benim ideal aile kavramını sağlam tutmam gerekiyor."

"Anlaşma bittiğinde, ben bebeğini terk eden zalim bir anne ve sen terk edilmiş bir eş olacaksın. Kardeşlerinin gözünde süper bir baba ve abi, bense kardeşimin gözünde umursamaz biri olacağım... Ne kadar da adil." dediğinde, yüzünde acı bir gülümseme meydana geldi Ayşegül'ün. Her şeyin suçlusu o olacaktı. Peki ya onun harabeye dönecek olan hayatı... Bebeğine hasret ve ayrı geçireceği uzun yıllar... Bunların suçlusu kim olacaktı? Tüm bu bedelleri, işlediği hangi günah için ödüyordu.

Gözlerini kocasının siyah gözlerine dikti ve arada bir nefeslik mesafe kalacak şekilde yaklaştı. Bu kez öfkeyi gözlerinde taşıyan kendisiydi. "Her şeyi mükemmel bir şekilde düşünmüşsün ailen için Arslan Kahraman." dediğinde, Arslan onayladı onu. "Evet, ailem için her şeyin en iyisini düşünürü."

Arslan'ın söylediğine keyiften yoksun bir kahkaha attı Ayşegül. Eğer o acı çekiyorsa, Arslan da çekmeliydi. Bu mecburiyet bir tek onun suçu değildi. En büyük acı, ona aitti. Keyifsiz kahkahası yüzünden silinirken, sesine ciddiyet kattı.

"Her şeyin mükemmelini düşünen Arslan Kahraman, bir şeyi unutmuş. Hem de en önemli şeyi."

"Neyi unutmuşum?" diye sordu Arslan. Sesinden kibir akıyordu ve düşünmediği bir şeyin olmadığına emindi. Arslan, ailesi için her şeyin en iyisini düşünür ve uygulardı. Şimdi karşısında durmuş, ona meydan okuyan kızın söyleyeceği şeye, yüksek ihtimalle gülecekti. Ve bu kahkaha Ayşegül'ün

attığı keyiften yoksun bir kahkaha olmayacaktı. Karısının daha çok kendine yaklaşmasıyla, yeşillerin arasındaki bal rengi harelerin sinirle dalgalandığını gördü.

"Kızın için onu hayatta tutabilecek bir kardeş düşünmüşsün... Kardeşlerine örnek abi olmak için düzgün bir evlilik yapmayı düşünmüşsün... Düzgün ve güvenilir bir iş adamı olma kimliğini korumak adına, muhteşem bir aile düşünmüşsün... Ve bebeğini sana verdikten sonra ayağına bağ olmayacak bir kadın bulmayı da düşünmüşsün ki, ölen eşinin hayalleri ve aşkıyla yaşamaya devam edebilesin... Ama Arslan Kahraman, en önemli şeyi unutmuşsun." dediğinde, kullandığı her bir kelimede nefesi Arslan'ın yüzüne çarpıyordu. Canını almak ister gibi bakıyordu siyah gözlere. Canını yaktığı gibi, canı yansın istiyordu.

"Bir anneyi bebeğinden koparıp, o kadını yaşarken öldüreceğini..."

Sesi titremişti son cümlesinde. Arslan'ın canını yakmak isterken, kendi canını daha çok yakmıştı. Çünkü yaşayacağı gerçeği kendi yüzüne çarpmıştı. Bir kez daha hatırlatmıştı kendine, bebeğinden vazgeçmek zorunda olduğunu. Gözlerinden bir damla yaş aktığında, karşısında aynı ifadeyle duran adamın bir kalbi olmadığına emin olmuştu artık.

"Ne diyeceksin ona? Nehir büyüdüğünde annesini soracak ve sen onu annesinin mezarına götüreceksin. Çok ağlayacak, çok eksikliğini yaşayacak ama ölüme çare olmadığını anlayıp hayatını yaşamaya devam edecek. Ya benim olması kaçınılmaz bebeğim... Annesini sorduğunda, ona ne diyeceksin Arslan Kahraman?"

Arslan'ın kaşları çatılmıştı. Ayşegül, kurduğu her bir cümlede haklıydı ve bu onu daha çok sinirlendirmişti. Belki de sırf bu derece sinirlendiği için sarf etti o kelimeyi... Son-

radan pişman olacağını bile bile...

"Öldüğünü..."

Ayşegül'ün yüreğine bir kıvılcım düşmüştü. Her saniye de büyüyen, her dakika da yakan... Ama bedenini de buza hapsetmiş gibiydi. Her saniye de üşüten, her dakika da donduran... Ölecekmiş gibi hissettiren ama öldürmeyen... Gözleri alev topu taşırmışçasına yanarken, elleri buz tutuyormuşçasına titriyordu...

Bir adım geriye atıp, boşluğa düştü. Dizleri yere çarpmanın etkisiyle acırken, o bunu hissetmeyecek kadar çok acıyla bütünleşmişti. Karşısındaki adam, onun sandığından da vicdansızmış. Oysa bazen aksini düşündüğü dahi olmuştu.

Yere eğdiği başını, kapının çarpılma sesiyle kaldırdı ve Arslan'ın odadan çıkmış olduğunu fark etti. Nasıl bir günaha bulanmıştı ki, bedel olarak kalbi olmayan bir adama yazılmıştı kaderi.

9.
"ÂŞIK DEĞİLİM O KALASA"

Zaman geçer ama biz yaşadıklarımızı öyle kolay unutmayız. Hele ki, kötü anılarımızı daha çok hatırlatan bir hafızaya sahipken... Bir düşünün... Birini kaybettiniz, ilk onunla yaşadığınız acılı anlar doluşur zihninize... Birlikte ağladığınız veya kavga ettiğiniz zamanlar... Çok sonra gelir birlikte güldüğünüz ve mutlu olduğunuz anlar... Zihinde en çok acılar yer edinir, çünkü biz acıyla yaşamayı daha çok seviyoruz.

Mesela çok uzun bir zaman boyunca görüşmediğiniz bir dostunuzla karşılaştınız. İlk ne anlatırsınız?

Ben söyleyeyim. Hayatınızda aşmış olduğunuz zorlukları ve acıları... Çünkü isteriz ki, en çok bize iyi desinler. En çok bizi övsünler. Ve en çok bize saygı duysunlar... Acılardan beslendiğimiz doğrudur.

•••

Geçen birkaç hafta boyunca, evin içinde iki yabancıya dönüşmüştü Ayşegül ve Arslan. Ayşegül, acılarını zihninde çevirip durmuş ve Arslan'a nefret duymak için çalışmıştı. Ancak bilmediği bir his, anlamlandıramadığı şekilde buna her zaman engel olmuştu. Nefret yerine özlem duyar mı insan öyle bir adama?

Her ne kadar itiraf etmek istemese de, özlüyordu Arslan'ı. Evet, tüm o sözlerden sonra bile özlüyordu. Adına ne dediğinizin bir önemi yok. İster gurusuzluk, ister aptallık, isterseniz de aşk... Adı: tam bir muammadır, bu hissin. Öyle ki, Ayşegül dahi bir isim koyamaz bu hissine.

Arslan'ın yüzünü gördüğü tek yerdeydi yine. Kahvaltı masasında. Gözleri kaçamak şekilde yan tarafına dönse bile, el hizasından yukarıya çıkamıyordu bakışları. Korku değildi bu. Sarf edilen acımasız sözlerin bedeliydi. Gözleri hangi hakla buluşacaktı ve hangi hakla gözlerini bu saçmalığa alet edilecekti.

"Abimin cezası hala bitmedi mi yengecim?" diye alayla söylenen Burak'a baktı şaşkınca. "Ne cezası?" diye sorduğunda Ayşegül, Arslan göz devirdi. Karısı Burak'ın imasını anlamayacak kadar saftı. Masadakiler kıkırdarken sessizce, Ayşegül'ün kaşları çatılmıştı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Abimi kaç haftadır odaya almıyorsun ya. Onu diyorum." diyip sırıttı Burak. Ayşegül, duyduğunun utancıyla saç diplerine kadar kızardı. Dışarıdan Arslan'ı kovmuş gibi mi duruyordu? Bir aydan fazladır evliydiler ve kocası iki haftadır başka odada kalıyordu. Başka ne düşünebilirler ki?

"Kahvaltını yap Burak. Yoksa kredi kartlarınla da ben vedalaştırırım seni." dedi otoriter bir sesle Arslan. Burak'ın sessizliğe bürünüp tabağına dönmesiyle, gözlerini bu kez kahvaltısına hiç dokunmamış olan karısına çevirdi. Çatalını onun tabağına vurup, dikkatini çekmeyi başardı.

"Kahvaltını yap." diye mırıldandı. Ayşegül, yüzünü astı. Şu anda kocasına trip atacak halde bile değildi. "Canım istemiyor." dedi Arslan'dan daha sessiz bir şekilde mırıldanarak.

Arslan, karısının bu çocuksu haline gülümsedi. İki hafta önce ona meydan okuyan karısı gitmiş, yerine çocuksu Ayşegül gelmişti. Acılarını yenemese de, kısa süreli unutuyordu. Bu Arslan'ın en sevdiği özelliğiydi karısındaki. Kin tutamazdı bir kere.

"Tabağındakiler bitsin." dediğinde, otoriter sesini devreye koymuştu yine. Ayşegül, küçük bir çocukmuş gibi yüzünü ekşitip, tabağındakileri zoraki bir şekilde yemeye başladı. Kahvaltı masasına getirilen sucuklu yumurtayla, midesi allak bullak olmuştu Ayşegül'ün. Hızla kalktı masadan ve odasına koştu. Midesindekileri boşaltıp rahatlayınca, lavaboda yüzünü yıkadı. Aynadaki yansımasına bakarken, *"Acaba..."* diye geçirdi içinden.

Banyodan yorgunca çıktığında, Arslan'ı meraklı gözlerle kapıda buldu. "İyi misin?" diye sorduğunda Arslan, şüphesinden bahsetmek istemedi. Eğer yanlış hissediyorsa, kimseyi heyecanlandırmamış olurdu.

"İyiyim. Midemi üşüttüm sanırım."

Arslan, gözlerini kısıp baktı karısına. Sesinin titremesinden şüphelense de, ellerinin titremesini görünce hastalığına bağladı.

"Yat dinlen. Ben Ecrin'e söylerim midene iyi gelen bir şeyler hazırlar. Ben şirkete gideceğim ama kötüleşirsen ara, gelirim hastaneye gideriz." Ayşegül, tüm bunlara "Tamam." diyerek cevap verdi. Aklındaki fikri tartarken, kocası odadan çıkmıştı. Bahar'ın hızla odasına dalmasıyla, gözlerini ona çevirdi.

"İyi misin Ayşegül?" diye merakla soran Bahar'a, yüzünü asarak baktı. "Bahar, yardımına ihtiyacım var." dediğinde, Bahar kaşlarını çattı. İkizi kim bilir yine neyin peşindeydi.

"Ne istiyorsun?"

"Dışarı çıkmak için yer değiştirmemizi..."

"Hayatta olmaz Ayşegül. Unut bunu... Seni görende eve kilitlendiğini sanır. Ne işin varsa çık yap."

Ayşegül, üzgün bir şekilde yatağına oturdu. Gözlerini eline dikip, öylece durdu. Bahar, onun bu haline dayanamayıp yanına oturdu ve Ayşegül'ün elini alıp avuçlarının arasına hapsetti.

"Hadi söyle. Niye gerek duydun böyle bir şeye?"

"Söylemek istemiyorum. Sadece buna ihtiyacım var ve senin de istediğim bir şeyi sorgulamadan yapmanı istiyorum."

"Ayşegül, bu çocuk oyuncağı değil. Tamam, yüzümüz aynı, sesimiz aynı ama sen ve ben çok farklıyız. Ya Arslan abi anlarsa?"

"Sen söylemezsen, ben söylemezsem nasıl anlayacak. Hem anlayıp anlamaması da umurumda değil."

"Senin mi umurunda değil? İki haftadır yüzün sirke satıyor. Âşık mı oldun adama ne?" diyip sırıtan Bahar'a, kaşlarını çattı Ayşegül.

Ne aşık olması ya? Âşık falan değilim o kalasa... Off Bahar, lafı nerelere çektin. Şimdi benimle yer değiştiriyor musun yoksa değiştirmiyor musun?"

"Tamam. Eğer önemli olmasa bu kadar ısrar etmezdin. Ama dikkatli olacaksın tamam mı?"

Ayşegül, çocuk gibi ellerini çırpıp sarıldı kardeşine. "Teşekkür ederim." dediğinde, Bahar boğulacak seviyeye yetişmişti. Güçlükle kardeşinden ayrılan Bahar, Ayşegül'ün elbiselerinden birini alarak giyindi. Ayşegül için odasına gidip kıyafet aldı ve ona verdi. Ayşegül'ün de üstünü değiştirince

her şey tamamdı.

"Bak zaten beni hasta sanıyorlar. Yatağa yat, uyu. Kimse dokunmaz sana ben gelene kadar."

Yatağın örtüsünü açıp, yatağa oturdu Bahar. "Ayşegül, içim hiç rahat değil. Ne olur dikkatli ol, tamam mı?" dediğinde, içindeki sıkıntıyı yok saymaya çalışıyordu.

"Merak etme sen can parçam. Hadi görüşürüz."

Ayşegül, odadan hızla çıktı. Kimseye görünmeden evden çıkmanın derdindeyken, kapıda Ecrin'in radarına yakalandı. "Bahar, nereye böyle?" diye sorduğunda, yavaşça ona döndü. Bahar olmadığını anlaması biraz zordu; çünkü Bahar'la çok farklı kıyafetler giyiyorlardı. Bahar, karakteri gibi ağır ve ciddi kıyafetler tercih ediyordu. Kendi ise cıvıl cıvıl elbiseler. Kıyafetten kurtarıyordu ama sesini anlamasından korkuyordu.

"Biraz işim var da..." dediğinde, gözleri Ecrin'deydi. Yüzündeki ifadesi değişmeyen Ecrin, "Bende gelebilir miyim? Evde canım çok sıkıldı." diye sorduğunda, Ayşegül telaş yaptı.

"Şey... Benim aslında bir randevum vardı."

"Yaa... Neyse kalsın o zaman."

Ayşegül, Ecrin'i de atlatmanın sevinciyle evden çıktı. Daha bahçeden çıkamadan, bu kez de Ali'nin engeline takıldı.

"Bahar Hanım, istediğiniz yere bırakalım."

Ayşegül, "*Bu evden çıkamayacağım sanırım.*" diye içinden söylendi. Gözlerini Ali'ye çevirdi. "Kendim giderim Ali abi, sağol" diyip arkasını döndü ama Ali'nin onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Bahar Hanım, Buğra Bey'in kesin talimatı var. Yalnız dışarı çıkmanıza izin vermiyor."

Ali'nin cümlesiyle kaşlarını çattı Ayşegül. Buğra hangi hakla kardeşine yasak koyuyordu. Kardeşi yalnız dışarı çıkamazmış, bak sen. Buğra'ya ne oluyorsa?

"Ali abi, sen Buğra Bey'e selam söyle ve notumu da ilet. Nereye gideceğim onu zerre alakadar etmez. Şimdi müsaadenle." diyip arkasını döndü ve evden çıktı. Arslan'ın kendi üzerindeki kuralları yetmiyor, kardeşi de Bahar'a yasaklar koyuyordu. Kendi neyse de, kimse Bahar'ın üstüne baskı oluşturamazdı. Buna asla izin vermezdi.

Yola çıktığında, bir süre yürüdü. Rast geldiği bir taksiyi durdurup bindi ve en yakın hastanenin adresini verdi. Kısa süren bir yolculuğun ardından, hastaneye ulaşmıştı. Randevusuz geldiği için sıra alıp beklemeye başladı. Şansına kalabalık bir sıra vardı ve saat gittikçe ilerliyordu. Sonunda kendine sıra geldiğinde, kendini doktorun yanına attı. Zayıf ve sarışın bayan doktor, masasında gülümseyerek karşıladı Ayşegül'ü.

"Buyurun Ayşegül Hanım, şikâyetiniz nedir?" diye soran doktora baktı. Nasıl söyleyeceğini bilemedi bir süre ve sonra toplayabildi cümlesini.

"Ben hamile olduğumdan şüpheleniyorum da, hamile miyim yoksa değil miyim net bir şekilde öğrenmek istiyorum."

"Anladım. Hamilelik testi yaptınız mı?"

"Hayır. Benim mide bulantılarım var birkaç gündür ve arada baş dönmesi oluyor."

"Peki, o zaman sizi hemen ultrasona alıp, hamile misiniz diye bakalım." diyip ayağı kalktı doktor. Odanın içinde bulunan başka bir kapıyı açıp, Ayşegül'ü yönlendirdi. Ultrason makinesinin yanında bulunan sedyeye uzandı. Heyecanı tavan yapmışken, kalbi tak diye duracakmış gibi hissetti. El-

leri bile zangır zangır titremeye başlamıştı. Sakinleşmek için derin nefesler aldı. Doktorun kasıklarına sürdüğü soğuk jelle içi titrerken, bir anda kasıklarında gezinen ultrason cihazıyla kendini kastı. Doktorun yüzü ciddiyetle ekranı taradı. Daha sonra cihazı kaldırıp, Ayşegül'e döndü.

"Hamilesiniz büyük bir ihtimalle ama bebek daha çok küçük olduğundan, ultrasonda pek belli olmuyor. Size bir de kan testi yapalım ki, sonuç net olsun."

Doktorun söylediklerinden sonra, kasıklarındaki jeli temizleyip kalktı. Hamileydi, büyük ihtimalle ama emin olmadan sakinleşemiyordu. Hala heyecandan ölecek gibiydi. Üstünü düzeltip doktorun yanına döndü. Doktorun istediği kan testini yapıp, sonuç için bekledi. Birkaç saatte çıkabileceğini söylediği için eve dönmek istemedi.

Kan testi sonucu gelince, hızla doktorun yanına geçti. Doktor test sonucuna bakarken, gülümsedi.

"Hisleriniz doğruymuş. Hamilesiniz." dediği anda sürpriz bir ses yankılandı odada.

"Bahar, sen hamile misin?"

10.
"BANA HAYAT VERİR MİYDİN?"

Siz hiç düşünmediğiniz birine âşık oldunuz mu?

Hayır, olmadınız. Peki, neden tüm şiirler ve sözler kalbe yazılıyor? Oysa akıl değil midir sizi aşka doğru sürükleyen?

Zihninizin en kuytu köşesinde saklı tuttuğunuz resimlerin, bir bir önünüze düşmesiyle başlamaz mı aşk?

Gözleri, sesi, duruşu ve hatta ölümüne saçmalamaları... İşte bu görüntüler zihninizde bozuk plak gibi dönmeye başladığında, bilin ki aşka ramak kalmıştır. Ya vermişsinizdir kalbinizi o yabancının avuçlarına ya da kalbinizi aramaktasınız hala... Ama şu bir gerçek ki, aklınızda var olmayanın, kalbinizde var olması imkânsız...

Yani akıl, aşk'ın ilk durağı, kalp ise gölgelendiği bir ağaç dibi...

•••

Gözleri, elinde döndürüp durduğu kalemde, aklı ise bir çift ela gözün esaretindeydi... Öyle ki, toplantıdan geriye tek bir kelime dahi kalmamıştı aklında. Kulağında hissettiği uğuldamalar, umurunda bile değildi. Ayşegül'ün sabah ki hali geçmiyordu gözlerinin önünden. Bembeyaz olmuş yüzü ve yorgun düşen bedeni takılı kalmıştı aklında, silemiyordu. Yaşattığı üzüntüler mi fazla gelmişti ona? Kurduğu tüm can acıtıcı sözler, takındığı sert tutum ve umursamaz davranışları... Bebeğini taşıyacak olan bir kadına, saygısızca davranmıştı. Ayşegül'ün de dediği gibi, tüm yaşadıklarının acısını ondan çıkarmaya çalışmış ve hata etmişti.

Derin bir nefes çekti içine. Yaşananları bir bir ölçüp tarttı. Bu hikâyenin kötü adamı oydu. Hep zalim davranan ve hep can acıtan... Tek suçlu kendisiydi. Ama nasıl yakıp yıktıysa, toparlamayı da bilmeliydi. Boşanacak dahi olsa, Ayşegül'e gerekli özeni ve ilgiyi göstermeliydi. Anlaşmalı bile olsa, Ayşegül onun karısı ve gelecekteki çocuğunun annesiydi.

***

Ayşegül, göz ucuyla karşı koltukta oturan Buğra'ya baktı. Nasıl bulmuştu onu? "*Kesin Ali abi yetiştirdi.*" diye söylense de içinden, durum değişmemişti. Her şey birbirine girmese olmazdı zaten.

"Beyefendi bebeğinizin babası mı Ayşegül Hanım?" diye soran doktora döndü hızla. "Hayır, Buğra bebeğimin amcası..." Açıklaması doktora yeterli gelmiş gibiydi. Doktor elindeki teste dönerken, Ayşegül'de şaşkınca kendisine bakan Buğra'ya döndü. Bahar'ın hamile olduğunu sanmıştı akıllı.

Doktorun, "Bebeğiniz dört haftalık, bu yüzden ultrasonda göremedik. Ama ilerleyen haftalarda ultrasonda net bir şekilde görebilir ve kalp atışlarını dinleyebilirsiniz... Bebeğin kontrolleri için varsa kendi jinekologunuza gidebilirsiniz, yoksa eğer bana gelmeye devam edebilirsiniz." açıklamasına karşılık gülümsedi Ayşegül.

"Benim sürekli gittiğim bir jinekologum var, teşekkür ederim."

"Öyle mi? O zaman vakit kaybetmeden bir görünün derim. Tekrar tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

Ayşegül, doktorun yanından çıktı ve hastane koridorundan yavaşça çıkışa doğru ilerledi. Elindeki kâğıtta hamile

olduğu yazıyordu ve bu onun hayatının artık eskisi gibi olmayacağının kanıtıydı. Her attığı adım, bambaşka duyguları keşfetmesini sağlıyordu. Kimse dokunmasın ona istiyordu, kimse konuşmasın... Tüm evren sussun... Çünkü o, anne oluyordu.

Dünyanın en büyük mucizesidir, içinde bir canı büyütmek. Bir kadın, anne olacağını öğrendiği ilk saniyeden itibaren büyür. Küçük bir kız çocuğu gibiyken, kocaman bir kadın olur. Yaşam olur... Anne olur... Bebeği içinde büyüdükçe, bambaşka bir insan olur. Korkmaya başlar... Belki de hayatında ilk kez o kadar çok korkar... Çünkü ona emanet bir can vardır artık kendi canından öte...

"Ayşegül, iyi misin?" diye sordu Buğra. Dalgınlığını anlayabiliyordu ve yanında olmaya çalışıyordu. Ayşegül, kendine gelip gülümsedi. Anne olacaktı, bundan daha güzel bir duygu var mıydı?

"İyiyim. Hatta çok iyiyim ama biraz şaşkınım."

"Çok normal. Aldığın haberi beklemiyordun büyük ihtimalle." Buğra'nın tahminine gülümsedi. Sürpriz değildi aslında, hatta evliliğinin sebebiydi bu. Ancak yine de şaşkınlık hissetti karmaşık duygularının bütününde. Bir can vardı içinde ve o can başka bir canın hayatını kurtaracaktı. İlk kez pişman olmadığını hissetti. Ve bu his, tüm bedelleri unutturdu.

Eve döndüklerinde, Arslan'ın arabasını gören Ayşegül korkuyla Buğra'ya baktı. "Arslan gelmiş. Ya anladıysa?" diye sorduğunda, Buğra'nın sırıtışı sinirlerini bozmuştu.

"İkizinle yer değiştirip, evden kaçtığını mı?"

"Buğra, alay edecek zaman mı Allah aşkına? Arslan anlamışsa eğer biterim ben."

Buğra, umursamadan arabadan indi ve eve doğru yürü-

dü. Ayşegül, arkasından inip koşarak kolundan yakaladı onu. "Buğra, anlamamıştır değil mi?" diye sorduğunda, sesindeki korku bariz şekilde kendini belli ediyordu.

"Eve girmeden öğrenemeyiz Ayşegül."

"Sen söylemezsin değil mi?"

Buğra, bir şey demeden kapıya ilerledi. Kapı ziline bastığında açılması için kısa bir süre beklediler. Ayşegül, ecel terleri dökerken, Buğra'da inanılmaz bir umursamazlık vardı. Ecrin, kapıyı açtığında karşısında bulduğu çifte şaşkınca baktı. "Bahar, senin randevun olduğunu sanıyordum." dediğinde, abisi cevap vermişti.

"Benimleydi randevusu bücür. Arslan abi nerde?"

"Birincisi ben bücür değilim. İkincisi Arslan abi, çalışma odasında. Geldiği gibi girdi ve daha çıkmadı." diye açıklayan Ecrin, Buğra'nın Bahar sandığı Ayşegül'e göz kırpışını yakalamıştı. Yanından geçen abisi salona ilerlerken, kendisi Ayşegül'e döndü.

"Bahar, bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Ayşegül, Ecrin'in sorusunu duymamış gibi merdivenlere doğru ilerledi. Hızla merdivenlerden çıkıp, kendini odasına attı. Kapıyı her ihtimale karşı kilitleyip, yatağında uyuyakalmış Bahar'a doğru ilerledi. "Bahar, uyan." diyip hafifçe sarstı ama Bahar, ağır uykusundan uyanamamıştı. Bir kez daha hafifçe sarstı ama yine uyanmayınca, bu kez sertçe sarstı. Gözlerini hızla açan Bahar, kaşlarını çatıp Ayşegül'e baktı.

"Ne yapıyorsun Ayşegül ya? Öyle mi uyandırılır insan?" diye sitem edip doğruldu yataktan. Ayşegül, "Arslan evde ve her an odaya gelebilir. Sende uyanmayınca mecbur kaldım." diye açıkladı. Hızla kıyafet odasına gidip, üstünü değiştirdi. Bahar'ın kıyafetlerini getirip ona uzattı.

"Hadi sende gidip üzerini değiştir de, birine daha yakalanmayalım." dediğinde, ağzından kaçırdığı ayrıntıyla yüzünü ekşitti. Bahar, gözlerini kısıp baktı Ayşegül'e. "Kime yakalandın?" diye sorduğunda, sesi oldukça tehlikeli çıkmıştı. Ayşegül, korkuyla baktı Bahar'a. "Buğra'ya." dediği anda, Bahar'ın yüksek sesli "Ne?" sorusu yankılandı kulaklarında. Dudaklarını büzmesi bile Bahar'ı etkilememişti.

"Tamam, diyelim şansızlık oldu denk geldin. Kendini niye hemen ifşa ediyorsun Ayşegül?"

"Eğer Ayşegül olduğumu öğrenmeseydi seni şey sanacaktı." dediğinde, Bahar kaşlarını çatmıştı. "Ney sanacaktı?" diye sordu merakla. Ayşegül, dudağına dişini geçirip bekledi bir süre. Bahar'ın sabırsız bakışlarından, daha fazla kaçamamıştı.

"Hamile sanacaktı."

"Ne? Hamile mi sanacaktı?'" diye yüksek sesle haykırınca, Ayşegül uzanıp eliyle ağzını kapattı. "Bağırma, Arslan duyacak." diye uyardı ve geri çekildi. Bahar hala şaşkınca Ayşegül'e bakıyorken, bir kez daha bağırdı kendini tutamayarak.

"Buğra beni niye hamile sanıyor acaba?"

Ayşegül, yine uzanıp Bahar'ın ağzını kapattı. "Sen bizi Arslan'a yakalatmaya niyetlisin sanırım. Bir sessiz şaşırsan." diyip kızdı. Bahar'dan uzaklaşıp, derin bir nefes aldı.

"Seni hamile sanacaktı; çünkü ben hamileyim." Bahar, şaşkınlıktan küçük dilini yutacak hale gelmişti. Hiç böyle bir şey beklemiyordu. Ne yani teyze mi oluyordu?

"Ayşegül, doğru duydum değil mi? Sen hamilesin." diye sordu, emin olmak isteyerek. Ayşegül, başını olumlu anlamda sallayınca, hızla kardeşine sarıldı. "İnanmıyorum. Bu harika bir haber... Ay şimdi senin karnında minik bir bebek mi var?" diye heyecanla konuştu. Ayşegül, Bahar'ın şaşkınlığına gülümsedi.

"Evet, minicik bir bebek var. O kadar küçük ki, ultrasonda bile görünmedi."

Bahar, mutlulukla kardeşine baktı. Daha sonra Buğra'nın aklına gelmesiyle tekrar çattı kaşlarını. "Buğra'yla nerede karşılaştınız peki?" Ayşegül, hastaneye gittiyse, Buğra'nın orada ne işi vardı?

"Ben evden çıkarken Ali abi, Buğra'nın onu seni yalnız dışarı bırakmaması için tembihlediğini söyledi. Bende biraz atar gider yapıp, çıktım gittim. Hastanede doktorun yanındayken, çat diye odaya daldı. Sonra beni sen sandı falan... Sanırım Ali abi, ben çıktığım gibi onu aramış, o da beni takip etmesini söylemiş"

Bahar, şaşkınlıkla Ayşegül'ün anlattıklarını dinledi. Buğra'nın hayatına bu kadar müdahale etmeye çalışmasına sinirlendi. Kendini ne sanıyordu bu adam?

"Anladım. Sen boş ver onu şimdi, ben sorarım bunun hesabını sonra ona... Hadi sen biraz uzan ve dinlen. Yorulmuşsundur." diyip Ayşegül'ü yatağa ittirdi hafifçe. Yatağına uzanmasını bekleyip, yorganı üzerine örttü. Kardeşinin ela gözlerine baktığında, gözbebekleri bile mutlulukla ışıldıyordu.

"Ben gidip üzerimi değiştireyim. Sende akşam yemeğine kadar uyu, tamam mı can parçam?" dediğinde, Ayşegül cevap olarak başını salladı. Bahar'ın odadan çıkmasıyla gözleri kapattı Ayşegül ve uyumaya çalıştı.

Sessiz süren birkaç dakikadan sonra odanın kapısı açıldı yavaşça. Ayşegül, bu sessiz girişi duymuş ancak yorgunluktan gözlerini açamamıştı. Yere değen adımların sesi, ona yaklaştığını belli edecek şekilde yükseliyordu. Kalbi hızlanmaya başlamıştı çoktan. Kalbini sakin tutmak isterken, yanından ki boşlukta bir ağırlık hissetti ve nefesini tuttu. Yanına oturan

kocasından başkası değildi, kokusu daha odaya girdiği ilk andan sarmıştı her yeri.

Yanağında hissettiği dokunuş, varla yok arasındaydı. Dokunmak isteyip de, dokunamıyor gibiydi. Ürperti gibi gezindi yanağında bir süre, dudağına indi sonra o hafif dokunuş. Kalbi kıpır kıpır olmaya başladığında, sabit kalmak işkence gibiydi. Yeni uyanır gibi açtığında gözlerini, yüzündeki dokunuş hızla uzaklaşmıştı ondan. Tepeden ona bakan siyah gözlere çevirdi gözlerini.

"Uyanabildin sonunda uykucu... Geldiğimde Ecrin uyuduğunu söyledi, bende rahatsız etmemek için odaya gelmedim. Ama baktım senin uyanacağın yok, gelip kendim uyandırayım dedim."

Arslan'ın gülümseyen yüzünü izlemek, Ayşegül'e en eşsiz manzarayı izler gibi gelmişti. Yüreğine doğru akan bu gülümsemeye, gülümseyerek karşılık verdi. Sanki o acımasız sözleri birbirine sarf eden onlar değillermiş gibiydiler. Belki de unutmak daha cazip gelmişti o anda.

"Uyandırdın ama benim hala uykum var." dedi mırıldanarak. Sessiz çıkan sesi ve ayrılmayan gözleri, o anın büyüsüne en uygun durumdu. Sanki kocaman dünyada bir ikisi kalmış gibiydi.

"Aslında şikâyet etmem. Böylelikle masaldaki gibi öperek uyandırma şansım olur."

"Ama biz masalda değiliz. Ne ben uyuyan bir prensesim ne de sen bana dudaklarınla hayat verecek olan prenssin." dediğinde, Arslan'ın yüzü kendi yüzüne yaklaşmıştı.

"Masalın gerçek olmasını ister miydin?" dediğinde sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı. Ayşegül, gözlerini Arslan'ın gözlerinden çekmedi.

"Bana hayat verir miydin?" diye sorduğunda, Arslan çoktan dudaklarına doğru uzanmıştı. Öpüşmelerine ramak kala, kapı gürültüyle tıklandı. Arslan, kaşlarını çatıp uzaklaştı ve yataktan kalkıp kapıya ilerledi. Kapıyı açtığında, karşısında gözleri ağlamaktan kızarmış olan kızını buldu. Dadısının kucağından Nehir'i alan Arslan, bir şey demeden kapıyı kapattı ve yatağa tekrar döndü.

Ayşegül, direk kollarını açıp Nehir'i istedi. Arslan, kızını karısının kollarına uzattı ve kenarda kalan boşluğa uzandı. Nehir, bulunduğu ortamda huzur bulup sakinleşmişti. Ayşegül ise gözlerini ayırmadan onu izliyordu. Karnındaki bebeği Nehir'in umuduydu. Gözlerini Arslan'a kaldırdığında, siyah gözlerindeki hüznü fark etti. Söylese miydi hamile olduğunu ona?

"Arslan..." diyip sustu. Arslan'ın gözlerini üzerinde hissedince, tekrar Nehir'e döndü. Cesaret bulamıyordu söylemeye ama söylemesi gerekliydi. Bunu öğrenmek Arslan'ın hakkıydı. Acı çeken bir babayı öylece bekletmek, vicdanını sızlatıyordu. Kararlı bir şekilde bakışlarını Arslan'ın gözlerine kaldırdı.

"Arslan, ben..."

11.
"HAMİLEYİM"

"Arslan ben..." diyen Ayşegül, odanın kapısının tıklanmasıyla susmak zorunda kalmıştı. Arslan'ın beklentiyle bakan gözlerini umursamadan kalktı yataktan ve kapıya ilerledi. Kapıyı açtığı gibi Ecrin'in gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"Akşam yemeği hazır ve sizi bekliyoruz. Fazla gecikmeyin çünkü hepimiz çok açız." diyen Ecrin, cevap beklemeden çoktan merdivenlere doğru ilerlemişti. Ayşegül, kapıyı kapatmadan Arslan'a döndü. Uyuya kalan kızının üstüne pikeyi örtüp yavaşça kalktı yataktan. Ayşegül, dayanamayıp yatağa ilerledi ve kenarda duran yastıkları her ihtimale karşı Nehir'in etrafına yerleştirdi.

"Moralin niye bozuk senin? Hem bir şey söyleyecektin bana biraz önce."

Ayşegül, bir şey demeden odadan çıktığında Arslan da hızla odadan çıktı. Merdivenin başında Ayşegül'ün kolunu tutarak durdurdu onu. "Neyin var senin?" diye sorduğunda, ses tonunu ayarlayamayıp sert çıkmasına neden olmuştu.

"Bir şeyim yok. Sadece yorgunum."

"Bana ne söyleyecektin peki?"

Arslan'ın sorduğu soruyu düşündü kısa bir an. Hamile olduğunu söylemek içinden gelmiyordu ama bambaşka bir cevap vardı dilinin altında. Kocasının ne tepki vereceğini bilmeden döktü tüm harfleri arka arkaya...

"Masal... Gerçek olsun isterdim."

Ayşegül, cevabını vererek önüne döndü ve merdivenleri tek tek indi. Merdivenlerin başında öylece kalan Arslan,

böyle bir cevap beklemiyordu. Duyguları karmakarışık bir hal almıştı artık. Önce aklından çıkmayan ela gözleri, şimdi de ucu açık cümleleri... Bir bilmecenin ortasındaki cevap gibiydi Ayşegül. Etrafı harflerle dolu ama bir türlü bulunamayan... Her tahmini boşa çıkaran ve yeni tahminler için beyin yakan...

"Cevabın ne küçük kadın? Reva mı bu bana ettiğin eziyet?"

Arslan, kendi kendine mırıldanıp indi merdivenleri. Salona geldiğinde, yemek masasındaki herkes oldukça güzel bir sohbete dalmıştı. Ayşegül'ün heyecanla anlattığı şeyi dinlemek adına adımlarını hızlandırdı. Yerine oturduğunda, Ayşegül ona bakıp sustu. Oysa Arslan onu dinlemek istemişti. Ama gururunu yok sayıp, *"Seni dinlemek istiyorum..."* diyememişti.

"Ayşegül, aşk nedir sence?" diye sordu Ecrin, elindeki dergiden başını kaldırıp. Arslan, son yudumunu içtiği çayın bardağını masaya bıraktı ve merakla karısına döndü. Gözleri onun yüzüne kilitlendiğinde, cevap düşünür gibi bir hali vardı.

"Aşk... Mantıksız olandır." dedi kısaca Ayşegül. Bahar, şaşkınca baktı kardeşine. "Nasıl yani?" diye sorup, açıklamasını istediğini belli etti. Ayşegül, gülümsedi Bahar'a ve kısaca açıkladı.

"Birini kendinden çok sevmenin mantığı olmaz... Bazen de, mantığına aykırı birini seversin ki, işte onu hiçbir şekilde açıklayamazsın."

Ecrin, anlamış gibi başını salladı ve Arslan'a döndü. "Abi sence aşk nedir?" diye sorduğunda, kimse vereceği cevabın üç harf olacağını tahmin etmemişti.

"Ela."

Ayşegül, yanında oturduğu kocasına döndü şaşkınca. Arslan'da Ayşegül'e bakıp gülümsedi. Zaman akmayı unutmuş, aşk ise anlamını yitirmişti birbirine kilitlenen bakışlarda. Ela, siyah'ın esaretine bir kez daha düşerken, yaşadıklarının aşktan bile güzel olduğunu hissetti iki kalp. Aşk, belki de ilk kez bu kadar var olma çabasına girmişti. Ama bu inatçı iki yürek, gururu kalkan yapmışlardı önlerine. Aşka geçit vermezken, ondan daha güzel bir duygu keşfetmişlerdi... Neydi bu hissin adı diye sormayın... Bırakın isimsiz kalsın... Ama öyle bir duygu ki, esaretle bulunmuş bir özgürlüğe gönüllü teslimiyet gibiydi...

"Ayy çok romantik." Ecrin, tüm salona coşkulu sesini doluştururken, diğerleri hayranlıkla izliyordu onları. Ayşegül, güçlükle kopardığı ela'larını, Arslan'ın siyah'larından mahrum etme çabasına çoktan girmişti. Yanlıştı. Kalbinin bu denli hızlı atması haksızlıktı. Hiç var olmayacak bir aşka düşmek ise aptallıktı.

"Uykun gelmedi mi?" sorusuyla, girdiği şoktan çıktı Ayşegül. Bu kez kızgın gözlerini çevirdi Arslan'a. Kardeşleri yanındayken, bu derece yakınlaşmaları hoş değildi. "Uykum yok. Zaten bütün gün uyudum. Çok uykun varsa senin, çık uyu." dediğinde, olası bir yakınlaşmayı önlemekti tüm çabası. Kalbinin bu haliyle, hatalı bir adım atamazdı.

"Ayşegül, gündüz uykusu dinlendirici değildir. O yüzden gece uykusunu iyi almak gerek." diyip çapkınca sırıttı Arslan. Ayşegül, şaşkınlıkla bakarken onun yüzüne, kocasının kafasına bu kez saksı değil, saksının bulunduğu balkonun düştüğüne emindi. Ne olmuştu bu adama böyle?

"Abi, korkarım sonun yine misafir odasında bitecek." diyip gülen Burak'a, en sert bakışlarını yolladı Arslan. Ayşe-

gül, onun bu haline deli gibi gülmek istese de, kendini tuttu. Yoksa Arslan'ın kalas versiyonunun sahalara dönmesi kaçınılmaz olurdu.

"Burak, okula toplu taşıma araçlarıyla gitmek istemiyorsan, sus canım kardeşim."

Arslan'ın uyarısı Burak'ı yerine sindirirken, Arslan tekrar karısına döndü. "Salep sever misin?" diye sorduğu anda, Ayşegül'ün gözlerinden kalpli emojiler fışkırmaya çoktan başlamıştı. "Çok severim." dediğinde, sesindeki çocuksu tını oradakileri gülümsetmişti.

"O zaman karıma bir fincan salep yapayım. İster misin?"

Ayşegül, yuvarlak ay şeklini alan ağzıyla baktı Arslan'a. Bu adamın başını balkon değil, resmen dam düşmüştü. Bu değişim fazla değil miydi? Bu kadar çok acı hissettirmişken, ne oldu da bu kadar ilgili olmaya başlamıştı?

Ayşegül, şaşkınlıktan konuşamazken, Ecrin hemen atladı. "Abim, ben seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sevimlice söylendi. Ama Arslan yer mi? Yemez.

"Salep siparişi almıyorum. Kendi salebinizi kendiniz yapın... Ayşegül, sende istiyor musun yoksa istemiyor musun? Cevap ver de, kurtulayım şunların çenesinden."

"Aslında... İstiyorum, hem de çok."

Ayşegül'ün çocuksu hallerine gülümseyip ayağı kalktı. "E hadi, o zaman mutfağa." diyip, Ayşegül'ün elinden tutarak mutfağa götürdü. Ayşegül, mutfak masasında otururken, kocasının tam bir usta gibi salep yapışını izledi.

"Senin böyle yeteneklerin olduğunu bilmiyordum." dediğinde, Arslan bakışlarını ona çevirdi. İşine ara verip, baktı derince ela'sına...

"Aslında, biraz zorunluluktan dolayı öğrendim... Annemle babam öldüğünde, Ecrin çok küçüktü. Daha 10 yaşındaydı ve her gün anne diye ağlardı bir köşede... Bir gün onu yine ağlarken gördüğümde, annemin bize yaptığı salepler aklıma geldi. Bir ümit dedim içimden ve mutfağa geçtim. İlk yapışım tam bir felaketti ama ikincisinde durumu kurtarmış sayılırdım... Ve Ecrin'e salebi verdiğimde, yüzünü ekşiterek içmişti ama yine de sonunda yudumunda gülümsemişti."

Ayşegül, Arslan'ı hayran bir şekilde dinlemişti. Bu adam farklıydı her şeyiyle. Belki biraz dengesizdi ama farklıydı. Aslında bu adam kötü değil, iyiydi. Ve çok iyi bir babaydı. Hem kızına hem de kardeşlerine...

"Salep hazır." diyip, elinde tuttuğu fincanları Ayşegül'e gösterdi Arslan. Ayşegül, gülümseyip ayaklandı. Arslan önde, o ise arkasında odalarına doğru ilerlediler. Ayşegül'ün zihninden türlü düşünceler geçiyordu. Arslan, neden değişmişti bu kadar?

Karşılıklı duran iki koltuğun arasındaki küçük sehpaya bıraktı iki fincanı. Koltuklardan birine oturan Ayşegül'e döndüğünde, düşünceli hali gözünden kaçmamıştı. "Yine düşüncelisin. Neyin var bugün?" diye sordu, merakını gizlemeyerek. Ayşegül, sehpadaki fincanlardan birini alıp yudumladı ve cevap vermeden omuz silkti. Asıl bugün bir şeyleri değişen Arslan'dı ama bunu dile getirmek istemedi Ayşegül. Hızla fincanın yarısına geldiğinde, Arslan'ın hala kendi fincanına dokunmadığını fark etti.

"Eğer içmeyeceksen, diğer fincana da talibim." diyip sırıttı. Arslan, sahte siniriyle kaşlarını çattı ve fincanını eline aldı.

"Kusura bakmayın Ayşegül Hanım, bu salep benim ve kaptırmaya hiç niyetim yok."

Salebini önce bitiren Ayşegül, kalkıp balkona çıktı. Bahçedeki ağaçlıkları ve büyük havuza dalmışken, belini saran kollarla, korkup yerinde sıçradı. "Korkma, özellikle de benden." diye kulağına fısıldayan kocasına, cevap vermedi. Tüm o sözler ve yaptığı iyilikler bunun içindi. Bir bebek sahibi olmak içindi. Gözleri dolunca, hızla belini saran kollardan kurtuldu ve kocasına döndü.

"Senden korkmuyorum... Ama bitir artık şu ilgili koca oyununu." dediğinde, sesi titremişti. Tüm bu oyunlara gerek kalmamıştı. Çünkü isteği gerçekleşmişti. "Ayşegül, iyi misin?" diye bir adım yanaştığında Arslan, Ayşegül'de bir adım geri çekilmişti. İstediği bir bebekken, neden kafasını karıştıracak sözler sarf ediyordu? Neden olmayacak hayalin, zihninde yer edinmesini sağlıyordu?

"İyiyim. Sende iyi ol... Mecburiyetlerimiz kalktı bugün ve artık tüm bunlara gerek yok."

"Ne diyorsan, açıkça söyle Ayşegül." dediğinde, sinirlendiği belliydi. Ayşegül'ün kurduğu hiçbir cümleye anlam veremeden ona bakıyordu. Her şey bu kadar iyi giderken, ne olmuştu böyle?

"Hamileyim."

Siyah gözleri, hafif esen rüzgâr gibi dalgalandı. Böyle bir şeyi beklemiyordu. Aklı karıştı ve aklıyla birlikte kalbi... Ayşegül, mecburiyetlerimiz kalktı dediği anda anlamalıydı. Olması kaçınılmaz olan bu durumun gerçekleşmesi, onu neden sarstı bu kadar anlam veremedi. İçindeki şüphe gün yüzüne çıktığında, yine hâkim olamamıştı kendine.

"Nasıl öğrendin?" diye sorduğunda, sesindeki güvensizlik diz boyuydu. Yalan söylemiş olduğunu düşündü karısının. Belki de, ona dokunmasını istemiyordu ve bu yüzden yalan söylemişti. Hatta belki tiksiniyordu ondan.

"Hamilelik testiyle." Ayşegül, yalan söylediği belli olmasın diye bakışlarını kaçırdı. Evden kaçtığını söyleyemezdi. Arslan'ın ne tepki vereceğini hesaplamak zordu. "Testi getir." diye sert sesiyle konuşan kocasına baktı. Olmayan bir testi getiremezdi. "Getiremem. Çöpe attım." diyip yalanını sürdürdü. Arslan'ın güvensiz sesine, güvensiz bakan gözleri de eşlik etmişti artık. Emindi karısının yalan söylemiş olduğuna.

Ayşegül'ün kolundan tutup, hastaneye götürmek için çekiştirmesi dakikalar sürdü. Ayşegül'ün tüm itirazlarına kulaklarını tıkadı ve doğruyu bulmak adına yolunda ilerledi. Evden o durumda çıkarken bile, arkalarından telaşla bakan kardeşlerini umursamadı. Hastaneye bile nasıl vardıklarını bilemediler. Ayşegül, yalan söylemediğini defalarca dile getirmişti ama hiçbiri Arslan için geçerli olmamıştı.

Ayşegül'ün jinekologu Jale Hanım, akşam vakti Arslan tarafından hastaneye çağrılmasıyla, hızla hastaneye ulaşmıştı. Ayşegül ve Arslan'ı gördüğü gibi, "Sorun yoktur umarım." dedi ve soru dolu bakışlarını Ayşegül'e çevirdi. Ayşegül cevap vermeden öylece oturuyordu yerinde.

"Ayşegül, hamile olduğundan şüpheleniyor."

Arslan'ın cevabıyla, Jale Hanım Arslan'a bakıp tekrar Ayşegül'e döndü. "O zaman, hemen seni ultrasona alalım Ayşegül." diyip odasına doğru yürüdü. Ayşegül, Jale Hanımın arkasından ilerlerken, Arslan'da peşlerine takılmıştı. Ultrason bölümüne geçtiklerinde, Ayşegül ve Jale Hanım yalnız kalmıştı.

"Jale Hanım, ben bugün kan testi yaptım ve 4 haftalık hamile olduğumu öğrendim. Ama Arslan'ın kan testi yaptığımdan haberi yok. Yani bebek ultrasonda görülmezse, benden bir kez daha kan testi istemezsiniz değil mi?"

Ayşegül'ün fısıltıyla anlattığı şeyleri dikkatle dinledi Jale Hanım. "Önce ben bir ultrasondan bakayım, sonra duruma göre ne yapacağımıza bakarız." diye cevap verdi ve odasına doğru gidip Arslan'a gelmesi için seslendi.

Arslan'ın şüpheli bakışları arasında, Jale Hanım ultrasona bakmaya başladı. Ayşegül'ün hamile olduğu doğruydu ve bebek çok küçük olsa da, onu görebilmişti. Gülümseyerek ultrason cihazını çekti Ayşegül'ün karnından. Ayşegül'e karnındaki jeli temizlemesi için peçete verip, Arslan'a döndü.

"Ayşegül, şüphesinde haklıymış. Tebrik ederim, bir bebeğiniz olacak."

Arslan, yalan olduğuna inandığı gerçeğin bir daha yüzüne vurulmasıyla şaşkınlığını gizleyemedi. Anlaşma gerçekleşmişti. Ayşegül, artık hamileydi ve bu oyunun ilk yarısı kapanmıştı. Şimdi ise uzun sürecek bir dönemde, ayrılığı bekleyecekti iki kalp.

12.
"YA ONU DA KAYBEDERSEM"

3 Yıl Önce...

Nehir, kaldırımda yürürken biraz önce yağan yağmurun makyajını ne hale getirdiğini merak ediyordu. Özellikle de, hemen akan siyah göz kalemi kim bilir yüzünü ne duruma getirmişti. Bu düşüncelerin verdiği sıkıntıyla attı adımlarını. Kaldırımda ilerlerken, cadde üstünde duran arabayı fark etti ve hızla adımlarını araba doğru çevirdi. Cam, siyah filmle kaplı olduğu için içeriyi göremiyordu Nehir ama camın kendisine ayna görevi görmesi mutlu etmişti. Hızla çantasına uzandı ve bir ıslak mendil çıkardı. Gözaltları simsiyah olmuştu ve bu onu hızla silmeye itmişti. Yüzü berbat görünüyordu. Islanmış saçlarını da sayarsak, tam bir felaket gibiydi. Bu durumda kimseye görünmediği için şanslıydı.

Gözaltlarını temizledikten sonra, bozulmuş olan ıslak saçlarını düzeltmeye çalıştı. Bir anda açılan arabasının camıyla şok bir şekilde kalakaldı. Yeşil gözlerine değen siyah gözlerle, nefes alışını durdurdu. Heykele dönmek buydu artık onun için. Dudakları yanlara kıvrılmış bir şekilde kendisine gülümseyerek bakan adama, resmen aptal gibi bakıyordu.

"Bence saçlarına dokunmamalısın. Seni oldukça tatlı gösteriyor." dedi Arslan. Yüreği bir kuş misali çarpıyordu, tanımadığı bu kız için. Yüzünü temizleme işlemini yaparken, keyifle izlemişti ancak saçlarına geçince dayanamayıp açmıştı camı. İlk kez böyle bir deneyimle sınanıyordu kalbi. İlk görüşte aşk böyle bir şeydi demek ki...

"B.ben... Özür dilerim. Arabada birinin olabileceğini düşünemedim." diyip, hızla doğruldu Nehir. "Ben varım, iyi ki de varmışım." Arslan'ın gülümsemesinden oldukça etkilenen Nehir, her hangi bir saçmalık yapmadan oradan uzaklaşmaya karar verdi. Adımları hızlanıp arabadan uzaklaşırken, araba kapısının açılıp kapandığını duydu. Ama dönüp arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Kolundan tutulup, hızla arkaya doğru çevrilince yine gözleri temas etmişti siyah gözlere. Tehlikeye davet eder gibi bir bakışı vardı adamın. Sanki hem beni sev hem de arkana bakmadan kaç, der gibi... Bu adam hataydı sanki ama yine de deli gibi hata yapmak istemişti. Yüreği kayarken adamın avuçlarına doğru, daha ismini bile bilmediğini fark etti. İki dakikada âşık mı olmuştu?

Küçükken dinlediği masallardaki kahramanlar gibiydi bu adam. Sanki yıllarca aradığı ve sonunda bulduğu bir sorunun cevabı gibiydi. Bu hissettikleri yanlış mıydı? Evet, öyleydi... Ama hayatında ilk kez kalbi çarpmıştı bir adam için...

"İsmin ne?" diye soran adamın nefesi yüzüne çarpıyordu. O zaman anlamıştı oluşan yakınlığı... "Nehir" diye titreyen sesiyle cevap verdi. Üşümesi yağmurun altında kalmış olmasından değildi kesinlikle, tüm damarlarında gezen heyecan duygusundandı.

"Nehir, ben..." diye cümleye başlayan Arslan'ı, büyük bir üzüntüyle susturdu Nehir. "Ben gitmeliyim artık..." dediğinde, Arslan'ın kollarını tutan ellerden kurtulabilmişti sonunda. Bir iki adım atıp, son kez baktı siyah gözlerin sahibine...

Arkasını dönüp, koşarak uzaklaştı. Arslan, yerinde öylece kalakalmıştı. Tek bir itiraz cümlesi çıkmamıştı ağzından. "Dur." diyememişti. "Ben daha ilk görüşte kalbimi sana verdim." diyememişti...

Şimdi o, bu kocaman şehirde nasıl bulacaktı bu kızı. Umutsuzluk sararken her yanını, kadere sığındı. Yüreğine bu aşkı koyan kader, illaki bir gün bulurdu yeniden bu zümrüt gözlü kızı...

Dudağında anlamsız bir gülümsemeyle döndü arabasına. Geçen her gün, daha çok yer edindi zihninde Nehir... Olmadık anlarda aklına gelip, talan ediyordu tüm düşüncelerini Arslan'ın. Oysa gün geçtikçe unutmalıydı onu. Yapamamıştı, becerememişti unutmayı.

Aynı cadde üzerinde defalarca dolanmış ama kızı bir daha görememişti. Tam umudunu yitirdiği bir gece, katıldığı bir davette tanıdık bir yüze denk gelmişti. İlk gördüğü zaman açık ve kumral rengi olan saçlar, dağınık bir topuzla toplanmış ve yüzünü ortaya çıkarmıştı. Zümrüt yeşili gözlerinin çevresine siyah göz kalemi sürmüş ve yeşillerini daha çok ön plana çıkarmıştı. Kırmızı rujun canlılık kattığı dudakları, o gün yağmur yüzünden morarmıştı.

İlk karşılaştıkları güne zıt bir görüntüsü vardı kızın. O gün özentisizce giydiği kıyafeti, saçları ve makyajı onu çocuksu göstermişken, bu geceki hali tam olarak çekici bir kadının görüntüsüydü.

Habersizce onu izlediğinde, etrafındaki kişilere zoraki gülümsemesi çekmişti dikkatini. Burada olmak istemeyen bir yanı var gibiydi. Gözleri etrafta dolanırken, bir anda kesişti gözleriyle. Kısa bir şaşkınlık yaşadı içinde ve hemen kendine gelip, tedirginice etrafı süzmeye başladı Nehir.

Arslan, Nehir'e doğru ilerledi ve tam karşısına geldiğinde, kızın gözlerindeki yersiz telaşı fark etti. "Nehir, nasılsın?" diye sordu sakince. Kızın yüzündeki her santim değişirken, bir anda duydukları ses ikisi içinde başlamadan biten bir aşka işaretti.

"Arslan, bu ne güzel tesadüf... Uzun zaman oldu."

Murat, Nehir'in yanına gelip Arslan'a döndü. Elini uzatırken samimice, Arslan'ın da karşılaması uzun sürmedi. "Evet, uzun zaman oldu. Bu arada babanı duydum ve çok üzüldüm. Bir anda kayholunca ortadan aramaya çalıştım ama ulaşabildiğim pek söylenemez." diye açıkladı kendini. Murat, gülümsedi eski dostuna. Eğer kaybolmasının sebebini bilse, hala dost kalabilirler miydi?

"Sorun değil. Kaybolmam gerekti ve kayboldum. Babam iyi olacak, ben inanıyorum... Bu arada, siz tanıştınız mı?"

Arslan ve Nehir birbirine kararsızlıkla baktı. İkisi de cevap vermeyi reddetmişti. Bu suskunluğu Murat bozdu.

"Arslan, Nehir benim nişanlım ve biz yakında evleniyoruz." dedikten sonra Nehir'e döndü. "Nehir, Arslan benim çok eski dostumdur. Yurt dışına çıkmadan önce yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Mecburiyetler bizim uzaklaşmanızı sağladı maalesef."

Murat'ın sözleri ikisini de öldürmüş gibiydi. Hele ki Arslan... İlk kez bir kız için çarpan kalbi, sanki durmuş ve işlevini yitirmişti. Bu durum Nehir içinde farklı değildi. Başka bir adama söz vermişken, kalbini bir başka adama kaptırmıştı. Bulunduğu durum onun için ölümdü.

"Daha çok kalmak isterdim ama gitmem gerekiyor. Kendinize iyi bakın." diyen Arslan, başıyla ikisini selamlayıp arkasına döndü ve hızla davetin bulunduğu binadan çıktı. Arabasının yanına yetiştiğinde nefes alacak halde bile değildi. Âşık olmak için dostunun nişanlısını mı bulmuştu? O an kararını vermişti. Unutacaktı.

Nehir, davetin yapıldığı salondan çıkmış terasta öylece duruyordu. Gözleri boğaza demirlenmişken, gözünden bir

damla yaş düştü yanağına doğru. İçi titredi. Her şey neden bu kadar zor olmak zorundaydı. Hayatı boyunca aşkı beklemişken, neden şimdi bulmuştu? En olmadık zamanda ve en olmadık kişiye neden âşık olmuştu?

Bu aşk, ölümdü. Yanlıştı. Asla olmamalıydı.

•••

Soğuk hava içine işlerken, sıcak yaşların sığınağı olan gözleri âşık olduğu kadının ismindeydi. Beyaz, pürüzlü bir mermerin üzerine siyah boyayla yazılmış olan isimde. Doğum günü ve ölüm günü yazıyordu üst üste. O iki zaman arasında gidip gelirken gözleri, o kişinin kısacık ömrüne neler sığdırdığını düşündü.

Hep öyle olmaz mı? Bir mezarlığın içinde yürürken, gözünüze takılan ilk şeydir zamanlar. Doğum ve ölüm zamanı... Hayalinizde kısaca canlanır o kişinin ömrü. İsmini görünce, zihniniz hemen bir hayat hikâyesi canlandırır. Tahminler sunar önünüze. Bilmediğiniz bir hayata dair, fikirler edinirsiniz... Oysa asıl önemli olan meseleyi kaçırır gözleriniz...

Mezarlığın üzerindeki toprak... Toprak çok şey anlatır insana. Ama biz duymamak için üstünü çiçeklerle sararız. Sırf o gerçeği bilmemek ve daha güzel bir bahaneyle örtmek adına... Oysa toprağı görmeli ve dokunmalıyız. Avuçlarımızı gezindirmeliyiz üzerinde. Ve demeliyiz ki...

Görüp görebileceğimiz tek gerçekliktir bu bir avuç toprak. Ötesi yok... Bir gün, ama hangi gün olduğunun önemi yok, bu toprağa sarılacak bedenimiz... Tüm hatalarımız ve doğrularımız kalacak gönül heybemizde... Ne yaptıysak bu dünyada, sadece o gelecek bizimle sonsuzluğumuza...

Arslan'da öyle yaptı. Avuçlarına toprağın sert yanları bata bata gezdirdi üzerinde. Ne zaman vereceğini bilmediği son nefesini merak etti. Yüreğinin sahibine kavuşacağı zamanı...

Gözüne dolan sıcak yaşlardan biri azat etti kendini ve karıştı toprağa. İnsanı olduğu gibi gözyaşını da yuttu toprak. Geri vermemek üzere... Geri vermezdi aldığını toprak bilirdi ama zamanı gelince acımadan alırdı istediğini. Toprak bu, her zaman almakla yükümlüydü.

"Özür dilerim... Sözümü tutmakta zorlandığım için." dedi çatlamış sesiyle. Nefesi kesilince duraksadı. "Ben seni toprağa verdiğim gün, senden başkasını sevmemeye yemin etmiştim. Seninle birlikte gömmüştüm kalbimi bu toprağın dibine." diyip, derin bir nefes çekti içine. Gözleri siyah harflerle yazılı olan *Nehir* ismine döndü.

"Sözümü tutamıyorum Nehir... Kalbim sanki benim değilmiş gibi... Ayşegül, ela gözleriyle bana bakınca, hızla çarpıyor. Engel olamıyorum... Sevmek kelimesi bende fiilini yitirmişken, bana olan bu şeye anlam veremiyorum... Korkuyorum Nehir... Ayşegül'e âşık olmaktan korkuyorum...

Ya onu da kaybedersem?"

13.
"SENSİN MANYAK"

5 Ay Sonra...

Havaların sıcaklığına tezat bir soğukluk yaşıyordu içinde Ayşegül. Bu kocaman evde, yapayalnız hissediyordu. Bahar, Ecrin ve Burak'ın okul zamanları boyunca yalnız kalmıştı. Tüm gününü Nehir'le geçirse de, yalnızlık hissi peşini bırakmamıştı. Bunda kocasının payı da asla yadsınamazdı. Çoğu zaman evde fazlalıkmış gibi hissetmesi için uğraşıyordu sanki...

Aynı odada kalmalarına rağmen, her gece sırtını dönüp yüzüne bakmadan uyuyordu Arslan. Bu da Ayşegül'ü kötü hissettiriyordu. Tamam, ona dokunmamasını kendi istemişti ama cüzamlıymış gibi uzak durması da, onu kırıyordu.

Üstüne pijamasını giymiş bir şekilde odaya giren Arslan, yine Ayşegül'e bakmadan yatağa uzandı ve örtüyü üzerine çekerek uyumaya başladı. Ayşegül, onun bu tavrına kaşlarını çatıp, sinirle soludu. Yatağa girip örtüyü kendi üstüne çekti ve Arslan'ın üstünü açtı. Eğer kocası onunla konuşmuyorsa, o da konuşması için elinden geleni yapardı.

Arslan, üstünden çekilen örtüyle sinirlense de, sakin kalmayı başarıp örtüyü tekrar kendi üstüne aldı. Zaten yeterince zor değilmiş gibi bir de Ayşegül'ün kendini gözüne sokmaya çalışmasına deli oluyordu Arslan. Ama küçük kadını bilmiyordu ondan uzak durmanın ne kadar zor olduğunu...

Ayşegül, üzerinden çekilen örtüye yine asılıp çekti. Arslan, yine sinirle örtüyü kendi tarafına çekince, Ayşegül'de artık sabır kalmamıştı. "Çekiştirme şu örtüyü!" diyip, sinirle söylendi.

"Ben mi çekiştiriyorum? Sabahtan beri elin durmadı be!"

Arslan'ın tepkisiyle, yüzünü saklayarak gülümsedi Ayşegül. Uzun bir zamandan sonra kocası, onunla ilk defa tek kelimelik bir şekilde konuşmamıştı. Gülme eylemini kenara itip, ciddileşti ve olayı büyütmek için düğmeye bastı.

"Benim mi elim durmuyor? Asıl sen kendine bak, geceleri horlamandan uyku uyuyamıyorum." dediğinde, biraz olsun Arslan'a dönmüştü. Arslan, üzerindeki örtüyü sinirle kenara itip dizlerinin üzerine doğruldu ve çatık kaşlarıyla karısına bakmaya başladı.

"Ben horlamam bir kere küçük hanım."

Ayşegül, büyükçe bir kahkaha atıp, kocası gibi dizlerinin üzerine doğruldu. Karşı karşıya durduklarında, gözlerinde olmayan sinirle kocasına baktı.

"Haklısın, ona horlamak denmez. Sen resmen kükrüyorsun balta girmemiş ormanın Arslan'ı"

"Ayşegül!" dediğinde, bu kez gerçek anlamda kükremişti Arslan. Ama Ayşegül'ün umurunda değildi bu. Tek istediği kocasının onunla konuşmasıydı ve bunu başarmıştı. "Ne var be? Ne kükrüyorsun yine?" diyip, oyununa devam etti.

"Bak sakin olmaya çalışıyorum. Hamilesin diye seni kırmamaya çalışıyorum ama sabrımı zorluyorsun Ayşegül."

"Sabrın zorlansa ne olacak be? Korkmuyorum senden."

Arslan, karısının bu baş kaldırışına sinirlenmek şöyle dursun, tatlığına ve güzelliğine tutkuyla bakıyordu. Bir insan bu kadar tatlı olamaz. Saçlarını iki yana ayırıp, örmüştü. Saçları uzun diye rahatça uyuyamıyordu. Oysa Arslan her sabah, Ayşegül uyanmadan saçlarının gül kokusunu içine çekiyordu. Bundan mahrum kalsa da, şuan ki tatlığı her şeye bedeldi. İstiyordu bu küçük kadını ama kendine hâkim olmalıydı yoksa bu işin dönüşü olmazdı.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken, Ayşegül'ün çatık kaşları ve büzdüğü dudakları gülmesine neden oldu. Ayşegül, Arslan'ın neye güldüğünü anlamadığı için daha çok çattı kaşlarını ve kocasının daha çok gülmesine neden oldu.

"Niye gülüyorsun sen ya?" diyerek merakla sordu. Arslan, gülmesini durdurup cevap vermeye çalıştı ama başaramadı. Çıkardığı boğuk kelimeleri anlamaya çalışan Ayşegül, onun bu haline gerçek anlamda sinirlenmeye başlamıştı. Arslan'ın gülme şiddeti azalınca, "Sana gülüyorum." demesiyle Ayşegül, daha çok sinirlendi.

"Bana mı? Benim neyime gülüyorsun sen acaba?" diye sinirle sorduğunda, "*Şişmiş göbeğime mi güldü acaba?* " diye düşünmeden edemedi. Tabi, şişman ve çirkin bir kadın olmuştu. Bu haline gülmesinde ne yapsın yani? Adam haklıydı ama tabi ki Ayşegül ona sen haklısın demeyecekti.

Arslan'ın gülmesi bir türlü durmazken, Ayşegül'ün gözleri etrafta dolandı. Komodinin üzerinde bulduğu biblo-yu gözüne kestirip uzandı ve eline aldı. Hamileliğinin el verdiğince hızla dönüp Arslan'a fırlattı. Arslan, son dakika fark ettiği biblodan eğilerek kurtulmuştu ve gülmesinden geriye sadece sinirli gözleri ve çatık kaşları kalmıştı.

"Ne yapıyorsun sen manyak?" diye kükrediğinde, "Asıl manyak sensin, Allah'ın kalası." diye cevap verip, yatağa tek-

rar uzandı Ayşegül. Hata ondaydı, ne diye konuşmaya çalışıyordu ki bu duygusuz ve bencil adamla.

***

Alışveriş merkezinde, öylece dolanırken eski arkadaşı Gözde'ye denk geldi Ayşegül. Uzun bir zamandır görmediği arkadaşıyla, ayaküstü kısa bir sohbet gerçekleştirdiler. Ayrılırken bağlantı kopmasın diye telefonunu verdi arkadaşına. Tabi başına açılacak olan derdi bilmeden...

Eve döndüğünde, sıkıntıdan kendine büyük bir dondurma kutusu almış ve televizyonun karşısında geçip yemeye başlamıştı. Her kaşıkta gözleri sulanırken, ağlama sebebi kesinlikle kalas kocası değildi. Ayşegül, izlediği en dram içerikli Türk filmine ağlıyordu. Yanındaki peçeteyi alıp gözyaşını sildi.

"Tutsaydın ya elinden... Gidemezsin deseydin ya... Vazgeçin zaten hep böyle, savaşmayın hiç." diye gözyaşları arasında mırıldandı. Hıçkırıklarını salona giren Buğra duyup hızla yanında bitti. "Ayşegül, iyi misin?" diye sorduğu an, Ayşegül bir kaşık daha aldı dondurmasından.

"Değilim. Hiç iyi değilim. Niye ayrıldılar ki?"

Buğra, televizyondaki filme dönüp yüzünü buruşturdu. "Bunun için mi ağlıyorsun?" diye inanamaz halde sorunca, "Tabi bunun için ağlayacağım, senin o kalas abin için ağlayacak halim yok ya!" diyerek, itiraf içerikli bir cevap verdi. Buğra, başka yöne dönerek gülme isteğini bastırdı.

"Hadi bana da biraz dondurma ver." diyip dondurma kutusuna uzandığı dakika, Ayşegül dondurmayı kenara çekip sakladı. Dudaklarını büzüp, "Bu dondurma benim, git kendine yenisin al dolaptan." dedi. Buğra, yüzünü astı Ayşegül'ün

acımasını ümit ederek ama bu konuda pek başarılı olamadı. "Bir kaşıktan ne olacak, ölür müsün versen?" diye sitem ettiğinde, bu sitem Ayşegül'ün umurunda dahi olmamıştı. "Olmaz." diyerek, net bir şekilde reddetti.

Arslan, salona girmiş ve sessizce karısıyla kardeşinin birbirine takılan hallerini izliyordu. Ayşegül'ün çocuksu halleri onu gülümsetirken, onun akımına kapılmamak adına büyük bir savaş veriyordu. Kalbi, Ayşegül'ü her gördüğü dakika devrim isteyip, başına olmadık işler açıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, bu küçük kadına yenilecekti ve bunu hiç mi hiç istemiyordu.

"Abi, senin bu karın yakında bizi de yer benden söylemesi. Eğer birkaç saat ortalarda görünmezsek, bu oburu gözaltına alın." Arslan'a doğru dönerek, alayla söylenen Buğra'nın karnına dirseğini geçirdi Ayşegül. Kaşları çatık bir şekilde Buğra'ya baktıktan sonra, gözlerini kocasına çevirdi. Arslan'ın yüzündeki umursamazlık onu daha da deli ederken, bir anda salondan çıkıp gitmesiyle yüzünü asıp önüne döndü.

Elindeki dondurma kutusunu, Buğra'nın karnına doğru geçirdi. "Dondurma istemiştin. Al çatlayana kadar ye." diyip, yerinden sinirle kalktı. Salondan çıkıp, odasına geçti hızla. Yeni bir ağlama krizi baş gösterecekti ki, buna çalan telefonu engel oldu. Eline aldığı telefondaki numara yabancıydı. Tedirgince açtı telefonu. "Alo." dediğinde, karşıdan anında ismini duydu.

"Ayşegül..."

"Kimsiniz? Tanıyamadım da..." diyip, sesin sahibini tanımaya çalıştı bir süre. Ancak konuştuğu kişi ismini söylediği anda kim olduğunu öğrenmiş ve tüm bedeni gerginlikle kaplanmıştı. "Ben Cem... Uzun zaman oldu görüşmeyeli, nasılsın?" Ayşegül, elinin titremesiyle telefonu iyice kavramıştı. Nerden bulmuştu bu manyak telefonunu?

"Ne istiyorsun Cem?"

"Çok kırıldım bak şimdi. O kadar zaman görüşmemişken, bana söyleyebileceğin ilk cümlen bu mu?" diyen Cem'e, sinirle cevap verdi.

"Sana ne istiyorsun diye sordum Cem. Hem sen benim numaramı nerden buldun?"

"Gözde'den aldım ve istediğim şey seni görmek Ayşegül."

Ayşegül, sakin kalmak adına gözlerini yumdu. Birkaç saniye susup, gözlerini açtı ve sakince konuşmaya devam etti. "Gözde'den aldıysan, evlendiğimi de öğrenmiş olmalısın. Yani, seninle hiçbir şekilde görüşmeyeceğim." dediğinde, kulağına dolan kahkahayla yüzünü ekşitti.

"Ayşegül, seni evinin aşağısında bulunan sahilde bekliyorum. Yarım saat içinde burada ol." diye emir veren Cem'e, "Sen kendini ne zannediyorsun? Senin bu saçma sözlerinle yollara düşeceğimi mi sanıyorsun?" diyerek sinirle verdi cevabını. Ama Ayşegül'ün bu cevabı Cem'in de sinirlenmesine neden olmuştu.

"Ayşegül, yarım saat içinde buraya gelmezsen, ben evine gelirim ve emin ol kocan benimle tanışmak istemez... Yarım saatin var."

Ayşegül, duyduğu cümlelerden sonra kapanan telefona sinirle baktı. Başka derdi yokmuş gibi birde bu çıkmıştı başına. Her şeyi mükemmeldi ya, bir bu eksikti saçma hayatında. Hızla yerinden kalkıp Bahar'ın odasına geçti. Masa başında ders çalışan kardeşinin yanına gidip, kenardaki yatağına oturdu. Bahar'ın kendisine dönmesiyle, gözlerini kaçırdı. "Ne oldu?" diye soran Bahar'a, cevap vermeden parmaklarıyla oynamaya başladı. Bu kez kesinlikle yapmazdı. Hele ki Buğra'ya yakalandıktan sonra...

"Yok bir şeyim." dediğinde, Bahar yerinden kalkıp Ayşegül'ün yanına oturdu. "Hadi anlat, ne oldu?" Bahar, sorusunu bir kez daha yenileyip baktı kardeşine. Bir derdi olmasa, gelip karşısında bu durumda oturmazdı.

"Cem aradı." dediğinde, Bahar gözlerini şaşkınlıkla açmıştı. "Ne istiyor?" diye sorduğunda, sesindeki güvensizlik belli oluyordu. Ayşegül'ün peşini bir türlü bırakmamıştı manyak, çünkü saplantı derecesinde âşıktı bir zamanlar. Görünen o ki, hala da âşık.

"Evin aşağı tarafındaki sahile gel dedi. Gelmezsen senin evine gelir, kocanla konuşurum dedi."

"Varsa cesareti gelsin. Görür evli bir kadına asılmanın sonuçlarını cibilliyetsiz herif." diye sinirle söylendi Bahar. Ayşegül, hızla kardeşine dönüp, aklındakini paylaştı.

"Bahar, yer değiştirelim. Gidip ona haddini bildirip döneceğim hemen."

"Saçmalama Ayşegül. Arslan abiye söyle, o gerekeni yapar."

"Bahar, ben Cem'i düşünmüyorum. Arslan'ı düşünüyorum. Eğer Cem bu eve gelirse, Arslan'la aramız çok kötü bozulacak."

"Eğer yalan söylediğimiz ortaya çıkarsa aranız daha kötü bozulur Ayşegül. Git anlat Arslan abiye."

"Yardım etmeyeceksin yani..."

"Ayşegül, yardım etsem bile kafanın farkında değil misin sen? Hemen anlaşılır."

Ayşegül, cevap vermeden yerinden kalkıp odadan çıktı. Eğer Cem bu eve gelirse, Arslan'ın kötü davranışları daha da kötü bir hal alacaktı. Buna izin veremezdi.

Hızla odasına gidip, üzerine ince yazlık bir hırka çekti ve evden çıkmak için aşağı indi. Arslan ve Buğra'nın çalışma odasında iş konuşmaları işine gelmişti. Geriye bir Ali kalmıştı. Evden çıkıp baktığında, Ali'de ortalarda yoktu. Şans resmen ondan yanaydı. Hızlı adımlarla evin bahçesinden çıkıp, kendini sahil yoluna attı.

Bahar, kendini kitaplarına vermiş bir şekilde ders çalışırken, kapısı bir anda açıldı. Odasının her yerinde gözleri gezinen Arslan'da endişe hâkimdi. Anlamsızca ona bakmaya devam ederken, Arslan'ın sinirli sesi doldu odasına.

"Nerde Ayşegül?"

"Odasında değil mi?" diye soruya soruyla karşılık verdi Bahar. Arslan'ın yüzünün kasıldığını görünce, yersiz bir soru sorduğunu fark etmişti. Endişe ve telaş bu kez onu bulurken, hızla yerinden kalktı.

"Sanırım, sahile gitti. Biraz canı sıkılmıştı da... Ama gelir şimdi." diyip, açıklama yapmak istedi. Ayşegül, yine rahat durmayıp gitmişti. En azından Arslan'ın Cem'i bilmemesini sağlayabilirdi. Arslan'ın siyah gözleri öfkeyi barındırırken, bir adım kendisine doğru atmasıyla geriledi.

"Habersizce nasıl çıkar evden? Kim ona bu serbestliği tanıdı?" diye bağıran Arslan'ın, bir anda odadan çıkmasıyla sahile gideceğini anlamıştı. Hızla peşinden koştu ve merdivenden inerken gitmemesi için ikna etmeye çalıştı.

"Arslan abi, gelir birazdan. Sadece canı sıkılmıştı ve hava almak istemişti. Lütfen bu sinirle gidip kalbini kırma."

Arslan, Bahar'ı dinlemeden evden çıktığında, Bahar hızla salonda oturan Buğra'nın yanına koştu. "Buğra, hemen sahile gidelim yoksa çok kötü şeyler olacak." dediğinde, sesindeki korku ve heyecan Buğra'yı hemen ayaklandırmıştı.

Buğra, Bahar'ın anlattıklarıyla adımlarını hızlandırıp, abisinin peşinden sahile doğru ilerledi.

Arslan, sinirle sahile doğru yürürken, karısının umursamazca tavırlarına deli olmuştu. Bu kadın ondan hiç mi çekinmiyordu? Kanında gezinen öfkeyle, Ayşegül'ün kalbini çok kötü kıracağını biliyordu ama kendine hâkim olamıyordu. Sahile ulaşıp, karısını aramaya başladı. Gözleri karısını bulduğunda, onun bir adamla sohbet etmesi gözlerinin kararmasına neden olmuştu. Hele ki, Ayşegül'ün adama gülümsemesiyle, dünya dönmeyi bırakmıştı. Arslan'a sırtı dönük olan adam her kim olursa olsun, o artık bir ölüydü.

14.
"DENGESİZ ADAM"

Ayşegül, sahile ulaştığı gibi Cem'i aramaya başladı. Tüm bedeni gerginlikle kasılırken, bebeği için sakin olmaya çalıştı. Çünkü yaşadıkları en çok onu etkiliyordu. Gözleri sonunda Cem'i bulduğunda, adımlarını ona doğru atmaya başladı. Cem'in kendisini fark ettiği gibi sırıtmaya başlaması, Ayşegül daha çok sinirlenmesine sebep oldu. Ne zannediyordu bu manyak kendisini?

Cem, ona doğru gelen Ayşegül'ün sinirli olmasına takılmadı. Zaten biraz yalvarır ve kocasının duymaması için istediği her şeyi yapardı. Tabi bu düşüncesi, yanağında hissettiği acıya kadar sürdü. Bir adım uzağındaki kız, yanına ulaştığı gibi ona tokat atmıştı. Elini yanağına götürüp, hiç beklemediği bu tepkiyi sindirmeye çalıştı.

Ayşegül, tüm sinirinden attığı tokatla kurtulmuştu. Karşısında iki dakika önce sırıtan adamın, yüzünde şimdi dehşet bir ifade vardı. Bunu oldukça hak etmişti. Tokatla döktüğü sinirinin kalan kısmını da, sözleriyle döktü.

"Sen kendini ne zannediyorsun? Ne bekliyordun, buraya gelip sana yalvaracağımı mı? Lütfen kocamla arama girme diye ağlayacağımı mı?" diyip, hafifçe yaklaştı ona ve sert çıkmasını umduğu sesiyle devam etti.

"Bana bak Cem. Benim buraya gelmemin tek sebebi, senin hayatta kalmanı sağlamak. Eğer bunu benim kocam duysaydı, yaşadığın bu sefil hayatından bile olurdun. Biraz aklın varsa, beni bir daha aramazsın... Yoksa kocamın sana yapacaklarını zevkle izlerim."

Ayşegül, söyleyeceklerini söyleyip dönünce, kolunu tutan Cem'e çatık kaşlarıyla geri döndü. "Bu kadar kolay değil Ayşegül. İki tehditle senden vazgeçeceğimi mi sandın?" diyen Cem'e, tiksinerek baktı Ayşegül. "Sen nasıl bir pisliksin ki, evli ve hamile bir kadına bu tarz cümleler kurabiliyorsun?" dediğinde, bunun bir soru cümlesi olmadığı açıktı.

"Neyse ne kızım, ben senden vazgeçmem ve sen eninde sonunda bana döneceksin." dediği anda, yüzüne yediği yumrukla neye uğradığını şaşırdı Cem. Ayşegül, küçük bir çığlık atıp geriledğinde, tanımadığı bir adamın yerde Cem'i yumruklayışını izledi.

"Bir daha bu kızın yanında ya da yakınında seni göreyim, zerre acımam öldürürüm seni. Emin ol yaparım." diyen adam, yakalarından tutarak kaldırdı Cem'i ve ileriye doğru itti. Cem, kan ve morluklar içinde kalmış yüzüyle, kaçarak uzaklaştı oradan. Ayşegül, Cem'in gitmesiyle bakışlarını yanına gelen adama çevirdi. Tanıyordu sanki bu adamı ama nereden hatırlamıyordu.

"İyi misin Ayşegül?" diyen adamın, ismini söylemesiyle bir yerlerden tanışmış olduğuna emin oldu. Şaşkınca adama bakmaya devam etti bir süre. Onun bu şaşkın haline gülümseyen adam, kendini tekrar tanıtma gereği duydu.

"Ben Murat. Yılbaşı partisinde tanışmıştık. 5 ay oldu sanırım ve bu yüzden unutman çok normal."

Ayşegül, Murat'ı hatırladığında eğreti bir gülümseme yerleşti yüzüne. Hatırladığı kadarıyla, Arslan bu adamı hiç sevmiyordu. Nedenini bilmese dahi, bu sebep bile adamdan uzak durması için yeterliydi.

"Hatırladım, özür dilerim hafızam biraz zayıftır. Yardımınız için teşekkür ederim Murat Bey, müsaadenizle benim

artık eve dönmem gerekiyor." dediğinde, gözleri Murat'ın arkasından öfkeyle bakan kocasını buldu. Oldukça sinirli olduğu, yumruk yapıp sıktığı elinin beyazlamış boğumlarından belli oluyordu.

Murat'ı es geçip, kocasına doğru ilerledi ama Murat'ın da arkasına dönmesiyle, Arslan'ın öfkesi daha da tırmandı. Arslan, büyük adımlarla Murat'a yaklaşıp, beklemeden yumruğunu yüzüne indirdi. Ayşegül, korkuyla geriye adım atarken, Murat kanayan burnuna elini götürüp kontrol etti. Murat'ın gözleri Ayşegül'ü tekrar bulduğunda, Arslan eğilip bir yumruk daha geçirdi yüzüne.

"Senin benim karımın yanında ne işin var?" diye bağırdığında, Ayşegül bir adım yaklaştı onlara. "Arslan, sadece tesadüftü." dediği anda, Arslan ona dönüp daha öfkeli bir sesle bağırdı.

"Kes sesini Ayşegül. Seninle sonra konuşacağız."

Ayşegül, sesini çıkaramayıp geri çekilirken, Murat'ın sözleri işi daha çıkmaz bir hale sokmaya yetmişti.

"Bir kadına bağırmak, sana yakışmıyor Arslan. Hele ki, Ayşegül gibi güzel bir kadına..."

Arslan, bir yumruk daha Murat'ın yüzüne geçirip, yakalarını kavradı. "Bir daha karıma gözlerinle bile dokunursan, seni öldürürüm Murat. Duydun mu, öldürürüm." dediğinde, sesi sessiz ama oldukça sertti. Sesi öfkesiyle harmanlanınca Arslan'ın ne denli tehlikeli olabileceği aşikârdı.

"Sen başkasının nişanlısına dokunurken, bunları pekte dert ettiğin söylenemezdi Arslan. Hatta nikâhtan kaçırırken, hiç umurunda bile olmamıştı geride bıraktığın adam." diyen Murat, Arslan'ın ellerinden sıyrılıp ayağı kalkmıştı. Dudağında ve burnunda akan kanları eliyle silip, konuşmasına Ayşegül'ü göstererek devam etti.

"Madem karını bu kadar önemsiyorsun Arslan, neden parmağında alyans yok? Yoksa sen, aylardır karın olan ve karnında senin bebeğini taşıyan bu kıza, bir alyansı çok mu görüyorsun?"

Arslan, Murat'ın söylediklerıyle kendini zapt etmekte güçlük çekerken, Ayşegül olmadığını bile bile parmağını kontrol etmişti. İçini burkan bu detayı, anlaşmalı bir evlilik bahanesiyle unutmaya çalıştı. Yaptığı anlaşmalı bir evlilikti, adamın ona alyans almasına ne gerek vardı ki? Zaten doğuma ne kadar kaldı ki? Sadece birkaç ay...

"Ne oldu, âşık değil misin karına Arslan? Bu derece değersiz davranmanın sebebi ne?" diyen Murat'a, dayanamayıp bir kez daha yumruk attı Arslan. Yere yığılan adamın, üzerinde eğilip bir yumruk daha attı. Eli bir kez daha yumruk için havalanmışken, kolundan tutulmasıyla duraksadı.

"Arslan, öldüreceksin adamı. Bırak artık." diyip durdurmaya çalışan Ayşegül'ü, koluyla arkaya ittirdi Arslan. Ayşegül, geriye sendelerken ayağına takılan taş yüzünden sertçe yere düştü. Düşme etkisiyle kasıklarına giren sancıyla, korkmaya başladı. Ya bebeğine bir şey olduysa?

"Ayşegül!" diye telaşla seslenen Bahar, saniyeler sonra kardeşinin yanındaydı. "İyi misin?" diyip, kalkması için yardım etti. "Bahar, bir şey oldu bebeğime." diye çatlamış ve ağlamaklı sesiyle mırıldandı Ayşegül. Bahar, hızla Arslan'la Murat'ı ayıran Buğra'ya döndü.

"Buğra, bebeğe bir şey oldu. Hastaneye gidelim." dediği anda, Arslan kendine gelip Ayşegül'ün yanına geldi hızla. "Ayşegül, iyi misin?" diye sorup, kucağına almak için yakınlaşmıştı ki, Ayşegül ondan uzaklaştı.

"Bana dokunma!" dediğinde, ne kadar acı çektiği yüzünden belli oluyordu. Buğra, abisinin yanın geçip, Ayşegül'ü kucağına aldı ve Bahar'a döndü.

"Bahar, Ali'yi ara hemen gelsin ve bizi alsın."

Arslan, onların arkasından öylece bakarken, Ayşegül'e ve bebeğine bir şey olmasından deli gibi korkmuştu. Murat'a döndüğünde, onunda yüzünde pişmanlık geziniyordu. Murat, böyle olacağını bilseydi, asla ileri gitmezdi.

"Karımdan ve ailemden uzak dur Murat. Öncesinde ne yaşandıysa yaşandı ve bitti. Ayşegül'den uzak dur yoksa senin için iyi olmaz." diye uyaran Arslan'a, güldü Murat.

"Ben, sen değilim Arslan. Başkasının karısına bakacak kadar alçalmadım daha. Ama bu bir başkasının karına bakmayacağı anlamına gelmez."

"Murat!"

"Hiç sinirlenme Arslan. Gördüğüm kadarıyla karın seni sevmiyor ve sende ona çok âşık gibi durmuyorsun... Düşün ki, bir gün Ayşegül başka bir adama âşık olup seni terk etti. O zaman ne yapacaksın?"

Arslan, karşılık vermeden öylece durdu. İçinde bir volkan vardı patlamaya hazır ama patladığı an ilk yok olan kendisi olacaktı. Hiç düşünmemişti Ayşegül'ün başka bir adama âşık olma durumunu. Bitecek olan bir evlilikti bu ve bittiği gün Ayşegül özgürce hayatını yaşayacaktı. Belki de başka bir adam âşık olacak ve onunla evlenecekti. Ama tüm bu düşünceler, neden Arslan'ı ölecek gibi hissettiriyordu?

"Ayşegül iyi bir kız... Aptallık etme Arslan, bu da sana eskiden dostun olan biri olarak son nasihatim. Üzme onu..."

Murat uzaklaşırken yanından, belki de ona hayatının en büyük kötülüğünü yapmış biri olarak, iyiliğini düşüneceğini

beklememişti. Eskiden en güvendiği dostuyken, şimdi ezeli bir düşmanı gibiydi. O, böyle olsun istememişti ama kalbine de söz geçirememişti. İçini tek rahatlatan şey, Nehir'le onun birbirine âşık olmadığına inancıydı.

•••

Akşam eve dönen Arslan, salona geçtiğinde Buğra'yı gördü. "Ayşegül nasıl?" diye oturmadan sordu. Buğra, bakışlarını abisine çevirip baktığında, yüzündeki pişmanlığı görebiliyordu.

"Ayşegül'de bebekte iyi... Korkacak bir durum yok."

Arslan, bir şey demeden odasına doğru ilerledi. Merdivenleri tek tek çıkarken, aklı karmakarışıktı. Ayşegül'e bir şey olur diye korkması normal miydi?

Odanın kapısını yavaşça açıp girdi. Ayşegül, sırtını yatak başlığına dayamış oturuyordu. Bahar ise Ayşegül için hazırlanan çorbayı içirmeye çalışıyordu. Karısının gözleri onu bulduğunda, "Bahar, bize müsaade eder misin?" diye sordu. Bahar, elindeki tepsiyi komodine bırakıp odadan çıktı.

Arslan, yavaş adımlarla karısının yanına ulaşıp yatağın kenarına oturdu. Bahar'ın bıraktığı tepsiyi alıp, çorbaya kaşığı daldırdı. Ayşegül'ün şaşkın bakışları arasında, çorba dolu kaşığı ona doğru uzattı. Ayşegül, çorbayı kabul etmeyip, yüzünü ekşitti.

"Hadi iç." diyen Arslan'a, "İstemiyorum. Çok ekşi o." diyerek yüzünü astı. Arslan, gülümseyip kaşığı geri çekti. Gözlerini diktiği ela gözler, mum alevi gibi titriyordu. Tepsiyi yerine koyup, yüzüne ciddiyet verdi.

"Murat'la ne işin vardı Ayşegül?"

Ayşegül, cevap vermedikçe Arslan sinirleniyordu. "Ne işin vardı o adamın yanında diye sordum sana, cevap ver." dediğinde, sesi her ne kadar sakin çıksa da, içindeki o sinir tınısını yok edememişti.

"Tesadüfen karşılaştık." dediğinde Ayşegül, Arslan daha fazla dayanamamıştı. Hızla ayağı kalkıp, sinirle söylendi.

"Sen nasıl evden habersizce çıkarsın? Ya sana bir şey yapsaydı. Ya bebeğe bir şey olsaydı. Bütün gün delirdim size bir şey olacak diye."

"Ben o adama kötü bir şey yapmadım ki, o da bana kötü bir şey yapsın."

"Murat'tan uzak duracaksın Ayşegül. Bir daha karşılaşsanız bile, yanından geçip gideceksin. Sana zarar verebilir o adam." dediğinde, Ayşegül'den hiç beklemediği bir cevap almıştı.

"Asıl sen benden uzak dur. Çünkü bana zarar veren tek kişi sensin."

Arslan, şaşkınlıkla karısına baktı. Ona zarar verdiğini açıkça söyleyen karısına. Oysa onunla bebeğine zarar gelecek diye aklı çıkmıştı. Ayşegül ise hala onu acımasız ve duygusuz bir adam olarak görüyordu. "Ben mi sana zarar veriyorum?" diye sorduğunda, sesinde ve gözlerinde hayal kırıklığı vardı.

"Sen zarar veriyorsun. Anlayıp dinlemeden bağırıp çağırıyorsun. Doğru dürüst yüzüme bile bakmıyorsun ve kaç aydır yokmuşum gibi davranıyorsun. Bu evde fazlalıkmışım gibi hissettiriyorsun." dediğinde, gözyaşlarını durduramadı. Burnunu çekip titreyen sesiyle konuşmaya devam etti.

"Ben senin düşmanın değilim. Niye benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Arslan, Ayşegül'ün tüm sözlerinde kalbine bir yara aldı. Her bir kelime onu bambaşka pişmanlıklara sürükledi. O istemezdi öyle olsun. Korkuyordu ve korkusunun tek sebebiydi Ayşegül. Ve belki de, içi ilk kez bu derece kabul etmişti Ayşegül'e âşık olmaktan korktuğunu...

Nefret ediyorum çünkü sana âşık olmaktan korkuyorum. Ben nasıl âşık olurum sana... Yüreği başkasıyla toprağa gömülmüş bir adam, ne verebilir ki sana aşk adına... Hem bu anlaşma bittiğinde, benden kaçar gibi gideceksin. Ben bir kez daha kaybetmeyi kaldıramam, bırak nefretim sürsün o güne kadar.

Hiçbir şey demeden odadan çıkan Arslan, pişmanlıklarını da yanına katıp evden çıktı. Ayşegül, onun arkasından öylece bakarken, *"Ağır mı konuştum acaba?"* diye düşünmeden edemedi. Kocasını üzmek istememişti. Onun üzüldüğünü görmekten nefret ediyordu. Ama tutamamıştı çenesini işte...

•••

Gün ışığı odasına vurduğu zaman, yorgunca açtı gözlerini. Geç saatlere kadar Arslan'ın dönmesini beklemiş ancak dönmemişti. Geç uyduğu için şişen gözleri, yüzüne büyük bir ağırlık sağlıyordu. Elini ovuşturmak için yüzüne kaldırdığında, yüzünde gezinen sert cisimle şaşırdı. Elini yüzünden uzaklaştırıp baktığında, parmağında bir alyans vardı. Gözleri şaşkınca alyansa dikilmişken, bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Gözlerini kapatıp açtı hızla ama sonuç değişmedi. Parmağında bir alyans vardı.

Yataktan doğrulup oturur pozisyona geçtiğinde, yüzünde büyük bir gülümseme meydana gelmişti. Kocası hangi ara

eve dönmüştü ve hangi ara bu alyansı almıştı. Hem parmağına takarken hiç hissetmemişti. Ayşegül, tüm bu düşünceleri bir kenara itip, parmağındaki alyansa çevirdi tüm dikkatini ve içinden tatlıca söylendi.

Dengesiz adam...

15.
"NE YAPTIN SEN?"

En olmadık zamanda ve en olmadık kişiyle gelir aşk... Yüreğiniz bir kuş misali yuvasını ararken gökyüzünde, bir anda yaralanıp düşer bilmediği bir diyarın koynuna...

Bilmediğiniz o yabancı diyardan çırpınarak kaçamaya çalışsanız da, aldığınız yara bırakmaz peşinizi. Bir ümit kanat çırparsınız ama yine düşersiniz o diyarın avuçlarının içine. Kaçmak ne mümkün? Yürek, aşktan kaçabilir mi?

***

Parmağındaki alyansa, saatlerdir hayranlıkla bakıyordu Ayşegül. Dengesiz adam, yine yapmıştı yapacağını ve Ayşegül'ü büyük bir kafa karışıklığına sürüklemişti. Seri ve acımasız yönüyle kırıp dökerken kalbini, düşünceli ve pişman haliyle çıkmazlara sürüklüyordu. Yasak sayıp, onlarca kilit astığı kalbinin kapılarını zorluyordu aşk denen arsız duygu. Yasağa bile artık aldırış etmiyordu ne yazık ki...

"Ayşegül, önümüzdeki yüz yılı o alyansa bakarak geçirmeyeceğini söyle." diyerek alayla söylenen Ecrin'e, gözlerini devirdi Ayşegül. Bakışlarını Ecrin'den tekrar alyansına çevirdiğinde, kafa karışıklığıyla mırıldandı.

"Şaşırdım, ne yapabilirim? Bu benim ilk alyansım." dediğinde, içindeki ses son alyansı olmasını diledi. Ama bazı dilekler tutmazdı ve Ayşegül'de imkânsız bir şey dilemişti.

"Ayşegülcüm, siz evlisiniz hayatım ve bunu kocanın daha önce düşünmesi gerekiyordu. Ancak senin kocan azıcık odun olduğu için 7 ay sonra düşünebildi. İdare et." Ecrin, keyifle kahkahayı basarken, Ayşegül'de gülümsemişti. Ama gülümsemesi keyfi değildi kesinlikle. Gülümsemesi acı bir gülümsemeydi.

Karnındaki bebeğinin doğumuna sadece 3 ay kalmıştı. Bebeğinin doğumu demek bu evliliğin bitmesi demekti. Oysa içinde yeşeren isimsiz duygu, bu evliliğin bitmesini istemiyordu. Bebeği Arslan'la ayrılmasına sebep olacaktı ve bu onu oldukça üzmeye başlamıştı. Bencil bir insan olsaydı, keşke hamile kalmasaydım, diye düşünürdü ancak Ayşegül kesinlikle bencil biri değildi. Onun dünyaya getireceği bebek, Nehir'in hayatını kurtaracağını biliyordu ve bu bile onun "İyi ki!" demesini sağlıyordu.

Bir yabancı olarak geldiği bu ev, artık onun yuvası gibiydi. Arslan'ın kardeşleri kardeşi, Nehir ise kızı olmuştu. Aile olmuştu bu insanlar ona... Birkaç ay sonra çekip gittiğinde, yuvasını kaybetmiş bir kuşa benzeyecekti. Sanki ilk nefes almaya başladığı yer burasıymış da, kaybetmiş gibi hissedecekti.

Arslan... Ayşegül için artık bir kalp ağrısı, kader yarası veyahut ömür belasıydı. Aşk'ın esaretine yüreğini koyup, tüm yasakları çiğnemişti büyük bir cesaretle. Aşka giden yolda ayakları altında çiğnediği yasak, bas bas bağırıyordu durmasını ama Ayşegül onu duyamayacak kadar sağırlaşmıştı ve ödeyeceği tüm bedelleri sırtına alıp, özgürce esaretine yürümeye karar vermişti.

"Ceyda?" Ecrin'in şaşkın sesi, Ayşegül'ü kendine getirmişti. Kendisine üzülmeyi sonraya bırakıp Ecrin'in baktığı yere, kapıya doğru döndü. Buğra, bir eliyle belini kavradığı

sarışın bir kızla onlara doğru ilerliyordu. Yavaşça ayağı kalkıp, kendisine gülümseyerek yaklaşan kıza gülümsedi.

"Ceyda, bu güzeller güzeli benim yengem Ayşegül ve sevgili yengecim bu da benim eski dostum Ceyda. Londra'dan birkaç günlüğüne tatile geldi ve bende bizde kalması konusunda biraz ısrar ettim."

"Hoş geldin Ceyda." dediğinde, dudakları yukarı doğru keyifle kıvrılmıştı. Ecrin ve Ceyda selamlaşırken, Buğra'ya imalı bir şekilde göz kırpmayı ihmal etmedi. Ceyda oldukça güzel ve tatlı bir kızdı. Neden olmasın ki?

Buğra, Ayşegül'ün imasını anlamış, kaşlarını yukarı doğru kaldırarak inkâra teşebbüs etmişti. Aniden kendisine dönen Ceyda'yla, kaşlarını eski yerine indirmişti ama Ayşegül'ün hınzır bakışlarından kurtulamamıştı.

"Arslan abi de, az değil hani... Bulmuş senin gibi güzel bir kızı, anında oturtmuş nikâh masasına. Çok akıllı bir adam kendisi." dediğinde, "Öyleyimdir." cevabı yankılandı salonda. Ayşegül, bakışlarını Arslan'a çevirdiğinde, yüzündeki kendinden emin gülümsemeye takılı kaldı. "*Bu adam bu kadar etkileyici gülümsemek zorunda mı?*" diye düşünmeden edemedi. Arslan'ın arkasında beliren Bahar'la gözlerini onu çevirdi ve gülümsedi.

"Bahar, gel Ceyda'yla tanış. Buğra'nın yakın arkadaşı ve birkaç gün bizimle kalacak." Bahar, Ayşegül'ün söylediklerini dinlerken, Buğra ve kızın yakın hallerine verdi dikkatini. Sinir ve kıskançlık sararken her yanını, el mecbur kızla tanışmak için yanlarına doğru attı adımlarını.

"Ceyda, Bahar benim ikizim." dediğinde, Ceyda'nın gülümseyen yüzü Bahar'ı buldu. Tabi Ayşegül'deki sıcaklığı onda bulamamıştı. Kız oldukça sert bir şekilde kendisine ba-

kıyordu ve bunu oldukça rahatsız etmişti.

Bahar, Buğra'yla göz teması kurmadan Ceyda'nın karşısına geçti ve samimiyetsiz bir gülümseme takındı. "Hoş geldin Ceyda, seninle tanıştığıma memnun oldum." derken bile, sesinden umursamazlık akıyordu. Bakışlarını kardeşine çevirdiğinde, Ayşegül'ün uyarıcı bakışlarıyla karşılaştı ama pek umursamadı.

"Neyse. Malum final dönemi ve müsaadenizle benim ders çalışmam gerekiyor." diyerek, salondan çıktı. Çıkarken de Buğra'yla göz göze gelmemişti ve eğer göz göze gelseydi, içinde patlamaya hazır olan yanardağla Buğra'yı yakıp kül edebilirdi.

Buğra, Bahar'ın arkasından yüzünü asarak baktı. Yanlış anlamıştı işte... "*Yandın oğlum Buğra. Bu kız seni çiğ çiğ yiyecek.*"

"Gelmene çok mutlu olduk Ceyda. Malum benimde final dönemim ve benimde ders çalışmam gerekiyor. Bahar'a yetişsem iyi olacak." diyen Ecrin, hızla Bahar'ın arkasından çıktı. Ayşegül, şaşkınca ikisinin arkasından bakıp kaşlarını çattı. Ceyda'ya döndüğünde kızın şaşkınlığını gördü ve durumu kurtarmaya çalıştı.

"Gel Ceyda, bahçedeki çardaklarda akşam yemeğine kadar sohbet edelim. Benim malum olan bir final dönemim yok nasılsa."

Ayşegül, Ceyda'yı bahçeye çıkarırken, dönüp göz ucuyla arkasında kalan kocasına baktı. Gülümsediğini görünce, önüne dönüp gülümsedi. Arslan'ın mutlu olduğu zamanlarda bulaşıcıymış gibi mutlu oluyordu, mutsuz olduğunda da mutsuz... Bu adamın her şeyi ona da etki ediyordu.

•••

"Ben biliyorum o çakma sarışının derdini. Buğra abimi tekrar ayartmak için geldi o sarı elin Londra'sından." Ecrin, uçak yaptığı kâğıdı odanın ortasına fırlatırken, Bahar sıkıntıyla nefes alıp verdi.

"Buğra'nın da bu konudan çok şikâyetçi olduğu söylenemez ama. O eli bir saniye ayrılmadı kızın incecik belinden."

"Bahar, bak anlamıyorsun. Ceyda, abimin üniversiteden arkadaşıydı ve sonra bir ara ilişkileri oldu. Ayrılınca dost kalalım dediler ve Ceyda Londra'ya gitti. Şimdi o kızın durup dururken gelmesi boşuna değil. Biliyorum gözü hala Buğra abimde."

"Off Ecrin, bana ne ya? Ne yaparlarsa yapsınlar, umurumda dahi değil."

Bahar'ın umursamamaya çalışan hallerine göz devirdi Ecrin. "Kesin umurunda değildir. O yüzden Ceyda'yı gördüğün gibi cin çarpmışa döndün değil mi? Bahar, bu umurumda değil havalarını başkasına yuttur canım. Buğra abimi o çakma sarışın Ceyda'ya kaptırmıyoruz, o kadar." dedi ve son noktayı koydu. Bahar, Ecrin'in bütün savaş stratejisini dinlediğinde, "*Her eve bir Ecrin lazım.*" diye içinden geçirmeden edemedi.

***

Akşam yemeğinde herkeste resmen ölüm suskunluğu vardı. Alyans olayından beri kocasının gözlerine bakamayan Ayşegül, âşık olduğunu kabullendiği andan beridir daha beter olmuştu. Yanında oturması bile onu nefessiz kılmaya yetmişti. Dikkat çekmemek için sessizce yemeğini yese bile, Arslan'ın siyah bakışlarından kurtulamamıştı bir türlü.

Bahar, ateş saçan gözlerini Buğra'ya dikip, onu cehennemin kat ve kat dibine yollayıp cayır cayır yakıyordu. Buğ-

ra ise Bahar'ın durumu yanlış anladığından emin bir şekilde, kendisine yöneltilen alevli bakışlardan korunmaya çalışıyordu. Bahar, ya Ceyda'yı ya da kendisini çok pis harcayacaktı. Belliydi.

Burak, masadaki herkese anlamsızca bakıp, dertlerini çözmeye çalışıyordu. Arslan'ın Ayşegül'e bakması ve Ayşegül'ün elinde olsa yüzünü tabağa yapıştırmasına sırıtmadan edemiyordu. Bahar'ın ise Buğra'ya yolladığı ölümcül bakışlardan gördüğü kadarıyla, Buğra'nın helvasını yemek çokta uzak değildi. Hele ki kara cadı Ecrin, Ceyda'ya bir bakışı var sanki kızın ruhunu çekecek bedeninden. Yüzüne yerleştirdiği samimiyetsiz gülüşün altından, Allah bilir ne cadılıklar düşünüyordu. *Allah'ın manyakları* diye içinden söylenip, yemeğine döndü.

Türk kahvesinden büyük bir yudum alan kocasına, dudaklarını büzmüş ve yüzünü asmış bir halde kaçamak bakışlar atıyordu. Yanında oturduğu için neredeyse kasten kolunu çarpıp kahvesini dökecekti. Kendi içemezken, onun bu derece rahat içmesi sinirini bozuyordu.

Diğer tarafındaki Buğra'ya dönüp, kedi bakışlarını attı. "Buğra, hani ben geçen gün sana dondurmamdan vermiştim. Sende bana kahvenden bir yudum verir misin?" diye soran Ayşegül, yalvarır gibi Buğra'ya bakmaya devam etti. Buğra, Ayşegül'ün bakışlarına gülmemek için kendini zor tutarken, abisinin ona yolladığı ölümcül bakışları yok sayamadı.

"Ayşegül, en zor bulunan meyveyi iste benden hemen sana getireyim ama kahve isteme. Eğer sana kahve verirsem, senin bu acımasız kocan beni kesin öldürür ve ben bunu hiç istemiyorum."

Ayşegül, Buğra'nın söyledikleriyle sinirli bir şekilde kocasına döndü. Arslan'ın çatık kaşlarını görünce, sinirini yok

etmeye çalıştı. Şuan en son istediği şey kocasıyla tartışmaktı. Tartışmak yerine dudaklarını büzüp, gayet hüzünlü bir ses tonuyla konuştu.

"Arslan, azıcık içeyim. Lütfen."

Arslan, Ayşegül'ün bu hallerine içinden kahkahalar atarken, dışarıdaki sert duruşunu bozmuyordu. "Olmaz Ayşegül, sana kahve yasak." dediğinde, "O yasak bu yasak, bana her şey yasak. Öleyim ben o zaman." diye sitemle karşılık verdi karısı.

Buğra, Ayşegül'ün bu haline kıyamayınca kahvesini ona uzattı. "Al iç benim kahvemden biraz. Öldürürse de öldürsün, senden önemli değil." dediğinde, kahve fincanına değen fincanla bakışlarını abisine kaldırdı. "Çek o fincanını, içecekse benim fincanımdan içsin." diye sertçe söylenen abisinin kıskançlığına, gözlerini devirip fincanını geri çekti. Ayşegül ise anın kazancından faydalanma peşindeydi.

"Kavga etmeyin ya, ben ikinizin kahvesinden de içerim."

Arslan, fırsatçı karısına gözlerini kısıp baktı. "Ayşegül, konuşmaya devam edersen, her an vazgeçebilirim." diyerek, tehdidini savurdu. Ayşegül gülümseyip, "Bir şey demedim ki ben." dedi sevimlice ve Arslan'ın elindeki kahve fincanına uzattı elini.

"Dur, sen alırsan hepsini içersin şimdi. Ben içereceğim."

"Cimri!" diye mırıldanan Ayşegül'e, "Ne dedin?" diyerek imayla sordu Arslan. Ayşegül, artık delirmenin eşiğine gelmiş bir şekilde sitemle karşılık verdi.

"Bir şey demedim ben ya. Hadi ver içeyim biraz."

Arslan, daha fazla uzatmadan elindeki fincanı Ayşegül'ün dudaklarına uzattı ve bir yudum aldığı gibi geri çekti.

Ayşegül, daha tadını bile alamadığı için yüzünü astı.

"Arslan, bir yudum daha içeyim. Ne olur..."

"Bir yudum sadece..."

Ayşegül, başını gülümseyerek salladığında, Arslan karısının çocuksu hallerine takılıp kaldı. Bu kadar tatlı bir kadından etkilenmek yanlış mıydı? Hele ki o kadın, onun karısıyken... Bir yudum daha içebilen Ayşegül, hiç yoktan iyidir diye düşündü ve içtiği kadarıyla yetindi. Kendisine gülümseyerek bakan kocasının yanağına uzanıp, küçük bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim." diye fısıldadığında, Arslan *"Bir yudum daha içirsem mi?"* diye düşünmeden edemedi.

"Çok tatlısınız ya. Aranızdaki aşk muhteşem." diyen Ceyda'nın sesiyle, ona doğru döndüler. İkisi de şaşkınca gülümsemeye çalışsa da, dudaklarında eğreti duran gülümseme kendini her türlü belli ediyordu.

"Benim biraz başım ağrıyor. Bu yüzden ben çıkıp odamda biraz dinleneceğim. Size iyi akşamlar." diyip yerinden kalktı Ayşegül. Kimseye bakmadan salondan çıktı. Âşık olduğunu kabul etmişti ama bunu Arslan'ın bilmesine ve öğrenmesine gerek yoktu.

Arslan, salondan çıkan karısının arkasından öylece bakakaldı. Her şey düzeldi derken illaki bir terslik çıkıyordu. Önüne döndüğünde, diğerlerinin de ona şaşkınca baktığını gördü. Dışarıdan Ayşegül'e âşık gibi mi duruyordu?

Tamam, etkileniyordu karısından ama bu aşk değildi. Arslan, âşık olduğu hallerini de biliyordu ve eğer Ayşegül'e âşık olsaydı bunu anlardı. Arslan, karısına âşık değildi.

***

"Hadi sinema gecesi yapalım." diyerek, sıkıcı sıkıcı oturan herkese bir öneri sundu Burak. Herkes fikri beğenip ayaklandı ve aşağı kattaki sinema odasına gitmek için salondan çıktılar. Buğra, herkesin salondan çıkmasıyla abisine döndü.

"Ne oldu? Neyi düşünüyorsun bu kadar?"

Arslan, umutsuzlukla başını iki yana salladı. İçinden Ayşegül'ü mutlu etmek geliyordu ama tehlikeli hareketlerde yapmak istemiyordu. İçinde bir türlü

"Bir şey düşünmüyorum."

"Abi, biliyorum Ayşegül'e âşık değilsin. Ancak onunla neden evlendiğini de anlamıyorum. Ama eğer dertleşecek bir kardeşe ihtiyacın olursa, ben hep buradayım. Biliyorsun."

"Biliyorum. Hadi kalk diğerlerinin yanına git, filmi kaçırmadan."

Buğra, ayaklanınca tekrar döndü abisine. "Sende kalk, hamile karına bak. Ne kadar âşık olmasan da, sana ihtiyacı var." dediğinde, "Haklısın." diyip çoktan ayaklanmıştı Arslan. Buğra aşağı kattaki sinema odasına inerken, Arslan üst kattaki odalarına doğru çıktı.

Odaya yetiştiğinde, Ayşegül'ü göremeyince kaşları çatıldı. Yine nereye kaybolmuştu bu kadın? Sırayla her yere bakıp bir sonuç alamayınca telaşla aşağıya indi. Buğra'ların yanına gitmiştir diye düşünürken, aklına bahçeye bakmak geldi ve adımlarını bahçeye doğru çevirdi. Bahçeye çıktığında, Ayşegül salıncak koltukta oturmuş hafifçe sallanıyordu.

Dalmış olan gözlerine anlam veremeyip, zihninden geçirdiği tüm düşünceleri okumak istedi. Her şeyi çözdüğünü sanırken, bir anda bu derece suskunlaşmasına canı sıkıldı. Arslan, Ayşegül'e doğru bir iki adım atıp duraksadı. Aklına gelen fikirle gülümseyip, adımlarını mutfağa doğru çevirdi.

Ayşegül, yanına bir anda oturan kocasına dönüp baktı. Arslan'ın elinde bulunan iki fincana merakla eğildi ve gördüğü saleple kaşlarını çattı. "Yaz günü sıcak salep?" dediğinde, kurduğu cümlede soru nidası saklıydı.

"Canım çekti ve belki seninki de çekmiştir diye sana da yaptım.

Ayşegül, şaşkınca gülümseyip elini fincana uzattı ve Arslan'ın fincanı geri çekmesiyle kaşlarını çattı. "Öpmezsen vermem," diyen kocası, oldukça ciddiydi. Ayşegül, bir fincana bir Arslan'a bakıp durdu. En son gözü fincanda durdu ve çoktan canının çekmeye başladığı salebi tehlikeye atamayacağına karar verdi.

Bakışları Arslan'ın bulduğunda, beklentiyle bakıyordu gözlerine. Uzanıp kocasının dudağına küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi. Arslan'ın yüzünü kaplayan çapkın gülüşü, Ayşegül'ün tüm devrelerini yakmaya yetmişti. Ayşegül, ölseydi ya bu gülüşe...

"Al bakalım. Hak ettin," diyen kocasına, "Fazlasıyla..." diyip gülümsedi ve salep fincanını hızla aldı. Ayşegül, nefes almaksızın salebini içerken, Arslan'ın sırıttığını hissedebiliyordu.

"Nefes alsan diyorum."

Ayşegül, fincanı dudaklarından uzaklaştırıp omuz silkti. "Sana ne, ben sana yavaş içiyorsun diye karışıyor muyum?" diye söylenip, tekrar salebini içmeye devam etti. Arslan, başını iki yana sallayıp kendi fincanına döndü.

Ayşegül'ün salebi bittiğinde, fincanına öylece baktı. Bakışlarını kocasının fincanına çevirdiğinde, fincanın yarısı hala duruyordu. Yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştirdi ve bakışlarının kocasına sabitledi yüzünü.

"Olmaz."

Arslan, Ayşegül'ün bakışlarına bakmadan da, ne istediğini anlamıştı. "Bence hemen olmaz deme... Güzel bir anlaşma yapabiliriz." diyen karısına döndü ve tek kaşını havaya kaldırdı.

"Nasıl bir anlaşma?"

Ayşegül, sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırıp, "Bir öpücük karşılığında..." diyip, işaret parmağını Arslan'ın fincanına doğru çevirdi.

"...salebini istiyorum."

Arslan, yüzünü *"Vay canına."* der gibi salladı. "Hayatımın anlaşması." dediğinde, sesi alay tınısına boğulmuş vaziyetteydi. Ayşegül'ün anında kaşları çatılırken, Arslan elindeki fincanı ona uzattı.

"Al baş belası... Senin korkunda daha bir şey içemeyeceğim."

"Ben hamileyim bir kere. O yüzden yediğim ve içtiğim her şey iki kişilik."

Arslan, bir cevap vermeden öylece baktı karısına. Ayşegül'ün keyfinin yerine tekrar gelmesi onu mutlu etmişti. Bu küçük kadın asla üzülmemeliydi. Çünkü hüzün onun yüzünde oldukça eğreti duruyordu.

Ayşegül, kocasından aldığı fincanı da bitirip kenara koydu. Bakışlarını kocasına çevirdiğinde, siyah gözleri her zaman ki gibi yüzünde geziniyordu. Âşık olduğu adamdan ayrılacak olmak onu üzse de, önünde birkaç ayın olduğunu bilmek mutluluk vericiydi.

Ya sonra... Arslan'la boşandıktan sonra başka birini sevebilir miydi? Şu siyah gözlerde kaybolduğu gibi başka göz-

lerde de kaybolabilir miydi?

Yapamazdı. Arslan'dan başkasına bakamazdı ki artık. Yüreğini bu adamın avuçlarına gönüllü teslim etmişken, gözleri nasıl değsin başka gözlere...

Ayşegül, elini fark etmeden kocasının yanağına uzatmış, hafif çıkmış sakallarının arasında başparmağını gezdiriyordu. Yüzüne değen nefesle fark etmişti kocasına yaklaştığını. Ve yine belinde hissettiği elle anlamıştı ona sarıldığını. Zaman akarken umursamazca, Ayşegül ayrılığa daha fazla yaklaşıyordu.

Dudaklarını Arslan'ın dudaklarına emanet ettiğinde, silmişti zihninden tüm kuralları ve yasakları. Bugüne yaşadığı tüm hayal kırıklıklarının ve kızgınlıklarının canı cehennemeydi. Bugün elinden kayıp gitmişken, yarının olup olmayacağı belirsizdi. Hayat, gurur yapmak için çok kısaydı.

"Ne yaptın sen?" diyen kocasına, "İstediğim şeyi..." dedi omuz silkerek. Arslan'ın gülüşü yine bulurken dudaklarını, ani gelen bu öpüşmeyle şaşkınca baktı karısına.

"Sana dokunmamı istemiyorsun sanıyordum."

"Yanlış sanıyormuşsun."

Arslan, beklemeden tekrar Ayşegül'ün dudaklarına uzandı. Ayşegül ise tekrar ne zaman öpüldüğünü, ne zaman kocasının onu kucağına aldığını ve ne zaman odalarına ulaştıklarını fark edemedi.

16.
"SEVDİĞİM KIZ BANA ABİ DİYİNCE"

Buğra, filmi hazırlayıp ayağı kalktı. Arkasını döndüğünde, Bahar kapının önünde durmuş ona bakıyordu. Hayır, bakmıyordu, adeta gözleriyle öldürmeye çalışıyordu. Buğra, yutkunup Ceyda'ya döndü ve beceriksizce gülümsedi.

"Buğra, hadi gel yanıma otur. Eskisi gibi sohbet ederek izleriz filmi." diyen Ceyda'nın yanına ilerlediğinde, Bahar'ın tehditkâr sesini duydu.

"Buğra, bir bakar mısın?"

Buğra, Bahar'ın kurduğu cümlenin bir soru cümlesi olmadığını gayet iyi anlamıştı. Cümlenin sonundaki soru işareti ise saçma bir ayrıntıydı sadece. Buğra, gülümsemeye çalışıp Bahar'ın yanına ilerledi. Karşısına geçtiğinde, keskin bakışlarıyla kılıçtan geçiyordu resmen. Bahar'ın kulağına eğilmesiyle tırsmış ancak kıpırdayamamıştı.

"Eğer gidip onun yanına oturursan, bunu sana çok pis ödetirim Buğra Kahraman." diyen Bahar, sesindeki fısıltısına ters orantılı olan tehlikeli bir tını kullanmıştı. Bahar yanından umursamazca geçip giderken, Buğra gözlerini havaya kaldırıp Allah'tan yardım diledi. Resmen iki kadın arasında kalmıştı.

Arkasını döndüğünde, Ceyda ona *"Gel."* der gibi bakıyordu ama Bahar'da *"Cesaretin varsa git."* der gibi bakıyordu. Ölseydi ya şimdi Buğra...

Ecrin, Buğra'ya bakıp sırıtıyordu. Abisinin ne yapacağını oldukça merak ederken, omzuna başını yaslamış olan diğer

abisi Burak'a sinirle döndü. Başına bir tane vurup kalkmasını sağlarken, Burak'ın çatık kaşlarını umursamadan Buğra'ya döndü.

Buğra, hala alık alık Bahar ve Ceyda'ya bakıyordu. *"Ceyda'nın yanına gitsem Bahar öldürür. Bahar'ın yanına gitsem Ceyda çok kırılır. Oğlum Buğra, öl daha iyi be..."*

"Buğra, filmin bitmesini mi bekliyorsun oturmak için?" diye soran Ceyda'ya eğreti bir şekilde gülümsedi. *"Kusura bakma Ceyda, Bahar'ı üzeceğime kendimi vururum daha iyi."* diyip Bahar'ın yanındaki boşluğa oturdu ve ona genişçe gülümsedi.

Bahar, Buğra'ya gözlerini devirip filme döndü ve Buğra'ya hiç pas vermedi. *"Kıza bak ya, sen kalk onun için misafirin olan kişiye yüz çevir ama o kalksın yüzüne bile bakmasın. Kadın milleti işte, yaranamazsın ki..."* diye içinden söylenerek filme döndü Buğra.

Filmin yarısında oturduğu yerden kalkıp, Buğra'nın elini tutan Ceyda'ya herkes şaşkınca baktı. "Buğra, ben çok sıkıldım. Hadi gidip biraz sohbet edelim." diyerek, Buğra'yı kaldırmaya çalıştı. Buğra'nın anlık Bahar'a bakmasıyla, Bahar'ın gözlerindeki ölümcül iğneler her bir yanına battı.

İki kadın bir adam şarkısı Buğra için yazılmış olsa gerekti. Bir yanında sürekli baş başa kalmak isteyen eski sevgilisi, diğer yanında gönlüne baharı getirmiş yeni sevdiği... Buğra'nın kafayı yemesi an meselesiydi.

"İyi, hadi gidelim o zaman biz." deyip, el mecbur ayağı kalktı Buğra. Bahar'a bakmaya cesaret edemeyerek, Ceyda'yla odadan çıktı. Bahar, ikilinin arkasından kızgın ve dolmuş gözleriyle bakarken, Buğra'ya içinden en büyük hakaretleri saydı.

Ecrin, Bahar'ın durumu fark edip olaya el atma kararı aldı. Omzunu başıyla işgal etmiş Burak'a sinirle döndü ve başına bir tane geçirdi. Burak, kaşlarını çatmış bir şekilde Ecrin'e döndü. "Kara cadı, yeter vurup duruyorsun. Bütün beyin hücrelerim öldü sayende!" diyip, sitemle konuştu. Ecrin ise küçük bir kahkaha attı.

"Ahh canım, sende beyin var mıydı? Ben yok diye biliyordum, üzgünüm."

"Sen abinle nasıl konuşuyorsun kız?" diye çemkiren Burak'a, Ecrin gözlerini devirerek cevap verdi ve hızla ayağı kalktı. "Kalk kız Bahar, şuan canım acayip şekilde dedikodulu sohbet çekti. Çakma sarışının sohbet dalgasına bir de biz katılalım." diyerek, Bahar'a gaz vermeye çalıştı. Ama Bahar'dan istediği karşılığı pek alamadı.

"Hiçbir yere gelmiyorum ben. Birilerinin çok umurunda olsaydım, beni burada bırakıp diğeriyle gitmezdi. Ben odama çıkıp ders çalışacağım."

Bahar, sinirle odadan çıktığında Ecrin şaşkınca arkasından bakakaldı. "Al bu da çıldırdı. Ama ben meydanı o sarıya bırakır mıyım? Asla!" diyerek, hızla sinema odasından çıktı. Burak, gidenlerin arkasından bakıp, "Bunların hepsi manyak... Ev, ev değil, Brezilya dizilerinin yeni şubesi mübarek." deyip, filme döndü.

***

Ceyda, kolunu Buğra'nın yaslandığı koltuğun üzerine bırakmış ve aradaki mesafeyi fark ettirmeden kapatmıştı. Daha ne olduğunu anlamadan, Buğra'yla arasına giren Ecrin'e şaşkın ve kızgın bir şekilde baktı.

"Benimde canım sohbet çekti. Eee... Ceyda, bulamadın mı hala birini? Bekâr ölme taraftarısın zannımca... Ama bak, eğer çocuk düşünüyorsan, armudun sapı üzümün çöpü demeyeceksin. Yaşın malumun, bence elini hızlı tutmalısın."

Ceyda'nın asılan yüzüyle, Buğra uyarıcı bakışlarını Ecrin'e yolladı. "Ecrin, gevezelik etme canım kardeşim... Hem Bahar nerde? Burak'la film izlemeye devam mı ediyorlar?" diye sorduğunda, Ecrin'in aklından geçirdiği şeytanlıklardan bihaberdi.

"Hayır. Bahar'ı bir arkadaşı aradı, şu anda odasında onunla sohbet ediyor."

Buğra, "İyi iyi." dediğinde, "Biraz yakışıklı bir arkadaş yalnız." diyen Ecrin, abisinde şimşeklerin çakmasına yol açtı. Buğra'nın kaşları anında çatıldı ve yüzünde kasılmayan tek nokta kalmamıştı.

"Ne demek yakışıklı bir arkadaş?" diye dişleri arasında tıslayan Buğra'ya, "Sanırım eski ve özel bir arkadaş." diyerek, şimdiki durumu hakkında laf çaktı. Ne de olsa, eski arkadaşım diye ortalarda dolanan kendisiydi. Buğra, "Başlarım özeline!" diyip, sinirle yerinden kalktı ve hızla salondan çıktı. Ecrin, memnun bir şekilde abisinin arkasından bakıp, Ceyda'ya döndü.

"Bahar'ı çok kıskanıyor. Seviyor ne de olsa..."

Ceyda, yüzünü asıp önüne dönerken, Ecrin içinden kahkahalar atıyordu.

***

"Hani konuşma sesi falan gelmiyor." diye mırıldanan Buğra, kulağını kapıya daha bir yaklaştırdı. Aniden açılan kapıyla Bahar'ın önüne yığılan Buğra, hiç istifini bozmadan

parkeleri incelemeye başladı. "Şu parkelerde baya eskidi. Değiştirsek iyi olacak." dediğinde, bakışlarını Bahar'a kaldırdı. Bahar, iki elini beline yaslamış bir şekilde açıklama bekliyordu.

"Bahar, ne haber ya?" diyip yavaşça yerden kalktığında, Bahar biraz sinir ve birazda alayla söylendi.

"İyidir canım, senden?"

"İyi işte ne olsun. Bende parkelerin eskimiş olduğunu düşünüp inceliyordum."

Bahar kaşlarını çatıp, "Öyle mi? Hâlbuki en son bıraktığımda, sarışın bir hatunla sohbet etmek için yanımdan kalkıp gitmiştin." diye çemkirdi.

Buğra, Bahar'ın karşısına geçip durduğunda, oldukça ciddileşmişti. Gözleri Bahar'ın gözlerini delip geçerken, Yeşilçam filmlerindeki *"Ya benimsin ya da kara toprağın!"* sözünü dibine kadar gözleriyle vurguluyordu. İçine derin bir nefes çekip, sakince konuşmaya başladı.

"Bahar, tek bir kez söyleyeceğim ve sende benim sözümü asla kesmeyeceksin. Birincisi, Ceyda benim sadece arkadaşım ve buradan gidene kadar misafirim. İkincisi, benim hayatımda tek bir hatun söz konusu ki, şu anda gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş vaziyette. Üçüncüsü, o seni arayan yakışıklı lavuk her kimse, yarın yakışıklı bir suratı kalmayacak."

Buğra, konuşmasını bitirdiğinde, Bahar şaşkınca ona bakıyordu. Duyduğu tüm cümleleri hızla zihin süzgecinden geçirip, durum değerlendirmesi yaptı.

Ceyda, sadece arkadaş ve misafir... Korkulacak bir durum yok yani. Ama yine de defolsun gitsin çakma sarışın... Hayatında tek bir hatun söz konusu ki, şu anda ona bakıyor, yani o kişi benim... Bu bir ilanı aşk sayılıyor mu? Bir de ya-

kışıklı lavuk vardı. Yakışıklı lavuk, yakışıklı lavuk, yakışıklı lavuk... Kim ki bu yakışıklı lavuk? Hem beni aradığından, benim niye haberim yok?

"Bahar, kim o? İsmini ver, bende yarın gidip o yakışıklı suratını öyle bir dağıtayım ki, benim hatunumu aramak neymiş görsün."

Ayy bu benim için hatunum mu dedi? Çok tatlı... Hem kıskanç hem de tatlı... Bu yakışıklı lavuk meselesi kesin Ecrin'in işi. Eh, madem Ecrin pası verdi, topu alıp doksana atmak bizim işimiz.

"Nerden senin hatunun oluyorum acaba? Hem benim 'yakışıklı' arkadaşımdan sana ne?" diyen Bahar'a, sinirle baktı Buğra. Şu, sana ne kelimesine zaten oldu olası gıcıklığı vardı ve şimdi Bahar'dan duymak daha da delirtmişti onu.

"Şu, sana ne kelimesini TDK tedavülden kaldırsın ya. Yemin ediyorum küfür etseler bu kadar sinir olmam... Bahar, söyle şu herifin adını, uğraştırma beni."

Bahar, omuz silkti ve Buğra'nın kolundan tutup kapıya doğru itti. "Çık odamdan Buğra. Hem gelip kapı dinliyorsun hem de utanmadan hesap soruyorsun. Git aşağıdaki sarışına hesap sor!" diye bağırdığında, sesini kontrol edememişti. Buğra'da Bahar'ın bağırmasına karşılık verince, işler oldukça karmaşık bir noktaya gitmişti.

"Söyle dedim lan. Kim o herif?"

"Benimle düzgün konuş Buğra. Ya da konuşma, sadece çık odamdan!"

"Bahar, bana o herifin ismini söyleyeceksin yoksa çok kötü olacak!"

"Söylemiyorum işte. Ne yapacaksın?"

Arslan, odadan gömleğini hızla ilikleyerek çıktı. Evin içinde bağırıp çağıran Bahar ve Buğra'ya kesin dalacaktı. "Ne bağırıyorsunuz evin içinde deli danalar gibi?" diye bağırdığında, "Sende bağırdın." diye cevap verdi. Arslan, ukalalık eden kardeşine kaşlarını çatıp baktı. Buğra, abisinin korkunç bakışıyla sustu. O sırada Ayşegül'de elbisesini düzelterek yanlarına gelmişti.

"Bahar, canım ne oldu?" diye telaşla sorduğunda, Arslan'ın kendisine sinirle baktığını fark etmedi. Arslan, olayı çözüp dönecekti zaten, o niye çıkıp gelmişti?

"İyi değilim Ayşegül. Çünkü öküzün teki odamı işgal etti ve çıkmıyor." diye sinirle söylenen Bahar'a, Buğra "*Öyle mi?*" der gibi baktı. Kendisine bir de öküz demişti. Hayır, neresi öküzdü acaba? Sevdiğin kıza sahip çıkmak ne zamandan beri öküzlük oldu?

"Buğra, burada ne işin var?" diye imayla soran Ayşegül'e döndü Buğra. Arslan, bitse de gitsek havasındayken, Ayşegül'ün bu kadar çok konuyu deşmesine sinir oluyordu. Kendisi gelip, bağırıp, susturup dönecekti.

"Ayşegül, gece vakti yakışıklı heriflerle konuşuyor."

Buğra'nın saçma isyanına, kaşlarını çattı Ayşegül. "Bundan sana ne?" diye sorduğunda, Buğra'nın çenesini sinirle kasıldı. "Hay şu, sana neyi icat edenin ben..." diye başladığı cümleye, Arslan'ın uyarıcı bakışlarıyla devam etmedi. Arslan, Buğra'nın yerine olaya el attı. Halledip odalarına dönecekti ki, gereğinden fazla uzamıştı mevzu.

"Ne demek sana ne? Bahar, Buğra'nın kardeşi sayılır ve tabi ki koruyacak kardeşini."

Arslan'ın kurduğu cümleye Buğra kaşlarını çattı. "*Lan ne kardeşi!*" diye içinden kendine saydırmaya başladığında,

meselenin nasıl buraya bağlandığını çözemedi. Ayşegül'ün, "Tabi kardeşi ama bu kadar üstüne gelmesi doğru değil. Bahar, kendi kararlarını verebilecek bir yaşta ve biriyle görüşüyorsa bu sadece onu ilgilendirir." demesiyle, Bahar'da isyan bayraklarını açtı.

Ay şimdi de kardeş olduk, inanamıyorum. Ben şuraya ölebilir miyim?

"Biz burada neciyiz Ayşegül. Ecrin'i nasıl koruyorsak, Bahar'ı da abileri olarak öyle koruruz. Ya onu üzecek bir herifse?" diyen Arslan'a, Buğra öldürecek gibi baktı. Bahar ise artık bayılacak yer arıyordu.

Buğra, şimdi benim abim mi oldu?

Sevdiğim kız bana abi diyince...

"Sanki siz hiç üzmüyorsunuz?" diyen Ayşegül'le Arslan'ın arasında tartışma iyice alevlenmişti. Bahar ve Buğra ise onları bırakıp kendi kaderlerine isyan etmekle meşguldüler.

"Ha yani ben seni hep üzüyorum. Öyle mi Ayşegül Hanım?"

"Evet, üzüyorsunuz Arslan Bey!"

"İyi, bir daha üzmeyiz o zaman Ayşegül Hanım!"

"Zahmet olacak Arslan Bey..." diyen Ayşegül, Buğra ve Arslan'a sinirle bakıp onları odanın dışına doğru sürükledi. "Şimdi ikinizde çıkın şu odadan!" dediğinde, "Ben şu herifin ismi alıp öyle çıksaydım." diyen Buğra'ya kaşlarını çatarak baktı.

"Çık Buğra! Sizde Arslan Bey!"

Arslan'ın aklı odadan atılınca başına gelmişti ve kafasını duvara defalarca vurma isteğiyle dolmuştu. "Ayşegül, saçmalama karıcım. Hem bizim işimiz vardı." diyerek durumu kur-

tarmaya çalışsa da, pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Bizde hiç anlamadık zaten işinizin ne olduğunu." diyen Buğra'nın zevzekliği de eklenince, Ayşegül daha fazla onlara katlanamadı. İkisini de sürükleyerek koridora attı ve dönüp kapıyı sertçe kapattı.

"Tam kavga edecek zamanı buldunuz değil mi?"

Yüzünü asıp söylenen Ayşegül'e Bahar gülmemeye çalışarak, "Önemli bir anı böldük galiba, üzgünüm." dedi. Ayşegül ateş saçan gözlerini ona çevirince, Bahar susup yatağına geçip oturdu. Kapının diğer tarafında ise aynı muhabbet dönüyordu.

"Lan yarın sabahı bekleyemediniz mi kavga edecek?"

"Abi nerden bilelim sizin işinizin olduğunu ya." diye imayla konuşan Buğra kafasına sert bir darbe yedi. Kapının iki tarafında da, pişmanlıkla yüzü asılan dört kişi içinden kendine saydırmaya çoktan başlamıştı.

Ne olurdu tatlı tatlı bitseydi bu kavga. Sen kalk tüm duvarlarını yık, âşık olduğun adama bir adım at, sonra böyle bir kavgayla yine ayrı düş. Aferin Ayşegül, hep böyle aptallık yap zaten...

Sanane, sen niye çıkıp bakıyorsun kavga edene. Bırak birbirini yesinler, bırak birbirini paralasınlar yani... SANANE ARSLAN, SANANE... Al böyle kalırsın ortada.

Kardeş mevzusu olmasaydı iyiydi ama neyse çözerim nasılsa. O değil de, bak yine öğrenemedim şu lavuğun ismini... Tabi ya, Ecrin kesin biliyordur. Gidip şu kara cadıya türlü işkenceler yaparak öğreneyim.

Hayır, sen niye abartıyorsun. Tatlı tatlı sataş adama. Böyle hafif hafif sinir et, niye bağırıyorsun? Al işte, kardeş ilan edildiniz... Ya bir daha yaklaşmazsa, ya gurur yaparsa...

Yılın geri zekâlı ödülü sana gelsin Bahar, aferin.

Ve bir kişi daha içinden haykırıyordu isyanını o evde. Ama hiç kimse bilmiyor ve duymuyordu... Bilmesinler ve duymasınlar zaten. İçinden geçen tüm sözcükler, onunla mezara gitsin.

Yasak kelimesi seninle düştü zihnime. Bir insan daha ilk görüşten beri yasak olabilir mi birine? Olur... Keşke ondan önce söyleyebilseydim içimdekileri ve keşke sen, onu tercih etmemiş olsaydın. Belki şimdi, her şey bambaşka olurdu.

17.
"NE KADAR DA ÂŞIK BAKAN BİR KADIN"

"Arslan, lütfen konuşalım." diye yalvaran Nehir'e bakmayan Arslan, gözlerini sıkıca kapatmış sakinleşmeye çalışıyordu. Nehir, elini uzatıp Arslan'ın elini kavradı. Arslan, gözlerini açıp baktı zümrüt yeşili gözlere ama sinirinden zerre bir şey kaybetmişti.

"Arslan, ben, seni seviyorum... Lütfen..."

Arslan, hırsla elini çekti ve sinirle Nehir'e doğru bir adım attı. "Ne sevmesinden bahsediyorsun Nehir? Sen Murat'ın nişanlısısın ve Murat benim çok yakın dostum. Dostunu sırtından hançerleyen bir adam gibi mi görünüyorum oradan?" diye bağırdığında, sesi bulundukları ormanlık alanda yankılandı.

"Murat'la nişanlanmamız ailemin isteğiyle oldu. Ben, sana âşık olacağımı bilemezdim ama oldu... Arslan, biliyorum, sende bana âşıksın. Ne olur, bana biraz süre ver, ben her şeyi çözeceğim."

Arslan, kabul etmek istemese de, en yakın dostunun nişanlısına âşık olmuştu. Ama o, dostuna ihanet edebilecek bir adam değildi ve asla ihanet etmeyecekti. Siyah gözlerini, zümrüt yeşili gözlere dikip oldukça ciddi bir ses tonuyla kararını dile getirdi.

"Bir daha karşıma çıkma Nehir. Ben senin sandığın gibi bir adam değilim. Aşktan daha çok önem verdiğim şeyler var benim hayatımda. Dostluk gibi... Bir daha karşıma çıkmazsan sevinirim." diyip arkasına döndü Arslan. Arabaya bindiği zaman, Nehir'in ağlamaklı ve çaresiz çıkan haykırışlarını duydu.

"Arslan, ben seni çok seviyorum. Ne olur bırakma beni!"

Nehir'in ağlaması, Arslan'ın yüreğine ağır yaralar açıyordu. Gözleri kararıyor ve her şeyi yapacak bir adam haline geliyordu. Ama dostu vardı diğer tarafta... Ona sonsuz güvenen dostu...

Arslan, Nehir'i kalbine gömüp ayrıldı oradan. Aradan geçen birkaç hafta sonra, kendisine gönderilen düğün davetiyesiyle yaşarken ölümü tatmış gibiydi. Sevdiği kızın evliliğini izlemek nasılda ağır geliyordu.

Düğün günü, oturduğu yerde suratsızca etrafı izlemişti. Nehir'in gelinlikler içinde salona girmesiyle kalbi taş kesmişti. Hele ki yanında, kardeşim dediği Murat dururken...

Nehir, nikâh memurunun sorusunu duymazken, gözlerini Arslan'dan ayırmıyordu. Kalbini ve ömrünü saçma bir gurur için heba edemezdi. Oturduğu yerden hızla kalktığında, tüm salon şaşkınlıkla ona baktı. Nehir, gelinliğinin eteğini kavrayıp, nikâh masasının yanından geçerek Arslan'a doğru yürüdü. Arslan'ın önüne geldiğinde, bir elini ona uzattı.

"Eğer kalbindekilerin arkasında duracak cesaretin varsa, elimi tutarsın. Ama yoksa asıl sen bir daha çıkmak karşıma."

Arslan için silinmişti tüm doğrular. Hızla yerinden kalkıp, Nehir'in elini tutarak nikâh salonunu terk etti. Eğer Nehir bu kadar cesursa aşkında, o da olabilirdi ve olmuştu. Belki bir dost yitirmişti ama kalbine söz geçirememişti.

***

Ayşegül, yavaş ve sessiz adımlarla odasına girdi. Hala uyuyan kocasının yanına ilerleyip, yatağa yavaşça oturdu ve kocasını izlemeye başladı. Tam olarak yatağın üzerine çıkıp oturduğunda, başparmağını hayranı olduğu yüzde hafifçe gezdirmeye başladı. Alnından yavaşça aşağı doğru inen parmağını, kocasının kaşları arasında durduğunda gülümsedi. Sürekli çatık kaşlarını gördüğü bu adam, uykusunda bile öyleydi. Sol kaşının üzerinden, hafif çıkmış sakallı yanağına indirdi parmağını bu kez. Kocasının tüm yüzünü keşfe çıkmışken, son durağı kurumuş dudakları oldu. Parmağı Arslan'ın dudağına değdiği an, yüreğine doğru sıcak bir şeyler aktı.

Yüzünü eğdi Arslan'ın yüzüne doğru ve kocasının kurumuş dudaklarına hafifçe dokundurdu dudaklarını. Arslan, uykusuna devam ederken, tenine değen temasla mırıldandı.

"Nehir."

Arslan'ın dilinden dökülen Nehir ismiyle, Ayşegül'ün gözleri doldu. Gözünden izinsizce kopan bir gözyaşı, Arslan'ın yanağına düştü. Gözlerini yavaşça aralayan Arslan, bir nefeslik mesafedeki yüzü görünce gülümsedi. Ayşegül'ün gözlerinin doluluğunu fark edince, kaşlarını çattı ve elini kaldırıp karısının yanağını okşadı.

"Ayşegül, niye ağlıyorsun?"

"Bilmem. Hamilelikten galiba." diyerek, yüzüne eğreti bir gülümseme yerleştirdi. Yanan yüreğini yok saymaya çalışırken, hala ölen karısına âşık bir adama aşık olduğu için kendine kızdı. Ona hiçbir zaman âşık olamayacak olan bir adama vermişti kalbini.

"Ayrı kalamadınız anlaşılan Ayşegül Hanım." diyen Arslan, çoktan kollarını karısının beline sarmıştı. Ayşegül, cevap vermeyip gülümseyince, Arslan bir elini kaldırıp Ayşegül'ün

ensesini kavradı ve aradaki mesafeyi sıfırladı.

"Bu kadar yaklaştın madem, çekeceksin cezanı." diye fısıldayan Arslan'a, "Ne cezası?" diye şaşkınca sordu Ayşegül. Arslan küçük bir kahkaha attı.

"Dün beni kapının öte tarafında bırakmanın cezası."

Ayşegül'ün dudaklarını hükmü altına alırken, yüzüne düşen bir gözyaşıyla kapattığı gözlerini açıp Ayşegül'ü uzaklaştırdı kendinden.

"Neyin var Ayşegül?" diye sorduğunda, sinirlendiğini belli ediyordu. Ayşegül, "Yok bir şeyim." diye cevap verince, "Söyle" diye diretti ama Ayşegül'ün verecek bir cevabı yoktu.

"Gözlerindeki hüzün ve gözyaşı dünden kaynaklanmıyor değil mi? Hadi anlat bana."

"Sen beni özlemedin galiba. İstersen yine Bahar'ın yanına gideyim böyle dırdır edeceksen." diyen karısına güldü. Bebeğini incitmeyecek şekilde, karısının yatağa uzanmasını sağladı. Ayşegül'ün üstüne doğru eğildiğinde, "Dünün acısını çıkaracağım senden merak etme. Sadece yavaştan alıyorum." dedi sırıtarak.

"Korkmalı mıyım?" diye soran karısına, "Korkmalısın." diye cevap verdi çapkın gülüşüyle. Yeniden uzanırken Ayşegül'ün dudaklarına, sessizce fısıldadı.

"Bir daha mahrum etme beni kendinden."

***

Ayşegül, başını yasladığı omuzdan kaldırmadan, "Hep böyle kalsak ya." diye mırıldandı. "Ne dedin?" diye soran kocasına, "Bir şey demedim." diye cevap verdi Ayşegül.

"Bugünde ağlayıp duruyorsun ama nedeni yok. Konuşuyorsun ama bir şey söylemiyorsun. Gelmişken psikiyatriye de mi görünsen acaba." diye dalga geçen kocasına, başını kaldırıp kaşlarını çattı ve omzuna bir tane geçirdi.

"Sen bana deli mi diyorsun yani?"

"Tavırlarından dolayı hayatım. Başka bir nedeni yok." diyip gülümseyen Arslan'a, Ayşegül acayip kızardı ama "*Hayatım*" kelimesi duymasaydı eğer. Aslında abartılacak bir şey yoktu çünkü Arslan, Ecrin'e de hayatım diyordu.

"Delirmedim ben, sadece hamilelik dengemi alt üst etti." dediğinde, sesinden alınmışlık akıyordu. Arslan, küçük kadınının tam gönlünü alacaktı ki, Jale Hanımın çağırmasıyla sonraya kalmıştı.

Jale Hanım, ultrasonda bebeği kontrol edip gülümsedi. Arslan ile Ayşegül'e dönüp, "Bebeğin cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?" diye sordu. Arslan, heyecanla atılıp, "Evet, istiyoruz." dedi ama Ayşegül hemen karşı çıktı.

"Hayır, istemiyoruz."

Arslan, karısına kaşlarını çatıp, "Niye istemiyoruz acaba Ayşegül?" diye sorduğunda, Ayşegül'ün gözleri ultrason cihazının ekranındaydı. Ayşegül, ekrana içini çekerek baktı bir süre... Bebeği vardı orada. Kız veya erkek olduğunu bilmesinin bir önemi yoktu. O, doğuma kadar "Bebeğim" demek istiyordu. Başka hiçbir kavrama ihtiyacı yoktu. Kısa bir dönem de olsa, bebeğini kendine ait görmek istiyordu. Kedi bakışlarını kocasına çevirdiğinde, Arslan hala anlamsızca kendisine bakıyordu.

"Doğumda öğrenelim. Lütfen."

Arslan, bebeğinin kız mı yoksa erkek mi olduğunu deli gibi merak ediyordu ama uzatıp karısının kalbini kırmak iste-

miyordu. Doğuma kadar sabredebilirdi.

Jale Hanımın yanından çıktıklarında, Ayşegül elindeki ultrason görüntüsünü Arslan'a gösterip, "Çok tatlı değil mi?" dedi neşeyle. Arslan, göz ucuyla bakıp, "Ayşegül, orada ne görüyorsun bilmiyorum ama o karanlık kâğıt bana hiçte tatlı gelmiyor." dedi.

Ayşegül, gözlerini devirip, "Senden de bu beklenirdi zaten Arslan Kahraman. İnsan odun olmasın." dediğinde, "Sen şu odun lafını baya kullanmaya başladın, fark etmiyorum sanma." diye cevap verdi Arslan, sahte bir kızgınlıkla.

"Fark etsen ne olacak." deyip, umursamazca arabaya bindi Ayşegül. Arslan, şaşkınca karısının arkasından baktı. Tamam, karısının bu hallerine bayılıyordu ama bu küçük kadın bu kadar cesur değildi.

Tabi unutmuştu Arslan, bir aşkın insanı ne derece cesur yaptığını. Asla yapmam dediği her şeyi, aşkın insana ne derece cesaretle yaptırdığını unutmuştu. Kendini ve aşk uğruna yaptıklarını unutmuştu. Ondandı Ayşegül'ün deli cesaretini anlamaması...

Bir kördüğüm misali bağlanmıştı Ayşegül yüreği Arslan'a. Onun yüzünün her bir santimini ezberleyip, zihnine kazımak istiyordu. Bu yüzdendi her fırsatta gözlerini onun yüzüne sabitlemedi. Şu anda olduğu gibi...

Arabanın koltuğunda yana dönmüş, arabayı kullanan kocasını izliyordu. Ömür geçip giderken, onu kaybedeceği gün yaklaşıyordu. Hiç kazanamayacağı bir savaşa girmişti nedensizce. Aşkın ona mutluluk getireceğine inanmıştı her zaman ama yaşadığı deneyim ona aksini ispatlıyordu. Şimdi deli gibi yanan kalbi bunun en büyük deliliydi.

Kim derdi ki, mecburiyetin getirdiği bu evliliği kaybetmekten bu kadar çok korkacağını. Hele ki, karşısında korkudan titrediği bu adama, deli divane âşık olacağını... Şimdi siyah gözlerine vurgun olduğu bu adamdan nasıl ayrılacağını düşünüyordu ümitsizce...

"Biliyorum, çok yakışıklıyım." diyen kocası bir anda ona dönüp, çapkınca göz kırptı. Ayşegül, bir anda duyduğu cümlenin şaşkınlığını hızla üzerinden atıp, egosu tavan yapan kocasına göz devirdi.

"Ne kadar da egolu bir adam..."

Arslan'ın attığı kahkahalarla kendini tutamayan Ayşegül, gülmeye başladı. Arslan, arabayı kenara çekip durdurdu ve karısına dönüp gülümsedi. Uzanıp karısının yüzünü avuçlarına hapsetti ve Ayşegül'ün dudaklarında uzun bir keşfe çıktı. Geri çekildiğinde, Ayşegül'ün ela gözlere baktı ve sessizce fısıldadı.

"Ne kadar da âşık bakan bir kadın..."

18.
"SEN İYİYSEN, BENDE İYİYİM"

"Kimin fikriydi bu saçma piknik?"

Burak, bir yandan mızmızlanıp diğer yandan elindekileri masaya bıraktı. "Piknik yapmaktan nefret ediyorum." diyen Ecrin, aynı asık suratla Burak'ın yanına geldi.

Burak, "Kardeş olduğumuz nasılda belli kara cadı." dediğinde, Ecrin ona göz devirdi. Ellerini belinin iki yanına yaslayıp, etrafa bakınmaya başladı. Yanında göl olan ağaçlık bir yerdi ve huzurluydu. Ama Ecrin piknikleri sevmiyordu işte.

Ayşegül, pusetiyle birlikte Nehir'i alacakken, Arslan'ın hışmına uğradı. "Ne yapıyorsun sen acaba Ayşegül? Çekil şuradan, sen bu kadar ağırlığı kaldıramazsın." diye kızdığında, "Nehir daha küçücük bir bebek Arslan." diyerek söylendi Ayşegül.

Arslan, dönüp ona kaşlarını çattığında, gözlerini devirip Ecrin'in yanına gitti. Ecrin gibi etrafa bakındığında, huzur verici bir yer olmasıyla gülümsedi. Sevmişti burayı.

"Niye benimle gelmedin?" diye soran Buğra'nın, gözlerinden ateş çıkıyordu. Bahar, umursamadan arabadaki eşyaları indirdi ve aynı umursamazlıkla cevap verdi.

"Ayşegül'ün yolda bana ihtiyacı olabilirdi. Hem senin araban sarışın bir kızla yeterince doluydu Buğra... Abi."

"Lan ne abisi..." diye sinirle söylenen Buğra'ya kaşlarını çattı Bahar. "Birincisi, bana lan diye konuşma. İkincisi, Arslan abi seninde benim abim sayıldığını söyledi ve sen hiç karşı çıkmadın. Bende düşündüm ki, bundan böyle sana abi demem

daha uygun... İyi oldu değil mi, abicim." diyerek, Buğra'yı delirtme seanslarının ilkini başarıyla bitirmişti. Darısı diğer seansların başına...

Buğra, sinirle Bahar'ı arabanın arka tarafına çekti ve arabaya yasladı. "Sen düşünme Bahar. Böyle düşüneceksen hiç düşünme ve bir daha bana sakın abi deme." dediğinde, sesindeki öfkeyi dizginlemeye çalışmıştı. Bahar'ın kolunu sinirle bırakıp, diğerlerinin yanına yürüdü. Bahar, onun arkasından sinirle baktı ve kimsenin duymayacağı şekilde mırıldandı.

"Hele sen bana doğru dürüst ilanı aşk etme, bak daha sana neler yapıyorum Buğra Kahraman." dediğinde, Buğra'ya anında yapışan Ceyda'yı görmesiyle, "Yapış yapış. Aman vakit kaybetme, sarı çıyan." diye öfkeyle söylendi.

"Meleğim, sen acıktın mı annem?" diye tatlı bir şekilde konuşan Ayşegül, kucağındaki Nehir'i biberonuyla besliyordu. Arslan, bu manzaraya hayranlıkla bakarken, Ayşegül'ün eve geldiğinden beri Nehir'in bütün huysuzluğunun gittiğini düşündü. Bu küçük kadının tılsımı herkesi ona bağlıyordu. Öyle ki, minik kızı artık ondan çok Ayşegül'ün kucağında huzur buluyordu.

Ayşegül'le göz göze geldiği gibi karısı gözlerini kaçırmıştı. Geçen arabada ona "Aşkla bakan kadın." dediğinden beri yine evin içinde saklambaç oynamaya başlamışlardı. Derhal bu sorunu bir çözüm bulmalıydı; çünkü küçük kadınından uzak kalmak onun için oldukça zordu.

Neden ona âşık olma fikri Ayşegül'e bu kadar kötü hissettirmişti ki? "*O kadar mı sevmiyor beni.*"diye düşünmeden edemedi. İçinden geçirdiği düşünceyle morali bozuldu ve kaşlarını çattı. Bencillikti belki ama Ayşegül'ün ona âşık olmasını istiyordu. Bebeği doğduktan sonra boşanmak istediği

bu kadının ona âşık olma fikri, neden bu derece güzel geliyordu ona?

Ayşegül, kocasıyla arasında geçen diyalogdan sonra, olabildiğince ondan kaçmaya başlamıştı. Aşkını saklayamıyordu ve dili söylemese de, gözleri onu ele veriyordu. Kalbi hala ölen karısında olan ve bebeğini doğurduktan sonra ondan boşanacak olan adama, tabi ki âşık olduğunu söylemeyecekti. Onlarla kalmak için duygu sömürüsü yaptığını düşünmesini istemiyordu Arslan'ın. Aşkı onun için çok değerliydi; çünkü ilk kez birine aşık olmuştu. Yanlış bir kişi bile olsa...

"Mangalı kim yapıyor?" diye soran Burak, gözlerini bir Buğra abisine bir Arslan abisine çeviriyordu. Buğra, bu sinirle mangalla uğraşamayacağı için, "Arslan abim yapsın." dedi ve kenara geçip oturdu.

Burak, bakışlarını Arslan'da sabitledi. Arslan ise hala Ayşegül'e bakıp, neden ona âşık olmadığını düşünüyordu. Ayşegül, oluşan sessizlikle kocasına döndü ve kendisine bakan siyahlarla buluştu.

"Arslan, senden cevap bekliyorlar." dediğinde, Arslan ancak girdiği transtan çıkabilmişti. "Geleli daha beş dakika oldu, ne çabuk acıktınız?" diye söylendi ve mangalın başına yürüdü.

"Abi senin işlerini hep bölüyoruz ama aç mideyle anca bu kadar sabredebildik." diyen Buğra, kahkahalarla gülerken Burak'ta ona katıldı. Arslan, eline aldığı kömürlerden birkaç tane kardeşlerine fırlattı ama çoktan kaçmıştılar.

"Zevzekler." diye mırıldandığında, Ayşegül'ün kendisine gülümsediği fark etti. Dayanamayıp göz kırpınca, Ayşegül utanarak Nehir'e dönmüştü. Çok tatlıydı bu küçük kadın...

Buğra, kedinin ciğere baktığı gibi Bahar'a bakarken, Ecrin ve Burak göl kenarına gidip, sohbet etmeye başladılar.

***

"Ondan vazgeçmelisin. Arslan abim duyarsa seni asla affetmez."

"Vazgeçemiyorum işte. Seviyorum onu hem de çok seviyorum."

"Yaptığın tam anlamıyla ateşle oynamak ve bu ortaya çıkarsa neler olacağını düşünmek dahi istemiyorum."

"Ben ateşle oynamıyorum. Ben ateşin içinde yanıyorum."

***

Ceyda, Buğra'ya yapışık bir halde otururken, Bahar'ın ölümcül bakışlarını üzerine çekiyordu. Öyle ki, Bahar bu öfkeyle onun o sarı saçlarını tek tek yolup eline verirdi. Tabi yanında Buğra'nın da helvasını hazırlardı; çünkü bu gidişle ölü bir adam olacaktı.

"Bahar, beni duymuyor musun?" diye soran Ayşegül, "Ne dedin?" diyen Bahar'ın şaşkınca bakışlarına kaşlarına çattı.

"Nerde senin kafan kaç gündür? Sürekli dalgınsın."

"Bir şeyim yok. Sınav sonuçlarını merak ediyorum sadece. Geçen dönemden kalan yeterince alttan dersim var. Birde bu dönemin derslerini çekemem."

Ayşegül, Bahar'ın açıklamasını yeterli bulmasa da, daha sonra sormayı aklının bir köşesine yazıp işine devam etti.

Burnuna dolan et kokusuyla, ne kadar acıktığını anlayıp Arslan'ın yanına yürüdü.

"Ben çok acıktım Arslan." diyen karısına gülen Arslan, "Sen hiç doymadın ki Ayşegül." dedi. Ayşegül, kaşlarını çatıp ellerini göğsünde bağladı.

"Hamileyim ben farkında mısın?"

"Evet, farkındayım. O sırada oradaydım ve bu bizim ortak çalışmamız hayatım."

Ayşegül, elini şaşkınlıkla açılan ağzının önüne götürüp, öfkeyle baktı kocasına. "Arslan, kardeşlerimiz yanımızdayken yapma şöyle şeyler." dediğinde, "Bir daha şöyle şeyler desene." diyen kocasına anlamsızca baktı.

"Şöyle şeyler." dediğinde, dudaklarını bulan ani öpücükle şoka uğradı. "Şöyle şeyler dediğinde, ne kadar tatlı ve çekici oluyorsun." diyen kocasıyla, yaptığı saflığı anlamıştı. Ayşegül, kimse duymuş mudur diye dönüp baktığında, herkesin kendi âleminde olduğunu görmesiyle rahatladı.

"Deme şöyle şeyler... Ahh deme işte böyle sözler."

"Böyle sözler desene bir daha."

"Arslan."

Arslan, gülerek mangala dönünce, Ayşegül saklı tuttuğu gülümsemesini meydana çıkardı. Bu adam Ayşegül için yaşamdı. Her sözü, her gülüşü ve her öpüşü yaşam vaat ediyordu. Sanki hiç bitmeyecek olan bir yaşamı avuçlarına bırakıyordu ve Ayşegül, bitmesin istiyordu. Hiç bitmesin ve bu adam ondan hiç gitmesin...

"Evet, etler hazır. Gel bakalım benim hamile karım, hiç doymayan karnını doyurmaya çalışalım."

Ayşegül, Arslan'a sinirle bakmak istese bile becerememişti ve gülümsemişti. Masaya geçtikleri gibi yemek yemeye başlayan Ayşegül'ü Arslan, gülerek izlemişti. Herkes keyifle yemek yerken, içlerinden birinin boğazında büyük bir düğüm oluşmuştu. Eğer hissettikleri öğrenilirse, bu aile büyük bir yıkıma uğrardı. Özellikle Arslan.

***

Bahar, göle uzanan kısa iskelenin üzerinde oturmuş, ayaklarıyla suları itiyordu. Bir anda yanına oturan Buğra'ya kısa bir bakış attı ve tekrar göle döndü. Buğra'nın sıkıntıyla alıp verdiği nefesleri duyuyordu ama gururunu kenara atıp ona dönmüyordu.

"Bahar, ben senin abin değilim. Tamam, Ayşegül benim kardeşim ama sen... Sen benim kardeşim falan olamazsın." dediğinde, "Neden?" diye sordu Bahar, gözlerini gölden çevirmeden. Buğra, elini uzatıp Bahar'ın elini tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. Kalpleri hızlanmışken, söylenecek tüm sözlerin ve cevapların hazırlığı yapılıyordu zihinlerinde.

"Bahar, ben seni..." diye başladığı cümleyi, "Buğra." diye seslenen Ceyda yarıda kesti. Bahar ve Buğra aynı anda gözlerini devirirken, Bahar sinirle elini çekti Buğra'nın elinden. Ceyda, gelip Buğra'nın diğer yanında oturduğunda, Buğra yine iki kadın arasında kalmıştı.

"Orada canım çok sıkıldı ve bende gelip size katılayım dedim." diyen Ceyda'ya, içinden "*İyi halt ettin.*" diye sitemlerini yolladı Buğra. Tam sırasıydı sanki...

"Ceyda, aslında biz Bahar'la özel bir şey konuşuyorduk. Bize biraz müsaade eder misin?" diye soran Buğra, Ceyda'nın gitmesi içinden dualar etti. Ceyda'nın yüzü asılırken, "Öyle

mi? Çok pardon o zaman." diyip hızla yanlarından uzaklaştı. Buğra, hızla Bahar'a döndüğünde, hala yüzündeki kızgınlığın silinmediğini gördü.

"Bahar, bana bakar mısın? Lütfen."

Bahar, sakinleşmeye karar verip Buğra'ya döndü. Gözlerine baktığında Buğra'nın, aslında o kadar da sert olmaması gerektiğini düşündü ve gülümsedi. Buğra, Bahar'ın gülümsemesinden cesaret alarak, yine söze girdi.

"Bahar, ben seni..." diyen Buğra'yı bu kez, "Bahar, bir bakar mısın?" diye soran Ayşegül böldü. Buğra, derince bir iç çekti ve sinirlenmemek adına gözlerini yumdu. Bahar ise Ayşegül'ün çağırmasıyla el mecbur kalkıp onun yanına gitti. Bir elini ağaca yaslamış olan Ayşegül'ün, yüzünün beyazlığına bakmadan çemkirdi.

"Off Ayşegül, ne var?"

"Bahar, ben iyi değilim." dediğinde, Bahar anca yüzüne çevirmişti bakışlarını. Ayşegül'ün bembeyaz olmuş yüzüne telaşla bakıp, hızla elini tutup ona destek olmaya çalıştı.

"Arslan abiyi çağırıyorum hemen, bekle burada." diyen Bahar, kucağında Nehir'le oynayan Arslan'a gitmek için döndü. Ayşegül, onu kolundan yakalayıp durdurduğunda, Bahar şaşkınca ona döndü.

"Telaşlandırma kimseyi. Geçer birazdan."

"Ayşegül, saçmalama yüzün kireç gibi olmuş."

"Yanımda kal diye çağırdım seni Bahar. Ortalığı telaşa ver diye değil."

Bahar, inatçı kardeşine sinirle baktı. "İyi, hadi gel arabaya geçelim bari. Dinlenirsin hiç olmazsa." deyip, Ayşegül'ü arabaya doğru ilerletti. Bir iki adım atmışlardı ki, Ay-

şegül bir anda yere yığıldı. Ayşegül'ün bayılmasıyla. Bahar telaşla bağırdı.

"Arslan abi!"

Arslan, Bahar'a döndüğünde yerde yatan karısını görmesiyle hızla yerinden kalktı ve kucağındaki kızını Bahar'a verdi. Büyük adımlarla karısına ulaştığında, yere çöktü hızla ve baygın karısının yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ne oldu ona?" diye sorduğunda, sesindeki telaşı saklayamedi. "Bilmiyorum. İyi değilim dedi ve sonra bayıldı bir anda." diye açıklayan Bahar'ı, daha fazla dinlemeyip Ayşegül'ü hızla kucağına aldı ve arabaya doğru derledi.

"Siz eve dönün, ben Ayşegül'ü hastaneye götüreceğim."

"Hızla geliyoruz." diyen Buğra'ya cevap vermeden, Ayşegül'ü arka koltuğa uzatıp kapıyı kapattı ve titrek olmayan ses tonuyla, "Eve gidin." diyip arabaya bindi. Arabayı hızla sürerken, şehirden bu kadar uzaklaşmalarına lanet etti. Hızla telefonunu eline alıp, Ayşegül'ün doktoru Jale Hanımı aradı ve durumu haber verdi. Sık sık aynadan Ayşegül'ü kontrol eden Arslan, sonunda hastaneye varmalarıyla derin bir nefes aldı.

Hızla müdahale odasına alınan Ayşegül'den haber bekleyen Arslan, koridorda bir o tarafa bir bu tarafa gidip geldi. Kanı çekilmiş gibi hisseden Arslan, Nehir'in ölümünü hatırladı. İçine çöken huzursuzlukla, elini sinirle saçlarına daldırdı. Köklerinden hafifçe çekerken, karısına ve bebeğine bir şey olacak diye aklı çıkma noktasına gelmişti.

"Ayşegül nasıl?" diye merakla soran Buğra'yı fark edince, "Ben size eve gidin demedim mi?" diye sinirle söylendi. Buğra, abisine cevap vermeden öylece kenara geçip bekledi. Herkes telaşla beklerken, Jale Hanım odadan çıktı. Arslan,

hızla Jale Hanımın yanına gidip, "Kanımla bebeğim nasıl?" diye sordu. Jale Hanım, telaşlı olan küçük topluluğa bakıp gülümsedi.

"Korkacak bir şey yok, telaşlanmayın. Ayşegül'de bebekte iyi... Sadece tansiyon düşmüş ki, bu ilk hamilelikterde çok olur. Dinlenmesine ve beslenmesine dikkat ederse sorun teşkil etmez. Zaten Ayşegül'de kendine geldi. Serumu bitince eve dönebilirsiniz."

Arslan ve diğerleri, Jale Hanım gittikten sonra hızla Ayşegül'ün odasına girdi. Yatakta halsizce onlara dönen Ayşegül'ün yanına gitti Bahar hızla elini tutup, kardeşine baktı dikkatle. "İyi misin can parçam?" diye sorduğunda, "İyiyim, merak etme." dedi Ayşegül, kurumuş boğazıyla. Yorgun gözleri Arslan'ı bulduğunda, siyah gözleri telaşla dalgalanıyordu. Onu rahatlatmak ister gibi gülümsedi ve ona bakarak tekrar etti:

"İyiyiz. Hem ben hem de bebeğimiz."

Arslan, Ayşegül'e gülümsedi ve diğerlerine döndü. "Hadi herkes eve... Ayşegül'ün serumu bitince hızla eve gelecegiz. Hem Nehir'in böyle bir ortamda bulunmaması gerekiyor." dediğinde, Bahar itiraz etmeye hazırlandı. Ayşegül, avucundaki eli hafifçe sıkıp, Bahar'ın itiraz etmesini engelledi. Bahar, isteksizce kalkıp diğerleriyle eve döndü.

Arslan, kenarda duran sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu. Ayşegül'ün yorgunluktan kapanmış gözlerini ve masum yüzünü izlemeye başladı. Onu baygın gördüğünde, oldukça telaşlanmıştı. Ona bir şey olacağını düşünmek, delirtmişti. Tüm bunların sebebi, daha öncesinden bir kayıp vermesiydi. Ya peki, her zaman sert ve ciddi duruşundan ödün vermeyen Arslan Kahraman, neden bu küçük kadının her anda çocuklaşabiliyordu?

Değişiyordu. Bu küçük kadın onu değiştiriyordu ve bu oldukça iyi hissettiriyordu. İçten bir kahkahayı bile uzun zaman sonra Ayşegül sayesinde atmıştı. Bu kadar huysuz bir adamken, karısının güzel bakışlarını üzerine çekebiliyordu. Bu küçük kadın neden bu kadar farklı hissettiriyordu ona?

Ayşegül, kısa uykusundan uyanıp bakışlarını kenarda oturan kocasına çevirdi. Yüzüne bakan ama onu görmeyen kocasının ne düşündüğünü merak etti. Gözleri derinliklerde gezinirken, "Arslan, iyi misin?" diye sordu.

Arslan, karısının uyandığını fark edince bakışlarını ona çevirdi. "Ne dedin?" diye sorduğunda, "İyi misin diye sordum. diye cevap verdi Ayşegül. Arslan, Ayşegül'ün sorusuna yine soruyla karşılık verdi.

"Sen iyi misin?"

Ayşegül, yüzüne yorgun gülümsemesini yerleştirip, "İyiyim." dedi. Arslan, aldığı cevapla gülümseyip yerinden kalktı ve Ayşegül'ün yanına geldi. Ayşegül'ün alnına dudaklarıyla uzun bir öpücük bıraktı ve siyah gözlerini ela gözlere demirleyip fısıldadı.

"Sen iyiysen, ben iyiyim küçük kadınım."

19.
"BEN ÖLMEDİĞİMİ SÖYLEMEDİM"

Bir aşk düşünün kalbinizde var olan... Kaç yıl geçerse biter ya da kaç zaman yeter onu unutturmaya? Bir aşktan geçmek için kaç mevsim atlatmalı kalp?

Aşka yakalandığınız bir sokaktan kaçıncı geçişinizde normalleşir yüreğiniz? Kaçıncı adımınızda hissizleşirsiniz o sokağa karşı? Ve kaçıncı görüşünüzde sığınmazsın anılara?

Var mıdır yüreğinizdeki aşktan geçmenin bir süresi?

Sanırım yok ve biz sadece kendimizi kandırıyoruz vazgeçtik diye... Kalpte yer edinen gerçek bir aşka zaman verilmez. Çünkü aşk zamansızdır. Bir mevsimle bitmez ve yağan hiçbir kar onu gizlemez. Çünkü bahar gelir ve güneş doğar... Karlar erir ve tüm gizlenenler yeniden ifşa olur...

O yüzden bırakın yüreğinizdekileri gizlemeyi... Yağan "Beyaz kar"a inat, yağdırın yüreğinizdeki "Kırmızı kar"ları... Ve diyin ki, ben ve kalbim buradayız. Hem de aşka zaman vermeden...

Aşk'tan, zaman geçince değil nefes bitince vazgeçmeli...

•••

Denizin dalgaları vurunca büyük taşlara, içindeki kıyılar yaralanıyordu. Sert esen rüzgâr bedeninin üşümesine neden olsa dahi, ruhunun derinliklerinin donmasından kötü değildi. Yüzüne vuran havayla kapattı gözlerini. Huzuru bulmak istiyordu çünkü mutlu gibi görünmekten çok yoruluyordu. Mutlu olamamıştı oldukça uzun bir süredir ve taktığı mutluluk maskesi yoruyordu artık.

Tüm sıkıntısından kurtulmak istiyordu. Ama en çokta yüreğini esareti altına alan aşktan kurtulmak istiyordu. Öyle ki, yanlış bir aşkı taşıyacak gücü kalmamıştı ve tüm yasaklar kanatıyordu kalbini...

Sonu olmayan, olsa bile yanında birçok yıkımı getirecek olan bu aşkı artık istemiyordu. Aşkı seçtiği anda ailesini unutacaktı. Aşk için ailesinden geçebilir miydi? Ya da ailesinden vazgeçmeyip aşkını söküp atabilir miydi kalbinden?

İkisini de yapamıyordu. Ne aşkından vazgeçecek gücü vardı ne de ailesinden vazgeçecek cesareti... Arafta kalan bir yürekti onunki...

Yumduğu gözleri, tanıdık bir kokula aralandı. Yanında duran bedene dönmese bile kim olduğunu anlayacak kadar yüreğine mühürlüydü. Gözleri ayrılmazken denizin dalgalarından, yüreğine sahip olan adamda ona katılmıştı.

Sessizdiler. İçlerine doluşan tüm fısıltılar sırasını yitiriyor ve yürekleri gibi zihinlerinde bulanıyordu. Söylenecek onlarca kelime, suskunluğa yenik düşmüştü. Saatleri unutmuş, gün batımını kendilerine ayrılık bilmişlerdi.

Yanındaki çantasını alıp ayağı kalktı ve ıssız yolda ilerlemeye başladı. Kolunun tutulmasıyla, kural çiğnenmişti. Hele ki, "Ecrin." diyişiyle suskunluk yemini bozulmuştu. Dememeliydi.

Saatlerce sessizce durabilirlerdi ama konuşmak... Konuşmak sınırı aşmaktı ve geri dönülmez bir yola girmekti. Ecrin, bunu yapamazdı. Dönüp ona sıkıca sarılma isteğine ket vurmazsa, tek adımıyla düşerdi sırattan cehennemin derinliklerine...

Yanmak mesele değildi onun için. Asıl mesele kendisiyle birlikte yanacakları korumaktı bu devasa yangından. Yoksa yanardı Ecrin... Gözünü kırpmadan atlardı ateşin içine çünkü aşk bunu gerektirirdi. Yanmayı...

"Bırak kolumu." diye yalvardı güçsüz sesiyle. "Bırakmam... Bırakamam." dedi adam, bıraktığı an kaybedeceğini bile bile...

Ecrin, hızla arkasını döndü ve mavi gözlere sabitledi bakışlarını. "Yapma... Çıkıp durma karşıma artık." diyip arkasına döndüğü an, kolundan tutulup hızla çevrildi arkasına. İnatla bakan mavi gözler, hasretini ayan beyan ortaya seriyordu.

"Senden vazgeçmeyeceğim Ecrin. Ömrümce sürse seni beklemek, beklerim. Yeter ki sende benden geçme."

"Sonu olmayan bir şeyden bahsediyorsun. İstersen son nefesine kadar bekle ama bunun sonu yok... İstemiyorum artık bu aşkı kalbimde. Yoruldum ben, çok yoruldum."

"Ecrin, sana söz veriyorum bir yolunu bulacağım."

"Murat..." diyip sustu Ecrin. Diyeceği tüm sözler boşunaydı. Tüm bu konuşma boşunaydı. "Bak, tüm bunları konuştuk defalarca. Sen Nehir'le nişanlanmasaydın bir şansımız olabilirdi ama artık yok." dediğinde, kolunu Murat'ın elinden kurtarmıştı.

"Senden vazgeçmek için yaptım, biliyorsun. Sırf Arslan'a ihanet etmemek için nişanlandım Nehir'le... Dostuma nasıl ihanet ederdim Ecrin."

"Biliyorum." diyip, eğreti bir gülüş yerleştirdi yüzüne Ecrin. "Sen onun kardeşine aşık oldun ve bunu hata bildin. Dostuna ihanet saydın ve gittin Nehir'le nişanlandın. Ama gel gör ki, Nehir'e âşık oldu benim abim ve asıl ihaneti o etti sana... Benimle konuşsaydın her şey çok farklı olurdu ve biz belki de..." dediğinde, konuşmanın devamını yuttu. Çünkü hayal etmesi bile acıtıyordu.

"Bilemezdim Ecrin. Arslan'la Nehir'in birbirine âşık olacağını bilmezdim. Ben düşündüm ki, Nehir'le evlenirsem seni unuturum ama olmadı. Her geçen gün daha çok işledin içime... Vazgeçme Ecrin, benden ve aşkımızdan vazgeçme. Bir yolunu bulurum."

Ecrin, gözlerini denize çevirip iç çekti. "Tek yolu ailemden vazgeçmem. Ama ben onlardan vazgeçemem Murat. Abilerim olmadan nefes bile alamam ben." dediğinde, "Ya bensiz... Bensiz nefes alabiliyor musun?" diye sordu Murat. Ecrin, bakışlarını Murat'a çevirdi ve gözlerine bakarak fısıldadı.

"Ben ölmediğimi söylemedim."

Ecrin, geri dönüp yürümeye devam ettiğinde, gözüne dolan tüm yaşları geri itti. Murat ise Ecrin arkasından umutsuzca bakarken, bu aşkın bu derece çıkmaza girmesine lanet etti. Kenarda duran banka geçip oturduğunda, Ecrin'i ilk gördüğü anları başa sardı zihni. Her bir ayrıntısı yüzünde gülümsemeye neden olmuştu.

Bir gün kafede arkadaşlarıyla otururken, kulaklarına dolan tatlı kahkahalarla bakışlarını çaprazındaki masaya çevirdi. Üzerinde lise üniforması olan kızı gördüğü an büyülenmişti. Masum yüzü ve çocuksu hareketlerinin aksine, oldukça çekici bir güzelliği vardı. Hele ki gülüşü... Murat, bu gülüşe ömrünü bile heba edebilirdi.

Kızın bir anda kendisine dönüp bakmasıyla, önüne döndü telaşla. Arada attığı kaçamak bakışlarla, kızı zihninin en derin köşesine kazıyordu. Çünkü bu kız, onun ömrüne en çok yakışan olacaktı. Baktıkça nefes alacak, dokundukça yaşayacaktı.

Yanındaki arkadaşının seslenmesiyle ona döndü kısa bir süre. Kulağına dolan tüm o güzel seslerin kesildiğini fark ettiği gibi bakışlarını kızın masasına çevirdi ve kocaman bir boşluk buldu. Hızla masadan kalkıp kafenin çıkışına ilerledi. Çıktığı caddede bir o tarafa bir bu tarafa bakındı ama kızı kaybetmişti. Hırsla ayağını kenardaki ağaca geçirdi ve aşk acısının üzerine birde ayak acısı ekledi.

Günler sonra yakın dostu Arslan, yurt dışından döndüğü için onu yemeğe davet etmişti. Murat, uzun yıllar boyu yurt dışında yaşamış ve babasının çağırmasıyla birkaç günlüğüne tatile gelmişti. Bu sebeple sürekli bağlantıda olduğu dostunu kıramayıp, yemek davetini kabul etmişti.

Arslan'ın evine girdiği ilk anda, yine karşılaşmıştı o büyülendiği gözlerle. Şaşırdı önce ve sonra onun küçük kardeşi Ecrin olduğunu anlayınca, kaderine isyan etti. Aradaki yaş farkı ve en yakın dostunun kardeşi olmasıyla, büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Ecrin'in onu asla sevmeyeceğini düşünmüştü o anda ve geriye tek bir seçenek kalmıştı elinde. Vazgeçmek.

Oysa bilmedi Ecrin'in kalbinin nasıl yandığını. Her bakışıyla içinde yaşadığı o heyecanlı kıpırtıları öğrenemedi. Geldiği gibi gerisin geri döndü yurt dışına. Babasının Ecrin'i unutması için önerdiği Nehir'le nişanlanmış ve babasının geçirdiği trafik kazasıyla temelli geri dönmüştü.

Her şey üst üste binerken, Nehir'le hızla evlenmeye karar vermişti ve kader onu burada da yakalamıştı. Arslan ve

Nehir birbirine anlamadığı bir şekilde âşık olmuştu ve düğün günü masada terk edilmişti. Terk edilişine zerre kadar üzülmezken, Ecrin'in ona tamamıyla yasak olması yüzünden Arslan'a kin bağlamıştı. Çünkü artık Ecrin'e her yaklaştığında, bunu intikam için yaptığını düşünecekti ve asla izin vermeyecekti.

Oysa beni sevmez dediği o küçük kız, nikâh salonuna gelmiş ve bir köşede ağlayarak onu izlemişti. Murat, bunu fark ettiği an masadan kalkmaya karar vermiş ama Nehir ondan önce davranmıştı.

Murat, aklına gelenlerle sinirle güldü. Ne olurdu saniyeler öncesinden kalksaydı o nikâh masasından. Şimdi Ecrin'i onunla olurdu ve çok mutlu olurlardı. Şimdi çıksa Arslan'a "*Ecrin'i seviyorum.*" dese. Arslan asla inanmazdı.

Ama bulacaktı bir yol... Çünkü Ecrin olmadan yaşayamazdı.

***

Ecrin, kızarmış gözleriyle merdivenden odasına doğru çıkarken, Burak'la karşılaştı. Burak, merakla kardeşini durdurup, "Ecrin, ne oldu?" diye sordu ama cevap alamadı. Yanından hızla odasına koşturan kardeşinin peşinden odaya girdi.

Yatağın önüne oturmuş bir şekilde ağlayan kardeşinin yanına gidip oturdu ve başını göğsüne yasladı. "Onunla mı karşılaştınız?" diye sorduğunda, Ecrin ağlayarak başını salladı.

"Burak, ben dayanamıyorum artık. Çok seviyorum onu ve bir türlü vazgeçemiyorum."

Burak, gözlerini yumdu sinirle. Dayanamıyordu kardeşinin acı çekmesine ve buna bir çare bulamayışına. Nasıl oldu da, olay bu kadar karıştı anlamıyordu. Tek bildiği Ecrin'in yüreği yanıyordu ve ona çare olamıyordu.

"Ecrin, vazgeç be kızım. Arslan abim tüm bunları duyarsa, sana olan güveni yerle bir olur biliyorsun. Onu geçtim, Buğra abim bile kabullenmez asla."

Ecrin, Burak'a sıkıca sarılıp ağlamaya devam etti. Burak olmasaydı, kime anlatırdı tüm bunları? Kimle paylaşırdı onca şeyi?

Burak abiden çok dostuydu. Her hissettiğini rahatça anlattığı, her yanlışında elinden tutan bir dost...

Burak, Ecrin'in de Murat'ın da aşkına inanıyordu. Murat'ın asla Ecrin'i kullanmaya çalıştığını düşünmüyordu ki. Murat öyle bir adam değildi. Yaşanan tüm bu sıkıntılar, onların aşkının talihsizliğiydi. Keşke onları bir araya getirebilecek bir çaresi olsaydı... Belki de, bu olayı dürüstlükle Arslan abisine anlatmalıydı.

Tek yol bu olabilirdi.

20.
"BANA KARDEŞLERİMİ BULUN"

Kalbini kaybedenlerdir uykusuz kalanlar...

Uykuya yabancılaşan her zihnin, aşka bulanmış ve aşkta kaybolmuş bir kalbi vardır. Kayıp kalpteki yangının kızılı, geceye yarenlik eden Ay'ın parlaklığını bile geride bırakır çoğu zaman. Oysa kayıplar değil midir boşluk hissi yaratan?

Siyah ve beyaz ipliğin ayrımına kadardır kaybolanı arayış. Bulmak zor veyahut imkânsızdır şu durumda. Çünkü gerçekleşmemiş ve muhtemelen de asla gerçekleşmeyecek olan bir hayalin gizinde saklıdır kalp.

***

Gözlerine ilişmeyen uykusuzlukla, yatakta dönüp durdu dakikalarca. Her hareketine Arslan'ın homurdanma sesleri eşlik ediyor ve bu sıkkın olan canını daha çok sıkıyordu. Şişmiş göbeğiyle yavaşça doğrulup kalktı yataktan. Attığı dikkatli adımlarıyla yatak odasından çıktı ve mutfağa gitmek için merdivenlere yöneldi.

Merdivenleri atlatıp mutfağa yetiştiğinde, başka bir beden daha buldu karanlık mutfakta. Işığı meraklıca açtığında, elleri arasındaki su bardağını döndüren Ecrin'i buldu. Işığın açılmasıyla irkilerek ona dönmüştü ama daha sonra tekrar odak noktasına su bardağını koymuştu Ecrin.

Ecrin'in bu sessiz ve ciddi hallerine alışkın değildi Ayşegül. Hele ki mutsuz haline...

Karasızlıkla mutfağın içine doğru attı adımlarını ve dolaba yöneldi. Dolaptan çıkardığı sütü tezgâha bırakıp, iki büyük bardak aldı açtığı cam bölmeden. Süt kutusunu kavrayıp, iki büyük bardağa sırasıyla doldurdu. Süt dolu bardakları eline aldı ve mutfak masasındaki boş sandalyeye yöneldi. Bir bardağı Ecrin'in önüne bıraktı ve diğerini de kendi önüne. Çektiği boş sandalyeye şişkin bedenini bıraktığında, Ecrin hala sessiz ve moralsizdi.

"Süt. Uykunu getirir." dediğinde tedirgince, "Uykusuzluk kendi seçimim." diye karşılık verdi Ecrin. Ayşegül, kendi bardağını eline aldı ve Ecrin'e attığı kaçamak bakışlar eşliğinde yavaşça içmeye başladı.

"İyiyim ben. Merak edilecek bir durum yok."

Ayşegül, yarım kalan bardağını masaya bırakıp Ecrin'e döndü. "İyi falan değilsin Ecrin. Bunu görebiliyorum." diyip, elini uzatarak Ecrin'in elini tuttu.

"Hadi anlat bana. Seni ne üzüyorsa bu derece, bir çözüm buluruz."

"Bulamayız. Çünkü çözüm yok."

Ecrin, oturduğu yerden hızla kalkıp, mutfaktan çıktı. Ayşegül, onun arkasından hüzünle baktı ve sıkıntılı bir nefes çekti içine. Ecrin'i ilk kez bu kadar umutsuz ve mutsuz görüyordu. Bu karşısındaki kız kesinlikle Ecrin değildi. Çünkü Ayşegül'ün tanıdığı Ecrin, güçlü ve dediğim dedik bir kızdı. Onu bu derece çaresizleştiren neydi bilmek istiyordu.

Ecrin'in bardağını eline alıp, onun peşinden mutfaktan çıktı. Ecrin'in odasına girdiğinde, Ecrin yatağın kenarında yerde oturmuş sessizce ağlıyordu. Hızla yanına gidip elindeki bardağı komodine koydu ve yavaşça yere oturdu.

"Beni yalnız bırak Ayşegül." diyen Ecrin'in sesi titriyordu. Ayşegül, Ecrin'in elini tuttu ve inatçı bakışlarını onu bakışlarına demirledi. "Hemen anlatıyorsun Ecrin. Neyin olduğunu öğrenmeden bu odadan çıkmaya niyetim yok. Hadi başla." diyerek, o sonsuz inadını ortaya koydu. Ecrin, kaçışı olmadığını anladığı anda derin bir nefes aldı ve içindekileri anlatmaya başladı.

"Murat... Hani şu yılbaşında tanıştığın adam."

"Evet, hatırlıyorum onu." dediğinde, sahildeki kavga gelmişti aklına. Arslan'ın o adamı hiç sevmediğinin farkındaydı ama kendisi anlamadığı bir sıcaklık hissetmişti o adama karşı. Güvenilir hissettirmişti. Cem belasından onun sayesinde tamamıyla kurtulmuştu ve bunu asla Arslan'a söylememişti.

"Ben Murat'ı seviyorum..." diyerek başladı ve tüm olanları tek tek anlattı. Ayşegül, Ecrin'i şaşkınlıkla dinledi uzunca. Ecrin'in söyledikleri bittiğinde ne tepki vereceğini kestiremiyordu. Ancak bir şeyden emindi ki, o da tuhaf bir şekilde bu aşka inandığıydı. Ne Murat'ın ne de Ecrin'in aşkının sahte olduğunu düşünmüyordu.

"Ecrin, Murat Bey'i çok tanımıyorum ama onun kötü bir adam olmadığını düşünüyorum. Ve ben size inanıyorum."

"Ayşegül, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye soran Ecrin şaşkındı. Ayşegül'ün hiç böyle bir cevap vereceğini düşünmemişti oysa. Ayşegül'ün gülümseyerek elini tutmasına izin verdi.

"Aynen böyle düşünüyorum ve sizin için bir çözüm bulacağız."

"Bulur muyuz Ayşegül?"

"Buluruz tabi. Ecrin, sen Murat'a kavuşacaksın. Sana söz veriyorum, hem de Ayşegül sözü."

Ayşegül'ün gülmesine karşılık olarak güldü ve yanağındaki ıslaklığı elinin tersiyle sildi. Her ne kadar imkânsız bir söz vermiş olsa bile Ayşegül, ona umut vermesi dahi yeterliydi. Çünkü bazen, umut bile yaşamı değerli kılmaya yetiyordu.

"Ayşegül!" diye yüksek bir ses yankılandı koridorda. Ayşegül'ün anından düşen yüzü ve devirdiği gözleri, o kişinin Arslan olduğunu açıklar nitelikteydi. "Al kükredi yine balta girmemiş ormanın Arslan'ı. Neyse ben gidiyorum, hadi senden uyu." diyip, isteksizce yerinden kalktı. Gece vakti kocasının kükremesi yüzünden uyanacaktı herkes ve o bunu hiç istemiyordu.

Koridora çıktığında Arslan'ı bir anda karşısında buldu. "Ne yapıyorsun gece vakti Ecrin'in odasından. Yoksa hasta falan mı oldu? Çekil bakayım." diyerek odaya girmeye çalışan Arslan'ın önünü kesti Ayşegül.

"Bir şeyi yok. Uyku tutmadı sohbet ettik biraz. Sen kükr-aman çağırınca da kalktım, geldim."

"Ben yine de bir bakayım ona."

"Üstünü değiştiriyor kız. Biraz rahat versen diyorum."

Arslan, içi rahat etmese de, odaya girmekten vazgeçti. Bu kez Ayşegül'e yan bir bakış atıp arkasına döndü ve odaya doğru ilerledi. Arkasından ilerleyen Ayşegül, kocasının tripli hallerine göz devirdi.

"Seni şu odalardan toplaya toplaya bir hal oldum. Bir gecede yerinde dur be kadın." diyen kocasını duyduğunda, odanın kapısını kapatıyordu. Arslan'ın söylediklerine takmadan yatağa doğru ilerledi ve yavaşça yatağa girip örtüyü tepesine çekti. Yeterince yorgundu ve Arslan'ı hiç çekemezdi.

Arslan, balkon kapısının önünde, gökyüzünü izlemeyi bırakıp arkasına döndü. Ayşegül'ün örtüyü tepesine kadar çektiğini gördüğünde sinirle soludu. Bu küçük kadın artık onu hiç dinlemiyordu ve umursamıyordu. Kaşlarını çatıp yatağa ilerledi ve ağız içinde sessizce söylendi.

"Bu kadın öldürecek bir gün beni."

***

Bahar, arkadaşlarıyla sohbet ederek çıktı okuldan. Son sınavına girmiş olmanın rahatlığından dolayı keyfi yerindeydi. Birde Ceyda'nın sonunda Londra'ya dönmüş olması, milli piyangodan büyük ikramiyeyi tutturması kadar sevindirmişti onu.

"Bahar!"

İsmini duyunca bakışlarını karşı kaldırıma çevirdi. Buğra'nın gülümseyen yüzünü görünce istemsizce gülümsedi ve arkadaşlarından ayrılarak ona doğru ilerledi.

"Buğra, ne işin var burada?" diye sorduğunda, Buğra'nın arabasının kapısını açmasını ve kenara çekilmesini izledi. "Seni bir yere götüreceğim, o yüzden geldim." cevabını alınca daha çok meraklanmıştı.

"Nereye?"

"Gidince görürsün."

Buğra, ser verip sır vermezken, Bahar meraklı haliyle arabaya bindi. Buğra'nın arabaya binmesi ve yola çıkma süresine kadar aklında çoktan onlarca senaryo dönmeye başlamıştı. Yol uzadıkça merakı kamçılanmış, neler olacağını düşünmekten aklı bulanmıştı. Buğra'nın ise sürekli susması onu daha çok meraktan deliye çevirmişti.

Girdikleri ormanlık alanın topraklı yolunda ilerlerken, Buğra arada Bahar'a bakıp tepkilerini ölçmeye çalıştı. Biraz daha uzarsa merakından ölecek gibi duruyordu. Görmek istediği kulübeyi görünce, gülümsedi.

"Geldik." dediğinde, Bahar önünde durdukları kulübeye dikkatle baktı. Buğra'nın arabadan inmesiyle, aklı karışık bir şekilde o da indi arabadan. Buğra'nın ona doğru uzattığı eline baktı kararsızlıkla ve attığı birkaç küçük adım sonra tedirgince tuttu uzatılan eli. İlk kez el ele tutuşmuşlardı ve bu oldukça heyecanlandırmıştı onu. Nefesini düzenli almaya çalışırken, Buğra'nın elini çekiştirmesiyle kulübeye doğru ilerlediler.

Kulübeye girdikleri anda şaşkınlığı kat ve kat artmıştı. Kulübenin içi gül yapraklarıyla çevrelenmişti ve havanın hafif karanlık olmaya başlamasıyla da, onlarca küçük mumun alevleri farklı bir görüntü çizmişti.

"Beğendin mi?" diye fısıltıyla soran Buğra'ya, dolan gözleriyle döndü. Buğra'nın gözlerine diktiğinde gözlerini, ilk kez bu kadar değer görmenin şaşkınlığını atamamıştı üzerinden. Ayşegül'le yaşadıkları kimsesiz ve acımasız onca sene, Bahar'ın mutluluk umudunu yıkıp geçmişti. Ama şimdi bir adam gelmişti karşısına ve ona büyük bir mutluluk vaat ediyordu. Hem korkuyor hem de olabildiğince seviniyordu.

"Çok beğendim." diyebilmişti buğulu sesiyle. Buğra, Bahar'ın dolan gözlerini fark ettiği anda, sarıldı. İçine kokusunu çeke çeke sarıldı. Sahiplenerek ve ailesi olmak isteyerek sarıldı.

"Bu gece buradayız ömrümün bitmeyen Bahar'ı."

"Sen nasıl bir adamsın böyle? Buğra, ben çok şanslıyım seni bulduğum için."

"Ben daha şanslıyım aşk. Sen beni buldun diye."

***

"Buğra ve Bahar aynı anda ortadan kayboluyor ve sizin haberiniz yok! Öyle mi?" diye hiddetle sordu Ayşegül. O bu kadar hiddetli ve telaşlıyken, Burak ve Ecrin gülmemek adına büyük bir savaş veriyorlardı.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz? Ya başlarına bir şey gelmişse?"

"Gelen geldi başlarına zaten." diyen Burak'a sinirle çevirdi gözlerini Ayşegül. "Ne gelmiş başlarına? Dökülün!" diye sorduğunda, Arslan oturduğu yerden sakince kalkıp Ayşegül'ün karşısına geçti.

"Sakin ol hayatım. Onlar güvende, sadece..."

"Sadece?"

"Birazcık âşık olmuşlar sanırım. Muhtemelen şu anda birbirine itiraf ediyorlar."

"Âşık mı olmuşlar?" diyen Ayşegül'ün sorusu Arslan'a değildi, kendineydi. Kardeşi âşık olmuştu ve onun haberi yoktu. Hani en yakın arkadaşı, dostu ve her şeyiydi onun? Hani her şeyini ilk o bilecekti?

Arslan, karısının bir anda düşen yüzünü görünce, kaşlarını çattı. Ayşegül'ün sessiz ve hüzünlü bir şekilde salondan çıkmasıyla, kardeşlerine döndü. Onlarda neden bu kadar mutsuz olduğunu anlamamıştılar. Kararsızca karısının peşinden gitti.

Mutfaktan aldığı dondurma kutusuyla, yavaş adımlar attı odasının içine. Yatağın ortasında bağdaş kurup oturmuş karısının yanına ilerledi. Bakışları hüzün kokan kadının, görmüştü sonunda elalarını. Gülümseyip elindeki dondurma kutusunu Ayşegül'e uzattığında, beklemediği bir cevap almıştı.

"Canım istemiyor."

Ayşegül'ün morali gerçek anlamda bozuktu. Ayşegül ve dondurmadan vazgeçmek... Cümlede bile anlam bozukluğu yaşatan bir durumdu ve bu Arslan'ın sinirlerinin daha çok bozulmasına yol açmıştı. Ama sakin kalıp, son kozunu oynamak için kendini toparladı.

"Ben yerim o zaman."

"Sen ye o zaman."

Arslan, aldığı cevapla elindeki dondurma kutusunu kenardaki komodine sertçe bıraktı. "Abartıyorsun ama Ayşegül! Ne var bunda bu kadar üzülecek?" diye sordu sinirle. Ayşegül'ün gözlerinden akmaya başlayan yaşlarla, hakaretlerin en kötülerini saydırdı kendine içinden.

"Ben onun her şeyiydim. Ama bu kadar önemli bir şeyi bile, benden hariç herkes biliyor. Sandığım kadar yakın değilmişim kardeşime."

"Saçmalama. Kendi dertleriyle bunaltmak istememiştir seni." diyen Arslan'a, cevap vermek istemedi. Ne cevap verse de, anlamazdı. Kısa bir süre kendine tanıdı ve kendini toparladığı an, bu meseleyi ondan sakladığı için kocasından en olmadık şeyler istemeye karar verdi. Bahar'a ise geldiğinde çektirecekti.

"Erik istiyor benim canım." dediğinde, telefonuyla uğraşan Arslan bir anda başını kaldırdı ve anlamaz bir şekilde karısına baktı. Daha biraz önce Bahar meselesine üzülmüyor muydu bu kadın?

"Tamam, Burak'a söylerim alır."

"Sen alacaksın. Burak değil."

"Ne fark eder Ayşegül?"

"Fark eder. Git, al işte."

Arslan, morali bozuk olduğu için karısının üstüne gitmeme kararı aldı ve sakinleşip yataktan kalktı. Akşamın bir saatinde karısına erik aramaya giden bir adamda olmuştu ya, artık hiçbir şeye şaşırmazdı.

Ayşegül, erik almaya giden kocasının odadan çıkmasıyla, komodinin üzerindeki dondurmayı eline aldı ve iştahla yemeye başladı. Tabi ki yiyecekti ama öncesinde trip atmalıydı. Madem her şey ondan gizleniyordu, cezasını çekecektiler.

Arslan, eriklerle eve döndüğünde, karısını salonda televizyon izlerken buldu. Mutfağa dönüp, erikleri tek tek yıkadı ve kâseye koyup salona geçti. Ayşegül'ün yanına oturup, erik kâsesini uzattı ve gülümsedi.

"Buyurun küçük hanım, erikleriniz." dediğinde, Ayşegül eriklere kısa bir bakış atıp tekrar televizyona döndü.

"Canım istemiyor artık."

Arslan, kaşlarını çattı ve erik kâsesini ortaya sehpaya sinirle bıraktı. Ama sakin olmalıydı; çünkü karısı hamile ve üzgündü. Sırtını koltuğa dayayıp televizyona bakmaya başladığında, "Çikolata istiyorum ben." diyen karısının, mırıldanan sesini duydu.

"Evde vardı. Ecrin'e söyleyeyim, getirsin."

"Beyaz çikolata istiyorum ben, evde yok."

Arslan, ayağı kalktığında sakinleşmek adına içten içe kendine uyarılar gönderiyordu. Evden beyaz çikolata almak için çıktı ve kısa bir süre sonra tekrar eve vardı. Karısına çikolatayı uzattığında, Ayşegül'ün aynı şekilde canı istemiyordu ve üzerine canı bu mevsimde kivi çekmişti. Arslan, sabrını stabil tutmayı başarıp, kivi bulmak için evden çıktı.

Kivi bulması uzun sürse de, sonunda bulabilmiş ve eve dönebilmişti. Saat gece yarısını geçmişken, herkes uyumak için odalarına dağılmıştı. Mutfağa gidip kivileri soydu ve dilimleyip tabağa yerleştirdi. Tabakla yukarı kata çıktı ve ilk önce kızının odasına girip iyi geceler öpücüğünü yanağına kondurdu. Küçük kızı tatlı ve huzurlu bir şekilde uyuyordu. Ne kadar dile getirmese de, bunda Ayşegül'ün payı çok fazlaydı. Ondan önce uyku görmeyen minik gözleri şimdi rahatça kapanıyor ve dinleniyordu.

Gülümseyerek kızının odasından çıktı ve kendi odasına doğru ilerledi. Ayşegül'ün uyuduğunu düşündüğü için kapıyı yavaşça açmıştı ama karısının hala uyanık olduğunu görünce şaşırdı. Anlaşılan eziyeti bitmemişti henüz ve Allah bilir şimdi hangi meyveyi bulmaya gönderecekti.

"Al bakalım, kivin."

Arslan, itiraz etmeden elinden tabağı alan karısına şaşkınca baktı. Hele ki, çatalı boştaki eliyle kavrayıp kivileri yemeye başlamasıyla, şok bir şekilde yatağa oturdu. Ne yani eziyet bitmiş miydi?

Ayşegül, tabaktaki kivileri yerken, çatalı bir kiviye batırıp Arslan'ın ağzına doğru uzattı. Arslan, gülümseyerek kiviyi kabul etti ve yedi. Ayşegül, tüm tabağı bitirip, boş tabağı komodinin üzerine bıraktı ve karşısında oturan kocasına döndü.

"Teşekkür ederim ve özür dilerim. İtiraz etmeden her istediğimi aldın." dediğinde, Arslan'ın elini avuçlarının içine aldı. "Sende benden bir şey iste, yapacağım." diyip, Arslan'a çevirdi bakışlarını.

"Emin misin? Bir daha düşün derim. diyen Arslan, çapkınca sırıtışını ortaya koymuştu. Ayşegül'ün anında kızaran

yanakları, yanlış bir adım attığını ortaya seriyordu. Ama bir kere söylemişti, sözünden dönemezdi.

"Eminim. Hadi söyle."

Arslan, oturduğu yerden ileri doğru kayıp karısının yüzüne doğru yaklaştı. Siyah gözleriyle elaları hükmü altına alırken, burnunu karısının küçük burnuna sürttü ve nefesini Ayşegül'ün yüzüne vurarak fısıldadı.

"Öp beni."

Ayşegül, kuru boğazıyla yutkunmaya çalıştı ve gözlerini kocasının gözlerinden çekmeyi denedi. Ama ne mümkündü. Arslan'ın bu derece yakın olması bile kalbini durma noktasına getirmişken, bir de onu öpmek. İmkânsızdı.

"Arslan, başka bir şey istesen."

"Olmaz. İstediğim şey bu."

Ayşegül, kuruyan dudaklarıyla Arslan'ın dudaklarına eğildi ve kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi. Kocasına baktığında bu öpücükten memnun kalmadığını ayan beyan ortaya seriyordu. Ancak çok uzun sürmemişti ki, Arslan'ın uzun öpücüğüne maruz kalmıştı.

•••

"Hala bir sonuç çıkmadı mı aramalardan."

Murat, elindeki dosyalara bakıp bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Karşısında oturan adam, elindeki bir dosyayı da Murat'a uzattı.

"Murat bey. En son ulaştığım ikizlerden biri bir aileye evlatlık verilmiş. Daha sonra diğerinin kaldığı yetimhane de yangın çıkmış ve oradaki bütün çocuklar başka bir yere aktarılmış. Bizde yanan yetimhanede kalan kızın hangi yetimha-

neye sevk edildiğini ve evlatlık verilen kızın ise nerede olduğunu arıyoruz. Bulmamız çok uzun sürmez."

Murat, eline babasının bıraktığı kutudan bir fotoğrafı alıp baktı. İkizler o sırada 6 yaşındaydı. Daha sonra adamının getirdiği fotoğrafı alıp karşılaştırdı. Kesinlikle aynı kızlardı.

"Bulacağım sizi. Geç kalmış olsak da bulacağım." diye mırıldandıktan sonra başını kaldırıp karşısındaki adama baktı.

"Gerekirse her taşın altına bakın, ama bana kardeşlerimi bulun."

21.
"SADECE KAL"

"Ayşegül, çizim mi yapıyor?" diye şaşkınca sordu Bahar. Aylardır eline kalem almayan kardeşi, büyük bir dikkatle çizim yapıyordu. Dilinden dökülen sözlerdeki şaşkınlığı Buğra fark etmişti ve hızla bahçeye bakan cam duvarın önüne gelip, Bahar gibi Ayşegül'ü izlemeye başladı.

"Ayşegül'ün çizime yeteneği var mıydı?" diyen Buğra'ya döndü, hala anlamamış bir ifadeyle. "Ayşegül mükemmel çizim yapar da, birden bire kalemi eline alması şaşırtıcı. Ne oldu da, tekrar çizme hevesi geldi acaba? Ben ona baksam iyi olacak." dedi ve bahçe kapısına ilerledi. Buğra, bakışlarını tekrar Ayşegül'e çevirdiğinde, anlamayarak omuz silkti.

"Çizim yapıyorsun?" dediğinde, bunun bir soru cümlesi olduğunu açıkça vurgulamıştı. Ayşegül, gelen soruyla irkildi ve elindeki çizim kâğıdını katlayarak sakladı. Bakışları Bahar'ı bulduğunda, ona olan kırgınlığı bir kez daha ele geçirmişti benliğini. Kaşlarını çatıp önüne döndü ve Bahar'ın gelip yanına oturmasını umursamadı.

"Ayşegül, ne oldu da çizim yapmaya başladın tekrar?"

"Sence konuşacak başka bir konumuz yok mu?"

Sesi net ve cevap ister bir tondaydı. Bahar, Ayşegül'ün Buğra meselesini sorduğunu bildiğinden, mahcupça baktı kardeşinin yüzüne. Elini uzatıp, Ayşegül'ün boştaki elini kavradı ve güç almak istercesine sıktı.

"Hatalıyım. Sana anlatmalıydım ancak bir anda oldu.

Buğra'nın bana bir anda aşkını itiraf edeceğini beklemiyordum ve bende..."

"Ve sende benden her şeyi sakladın... Benim haricimde herkes biliyordu Bahar. Bunun ne derece can yakıcı bir durum olduğundan haberin var mı? Kardeşim âşık oluyor ama benim bundan haberim yok."

"Sen... Sen bana aşkını anlattın mı?"

Ayşegül, Bahar'ın ani sorusuyla afallasa da, kendi çabuk toparladı ve ağzının içinde bulunan bahaneleri mırıltı şeklinde özgürlüğüne kavuşturdu. "Ben evlendiğim zaman sana Arslan'a aşık olduğumu söylemiştim." dediğinde, Bahar küçük bir kahkaha patlattı.

"Evlendiğinde söylemişmiş... Ayşegül, sen o zaman Arslan abiye âşık değildin. Ama şimdi, çok âşıksın ve bu aşkın önüne geçemiyorsun. Bakışların bile benim aşığım diye bağırıyor. Keşke..."

"Keşke?"

"Keşke Arslan abide sana âşık olsaydı. Bunu ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Hatta şu anda sakladığın o kâğıdın üzerinde onun portre resmi olduğunu da biliyorum."

Ayşegül, şaşkınca baktı kardeşine. Bahar'ın onu bu kadar tanımasına rağmen, kendisi onun âşık olduğunu bile anlamamıştı. Kendi dertlerine dalmış, onu ihmal etmişti. İyi bir kardeş değildi demek ki, yoksa tüm bunları nasıl anlamazdı.

Gözlerine hücum eden yaşlar ve titreyen sesiyle mırıldandı. "Özür dilerim. Senin kadar iyi bir kardeş olamadım. Sen bu kadar çok beni tanırken, ben seni hiç tanımıyormuşum meğerse... Gerçekten özür dilerim." Biten sözleriyle kalktı ayağı ve eve doğru ilerledi. Gözlerinden akan yaşları, boştaki eliyle sildi ve derin nefesler almaya çalıştı.

Buğra, eve ağlayarak giren Ayşegül'ü görünce kaşlarını çattı. Durdurmak istemişti ama arkasından eve giren Bahar'ı görmesiyle, karışmamak daha mantıklı gelmişti. Bahar'ın gözlerinin de nemlenmiş olduğunu görünce, bu iki kızında neye üzüldüğünü anlayamadı bir türlü.

Ayşegül, odasına girdi ve yatağın yanındaki komodinin üst çekmecesine çizim kâğıdını bıraktı. Yatağa oturup, sakinleşmeye çalıştı. İyi bir kardeş olamamak canını sıkmıştı ve elinden gelen tek şey ağlamak olmuştu. Bir anda odaya giren Bahar'a çevirdi bakışlarını. Bahar'ın gelip yanına oturmasını, sessizce izledi.

"Nasıl kendin için iyi bir kardeş değilim dersin? Şuan nefes alabiliyorsam, senin sayende... Her şeyi hissedemezsin Ayşegül. Önemli olan ben dara düştüğümde, elini uzatıp beni oradan çıkarman ve sen bunu defalarca yaptın. Ölümden aldın beni Ayşegül, ölümden. Kardeşlik için daha ötesi var mı?"

"Sen olmasaydın, ben yaşayamazdım ki." diye sessizce mırıldandı Ayşegül. Bakışlarını kardeşine çevirdiğinde, Bahar'ın kırık tebessümüyle karşılaştı.

"Bende, sen ağlarsan yaşayamam Ayşegül. Ağlama... Hem yeğenimi kötü etkiliyorsun." diyip, elini Ayşegül'ün karnında gezindirdi. "Kuzum, annenin hormonlarının oyunu hep bunlar, yoksa çok iyi bir kadındır kendisi." diyerek gülmeye başladı.

Bahar'ın gülmesine dayanamayıp gülmeye başladı Ayşegül. İkisi de nemli gözlerine rağmen deli gibi gülmeye başladılar. Odaya girdiğini görmedikleri Arslan ise bu durumu şaşkınca izledi.

"Neye bu kadar güldüğünüzü öğrenebilir miyim hanımlar?"

Ayşegül, şaşkınca susup bakışlarını kocasına çevirdi. Ne ara geldiğini bilmediği kocasının, kısık bakışlarına hedef olmuştu. Arslan, iki kızında nemli gözlerini fark ettiğinde kaşlarını çatmıştı. "*Bunlar hem gülüp hem de ağlıyor muydu? Yok, benim acilen bir psikiyatri bulmam şart oldu. Bu evde kimse normal değil.*" diye söylendi içinden. Büyük ihtimalle grup terapisi yaptırırdı hepsine.

Bahar'ın yerinden sessizce kalkıp, kendisine şirin bir gülümseme yollamasıyla, Arslan da şaşkınca gülümsedi. Bahar odadan çıkınca, bakışlarını karısına çevirdi. Ayşegül'ün hızla gözlerini ve yanaklarını nemden arındırmaya çalıştığını görünce, kenarda duran sandalyeyi aldı ve tam karşısında oturdu.

"Ne için ağladın ve neye güldün bu kadar?" Kocasının net çıkan ses tonuyla, gözlerini odanın diğer taraflarına kaçırdı. Ama Arslan'a bu durumlar sökmezdi. Bir şeyi öğrenmek istiyorsa, mutlaka öğrenirdi. "Ayşegül, hadi söyle hayatım." cümlesiyle, bakışlarını ona doğru çevirerek göz ucuyla baktı.

Adama bak ya... Bir şey de umurunda olmasın adam, bir şeyi de boş ver.

"Şey, biz şu dünkü saklama olayı yüzünden biraz tartıştık da." dediğinde, Arslan *"Öyle mi?"* diye sorar gibi baktı. Ayşegül ise *"Valla öyle."* diye cevap verdi bakışlarıyla. Arslan, tek kaşını havalandırıp *"Pek inanmadım ama öyle olsun."* der gibi baktı. Ayşegül ise dudaklarını yukarı doğru kıvırıp, şirince gülümsedi. *"Başka ne olabilir ki?"* diye sorduğunda gözleriyle, Arslan gülümsemesini tutamadı. Sonra aklına gelen düşünceyle tekrar çattı kaşlarını. Ama bu düşünceyi gözleriyle anlatabilmesi imkânsızdı.

"Peki, niye gülüyordunuz?"

"Al, gülmekte suç oldu." diye içinden söylenen Ayşegül,

kaşlarını çatıp baktı kocasına. "Öyle bir gülme geldi sadece." dediğinde, "Sebepsizce güldünüz yani." diye sorguladı Arslan. Ayşegül, cevap vermeden gözlerini tekrar kaçırınca, Arslan gözlerini kısıp baktı karısına.

"Dünkü hallerimi anlattın değil mi?"

"Dünkü haller?"

"Dünkü haller canım. Hani şu, *"Arslan canım şunu çekti git al, bunu çekti git al, onu çekti git al"* ama aldıktan sonra da, *"Artık canım çekmiyor."* meselesi. Çok güldünüz değil mi halime?"

Ayşegül, uzaktan yakından alakası olamayan konuyla şaşırsa da, *"Aman böyle bilsin, ne olacak?"* diye düşündü ve cevap vermedi. "Sonrasını da anlatsaydın. O zaman görürdünüz gülmek nasıl oluyor." diyen kocasına şaşkınca baktı. Gözlerini kısıp, sinirle soludu.

"Ben sadece teşekkür etmek için istediğin bir şeyi yapayım dedim ama sen..." diye tısladığında, "Her şeyin bir bedeli vardır karıcım. Şimdi bana güldüğünüz için ödeyeceğin bedel gibi." diyerek sözünü kesmişti kocası. Arslan, arsız gözlerini üzerinde gezdirirken, Ayşegül tehlikenin etrafında kol gezdiğini anlamıştı.

"Bak biz sana gülmedik, gerçekten."

"Hiç inandırıcı değilsin." dedi Arslan sırıtırken. Ayşegül, hızla ayağı kalkıp kapıya doğru ilerledi. "Yemek vardı ocağın üstünde." diyip kapı kulpuna uzandığı anda, kolunun tutulmasıyla arkasına döndürüldü ve kapıyla Arslan arasında kaldı. Sertçe yutkunurken, Arslan'ın siyah gözlerinin hükmü altına girmişti.

"Bedeli ödemeden kurtulacağını mı sandın?" diyen Arslan, elini kaldırdı ve başparmağını Ayşegül'ün dudakları üze-

rinde gezindirdi. "Arslan..." diye mırıldanan karısını, "Şşş, konuşmak yok." diye susturdu.

Arslan, başparmağını Ayşegül'ün dudaklarından çenesine indirdi usulca. Tüm eli yavaşça Ayşegül'ün ensesine doğru ilerledi ve karısının ensesini kavrayıp kendine doğru tek hamlede çekti. Nefesleri birbirine karışırken, Ayşegül'ün kalbi olabildiğine hızla atmaya başlamıştı.

Arslan, diğer elini Ayşegül'ün beline sarıp kendine doğru çekti iyice. Usulca dudaklarını karısının dudaklarına emanet edip, sevdiği tadı büyük bir hevesle karşıladı. Kısa bir an sonra kıkırdamaya başlayan Arslan'a, kaşlarını çatarak dudaklarından sıyrıldı Ayşegül.

"Niye gülüyorsun sen?" diye sinirle sorduğunda, Arslan'ın mutlu gözleri şişkin karnına indi ve sonra tekrar ela gözleriyle buluştu. "Daha doğmadan aramıza girdi. Babasının annesine rahatça sarılmasına bile izin vermiyor. Çok mu kıskanç olacak acaba?" diye sordu ve eğilip bebeğin tekmelerini hissetmeye çalıştı.

Ayşegül, gözleri dolmuşken karnında gezinen elleri umursamadı. Sessiz bir iç çekişiyle, Arslan'ın bakışları onun bakışlarıyla kesişti. Arslan, kaşlarını çatıp doğruldu ve karısının yine neye üzüldüğünü anlamaya çalıştı. Tam sormak için ağzını açmıştı ki, Ayşegül'ün titreyen sesi sorusuna izin vermedi.

"Önemi yok. Çünkü babasını paylaşmak zorunda kalacağı bir annesi olmayacak."

Ayşegül, hızla arkasını döndü ve odasının kapısını açıp çıktı. Arslan ise önce sinirle elini saçlarından geçirdi ve sonra kendini tutamayarak ahşap kahverengi kapıya bir yumruk geçirdi. Acıyan elini umursamadan, sırtını kapıya yasladı ve gözlerini yumdu. Haklıydı karısı ve kızmaya hakkı yoktu.

Ama anlamadığı bir şekilde, Ayşegül'ün ondan ayrılma ihtimali canını yakmaya başlamıştı. Oysa o istemişti bu evliliğin bebek doğduktan sonra bitmesini. Peki, şimdi ne oluyordu da bu istek onu sinirden deli ediyordu?

Âşık mıydı karısına? Değildi, asla da olamazdı. Çünkü o hala ölen karısına, Nehir'ine âşıktı. Söz vermişti onu ömrünce sevmeye ve asla sevmekten vazgeçmemeye. Ama neden Ayşegül'ün ondan gitme ihtimali bu kadar zor geliyordu ona?

"Gitme Ayşegül. Hep kal yanımda ve hep bak gözlerime... Neden kalmanı istediğimi sorma küçük kadınım, sadece kal."

***

Ecrin, sol elindeki fincanını dudaklarıyla buluşturdu ve bir yudum sıcak kahveyi usulca midesine yolladı. Sağ elinde bulunan telefonuyla uğraşırken, karşısında bir hareketlilik olduğunu hissetti. Bakışlarını telefonundan ayırıp, masanın karşısına baktı ve okyanus mavisi gözlerle karşılaştı. Yüreği ritmini kaybederken, elindeki fincanı hızla masaya bıraktı. Kafedekilere bir göz gezdirip Murat'a döndü.

"Murat, ne yapıyorsun burada? Biri görecek şimdi, kalkar mısın?" diye telaşla söylendiğinde, Murat omuz silkip masadaki menüyü aldı ve bakınmaya başladı. "Çocuk gibi davranıyorsun şu anda." diyen Ecrin'i duymamış gibi elini kaldırdı ve garsonu çağırdı.

"Bana sade bir kahve, hanım efendiye de bir dilim çikolatalı pasta." diye talimatlarını veren Murat, garson gittikten sonra yüzü asık sevdiğine döndü. Ecrin'in asık yüzü ve çatık kaşlarına bakıp gülümsedi.

"Yüzün asık ve kaşların çatıkken oldukça tatlı görünü-

yorsun. Ama sen yinede asma gül yüzünü sevdiğim."

"Sana kaç kere kalabalık ortamlarda karşıma çıkıp durma dedim. Arslan abim duyarsa kötü olur. Bilmiyorsun sanki." diyip, kollarını göğsünde bağladı Ecrin. "Umurumda mı sence?" diyen Murat'ın sesinde, ciddi anlamda umursamazlık vardı ve bu Ecrin'in göz devirmesine neden oldu.

"Görünüşe göre değil. Ama benim umurumda Murat. Hem de çok fazla umurumda ve ben abimi üzmek istemiyorum."

"Ecrin, sadece 10 dakika... 10 dakika yanında olup gideceğim ve bırak şu kısıtlı zamanı güzel geçirelim. Hadi bana biraz gülümse sevdiğim."

Ecrin, kollarını göğsünden çözdü ve derin bir nefes verdi. Murat'ın onu özlediğini biliyordu; çünkü o da en az onun kadar özlüyordu. Murat'ın dediği gibi bu kısıtlı zamanı surat asarak ve tartışarak geçirmenin manası yoktu. Dudaklarını yukarı doğru kıvırıp, gülümsedi.

Murat, Ecrin'in güzel gülümsemesine takılı kaldı ve tüm dünyayı bir kenara itti. Konuşmadılar belki ama onlar gözleriyle akıttılar özlemlerini. Aşkı gözlerinde yaşadılar ve hasreti yine gözlerinde paylaştılar. Garsonun şaşkın bakışları arasında bile, gözlerini birbirinden çekmediler ama bir anda zil sesi yankılanan telefonla kendilerine gelip toparlandılar. Murat, sinirle cebindeki telefona uzandı ve tam geri kapatacaktı ki, gördüğü numarayla hemen açtı.

"Söyle!"

"Murat Bey, onları bulduk. Kardeşlerinizi bulduk." diyen adamın sesiyle, eli ayağı boşalır gibi oldu. Sanki soğuk sular dökülmüştü tepesinden. "Nerdeler?" diye sorduğunda, yaşadığı şaşkınlığı hala atamamıştı.

"Nerde olduklarını telefonda açıklayamam Murat Bey. Acilen yüz yüze görüşsek iyi olacak."

"Tamam, yarım saate evimde ol." diyip telefonu kapattı. Bakışları Ecrin'i bulduğunda, meraklı siyah gözler onu esir almıştı. "Ecrin, benim gitmem gerekiyor. Emin ol çok önemli yoksa asla gitmezdim." deyip, hızla ayaklandı.

"Ne oldu? Bir sorun yok değil mi?"

"Bunu sana daha geniş bir zamanda anlatırım." dedi ve Ecrin'e yaklaşıp, saçlarına kısa bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum." diyip, hızla kafeden çıktı.

•••

"Kardeşlerim nerede?" diye merakla soran Murat'a, "Çok yakınınızdalar Murat Bey" diye cevap verdi adam. "Nasıl yani?" diyen Murat'a, elindeki fotoğrafı gülümseyerek uzattı adam.

"Kardeşleriniz."

Murat, fotoğrafa baktığında şaşkınca açıldı gözleri. "Emin misiniz? Bunlar onlar mı?" diye sordu emin olmadan. Adam, kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Bu nasıl olur?" diye soran Murat, elindeki fotoğrafa bir kez daha çevirdi bakışlarını. Ayşegül ve Bahar'ın birbirine sarılmış ve gülümsemiş hallerinde takılı kaldı gözleri. Nasıl olurdu bu? Bir kardeşi Arslan'ın karısı ve ondan hamile. Diğeri ise onların evinde yaşıyor ve Arslan'ın kardeşi Buğra'yla birlikte. Kader, onlara gerçek anlamda büyük bir oyun oynuyordu.

"Size her şeyi en başından anlatacağım ama duyduklarınız hoşunuza gitmeyebilir."

"Ne biliyorsan hemen anlat."

"Peki. Bahar Hanım, evlatlık verilmiş ve evlatlık verildiği aileyi trafik kazasında kaybetmiş. Bahar Hanım, şans eseri Ayşegül Hanımın sevk edildiği yetimhaneye gönderilmiş yeniden. Daha sonra ikisi reşit olunca, yetimhaneden ayrılmışlar. Bahar Hanım Hukuk Fakültesini kazanmış, Ayşegül Hanım ise Güzel Sanatlar Fakültesini. Geçim sorunu yüzünden, Ayşegül Hanım okumaktan vazgeçmiş ve çalışmaya başlamış. Bahar Hanım, ikinci senesinde rahatsızlanmış ve beyninde bir tümör tespit edilmiş. Ve olması gereken ameliyat için oldukça yüksek bir miktara ihtiyaçları olmuş. Tabi ki, iki kardeşte de böyle bir para yok. İşte tam o sırada Arslan Bey çıkıyor ortaya ve Bahar Hanımın tüm ameliyat masraflarını karşılıyor. İşin ilginç kısmı ise Bahar Hanımın ameliyatından bir gün sonra, Ayşegül Hanım ve Arslan Bey evleniyor."

Murat, anladığı düşünceyle kaşlarını çattı. "Yani Ayşegül, para karşılığında Arslan'la mı evlenmiş?" diye sinirle sorduğunda, "Öyle gözüküyor Murat Bey." diye cevap verdi adam.

"Tamam, Ayşegül'ün bu paraya ihtiyacı var. Ama Arslan neden onu böyle bir şeye mecbur bırakıyor?"

"Nehir. Arslan Bey'in ölen eşinden olan kızı. Lösemi ve ilik nakline ihtiyacı var. Yani onu kurtaracak bir kardeşe."

Murat, duyduklarıyla sinirle ayağı fırladı ve hırsla önündeki sehpaya bir tekme attı. Kardeşi Arslan'la zorla evlenmiş ve o da yetmez gibi sevmediği bir adamdan çocuk sahibi olmak zorunda bırakılmıştı. Neden tüm bunlar yaşanmadan bulamadı ki onları?

Ama buraya kadardı her şey. Kardeşini mecburi evli olduğu o adamın ellerinden kurtaracaktı ve ona hak ettiği hayatı verecekti. Bahar'ı ve Ayşegül'ü ne olursa olsun alacaktı onlardan.

22.
"YAZMANDA BENİM... SENDE"

22 yıl önce...

"Feride abla... Feride abla..."

Feride, okuduğu kitaptan başını kaldırıp ona doğru koşturan Mustafa'ya baktı. Mustafa, Feride'nin yanına yetiştiğinde nefes nefese kalmış bir haldeydi. "Ne oldu Mustafa? Nefeslen de anlat." dedi Feride, oturduğu sedirden ayağı kalkıp.

"Feride abla, şu fabrikayı yapmak isteyen adamlar yine geldi. Kahvede herkesin evini satması için ikna etmeye çalışıyorlar. Muhsin dede, "koş git Feride öğretmeni çağır." dedi." diyerek olan biteni anlattı Mustafa. Feride duyduklarıyla öfkelenmişti.

Gelen adamlar, bütün köyü alıp burada bir fabrika kuracaklardı ve fabrikanın atıkları da köyün az ötesindeki ırmağa dökülecekti. Yani bu doğa güzelliği yok edilecekti. Bunun yanında ömrünü burada geçirmiş insanları, bu köyden zorla çıkarmak istiyorlardı. Bütün bu insanlar bu köyden başka yer bilmezken nereye gidebilirlerdi ki?

Feride, köy kahvesine gitmek için bir hışımla çıktı evinin bahçesinden. Köyün kahvesine vardığında, bütün köyün orada toplanmış olduğunu gördü. Kalabalığı yararak kahveye girince, ayakta konuşan takım elbiseli iki adama dikti gözlerini. Hızla Muhsin dedenin yanına gidip, adamların karşısına geçti. Adamlar her zaman tosladıkları sert kayayı görünce dut yemiş bülbül gibi sustular.

"Size bu köyde satılacak ev yok denmedi mi?"

"Öğretmen hanım, siz bütün bu insanların alacağı paraya engel oluyorsunuz. Hem bütün hayatlarını neden bu köyde geçirmek zorunda kalsın ki bu insanlar. Onlara ödenecek parayla şehirde oldukça iyi bir hayat kurabilirler ve hence siz bu işlerle uğraşmayı bırakıp öğrencilerinizle uğraşın." dedi, ama Feride'nin her zamanki gibi geri atmaya niyeti yoktu.

"Bu köyde benimde evim var ve bütün köy evlerini satsa bile ben satmıyorum. Burada gördüğünüz hiç kimsede evini bırakıp şehirde yaşamayı seçmez. Sizin kuracağınız fabrika tertemiz bir ırmağı zehre çevirecek ve ben buna asla izin vermem. Anlayacağınız size bu köyden fayda yok." dediğinde, avukatın yanındaki adam bir adım öne doğru attı ve tehlike barındıran sesiyle konuştu.

"Öğretmen ateşle oynuyorsun. Bu başkaldırışın anca başına bela olur senin, benden söylemesi."

Feride, "Bir Allah'ın emaneti olan canım var alabileceğiniz. Korkmuyorum sizden, elinizden geleni ardınıza koymayın ve şimdi terk edin bu köyü!" diyerek dik duruşundan ödün vermedi. Adamlar oldukça sinirli bir şekilde kahveden çıktı. "Feride kızım, ya sana zarar verecek bir şey yaparlarsa." diye söylendi Muhsin dede ama Feride ona gülümseyerek, "Bir şeycik olmaz bana dedem. Bir canım var, onu da Allah verdi ancak Allah alır. Korkma sen." diyerek teselli etti.

Aradan geçen sakin birkaç günün ardından adamların yine gelmesiyle Feride'de sabır tükenmişti. Köy kahvesinin önündeki meydana geldiğinde bu kez hiç görmediği bir yüzle karşılaştı. İyice yaklaştığında koyu kahve gözlere sahip olan adam, ona doğru çevirmişti bakışlarını. Feride'nin içi tuhaf hislerle örülürken, sinirle bakmak istediği gözlerini utançla

kaçırmıştı. Adamın yüzünde gezinen koyu kahve gözleri, onun utanmasına neden oluyordu. Gözlerini adama çevirecek gücü bulduğunda tekrar karşılaştı koyu kahvelerle.

"Feride, yine ev satma mevzusu için gelmiş bu adamlar." diyen Muhsin dedenin sesiyle, toparlandı Feride. Bakışları ilk kez gördüğü adamın arkasındaki diğer adamları bulduğunda, sinirleri yine oynamıştı.

"Size bu köyde alabileceğiniz bir ev yok demiştim. Boşuna uğraşıyorsunuz." dediğinde, avukat olan adam yine aynı şeyleri anlatmaya ve Feride'yi ikna etmeye çalışmıştı. Tüm bunlar olurken, tanımadığı adamın gözleri, yüzünden bir milim öteye kaymamıştı.

"Feride Hanım, bakın boşuna uğraşıyorsunuz. Evini satmak isteyenler var ama siz izin vermiyorsunuz." diyen avukata sinirle baktı ve köylülere döndü. "Kimmiş evini satmak isteyen ama benim izin vermediğim kişiler. İsteyen şu dakika satsın evini ve gitsin bu köyden. Ben buradayım ve evimi satmıyorum." diyerek, herkesin duyacağı şekilde bağırdı.

"Feride, kızım sakin ol biraz. Kimsenin evini satmaya falan niyeti yok." diyen Muhsin dedeyle, biraz olsun sakinleşmişti. Adamlara dönmek istediğinde, tanımadığı adamla burun buruna geldi. Yerinde dondu kaldı Feride. Adamın nefesinin yüzüne çarptığını hissetti. Gözlerini cesaret edip kaldıramadı koyu kahve gözlere ve güçlükle bir adım geriledi. Bakışlarını adama kaldırdığında, gözleri Feride'ye öyle derin bir şekilde bakıyordu ki, Feride nefes almayı unutmuş vaziyetteydi.

"Köydeki evleri almaktan da, fabrika yapmaktan da vazgeçtim."

Feride karşısında ki adamın yüksek sesle söylediği sözlerle şoka girdi. "Ama Şahin Bey, o kadar hazırlık yapıldı." diye araya giren avukata, "Diyeceğimi dedim ben avukat. Her şey iptal." diyerek sert bir şekilde cevap verdi Şahin.

Feride, gözlerine kenetlenmiş koyu kahverengi gözlerin sahibi olan adam küçük bir gülümseme bahşetti. Adamın karşılık olarak gülümsemesiyle, sanki kanı vücudundan çekilmeye başlamıştı. Nefesi kesilmiş, kalbi atmayı unutmuştu.

Şahin, daha ilk gördüğü an Feride'nin akımına kapılmıştı. Uğruna yapacağı fabrikadan bile vazgeçmişti bir anda. Bu bahar gözlü kız, onu bambaşka diyarlara götürmüş gibiydi. Hele ki utanıp bakışlarını kaçırınca ve yanaklarının kızarmasıyla gülesi geliyordu onun bu tatlı haline. Etrafındaki insanların farkına varıp, kendini toparladı.

"Dede bir çayınızı içerim artık." dedi Şahin. Muhsin dedeye dönerek. Muhsin dede ton ton gülümseyişiyle, "Tabi oğlum, buyur." diyerek onu kahveye davet etti. Şahin, göz ucuyla Feride'ye tekrar bakıp kahveye doğru ilerledi.

Feride, eve gitmek için geri dönünce, Züleyha nenenin engeline takıldı. "Kızım nereye? Asıl senin burada durman lazım. Az mücadele vermedin bu iş için. Otur da hep birlikte bir çay içelim." dese bile, Feride'yi kalmaya ikna edememişti. Zaten Feride'nin içindeki kıpırtıları ve heyecanı durdurmaya ihtiyacı vardı.

"Züleyha nene, benim evde işlerim var. Size afiyet olsun."

Feride, arkasına bakmadan uzaklaştı kahveden. Köyün sokaklarında eteği savrularak koştu evine doğru. Siyah saçları dalgalanırken arkaya, bir eli hep kalbinin üstündeydi. Bu derece hızlı atması normal miydi?

Evine vardığında, hemen içeri girip kapıyı kapattı ve kapıya yaslanarak yere oturdu. Bir şeyler normal değildi. Yanakları yanıyordu utancından. Nefes almayı yeni öğrenmiş gibi derin nefesler alıyordu. Sonra gözlerini kapattı ve koyu kahve gözlerin hayaline gelişini izledi. Şahin'in ona bakışını hatırladığında gözlerini açıp gülümsedi. Başını arkasındaki kapıya yaslayıp, gözlerini tavana dikti. İlk kez böyle hissediyordu ve oldukça yabancıydı bu Feride'ye.

"Allah'ım ne oluyor bana böyle..." diye mırıldandı sessizce. Akşama kadar kapının önünde öylece oturdu. Akşam olduğunun farkında bile varmamıştı ki, kapının vurulmasıyla yerinden sıçradı. Kısa bir an Şahin mi geldi diye düşündü. Aslında şu anda kapıyı çalanın o olmasını çok istiyordu. Kalkıp üstünü düzeltti ve küt küt atan kalbine aldırmadan kapıyı açtı.

Züleyha neneyi kapıda görünce yüzünü asmamak için yoğun çaba sarf etti. Düşündüğü aptallık için kendine kızdı içten içe. Hem niye gelsin ki adam onun kapısına bir baktı diye?

"Kızım iyi misin? Bir anda eve dönünce hasta falan mısın diye merak ettim. Dedim gelip bakayım sana."

"Yok, hasta değilim merak etme. İyi ki geldin Züleyha nenem, hadi geç içeri." demesiyle, Züleyha nene içeri geçti ve kanepeye bıraktı kendini. Feride ise arkasından büyük bir hayal kırıklığıyla girdi içeri. Daha bir şey sormamıştı ki, Züleyha nene gülen gözleriyle anlatmaya başladı.

"Sen gittikten sonra Şahin oğlum baya oturdu. Bizimle uzunca sohbet etti." dediğinde, "Oğul konumuna da girmiş daha ilk andan." diye geçirdi içinden Feride. Züleyha neneyi durdurmadan dinlemeye devam etti.

"Çok efendi, çok düzgün bir adammış aslında. Zaten ırmağı falan görünce vazgeçmiş fabrikadan. Hem sonra buradaki insanlarla konuşunca doğru bir karar verdiğini anlamış."

"Çok sevindim Züleyha nene. Kurtulduk bu dertten de Allah'a şükür."

"Öyle kızım. Sonra kalkıp gittiler zaten. İnşallah bir daha gelir Şahin oğlum buralara. Pek bir sevdim onu."

Feride, gülümseyerek dinledi Züleyha neneyi. Şahin'in gittiğini duyduğunda üzülse de belli etmedi. Neden üzülmüştü ki gittiğine? Gelir mi acaba yine?

"Ben bir çay bırakayım bize nenem."

"Yok, ben kalkayım kızım. Sana bakmaya gelmiştim zaten."

"Sen nasıl istersen nenem..."

Züleyha nene, evden çıktıktan sonra Feride'nin yüzü asıldı. Ne olmuştu birden bire ona bu kadar? İçinde anlamadığı bir hüzün baş göstermişti ve bu Feride'nin artık eskisi gibi olmayacağının kanıtıydı.

***

Irmak sesinin verdiği huzurla en sevdiği kitabını okuyordu Feride. Oturduğu ağaç gölgesi, onun vazgeçilmez yeri gibiydi. Ne zaman daralsa içi, atardı kendini buraya. Her zaman yaptığı gibi, kitap okurken tırnağını yememek için yazma takmıştı ve yazmanın işlemelerine dişlerini geçirip duruyordu.

Kitabının elinden aniden çekilmesiyle kaşlarını çattı. Kitabı alana başını kaldırdığında koyu kahvelerle karşılaştı

yine. Nefesi yine kesilmişti yine o gözleri gördüğü anda. Düşünebildiğinde "Bu adamın burada ne işi var." diye geçirdi içinden.

"Çalıkuşu... Çok severim bu kitabı. Özellikle Feride ismi geçince ayrı bir güzel oluyor artık benim için." diyen Şahin'in söylediklerivle, yanakları al al oldu Feride'nin. Şahin'in kendisine gülümsemesiyle, hızla ayağı kalktı ve kitabını Şahin'in elinden çekip aldı.

"Ben kitap okurken rahatsız edilmeyi hiç sevmem." dediği anda, Şahin ona doğru bir adım attı. Feride, adımlarını geriye doğru atarken, sırtının buluştuğu ağacı hissetmesiyle, heyecan tüm damarlarını istila etti. Şahin'in bir elini başının yanına, ağaca dayamasıyla, Feride kısa bir bakış attı o yöne doğru. Sonra bakışlarını yavaşça karşısındaki Şahin'e çevirdi ve aralarında neredeyse kalmamış olan mesafeyle yutkundu.

"Bende kitap okuyan birini rahatsız etmek istemezdim ama sabahtan beri kitaptan başını kaldırmayınca duruma el koymak zorunda kaldım."

"S.sen sabahtan beri beni mi izliyorsun?"

"Evet, seni izliyorum."

"Niye, sapık mısın?"

"Sapık demeyelim de, sevdalanmış olabilirim."

Feride yutkundu duyduğu kelimeyle. Sevdalandım mı demişti o? Bu heyecan Feride'ye fazlaydı. Arkasına bakmadan kaçıp gitme isteğiyle doldu bir anda ve bunun için bir hamle yaptı. Ancak Şahin onun önünü keserek gitmesine izin vermedi.

"Çekil önümden."

"Çekilmem..."

"Sana çekil dedim."

Feride, sinirle Şahin'i itip yanından geçti. Bir adım atmıştı ki, başındaki yazmasının havalandığını hissetti. Elini saçlarına götürdüğünde, yazmasının olmadığını anlamış ve hızla Şahin'e dönmüştü. Elindeki yazmasıyla ona gülümseyen Şahin'i görünce kaşlarını çattı.

Şahin, Feride'nin yazmasını burnuna doğru götürüp, gözlerini yumdu ve derince kokladı. "Sen kokuyor." dediğinde, gözlerini yavaşça açtı ve Feride'nin ela gözlerine baktı. Karşısında sinirden deli olmuş olan kızı gördüğünde, istemsiz bir gülüş var olmuştu dudaklarında.

"Ver yazmamı!" diyen Feride, sinirle uzanıp yazmasını Şahin'den almaya çalıştı. Feride, yazmaya uzandıkça, Şahin daha çok geriye çekiyordu. Tüm sinirleri gerilmişken, yazmayı bir türlü alamamak iyice kızdırmıştı Feride'yi.

Şahin, Feride'nin son hamlesiyle onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti. Feride, şok olmuş gibi Şahin'in gözlerine bakarken, Şahin ona içten bir şekilde gülümsüyordu. Nasıl oldu da, bu duruma düştü? Bu yakınlık fazlaydı, hem de haddinden fazlaydı. Kendisine kitlenmiş olan koyu kahverengi gözler, düşünmesini oldukça zorluyordu.

"Yazman da benim... Sende!"

Feride bir elinde tuttuğu kitabını yere düşürdü. Bu adam ne diyordu böyle? Yetmemiş miydi ona yaşattığı yürek harbi? Şahin'in dudaklarının kendi dudaklarına uzandığını fark edince bir güçle itti onu kendinden. Şahin, beklemediği itilmeyle geriye doğru sendeledi ve ayağının takılmasıyla arkasında ki ırmağa düştü.

Derin olmayan ırmağa düşünce neye uğradığını şaşırdı Şahin. Bu kız oldukça zorlayacaktı onu belliydi. Zorlukla

akan suyun içinden kalkmaya çalışırken Feride'nin kahkahalarını duydu. Kaşlarını çatıp ayağı kalktığında, Feride'nin kahkahalarının etrafa yayılmasına sinir olmuştu. Demek hoşuna gitmişti ırmağa düşmesi.

"Gülme. Bak oraya gelirsem çok fena olur."

Feride, Şahin'e omuz silkip gülmeye devam etti. Şahin, bir hışımla ırmaktan çıkıp hızla Feride'ye doğru ilerledi. Feride, tam kaçacaktı ki, Şahin'in kolunu tutmasıyla durdu ve ayağının tökezlemesiyle yere düştü. Şahin, Feride'nin yere düşmesiyle, onu tuttuğu için dengesini kaybedip, Feride'nin üstüne düştü. Feride, şok bir şekilde Şahin'e bakarken, Şahin sırıtıyordu.

"Ne oldu? Az önce gülüyordun. Yüzünün aldığı hali görmelisin." diye dalga geçtiğinde, Feride onu sinirle üzerinden atmaya çalıştı. Şahin, Feride'nin debelenmesini durdurmak için kollarını tutup, yere sabitledi.

"Bırak beni, bak çok kötü olacak."

"Ne olacak? Anlatsana bir."

Feride, bulunduğu duruma isyan etti. Haklıydı Şahin, bu durumda ona ne yapabilirdi ki? "Hayır, sen niye gülüyorsun? Sus bekle" diye kızdı kendine içinden. Çaresizce Şahin'in gözlerine baktığında, koyu kahvelerin arsızca parlayışını fark etti. Şahin'in gözleri dudaklarını bulduğunda, beyni tehlike sinyallerini çoktan çalmaya başlamıştı. Aklına aniden gelen fikirle başını yan tarafına çevirdi ve yüzüne büyük bir korku bakışı yerleştirdi.

"Ihh, Muhsin dede!"

Şahin, duyduğu isimle hızla kendini Feride'nin üstünden yan tarafa attı ve bakışlarıyla Muhsin dedeyi aradı. Feride, fırsattan istifade ayağı kalkıp, ağaçlık yola doğru koştu.

Şahin, Feride'nin oyununu anlamıştı ve kendi haline gülerek ayağı kalkmıştı.

"Yazman ve kitabın bende kaldı, bahar gözlü." diye seslendiğinde, Feride'nin adımları yavaşlamış ve durmuştu. Aralarında çok mesafe yoktu ve bu Feride'nin Şahin'i rahat duymasını sağlamıştı.

Feride, arkasına yavaşça dönüp baktı. Şahin'in bir elinde kitabı, diğer elinde ise yazması vardı. Şahin'in kendisi ise baştan aşağı ıslaktı. Bu onu gülümsetmişti ve yüreğinin cesaretine kulak vererek, Şahin'e içinden geçenleri haykırdı.

"Okursun kitabı. İçinde gördüğün her Feride isminde, kalbin bir kez daha atsın ve gülümsesin yüzün nedensizce... Yazmada senin artık, sahibinin yüreği gibi..."

Feride, söylediklerinin utancıyla evine doğru dönüp koşmaya başladı. Şahin ise onun arkasından öylece bakakaldı. Seviyordu bahar gözlü kız. Seviyordu.

23.
"BENİ KANDIRDIN"

"Şahin, sürekli buraya gelmen beni çok mutlu ediyor ama köy yerinde pek hoş karşılanmıyor."

"Gelmeyeyim mi yani Feride?"

Feride yaklaşık bir saattir anlatmaya çalıştığı şeyi anlamayan Şahin'e baygınca baktı. Neden her söylediğini yanlış anlıyordu ki. "Gelme demiyorum, ama yanlış anlaşılıyor diyorum. Yani bizim aramızdaki şeyi yanlış anlıyorlar. Yanlış bir şey yapıyoruz diye düşünüyorlar." diye bir kez daha açıkladı.

Şahin, sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Bu işe bir çözüm bulacaktı ama bu kadar çabuk olması iyi olmamıştı. Yapması ve düzeltmesi gereken durumlar vardı. Ama madem olay bu kadar ileri gidiyordu, buna bir dur demenin vaktiydi.

"Feride'm, evlenelim o zaman biz."

"Emin misin Şahin?" diye sordu Feride, emin olamadığı için. "Eminim tabi, Feride. Evlenelim... Zaten evlenecektik ama madem işler bu raddeye geldi, bizde durumu biraz hızlandırırız." diyerek açıkladı, Şahin düşündüklerini.

Feride, gülümseyerek sarıldı Şahin'e sıkıca. "Seni çok seviyorum, Şahin." dediğinde, "Bende seni seviyorum, bahar gözlüm." dedi Şahin. İçinde yaşadığı sıkıntıyı belli etmemeye çalışsa da, bir şekilde bunu Feride'ye açıklamalıydı.

"Feride, ilk önce burada imam nikâhı kıydıralım. Şehirdeki işlerim çok karışık ve seni o karışıklığa sürüklemek istemiyorum. Her şeyi halledip seni öyle götürmek istiyorum." dediğinde, asıl söylemek istediklerini yutmuştu. Nasıl açıklardı yaşadıklarını?

"Ne yani resmi nikâh kıymayacak mıyız?" diye soran Feride'nin yüzünü avuçları içine aldı Şahin. "Kıyacağız tabi bahar gözlüm. Ama bir müddet sonra." dedi açıkladı gülümseyerek.

"Şahin, benden sakladığın bir şey mi var? Ailem yok dedin, tamam. Ama niye beni yanında götürmek istemiyorsun?"

"İstememek değil bu, Feride! Senden sadece oradaki işlerimi yoluna koyana kadar süre istiyorum."

"Tamam, kızma. O zaman burada dini nikâhı kıyarız. Sen işlerini halledince resmi nikâhı da yaparız nasılsa." diyerek, başını Şahin'in omzuna yasladı ve ırmağı izlemeye başladı.

"Feride'm, bahar gözlüm... Bana güven."

Feride, Şahin'in elini avuç içlerine aldı. "Güveniyorum." dediğinde, saçlarından derin bir nefes çeken Şahin'le gözlerini yumdu. Saçlarında hissettiği küçük buse, gülümsemesine neden olmuştu.

Birkaç gün sonra, Muhsin dede ve Züleyha nenenin şahitliğinde imam nikâhlarını kıydılar. İkisi de, mutluydu. Şahin, şehre gidip iki hafta kalır ve işlerini halleder dönerdi. Feride'nin yanına geldiğinde, çok kalamazdı ama Feride bunu çok fazla sorun etmezdi. Şahin'in yokluğunu, okuldaki öğrencileri sayesinde doldurmaya çalışıyordu.

Bu durum üç ay sürmüş ve Feride'nin mide bulantılarının başlamasıyla, hayatları bambaşka bir yola girmişti. Züleyha nene, Feride'yi köydeki ebeye muayene ettirdi ve Feride'nin hamile olduğunu öğrendiler. Feride, aldığı habere oldukça mutlu olmuştu ve bunu bir an evvel Şahin'e söylemek istiyordu.

Şahin'in şehre gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti ve dönmesine daha bir haftadan fazla vardı. Feride, bir hafta bekleyemeyeceğini biliyordu ve artık Şahin'in şehirdeki hayatını merak ediyordu. Hal böyle olunca, Şahin'in yanına gitmek için hazırlığını yaptı ve köy durağına gelip dolmuşu bekledi.

"Yanlış yapıyorsun Feride. Bekle biraz, gelir nasılsa kocan. Habersiz gitme. Hem yolda ya başına bir şey gelse." diye sıkıntıyla konuşan Züleyha neneye, "Merak etme nenem, olmaz bir şey Allah'ın izniyle. Hem ben bekleyemem onun dönüşünü. Bu kez de ben ona sürpriz yapmak istiyorum." diyerek, içini ferahlatmaya çalıştı.

"Ahh deli kız, başına iş açacaksın. İçim hiç rahat değil Feride."

"Nenem evham yapma. Olmaz bir şeycik. Hem artık Şahin'in şehirdeki hayatını görmek istiyorum. Onun beni götürmeye pek gönlü yok."

"İyi, git bakalım. Ama muhakkak beni haberdar et. Merak etmeyeyim seni."

"Tamam, nenem."

Feride, gelen dolmuşa bindi ve yola çıktı. Heyecanla şehre vardığında elinde tek adres olan şirkete gitti. Şirkette Şahin'i sorduğunda evine gittiğini söyledi danışmada ki kız. Adresini istediğinde vermemek için diretti ama Feride bu istediğini almadan vazgeçmez.

Elindeki adresle taksiye bindi ve taksicinin onu adrese götürmesini istedi. Feride'nin yol boyunca kalbi küt küt atıyordu. Kocasını özlemişti. Onu görünce çok şaşıracaktı Şahin. Belki kızardı habersiz gelişine ama sonra sarılırdı özlemle. Her köye dönüşünde en az bir saat sarılıp kokusunu içine çekiyordu. Şimdide öyle sarılacaktı.

Taksicini uyarısıyla geldiğini anladı ve taksiciye ücretini verip indi arabadan. Önünde durduğu büyük eve baktı. Şahin oldukça zengindi gerçekten. Bir an kendine baktı. Onun kadar zengin ve yakışıklı bir adam ne bulmuştu acaba kendisinde?

Bütün düşüncelerinden kurtulup evin bahçe kapısını açtı. Bir iki adım içeri doğru yürüdüğünde, bahçeden gelen sesle bakışlarının yönünü çevirdi. Kocası elinde bahçe makası gül ağaçlarını budıyordu. Gülümsedi onu görünce.

"Şahin..."

Şahin, duyduğu sesle hemen başını kapıya çevirdi. Feride'yi görünce karşısında üstüne kaynar su dökülmüş gibi hissetti. "Feride..." dediği gibi, ayaklarına komut verip hızla karısına doğru yürüdü.

Feride, Şahin'in yanına gelmesiyle, ona özlemle sarıldı. "Seni çok özledim Şahin." dediğinde, Şahin'in tepki vermemesi canını sıkmıştı. Şahin'de ki acayiplik nedeniyle, yavaşça uzaklaştı ondan ve gözlerini kocasının gözlerine demirledi.

"Şahin, beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Ne işin var senin burada Feride?"

Feride, Şahin'in bağırmasıyla korkuyla bir iki adım geriledi. Karşısında ona sinirle bakan adam, bir yabancıymış gibi hissetti. O kadar soğuk ve mesafeliydi ki, sanki kocası değil gibiydi.

"Şahin benim sana bir sürprizim vardı ve ben senin gelmeni bekleyemedim. Habersiz geldiğim için öz..."

"Baba!"

Feride, sözünü bitirmeden duyduğu sesle Şahin'in arkasına baktı. 10 yaşlarında ki çocuğu görünce, bakışlarını kocasının koyu kahve gözlerine çevirdi. Çocuk yanlarına gel-

doğumda Feride belki bir yanlış var diye avunuyordu kendini. Ama çocuğun yanlarına gelip Şahin'e bakarak bir kez daha "Baba..." demesiyle Feride beynimden vurulmuşa döndü.

"Baba, annem seni çağırıyor."

"İçeri geç Murat!"

Şahın'ın sert sesiyle Murat içeri döndü. Feride, yere yığılmamak için direnirken bakışları yine Şahın'ın gözlerini buldu. "Bana yalan söyledin. Beni kandırdın." diyebildiğinde, Şahın sakinleşip açıklamaya çalıştı.

"Öyle değil Feride. Anlatabilirim."

"Neyi anlatacaksın? Kocaman bir oğlun var ve hatta bir karın."

"Feride, evet var ama beni bir dinle."

"Sus! Sakın bir kelime etme! Senin sesini bile duymaya tahammülüm yok!"

Feride, hızla arkasını dönüp bahçeden çıktı. Şahin, arkasından gidip durdurmaya çalıştı ancak Feride'nin onu dinlemeye niyeti yoktu. Şahin de çareyi onu rahat bırakmakta buldu. Nasıl olsa köye gider her şeyi açıklardı. En azından biraz sakinleşmiş olurdu.

Feride, o kızgınlıkla köye dönmedi. Okul yıllarında tanıştığı arkadaşı Ceylan'a gitti. Ceylan, hemşireydi ve Feride'ye yardım edebilirdi. Feride, Ceylan'a gittiği andan itibaren Ceylan kardeş bildiği Feride'ye sahip çıktı.

Ertesi gün köye giden Şahin, Feride'nin dönmediğini öğrenince deliye döndü. Her yerde aradı ancak bulamadı bahar gözlüsünü. Aradan geçen aylarla Feride'nin doğum zamanı gelmişti. Doğum sancısı tutan Feride'yi, Ceylan hemen hastaneye yetiştirdi. Feride'nin doğumu oldukça zor bir şe-

kide geçti ve Feride'nin doğumdan sonra kanaması durmadı.

"Ceylan, ne olursa olsun kızlarımı o adama verme. Kızlarımı hak etmiyor o adam."

"Feride, zorlama kendini. İyileşeceksin hem merak etme."

Feride, akan gözyaşları ve çektiği acıyla zorakı konuşabildi. "Birinin ismi Ayşegül olsun. Hep bir kızım olursa ona Ayşegül ismini vereceğim derdim. Diğerinin Bahar olsun. Her ne kadar nefret etsem de bana bahar gözlüm deyişini hiç unutmadım. Onlar önce Allah'a sonra sana emanet, Ceylan. Allah küçük meleklerime annelerinin kaderini yaşatmasın. Çok güzel bir hayatları olsun." dediğinde, son nefesini vermişti.

Feride'nin ölümünden sonra, Ceylan iki kızı da yetimhaneye vermek zorunda kaldı. Şahin ise hala Feride'yi arıyordu. Hele ki Züleyha nene ona hamile olduğunu söylediğinden beri, kafayı yiyecek konuma gelmişti. Ama hiçbir yerde yoktu karısı.

Aradan geçen aylardan sonra Feride'nin haberini aldı, Şahin. Geri döndüğünü sanıp köye vardığında, bahar gözlüsünü toprağın altında buldu. Dünya başına yıkılmıştı o an. Kendini toparlayabildiğinde bebeği düştü aklına. Feride'sinden kalan son parçası...

Doğum yaptığı hastaneye gittiğinde bebeğin doğumda öldüğünü söylediler Şahin'e. Henüz daha ikizleri olduğundan bile haberi yoktu.

Aradan geçen uzun yıllar sonra bir mektup aldı Almanya'dan Şahin. Mektubu okuduğunda her şeyi anlamıştı. İkiz kızları olduğunu o zaman öğrenmişti. Ceylan bu mektubu hastalandığını öğrendiğini ve öleceğini bildiği için yazmıştı

Şahin'e. Vicdanına ağır geliyordu ve bu yükle gitmek istemiyordu Allah'ın huzuruna.

Bu kez kızlarını aramaya başladı ancak yanan yetimhaneyle hiçbir iz kalmamıştı onlardan geriye. Her sene Feride'nin mezarına gidip uzun uzun dertleşirdi sevdiğiyle. Kızardı ona dinlemediği için onu. Sonra kızlarını bulacağına hep söz verirdi ancak asla tutamadı sözünü.

24.
"GELMEYEN BİRİ GİDEMEZ"

Gözünden akan yaşları, elinin tersiyle sildi. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu ve bunda iki saat içinde öğrendiklerinin payı yüksekti. Diğer elini kaldırıp, boğazını ovdu. Boğuluyormuş gibi hissetti. Konuşmak istiyordu ancak ses tellerini kaybetmiş gibiydi. Kendine toparlanmak için birkaç dakika verdi.

Gözlerindeki yaşlar kurumuş, boğazında oluşan düğümler çözülmüştü. "Bütün bunları sen nereden öğrendin?" diye sordu çıkmayan sesiyle. Gözlerini, kendisine hüzünle bakan mavi gözlere kaldırdı. Tanımadığı bir adamdı ama aynı zamanda en çok tanıması gereken bir adamdı.

"Babam... Babamız anlattı."

Bahar, bir nefes savurdu derinlerden. Karşısındaki adam onun abisiydi ve tüm hikâyeyi bilen tek kişiydi. Annesinin onları doğururken hayatını kaybetmesini bile... Bu nasıl ağır bir şeydi?

Tanımadığı ve asla tanıyamayacağı annesi, onlar için canını vermişti. O, son nefesini verirken yapayalnız ve kimsesizdi. Elini tutan kimse yoktu, ona korkma yanındayım diyecek biri... Yaşadığı ihanetle kapatmıştı gözlerini.

Tüm bunlar, Bahar'ın nefes alışlarını kısıtlıyordu. "O, nerede?" diye sordu Murat'a. "Baba." demeye dili varmıyordu. Annesini yapayalnız bırakmıştı ve onu kandırmıştı. Şimdi ona nasıl "baba" derdi?

"Sizi bekliyor. Seni ve Ayşegül'ü... İstersen seni hemen götürebilirim onun yanına."

"Karşılaşmaya hazır değilim sanırım."

"O seni görmeyecek. Güven bana."

Bahar, Murat'a baktığında, ona güvendiğini hissetti. Neden güveniyordu bilmiyordu ama güveniyordu işte. "O zaman görmek istiyorum. Eğer beni görmeyecekse..." dediğinde, "Görmeyecek." dedi Murat, net bir şekilde.

Murat, iki saat önce konuşmak için evine getirdiği kardeşini, bu kez tanışması için babasına götürüyordu. Yol boyunca sessiz kalan Bahar'ın, konuşması için çaba sarf etmedi Murat. Sessizlik kendisini dinlemesi için daha iyiydi.

Bahar, önünde bulundukları özel hastaneye kaldırdı bakışlarını. Buraya neden geldiklerine anlam verememişken, kolundan tutup hastanenin içine doğru ilerleten Murat'a uydu. Hastanenin en üst katına çıktılar ve boş koridordan yavaşça ilerlediler. Koridorun sonundaki tek odanın önünde durdular.

Odaya bakan cam bölmenin, sadece birkaç adım gerisindeydi. Göreceği şeyi kaldırıp kaldıramayacağını tartıt kendi içinde. Sonra güç almak ister gibi bakışlarını Murat'a çevirdi ama onunda kendisinden farkı yoktu. O da, tüm bu yaşananlara yabancıydı.

Murat, elini Bahar'a uzattı cesaret vermek isteyerek. *"Ben artık buradayım ve bana her ihtiyacınız olduğunda, ben elinizden tutacağım."* demek istiyordu. Bahar, tedirginçe elini abisinin eline uzattı ve onun güven veren gülümsemesine, kırık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bakışlarını cam bölmeye çevirip, ayaklarını hareketlendirdi ve birkaç adım attı. Cam bölmenin önüne geldiğinde, kablolara bağlı ellili yaşlarının sonundaki adama baktı. Bir damla süzüldü gözünün kenarından. Babasını ilk görüşüydü bu...

Abisinin tuttuğu elini sıktı ve boştaki elini kaldırıp, cama dayadı. Baktı iyice babasına. Nasılda farklı bir duyguymuş, babasını görmek.

"Beş yıl önce size geliyordu. Nasıl öğrenmişse, bulmuştu yerinizi. Ben o sırada yurt dışındaydım. Aradı bir gün büyük bir mutlulukla ve "Kardeşlerini buldum." dedi. "Onları evine getirmeye gidiyorum." dedi. Bende heyecanlanmıştım ve hatta biletimi bile ayarlamıştım dönmek için. Sonra uçağımın kalkacağı sırada bir telefon geldi. Kaza geçirmiş... Beş yıldır açmadı gözünü. Sizi bekliyordu Bahar. Seni ve Ayşegül'ü..."

Bahar, tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı ve dönüp yanı başındaki abisine sarıldı. Gözlerinden düşen her bir damla, kalbine saplanan kırık cam gibiydi. Her şey çok fazla ağırdı. Murat'ın saçlarını okşamasıyla, biraz olsun sakinleşti.

"Onun yanına girebilir miyim?"

"Tabi ki."

Bahar, babasının yanına girmek için hazırlandı ve son olarak ağzının üzerine çektiği maskeyle, babasının odasına küçük adımlarla girdi. Düzensiz nefesiyle, asıl gerçekliğine doğru attı adımlarını. Babasının yattığı yatağa yaklaştığında, hiç görmediği bu yüze tanıdıkmış gibi hissetti.

Beyazlaşmış saçlarının arasında, hala birkaç tutam siyahlık göze batıyordu. O kadar yaşlı görünmüyordu ama yüzündeki yaşam çizgilerinden, ne derece yıprandığı ve yorulduğu belliydi. Murat'ın ona gösterdiği gençlik fotoğrafından çok uzak değildi görüntüsü ve hala yakışıklıydı. Annesinin neden âşık olduğunu anlayabiliyordu.

Gözleri babasının eline kaydığında, çekinerek uzattı elini tutmak için. Soğuk bir el bekliyordu ancak tuttu el oldukça sıcaktı. Sanki tutulmayı beklemişti yıllarca.

"B.baba..." diye mırıldandığında, ilk kez kullandığı kelimeyle tuhaf bir duygu haline büründü. Cennet yandı, cehennem söndü. Gözlerini yumdu ve bu kelimeyi Ayşegül'ün de söylemesi gerektiğini düşündü. Hatta gelip babasını görmeliydi ama hamileydi ve nasıl karşılayacağını kestiremiyordu. Çünkü kendi asla duygusal biri değilken bu hale düşüyorsa, Ayşegül'ü düşünmek dahi istemiyordu.

Gözleri tekrar babasının yüzüne kaydığında, ismini düşündü. "Bahar gözlüm." dermiş annesine babası. İsminin Bahar olmasının sebebi buydu bir yerde. Şanslı hissetti bir an kendini ve onların aşklarını düşledi.

"Niye böyle oldu? Niye bıraktın onu, baba? Niye kandırdın? Ne sakladın ondan?" deyip, biraz daha eğildi babasına doğru.

"Ben geldim baba. Bahar'ın geldi. 'Bahar gözlüm' dediğin karının sana bıraktığı kızın geldi. Ayşegül'ü de getireceğim ve o geldiğinde sen gözlerini aç olur mu? Eğer açmazsan, birkaç gün Ayşegül'ün ağlamasını çekeriz ve herkesin akıl sağlığı için bunu kesinlikle istemiyoruz. O yüzden, o geldiğinde aç gözlerini. Lütfen." Bahar, babasının tuttuğu elini hafifçe sıktı.

"Biz sana gelmişken, sen bizden sakın gitme."

Bahar, yıllar sonra babasını bulmanın mutluluğuyla gülümsedi. Geçmişte her ne yaşandıysa öğrenecekti ama asıl önemli olan, bunca yıl kimsesizken bir anda babasını bulmaktı. Babasının odasından çıkarken, içi bambaşka bir huzurun etkisindeydi. Murat, Bahar'ın odadan çıktığını gördüğü gibi ayaklandı ve yanına gitti. Bahar, hızla abisine sarılırken, yaşadığı bu hissin bitmesini istemiyordu.

"Ayşegül'e tüm bu olanları anlatmalıyım ama korkuyorum. Ya tüm bu olanlar onu etkilerse. Ona ya da bebeğine bir şey olmasını istemiyorum."

"Hiçbir şey olmayacak. Sana da, Ayşegül'e de bir şey olmasına asla izin vermem. Ayşegül'e en uygun biçimde anlatacağız her şeyi ve birlikte yeni bir hayata başlayacağız."

***

"Ayşegül!" diye seslenip, hızla Nehir'in odasına girdi Bahar. Ayşegül'ün kaşlarını çattığını ve Nehir'in onun kucağında uyumuş olduğunu görünce, mahcupça gülümsedi. "Ne bağırıyorsun, Bahar? Zorla uyudu benim meleğim ve sen neredeyse onu uyandıracaktın." diye sessizce fırça atan Ayşegül'ü dinledi.

"Ben seni arıyordum ve Nehir'le oynadığınızı falan sanmıştım. Özür dilerim."

Ayşegül, kucağındaki Nehir'i şişkin göbeğinin el verdiğince eğilerek yatağına bıraktı. Gülümseyerek üzerini örttü ve doğrulup kardeşine döndü. Aynı gözlere sahip ikizinin, elaları farklı bir duyguyla çalkalanıyordu.

"Ne oldu? Neyin var senin?" Şüpheyle sorduğu soruya, "Bir şeyim yok. Ben sadece bahçeye çıkalım mı diye soracaktım." cevabını alsa da, içindeki şüphe geçmemişti.

"Tamam. Odadan çıkarken sessiz ol."

Bahar, sessizce açtığı kapıdan çıkarken, Ayşegül'de onun arkasından çıktı. Merdivenden yavaşça inerken, yedi aylık olmuş olan göbeği onun yavaş olmasına neden oluyordu. İyice şişmanlamıştı ve bunun Arslan'ın gözüne batıp batmadığını merak ediyordu. Kesin çok çirkin görüyordu onu ve belki de tiksiniyordu.

Arslan, aklına gelince yine Leyla gibi gülümsemeye başladı. Kocasının doğum gününe az kalmıştı ve hediye olarak ona yaptığı portre resmi verecekti. Acaba beğenir miydi?

"Sen yine Arslan abinin hayallerine mi daldın?" diyip, gülmeye başladı Bahar. "Hayır, bir şeyden değil de, yakında adamı işe göndermeyeceksin. Senin bu hormonlar da bir durulmadı." dediğinde, Ayşegül utancından alt dudağını dişlemişti. Dışarıdan öyle mi görünüyordu?

Görünüyorsa görünüyordu. Sonuçta kocasını hayal ediyordu ve onu yanında istiyordu. Bu gayet doğal bir durumdu ve bunda enteresan bir şey görmüyordu. İçine çöreklenen özlemle, bir an evvel akşam olmasını diledi. Kaç saat kaldı ki Arslan'ın gelişine?

Akşam çöktüğünde, salonda sıkıntıyla oturup Arslan'ın gelişini bekledi. O gelmedikçe içinde tuhaf bir sıkıntı baş gösteriyordu. Yüzü asık. Özlemişti kocasını ve bir an evvel gelmesini istiyordu. Gözleri manasızca televizyona bakarken, Buğra'nın gür sesi yankılandı evin içinde.

Sesindeki telaş ve yüzündeki korku, bir şeylerin ters gittiğinin göstergesiydi. Bahar, hızla oturduğu yerden kalkıp, salona giren Buğra'nın önüne geçti. "Buğra, ne oldu?" diye sorduğunda, Buğra'nın gözleri Ayşegül'e kaydı. Ayşegül, korkuyla yerinden kalkarken, Buğra hızla onun yanına geldi ve ellerini tuttu.

"Ayşegül, yerine otur sana bir şey söyleyeceğim."

"Arslan'a bir şey mi oldu?" diye direk sordu. Gözlerine hücum eden yaşlara aldırmadan, bakmaya devam etti Buğra'ya. "Ayşegül, önce bir otur." diyen Buğra'nın sözünü dinleyerek tekrar koltuğa oturdu. Buğra ise ellerini onun ellerinden çekmeden, Ayşegül'ün önüne çöktü.

"Bak, Arslan abim iyi. Arabasına silahlı saldırıda bulunmuşlar ve bir kurşun kolunu sıyırıp geçmiş. Ama telaşlanma, durumu gayet iyi ve ben onunla telefonda konuştum."

Ayşegül, nefesinin durduğunu hissetti. "Şimdi gidip onu eve getireceğim ve sen lütfen sakince bekle, olur mu?" diyen Buğra'ya, aldırmadan ayağı kalktı.

"Ben öylece oturup bekleyemem. Bende geliyorum."

"Ayşegül, Arslan abim çok kızar seni hastaneye sürükledim diye."

"Umurumda bile değil, Buğra. Bende geliyorum." dediğinde, çoktan dış kapıya doğru ilerlemişti. Buğra, söz dinlemeyen yengesine karşı çıkamayarak, diğerlerine dönüp bir kaç talimat verdi ve Ayşegül'ü de yanına alarak hastaneye geçti.

Buğra, hastane koridorunda karşılaştığı Selim'den durumu öğrenirken, Ayşegül çoktan ona söylenilen odaya doğru ilerlemişti. Odayı bulduğunda, hızla kapıyı açtı ve gördüğü manzara karşısında ufak çaplı bir şok yaşadı ve hemen ardından tüm hücreleri sinirin o keskin pençesinin hükmüne girdi.

"Arslan!" diye sertçe seslendiğinde, koluna serum takan hemşireye gülümseyen Arslan'ın siyah bakışları hızla karısını buldu. Kırmızı görmüş bir boğanın bakışları vardı, karısının elalarında.

"Ayşegül, hayatım bak sandığın gibi değil." dese bile, Ayşegül'ün onu parçalara ayırabilecek güçteki bakışlarından kurtulamadı.

Ayşegül, hızla Arslan'ın yatağına ilerleyip, kocasına resmen asılan bu hemşireye en kötü bakışlarından yolladı. Bakışları, *"o benim!"* der gibiydi. Hemşire, Ayşegül'ün bakışlarından ürküp, hızla işini bitirdi ve bir daha Arslan'a bak-

madan odadan ayrıldı. Ayşegül, giden hemşirenin arkasından bakıp, yatağında oturur pozisyonda olan kocasına döndü ve onunda hemşirenin arkasından baktığını gördü.

"Öldürürüm seni adam!" diye ses tellerine işkence yaptığında, "Sen zahmet etme. Neredeyse başları öldürüyordu zaten." diye yüzünü buruşturarak söylendi kocası. Ayşegül, unuttuğu meseleyi hatırlayınca, bakışlarını Arslan'ın yaralı koluna çevirdi ve içini büyük bir telaşın sarmasına izin verdi.

"İyi misin? Ağrın var mı? Ne yapayım şimdi ben?" diye sorularını sıralarken, "Bir sakinleşebilirsin önce Ayşegül." diyerek onu durduran kocasına, gözlerini kısarak baktı. O bu kadar telaşlı ve korku doluyken, bu adam niye bu kadar sakindi?

"Sen niye bu kadar sakinsin ya? Sanki ben vuruldum." diyip, aklına gelen düşünceyle tüm sinir dalgalarının ruhunu sarmasına izin verdi. "O hemşireden dolayı değil mi?"

"Yahu, ne hemşiresi? Serumu takıp gitti, kıskançlık yapma."

"Ama ona gülümsemeyi biliyordun!"

"Ne yapaydım? Senin gibi kıza, öldürecek gibi mi baksaydım?" derken, sesinden alaycılık akıyordu. "Hem baksana, sen kıskançken çok tatlı oluyorsun. Arada seni kıskandırsam iyi olacak." dediğinde ise küçük bir kahkaha attı. Ayşegül, onun bu sinir bozucu tavrına kaşlarını çattı ve sinirden titreyen sesiyle cevap verdi.

"Ben seni kıskanmıyorum. Sen şu anda benimle evlisin ve benimle evli olduğun sürece başka bir kadına bakamazsın."

"Kıskanmıyorsun yani..."

"Kıskanmıyorum."

Arslan, Ayşegül'ün onu kıskandığını bildiğinden keyifle sırıtıyordu ama Ayşegül deli gibi kıskandığını için sinirden ağlayacak kıvama gelmişti. Hele birde bunu belli etmemeye çalışması tam bir sinir harbiydi.

"Selim, önemli bir şey olmadığını ve çıkabileceğimizi söyledi. Ben çıkış işlemlerini halledip, geliyorum." diyen Buğra'ya, "Acele et. Sıkıldım burada." diyerek, hızlı olmasını söyledi Arslan.

Buğra odadan çıktığında, Ayşegül biraz önceki sinir harbini gerilere attı ve alaycı tarafını ön plana koydu. "Neden? Hemşirenden yeterince memnun kalmadın mı?" diye sordu, elaları yaramazca bakarken. Arslan, karısından gelen hamleyi çapkınca sırıtarak karşıladı. Gözleri karısının tüm bedenini süzdü ve sonunda hayranı olduğu elalarda durdu.

"Yok, evde var bildiğim bir hemşire. O daha iyi bakar bana... Hem oldukça da çekici..."

Ayşegül'ün yanakları utançtan al al olurken, verecek bir cevap bulamadı kocasına. Sinirle ayağını yere vurup arkasına döndü. Arslan ise karısının bu hallerine gülmeden edemedi.

"Gülme! Bayılıyorsun beni utandırmaya ama bundan böyle yanağımdan bile öptürmeyeceğim. Git o hemşire öpsün seni." dedi, sinirden titreyen sesiyle. "Gideyim mi gerçekten?" diye keyifle soran kocasına sinirle döndü ve çantayı kocasının karnına geçirdi.

"Öldürürüm seni adam!"

Arslan, acıyla kıvranırken Ayşegül'ün sinirle bakan gözlerine baktı ve çocuk gibi sitem etti. "Ayşegül, ne yaptın ya? Başkasının beceremediğini becerip, öldüreceksin beni." diyince, Ayşegül birazcık pişman olmuştu. Ama birazcık.

***

Gömleğini yara kolundan özenle çıkaran kansını izledi sessizce. Yaralı olan kolundan çıkan gömlek yatağın kenarını buldu ve Ayşegül'ün giyinme odasına gidiş ve gelişini izledi. Hastaneden beri bir sessizlik baş göstermişti aralarında ve bu Arslan'ın canını sıkmaya başlamıştı.

Ayşegül, elindeki pijama takımını yatağa bırakıp, pijamanın tişörtünü elinde aldı. Arslan'ın başından usulca geçirip, yaralı kolunu incitmeden giydirmeyi başardı. Gözleri yüzünde gezinen siyah gözlere değmekten korkuyordu. Bir akşam onu kaybetmenin eşiğine gelmiş kalbi, saçma diyaloglarla kendini saklamıştı ancak bu kadar dayanabilmişti.

"Ben çıkayım, sen pijamanın altını giy. Zaten herkes salonda seni bekliyor." diyip, yatağın kenarına koyduğu kanlı gömleği atmak için eline aldı. Dönüp gidecekken, boştaki elinin bileğini tuttu kocası ve gitmesine engel oldu. Arslan'ın yönlendirmesiyle, yavaşça yatağa oturdu ve bakışlarını ona kaldırmadan söyleyeceklerini bekledi.

"Çok mu korktun?" sorusuna cevap alamadı Arslan. Elini kaldırıp, karısının yanağını okşadı usulca ve elini karısının çenesine indirip kendisine bakmasını sağladı.

"Çok mu korktun?"

"Korktum." dedi fısıldayarak Ayşegül. "Nehir ve bebeğimiz için korktum." diye devam ettiğinde, Arslan'ın hafifçe kaşları çatıldı.

"Senden giderim diye, korkmadın mı?"

Yanağında gezinen eli yok saymaya çalıştı Ayşegül. Başını iki yana salladı hafifçe ve gözlerini çekti Arslan'ın siyah gözlerinden. "Neden?" diye sordu huysuzca kocası. Arslan'ın sesindeki gerginliğin sebebini, istediği cevabı alamadığından kaynaklandığını biliyordu. Yüreğinden gelen cesaretle, elalarını dikti siyahlarına.

"Çünkü sen bana hiç gelmedin. Bu yüzden de, benden gidemezsin adam. Gelmeyen biri gidemez."

Arslan, elinin içinden yüzünü kurtarıp odadan çıkan Buğra'nın arkasından baktı şaşkınca. "*Gelmeyen biri gidemez.*" cümlesi yankılandı zihninde. İşte o anda çivi çakılmıştı beynine Arslan'ın.

"*Geldim ben...*"

***

"Kim yaptı gördün mü abi? Polise görmedim demişsin."

"Görmedim çünkü Buğra. Kimin yaptığını bilmiyorum."

Buğra, sinirle yerinden kalktı ve bir o yana bir bu yana doğru volta atmaya başladı. Bahar, onu huzursuzca takip ederken, kimseden ses çıkmıyordu. Buğra, bir anda durdu ve onlara döndü.

Murat yaptı. Son dönemlerde çok etrafında geziniyordu ve sürekli senden nefret ettiğini vurguluyordu. Kesin o yaptı, evet. Bunu ispat edip, öldüreceğim o şerefsizi.

Bahar, Buğra'ya korkuyla bakarken, zihni bunu inkar ediyordu. Abisi Ayşegül mevzu bahisken böyle bir şey asla yapmazdı. Ecrin ise yüreğine bıçak saplanmış gibi hissetti. Murat'ın böyle bir şey yapacağına ihtimal bile vermiyordu.

Burak, bir Buğra'ya bir Ecrin'e bakıp duruyordu. Buğra'nın dediği tam bir saçmalıktı onun için ama bunu onlara nasıl anlatırdı, hiçbir fikri yoktu.

Arslan ve Ayşegül, tepkisizce dinledi Buğra'yı. İkisi de, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemiyordu ama şuan tek şüpheli olan, Murat'tı.

25.
"ONUN ÖLMESİNE İZİN VERME"

"Ben yapmadım Ecrin. Nasıl böyle bir şey yaptığıma inanırsın?" diye sitemle haykırdı Murat. "Kim yaptı o zaman Murat? Abimin şu anda tek sorunu olan kişi sensin. Hepsi senin yaptığını düşünüyor." Ecrin, derin bir nefes alıp kendini koltuğa bıraktı. Murat, Ecrin'in önüne gelerek dizlerinin önüne çöktü ve elleriyle onun ellerini kavradı.

"Sen... Sen ne düşünüyorsun?"

Ecrin, hüzünle baktı Murat'a. Bir elini kaldırıp, sevdiği adamın hafif çıkmış sakalların arasında gezindirdi parmaklarını. Bu dokunuşu Murat'ın gözlerini kapatmasına neden olmuştu. "Sana inanıyorum." diye fısıldadı. Murat, mavi gözlerini açtı ve Ecrin'in siyah gözlerine dikti.

"Üzülme, ben her şeyi düzelteceğim." dediğinde, keyiften yoksun bir şekilde gülümsedi Ecrin. "Nasıl? Ayaklarına taş değse senden biliyorlarken, nasıl?" dediğinde, içindekiler artık ona ağır geliyordu.

"Bizden vazgeç artık Murat."

"Asla! Çıkar o düşünceyi aklından... Bulacağım bir yol, bizim için." diyerek, hızla ayağı kalktı ve sakinleşmeye çalıştı. Vazgeçemezdi.

"Bu imkânsız, biliyorsun değil mi?" diye mırıldanan Ecrin'i duymamaya çalıştı. Evet, imkânsızdı, ama şimdilik. Bir yol bulacaktı. Bulmalıydı.

"Senden asla vazgeçmeyeceğim Ecrin. Dünya tersine dönse bile, senden vazgeçmem."

Ecrin, çantasını alıp yavaşça çıktı Murat'ın evinden. Murat, giderken onu engellemedi ve sakinleşmeye çalıştı. Cebindeki telefonu çıkardığında, Arslan'a saldırdığına emin olduğu kişiyi aradı.

"Arslan'ı sen mi vurdurdun?"

"..."

"Vazgeç artık! Olan oldu, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi geri döndüremezsin. Zarar verme artık kimseye!"

"..."

"Arslan'ın ölmesi hiçbir şey kazandırmaz sana. Vazgeç artık!"

***

Aradan geçen birkaç hafta, herkesin durulmasını sağlamıştı. Buğra, inatla Murat'ı hedef göstermekte, Arslan ise eskiden çok yakın olduğu dostunun ona böyle bir şey yapmayacağını düşünmekteydi. Herkes susmuş ve olay hakkında bir gelişme yaşanıp yaşanmayacağını bekliyordu.

Ayşegül, evin çatı katını temizletmiş ve kendi çizimlerini rahatça yapacağı bir alan yaratmıştı. Arslan'ın haberi olmadığı bu iş için, herkesi tehdit etmiş ve Arslan'ın doğum gününe kadar herkesin konuşmasını engellemişti.

Yaptığı portre resmi, saat gece yarısını geçtikten sonra Arslan'a hediye edecekti ve doğum gününü ilk kutlayan kişi olacaktı. Tabi birde, haftalardır içinde sakladığı aşkını hediye edecekti. Gurur yapıp onu kaybetmek istemiyordu ve ona âşık olduğunu dile getirmek istiyordu. Çünkü kalbi artık bu aşkı içinde saklayamıyordu.

Çıplak ayaklarını, kendine çekerek bağdaş kurdu sert zeminde. Önündeki resmin son ayrıntılarına odaklanıp, büyük bir özenle tamamladı. Resim tam olarak bittiğinde, gülümsedi ve eliyle karnını okşadı.

"Bebeğim, beğenir mi sence baban resmini? Ya peki, kabul eder mi sence annenin ona olan aşkını?"

Bebeğinin tekmesini avuç içinde hissettiği an, yüzü büyük bir gülümsemeyle doldu. Bebeğinin bu tekmesiyle onu onayladığını düşündü ve eğer bebeği onu onaylıyorsa, Arslan mutlaka beğenecekti. Hem resmini hem de aşkını...

***

"Nereye daldın?"

Cam duvarın önünde, ayakta şehir manzarasını izliyordu. Kardeşinin imalı sorusuyla ona döndü. "Bir yere dalmadım. Öyle düşünüyordum." diyip, birkaç adımda koltuğuna yetişti ve kendini koltuğuna bıraktı. Buğra'nın sırıtan yüzüne sinirle bakıp, masadaki kalemi aldı ve elinde döndürmeye başladı.

"Ayşegül'ü mü düşünüyorsun?" diye dayanamayıp soran Buğra'ya, alayla baktı. "Seni mi düşüneyim? Tabi ki, karımı düşünüyorum." dediğinde, Buğra'nın sırıtması daha da genişledi.

"Hadi itiraf et. Ona âşık oldun."

Arslan, elindeki kalemi döndürmeyi bir anda bıraktı ve birkaç gün önce masasına bıraktığı, karısının resmine baktı. Ayşegül'ün gülümseyen yüzü, ela gözleri ve bebeğini taşıdığı için şişmiş olan karnı oldukça güzel bir görüntü seriyordu önüne. Gülümsedi manasızca.

"Âşık oldum. Vurulduğum gece anladım, bir daha onsuz nefes alamayacağımı. O gece bana, *"Gelmeyen biri gidemez."* demişti. Oysa ben çoktan gelmiştim ona."

"Abi sen bitmişsin. Haydi, geçmiş olsun."

"İzin vermem benden gitmesine artık Buğra. Anlaşma falan cehennemin dibine. Karım o benim, gidemez benden bu saatten sonra"

"İşte bu. Görmek ve duymak istediklerimiz bunlar abi." diyip, heyecanla önündeki kahveyi alıp yudumladı Buğra. Boğazını çekinerek temizleyip, bakışlarını abisine çevirdi.

"Aslında, benim sana sormak istediğim bir şey var."

Arslan, gözlerini karısının resminden çekip, kardeşine döndü. "Ne oldu?" diye sordu kuşkuyla. "Şey... Ben Bahar'la evlenmek istiyorum. Ne diyorsun?" dediğinde, Arslan'ın geniş kahkahası yankılandı odada.

"Vay be. Helal olsun Bahar'a, senin gibi çapkın bir herifi bile evliliği düşünecek hale getirdi." diyince, Buğra gülümsedi. "Tut kolundan oturt nikâh masasına oğlum, neyi bekliyorsun?" diyerek, onay verdiğini belli etti. Buğra, heyecandan terleyen ellerini pantolonuna sildi ve *"Bahar'a nasıl bir evlilik teklifi yapsam."* diye düşünmeye başladı.

"Buğra, bana bizim kulübeyi hazırlat yarın akşam için. Ayşegül'ü oraya götürmek istiyorum."

"İlanı aşk geliyor Ayşegül'e demek." diyerek sırıtan Buğra'dan, siyah gözlerini yine Ayşegül'ün resmine çevirdi ve sessizce mırıldandı.

"Geç bile kaldım."

***

"Ayşegül, ne zaman veriyorsun Arslan abiye resmi?"

Ayşegül, yemek masasında kendine fısıldayan kardeşinin koluna dirseğiyle vurdu. Bahar'ın kolu acırken, Ayşegül hafif sinirle eğilip fısıldadı kardeşinin kulağına.

"Sussana ya. Bozacaksın tüm sürprizi!"

"Bir problem mi var?" diyen Arslan'ın gür sesiyle yerinde sıçradı Ayşegül. Kocasına dönüp baktığında, kuşkulu bakışları onun elalarına demirlenmişti. "Yok, sorun falan. Ne sorunumuz olacak ki?" dediğinde, yüzüne şirin bir gülümseme yerleştirmişti.

"Tabi canım. Ne sorunumuz olacak? Biz öyle konuşuyorduk."

"Sus artık Bahar." diyip gergince gülümseyen Ayşegül'e, Bahar susup önüne dönerek cevap verdi. Ayşegül kocasına dönüp "*Bir şey yok.*" der gibi baktı. Arslan, başını iki yana sallayıp, yemeğine döndü.

Çayını sinirle yudumladı ve bardağını sesli bir şekilde çay tabağına üzerine bıraktı. Yanında oturan kocasının, siyah gözlerini ayırmadığı televizyondaki tartışma programına, içinden oldukça güzel cümleler bahşediyordu. "*Bu programlar ev yıkar ev.*" diye içinden son kez geçirip, yandaki koltuğa çevirdi bakışlarını.

Buğra ve Bahar, birbirine fısıltıyla bir şeyler söyleyip gülüşürken, Ayşegül gözlerini devirdi. "*Olan var olmayan var ama. Tamam, bende de var ama yok, hem var hem de yok işte.*" diyerek içinden çemkirdi. Kocasına asık yüzüyle sönüp baktığında, pür dikkat programı izlediğini gördü. "*Odun.*"

Ecrin ve Burak'ın kendilerini odaya kapatması yüzünden, sohbet edecek biri yoktu yanında. Canı acayip sıkılmışken, kocasının elinde tuttuğu kumandayı hızla alıp televizyo-

nu kapattı. Onun bu hareketine hemen kaşlarını çatan Arslan, sinirlenmemeye çalışarak karısına döndü.

"Ne yapıyorsun Ayşegül?"

"Gözünü ayırmıyorsun iki saattir oradan. Benim canım sıkıldı." diye mızmızlandığında, Arslan içinden ya sabır çekti. "Ben ne yapabilirim Ayşegül? Canın sıkıldıysa git pasta ye, ne bileyim dondurma falan ye." dediğinde, Ayşegül'ün sinirden gözleri dolmuştu.

"Ne yani, sen bana şişmansın mı dedin? Ben senin gözünde sürekli yemek yiyen ve şişman bir kadın mıyım yani?"

Arslan, Ayşegül'ün gözyaşlarını görünce, durumu düzeltmeye çalıştı ancak başarılı olduğu söylenemezdi. "Ayşegül, hayatım ben sana öyle demek istemedim. Hani hamilesin ya, ondan şişmanladın. Yani kilo aldın demek istedim. Ne diyorum ben ya?" diyip, susmaya çalıştı.

"Tam bir odunsun. Bak Buğra'ya, sabahtan beri ayırmadı gözlerini Bahar'dan. Ya sen? Kaç saattir gözünü ayırmadan izlediğin şu saçma tartışma programı yetmezmiş gibi bir de bana şişmansın dedin."

"Birincisi ben sana şişman demedim. İkincisi hoşuma gidiyor bu programı izlemek Ayşegül. Hem gayet iyi bir sunucusu var ve çekiyor insanı." diyerek, Ayşegül'ün sitemine cevap vermişti. Ama sonucunu bilseydi, asla öyle bir cevap vermezdi.

"Sen şuna o sarışın kadını izliyorum desene!" diye çıkışan Ayşegül, programın sunucusu olan, ince belli ve sarışın kadını dünya ahret düşmanı bilmişti artık. "Ne alakası var? Ne kadını? Ne sarışını Allah aşkına ya?" diyen kocasını duymazdan geldi.

"Bırak, itiraf ettin bir kere. Al kumandanı, sabaha kadar izle o sarışını!" diyip, elindeki kumandayı sertçe Arslan'a doğru attı. Kafasına isabet eden kumandayla, acı bir inleme döküldü Arslan'ın ağzından. Salondan sinirle çıkan karısının arkasından bakarken, bir eli hala başındaydı. "*Kıskandığında tam bir canavar çıkıyor bu küçük kadının içinden. Ahh, başım.*"

Başının ağrısının geçen birkaç saatle geçmiş, geriye hafif bir sızı bırakmıştı. Sinema odasına inerken, elini başına götürdü ve sızlayan yere sakince dokundu. Yüzünde manasız bir gülümseme varken, karısının onu kıskandığı hallerini ne kadar sevdiğini bir kez daha anladı.

Kendine güzel bir film ararken, gözü DVD'lerin arasındaki bir CD'ye çarptı. İçindeki görüntüleri zihni anımsarken, dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve yavaşça CD'yi eline aldı. Bir süre boş gözlerle baktıktan sonra, izlemeye karar verdi.

***

Vakit gece yarısını geçmiş, Ayşegül'ün günlerdir beklediği an gelmişti. Ama o, saçma bir kıskançlıkla bitirmişti tüm geceyi. O derece ki, Arslan kızgınlığından hala odaya dönmemişti. Oysa o, içindeki tüm aşkı haykırmak için günlerdir bekliyordu.

Tüm bu bekleyişin boşa gitmemesi adına, hızla yerinden kalktı. Odadan çıkıp, çatı katına çıkan merdivenlere doğru attı adımlarını. Hızla çatı katına çıkıp, yaptığı resmi aldı ve aynı hızla aşağı doğru inmeye başladı. Merdivenlerin sonunda karşılaştığı Burak'a, "Arslan nerde?" diye sordu. Burak, sırıttı.

"Ha şu kafasını yardığın adamı mı soruyorsun? Sinema odasına geçmişti film izlemeye"

Ayşegül, gülerek yanından merdivenleri çıkan Burak'a pis bir bakış atıp, sinema odasına geçmek için merdivenleri inmeye devam etti. Çıplak ayakları yerde ses çıkarmadan atarken adımlarını, kalbinden duyulan çarpma sesleri gök gürültüsüne eş değerdi. Ama onu bir tek kendisi duyuyordu.

Sinema odasının kapısına vardığında, bir iki saniye duraksadı ve içine derin bir nefes çekti. Çektiği nefes tüm vücuduna yayılırken, duyduğu birkaç kahkaha sesi kulaklarına doluştu. Merakla odaya doğru iki adım attı ve tam olarak içeri girmeden bakındı etrafa. Gözleri tam olarak istediğini alamamışken, bir adım daha attı odanın içine doğru.

İlk Arslan düştü bakışlarının ağına, daha sonra onun gülümseyerek izlediği ekran. Bir kadın vardı, kumral saçları beline kadar uzanan ve zümrüt yeşili gözleriyle gülümseyen. Arada tutamadığı kahkahaları, tılsım ses tonuyla farklı bir havaya bürüyordu ortamı.

"Arslan, yeter çekme artık." diye duyduğu ses, o tılsımlı sese aitti. Yüreğine bir acı saplanmıştı o anda ve elindeki kâğıdı sıkarak kocasına çevirdi bakışlarını. Gülümsüyordu. Acı çeke çeke gülümsüyordu. Canı yanıyordu.

Bir kez daha bakışlarını ekrana yönlendirdi. Kadının zümrüt yeşili gözleri, uykudan zoraki bir şekilde açılıyor ve çattığı kaşlarıyla onu çeken kameraya bakıyordu. Kadının eli karnını bulunca, "Kızım senin bu baban çok yaramaz. Hiç rahat durmuyor. Arslan, çeker misin şu kamerayı artık." diye sahte bir sinirle söylenip, yorganı kafasına çekti.

Görüntülerdeki kadının Nehir olduğunu anlamak zor değildi. Arslan, ölen karısını özlemişti anlaşılan ve ondan kalan görüntülerle avutuyordu yüreğini. Bakışlarını kocasına çevirdiğinde, yanağındaki ıslaklığı çekti dikkatini. Aşkını anımsamış ve onu kaybetmenin acısıyla bir kez daha baş başa kalmıştı kocası.

Avuçları içinden iki bükülüm olan kâğıdı daha çok sıktı ve gözünden düşen tek damla yaşla yere eğdi bakışlarını. Bir daha bakmaya cesaret edemeyerek, çıktı sinema odasından ve yavaşça kendi odasına doğru ilerledi.

Ölmüş olması, Arslan'ın karısını sevmeye devam etmesine engel değildi ve Ayşegül bunu çok iyi bir şekilde anlamıştı. Kocası asla ona âşık olmayacak ve asla onu sevmeyecekti. O her zaman, ölen karısı Nehir'e âşık kalacaktı.

***

Arslan, ölen karısını çok sevmişti. Kalbi ise onun ölümüyle büyük bir acı keşfetmişti ve o acının uzun bir vakit esiri olmuştu. Ama insan iki kez sevemez miydi? İki kez çalmaz mı aşk insanın kalbini?

Arslan, Nehir'e âşık olmuştu. Onunla yaşadığı tüm anıları zihnin en güzel köşesine yerleştirmişti. Nehir'e ve onunla yaşadığı aşka hala büyük bir saygı duyuyordu. Kızı vardı. Ama bilirdi ki Nehir, onun tekrar âşık olmasını çok isterdi. O bencil bir kadın değildi. O, Arslan'a âşık ve her daim onun mutluluğunu isteyen bir kadındı.

Arslan, Ayşegül'e de âşık olmuştu. Onun gülüşüne ve çocuk gibi utanmasına. Onun kıskandığında delirmesine. Arslan, küçük kadınına da âşık olmuştu. Belki de, acımasız ve bencil bir adam olacakken, Ayşegül'ün aşkı çekip aldı onu tüm o yaşanacaklardan. İkinci kez aşkı bulduğu için, şanslıydı.

Arslan, odasının kapısını yavaşça kapattığında, uyuyan karısını uyandırmamak için sessiz adımlar attı yatağa doğru. Ayşegül'ün önüne geldiğinde, bir dizinin üstüne çöktü ve gece lambasını aydınlattığı loş ışıkta bir süre onu izledi.

Dayanamayıp eliyle karısının yanağını kavradı ve başparmağıyla hafifçe okşadı. Derince bir iç çekip, yerinden hafifçe doğruldu ve Ayşegül'ün saçlarının arasına kısa bir öpücük bıraktı. Üstünü değiştirmek için giyim odasına geçtiğinde, hafifçe gözlerini aralayan karısını görmemişti.

Ayşegül, kocasının ona denli âşık olduğundan bihaber, ayrılmak için kendini hazırlaması gerektiğini düşündü. Ayrılığa günler kaldığını düşünürken, aslında sadece saatler kaldığını bilmiyordu.

***

"Buğra, her şey hazır mı?"

"Hazır abi, sen merak etme." diye Arslan'a cevap veren Buğra, Ayşegül'ü gördüğü an son kelimede ses tonunu düşürdü. Ayşegül, gelmesiyle sessizliğe gömülen iki kardeşe kuşkuyla bakıp, elindeki telefonu Arslan'a uzattı.

"Telefonunu odada unutmuşsun. Siz niye sustunuz ben geldiğimde?"

Arslan, telefonu alıp ceketinin iç cebine attı ve Ayşegül'ün saçlarına bir öpücük bıraktı. "Bir şey yok hayatım, işle alakalı bir konuydu. Sen onu bunu boş ver, akşam için hazırlan çünkü seni bir yere götüreceğim." dedi Ayşegül'e bakarak.

"Nereye?"

"Sürpriz."

"Bugün senin doğum günün... Akşam evde hep birlikte kutlasak ya." diyen Ayşegül'e, gözlerini devirdi Arslan. "Çocuk muyum ben Ayşegül? Akşama hazır ol!" diye net bir şekilde söylendi. Ayşegül, onu bu tavrına omuz silkti.

"İyi, tamam."

Arslan ve Buğra'nın da gitmesiyle evde yalnız kalmıştı Ayşegül. Gün öğlenı aşıp, ikindi vaktini bulduğunda telefonunun zil sesiyle irkildi. Bahar'ın telefonda onu bir hastaneye çağırmasıyla, telaşlandı. Her ne kadar iyi olduğunu söylese bile, kardeşini görmeden rahat etmeyecekti.

"Daha çok var mı Ali abi?" diye sorduğunda, arabanın arka koltuğunda tedirginee oturuyordu. Bahar'ın hastanede ne işi vardı diye düşünmekten, başına ağrı girmişti.

"Biraz daha var yenge. Özel bir hastane sanırım, şehrin bu kadar dışında olduğuna göre."

Ali'nin düşüncesine herhangi bir cevabı yoktu. Sıkıntıyla başını cama çevirmişken, arabanın aniden yolun yan tarafına kaymasıyla panikledi. Yolun kenarı boşlukken, ıslak ufaklı birkaç kaya parçası onu ürkütmüştü. Ali'nin ağzından duyduğu bir küfürle, telaşla yan tarafına döndü. Yanlarında ve arkalarında bulunan iki araba, bile isteye üstlerine doğru sürüyordu. Araba gittikçe boşluğa kayarken, içini kaplayan korku ve telaş karnına sancı girmesine neden olmuştu.

"Ali abi, neler oluyor?" diye korkuyla haykırdığında, "Bilmiyorum, sen sakin ol yenge." diye cevap verdi Ali. Gittikçe artan sancıları, onun sakin kalmasını zorlaştırıyordu.

Ali, onu sıkıştıran iki arabaya direnmeye çalışırken, Ayşegül'ün tutan sancısı ve acı içindeki bağırışları ona hiç yardımcı olmuyordu. Hızla telefonu cebinden çıkarıp, Arslan'ı aradı güçlükle.

Arslan, toplantıda telefonun çalmasıyla bakışlarını telefon ekranına kaydırdı. Ali'nin aradığını görünce, önce açmayı düşünmedi ama daha sonra merakına yenilip açtı. Telefonu kulağına götürdüğü gibi, karısının çığlığı doldurdu kulaklarını. "Ali, ne oluyor? Niye bağırıyor Ayşegül?" diye hiddetle sorduğunda, hızla ayağı fırlamıştı.

"Abi, iki araba bizi sıkıştırıp duruyor. Yolun yan tarafı boşluk ve araba gittikçe boşluğa kayıyor ve ben daha fazla dayanamayacağım galiba. Yengenin korkudan sancıları tuttu... Abi, hiç şansımız yok!"

"Ali, dayan! Arabanın kontrolünü kaybetme sakın!"

Buğra, toplantı odasından herkesin çıkmasını sağlamışken, bakışlarını abisine çevirdi. "Bana Ayşegül'ü ver." dediğinde, Arslan'ın tek eliyle masaya dayanmasını korkuyla izledi.

"A.Arslan..." diye ismini söyleyen karısının, titreyen sesini duydu. "Ayşegül, korkma. Hiçbir şey olmayacak." dediğinde, Ayşegül'ün ağlamaklı sesi doldu kulaklarına.

"Arslan, ben çok korkuyorum. Arabalar bize çarpıp duruyor."

"Ayşegül'üm, korkma. Ben sana bir şey olmasına asla izin vermem." dediğinde, ani bir çığlık koptu Ayşegül'ün ağzından. "Arslan, bize çarpıp duruyorlar. Beni değil bebeğimizi kurtar Arslan. Onun ölmesine izin verme, ne olur!" diye yalvaran karısıyla, nefes alamaz hale gelmişti.

"Ayşegül, sana da bebeğimizi de bir şey olmasına izin vermem. Korkma!" dediği an, büyük bir çığlık vurdu kulaklarına. Ardından gelen çarpma sesleri ve bir an düşülen ölüm sessizliği.

Bir eli masadan destek alırken, diğer elindeki telefon avucunun içinden kaydı ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Gözünden akan bir damla yaşla ve tükenen sesiyle güçlükle fısıldadı.

"Ayşegül..."

26.
"BEBEĞİ KURTARIN"

Cam bölmenin önünde, gülümseyerek gözlerini açan babasına baktı. Yıllar sonra açmıştı gözlerini ve onları tekrar bırakmamıştı. Gülümseyen yüzü, kalbinde ağırlaşan yabancı bir acıyla solmaya başladı. Kalbine hükmeden acının sebebini bilmeden, elini cebindeki telefona attı ve hızla Ayşegül'ü aradı. Meşgul çalan telefonla kaşlarını çattı ve bir daha denedi. Ama sonuç yine değişmedi. Telefonu cebine yerleştirmeden, zil sesi yankılandı ve Buğra'nın aradığını gördü. İçindeki sıkıntıyla açtı telefonu ve bu konuşmanın yapılmasını hiç istemedi.

"Efendim Buğra?"

"Bahar, nerdesin?" diye soran Buğra'nın sesinde, soğukluk ve ciddiyet hâkimdi. "Neden? Ne oldu?" diye soruyla karşılık verdi Bahar, tedirgince.

"Bahar, Doğa Hastanesine gel."

"Neden? Buğra, Ayşegül iyi değil mi?" diye sorduğunda, kesilen nefesini başka hiç kimseye bağlayamadı. Kardeşinin canı yanarsa, hissederdi ve şu anda nefes alamayacak haldeydi.

"Soru sorma Bahar. Dediğim yere gel." dediğinde, Bahar'ın gözünden bir damla yaş düştü ve gözlerini kaldırıp babasına baktı. Can dediği biri gözlerini açarken, zaten nefes olanın nefesi mi kesiliyordu yani? Yavaşça kenarda duran koltuklardan birine kendini bıraktığında, Murat hemen önüne çökmüştü.

"Bahar, neyin var? Ne dedi Buğra? Ayşegül'e mi bir şey oldu? Cevap ver Bahar!"

"B.Bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

***

Arslan, ifadesizce bakıyordu arabanın enkazına. Kalbi yoğun bir yangına yuva olmuşken, evreni donduracak kadar soğuktu bakışları. Karısının yüzünü gördü uzaktan ve ağır bir sancı saplantı yüreğine. Yüzü kanın kırmızısına yoğun bir şekilde bulanmışken karısının, deli gibi sıktığı yumruğu yüzünden avucuna batan tırnakları, yarıp geçiyordu derisini ve aynı kan avuçlarından damlıyordu.

Yola çıkarılan karısının yanına ilerledi hızla. Kana bulanmış eliyle, karısının soğuk elini kavradı ve hissettiği soğukluk yüzünden kaşlarını derince çattı. Bu kadar soğuk olmamalıydı, karısı elleri sıcacık olmalıydı.

Bırakmamıştı karısı hala onu ve Arslan bırakmasına da asla izin vermeyecekti.

Buğra, yaralı bir şekilde çıkarılan Ali'nin yanına gidip baktığında, onunda ağır yaralı olduğunu fark etti. Hızla ambulanslara alındıklarında, Buğra Arslan'ın arabaya doğru çekiştirdi ve ambulansların arkasından hastaneye ilerledi.

Hastanede, ameliyathanenin önünde yine başlamıştı Arslan için lanetli dakikalar. Daha kaç kez yaşayacaktı bu anı. Ve kaç kez teslim edecekti can bildiklerini ölüme.

Ayşegül'ün bakışları geldi gözlerinin önüne. Çoğu zaman yeşile çalan ela gözlerinin bal rengi hareleri dalga dalga içindeki aşkı çığırıyordu, en sessiz harflerle. Onun aşka davet eden bakışlarını, elleriyle itmişti birçok sefer. Bir kez olsun, bakamamıştı onun gibi aşkla elalarına. Şimdi ise en büyük

pişmanlığını yaşıyordu kalbi. Ona "Seviyorum." diyememenin pişmanlığını.

Sağlıklı düşünebildiğinde, ilk aklına gelen soruydu bunu kimin yaptığı. Kim kast etmişti karısının ve doğmamış çocuğunun canına. Kenarda öylece bekleyen Buğra'nın yanına ilerledi hızla.

"Buğra, bana hemen bunu yapanı buluyorsun." dediğinde, "Merak etme. Bulacağım ve bunu yaptığına onu pişman edeceğim." diye cevap verdi Buğra. Abisinin halini anlıyordu ve onu olabildiğince bu meseleden uzak tutmak istiyordu.

Çok geçmeden hastaneye gelen Ecrin ve Burak, Buğra'dan durumu öğrendiler ve bir köşeye sinip beklemeye başladılar. Bahar ise ameliyathane koridoruna girdiği anda, Arslan'ın yanına koşturdu.

"Arslan abi, Ayşegül nerde?"

Arslan, cevap vermeden gözlerini Bahar'dan başka bir noktaya çevirdi. Çevirdiği noktada Murat'ı görünce kaşlarını çattı ve sinirin vücuduna yayılmasına ve kendine esir etmesine izin verdi. Hızla Bahar'ı aşıp Murat'a ilerledi ve Murat'ın yakalarından tutup, suratına kafa attı. Murat, yere yapıştığında, kanayan burnunu tuttu ve bakışlarını Arslan'a kaldırdı. Haklıydı ve bu yüzden asla karşılık vermeyecekti.

"Lan her şeyi senden beklerdim ama bunu beklemezdim. Sen ne şerefsiz bir adammışsın lan. Ne istedin karımla bebeğimden? Beni öldürseydin ya!"

Murat, acıdan gözü dönen Arslan'a karşılık vermeden öylece durdu. Bahar, ise hızla onlara doğru ilerledi ve Arslan'ı geriye itti.

"O, yapmadı." diye bağırıp, Murat'ın yanına çöktü. "İyi misin?" diye sorduğunda, Buğra sinirden deliye dönmüştü.

"Sen nerden biliyorsun yapmadığını? Ne kadar tanıyorsun da, bu şekilde düşünebiliyorsun?"

Buğra, Bahar'ın Murat'a dokunmasına katlanamazken, hızla gelip kolundan tuttu ve ayağı kaldırdı. "Dokunmayı kes şu herife!" diye bağırdığında, "Bırak kolumu, o benim abım!" diye cevap aldı Bahar'dan.

Buğra ve oradakiler şok olmuş gibi Bahar'a bakarken, Arslan onay istercesine bakışlarını Murat'a çevirdi. Murat, kendisine yöneltilen bakışlara kafasını salladı ve yavaşça ayağı kalktı.

"Ben Ayşegül'e asla zarar vermem. O, benim kardeşim ve Bahar'da benim kardeşim."

"Ama bu nasıl olur?" diye şaşkınca sordu Buğra. Bahar, ona cevap vermeyerek kolunu çekti aldı onun elinden. "Ne oldu kardeşime?" diye soran Murat'a döndürdü bakışlarını Bahar ve hızla çantasından çıkardığı selpakı ona uzattı.

Arslan, isteksizce anlattı tüm olanları Murat'a. Tüm anlattıklarına, kısa ve net bir cevap gelmişti.

"Kimin yaptığını biliyorum."

"Kim yaptı?" diye sinirle soran Buğra'ya döndü Murat. "Cemal Bey, yaptı." dediğinde Murat, "Nehir'in babası." diye söylendi ağzının içinde Arslan. Murat, ona başını olumlu anlamda salladı ve tüm bildiklerini anlatmaya başladı.

"Biliyorsun, Nehir düğünden kaçtıktan sonra affetmedi onu. Ama öldüğünü duyduğu zaman seni suçladı. Kızını yalnız bıraktığını ve onu korumadığını düşündü. Daha sonra torunu için durdu. Senin evlendiğini duyduğu dakika çıldırdı adam. Senin aracına saldıranlarda onlardı zaten. Hedefin sen olduğunu biliyordum ve inan ki vazgeçirmek için elimden geleni yaptım ama bir türlü ikna olmadı. Ölmeni istiyordu

Arslan... Ama bu kadar ileri gideceğini tahmin edemedim. Bilsem izin verir miydim?"

"Nerde o adam? Hemen yerini söyle!" diye çıkışan Arslan'ı, Buğra durdurdu. "Abi, sen burada kal. Ben nerdeyse gidip bulurum ve polise teslim ederim. Sen merak etme."

"Buğra, haklı. Sen burada kal. Ben ve Buğra gidip bu meseleyi çözeriz ve o herifi ait olduğu yere, parmaklıklar arkasına yollarız." diye destek verdi Murat.

Arslan, her ne kadar itiraz etse de, Buğra ve Murat geri adım atmadı. Çaresizce yerinde bekleyen Arslan, bakışlarını yine ameliyathane kapısına çevirdi. Kısa bir süre sonra kapısı açılan ameliyathaneden iki doktor çıktı.

"Ben beyin cerrahı Hanzale, hastanın yakını kim?" diye sorduğunda Hanzale, Arslan hemen karşısına geçti. "Ben eşiyim." dediğinde, Jale Hanım onu onayladı.

"Bakın Arslan Bey, Ayşegül Hanım kaza sırasında başına büyük bir darbe almış ve biz bu yüzden beyin kanaması olmasından korkuyoruz. Hemen müdahale etmemiz gerekiyor ancak eşiniz hamile olduğu için bebeğin bu durumu kaldırabileceğini sanmıyoruz. Bebeği hemen alsak, Ayşegül Hanımın beklemeye vakti olmayabilir."

"İkisine müdahale edemez misiniz?"

"Arslan Bey, eşiniz hem bir beyin operasyonunu hem de doğum için sezaryen operasyonu kaldıramaz. Bunun için kararı siz vereceksiniz. Öncelik kimin hayatı olmalı?"

Arslan, o dakika yandı ve o dakika dondu. İki ucunun ölüm olduğu bir salıncağın üzerindeydi ve durması imkânsızdı. İki tarafta ölüm, iki tarafta yıkımdı. Büyük bir sarsıntıyla, üzerine çöken kalın duvarların altında kalmıştı. Ona 'nefes almaktan geç' demiştiler.

Üç hayat... Üç hayatı onun dilinin insafına bırakmıştılar. "*Kimi seçersen seç ama ölenle sende öl.*" demiştiler. Ayşegül geldi aklına. Gülüşü, konuşması ve çocuksu halleri... Sonra kızı geldi aklına. Minicik elleri, ona muhtaç bakışları ve onu yaşatacağına dair sözleri... Çok sonra doğmamış bebeği geldi aklına. Daha kız mı yoksa erkek mi olduğunu bilmediği bebeği. Daha gözlerini dünyaya açmadan ölümüne karar verilmesi istenilen bebeği...

Babaydı o. Bir babanın en büyük sıvadır evladı. En büyük mutluluğu ve en büyük huzuru... Peki, bir kez daha verebilecek miydi sevdiği kadını elleriyle toprağa? Verdikten sonra nefes alabilecek miydi? Herkesin meraklı bakışları yüzünde dolaşırken, gözlerini saniyelik bir şekilde yumdu ve en soğuk sesiyle mırıldandı.

"Bebeği kurtarın."

27.
"AYŞEGÜL'ÜM. BENİM KÜÇÜK BEBEĞİM"

"Bebeği kurtarın."

Arslan'ın cevabına doktor da dâhil, herkes şaşırmıştı. Arslan, aldığı bu kararı bir baba olarak almıştı ve evlatlarının hayatını düşünmüştü. Hangi baba iki evladını birlikte ölüme yollayabilirdi ki?

Ayşegül'ün son sözleri *"Beni değil bebeğimizi kurtarın."* Buna rağmen nasıl başka bir seçenek düşünürdü. Ayşegül gözlerini açıp bebeğinin yaşamadığını öğrenince ona kinlenmez miydi? Bu seçimle, ikisinin de kurtulma şansı olacaktı. Zaten eğer Ayşegül'ü kaybederse, nefes alan bir ölüden başka bir şey olmayacaktı Arslan.

Hanzale, aldığı cevapla hızla ameliyathaneye döndü ve Jale Hanım da onun peşinden girdi. Arslan, doktorların arkasından şaşkınca bakarken, Bahar'ın tiz çıkan acılı sesi doluştu tüm koridora.

"Sen nasıl bebeği seçersin? Çağır hemen doktoru ve Ayşegül'ü kurtarmalarını söyle! Çağırsana!"

Bahar'ın tüm bağırışlarını Arslan kulak arkası ediyordu. Duymuyor gibi yapıyordu ve gözlerini bir mülim ameliyathane kapısından ayırmıyordu. Bahar, onu bu haline daha çok delirdi ve yumruklarını ona doğru savurmaya başladı. Arslan, göğsüne yediği darbelere umursamazken, Bahar onun canını yakmak istiyordu.

"Çağır diyorum sana doktoru! Nasıl ölüme yollarsın benim can parçamı?"

Burak, Bahar'ı kollarının arasına alıp, uzaklaştırdı Arslan'dan. Ne kadar durdurmaya çalışsa da, başarılı olamıyordu. Bahar, Ayşegül'ün ölüme yollanışını hazmedemiyordu.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sinirle sordu Ecrin, Arslan'a.

Arslan, hiç kimseyi duymaz bir halde öylece dikiliyordu. Gözleri ameliyathane kapısındayken, oradan ikisinin de sağ çıkması için kendi canını vermeye hazırdı.

Bahar, acı içinde yere çökerken, ağzından güçsüz mırıldanmalar dökülüyordu. Ayşegül'ün ölme düşüncesi onu deliriyordu.

"Sen ve ben aynı anda gelmedik mi dünyaya? Şimdi aynı anda gitmemizin ne sakıncası var ki?"

Ayşegül'ün kendi hastalığı sırasında söylediği sözleri bastırdı zihni. Öldüğü zaman, Ayşegül'ün neden kendi hayatından vazgeçeceğini şimdi daha iyi anlıyordu. İnsanın kardeş ölümün soğuk nefesini çekerken içine, sana tüm sıcaklar cehennem geliyordu.

Ayşegül, onu terk ederse, yaşayamazdı. O, giderse nefes alamazdı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim Ayşegül. Engel olamadım, bu Allah'ın belasının seni ölüme yollayışına karşı duramadım."

Tüm mırıltılarını bir kendi duyuyordu. Bakışlarını Arslan'a kaldırdı ve sesi titreye titreye bağırdı. "Eğer ona bir şey olursa seni mahvederim! Anladın mı? Seni mahvederim!"

•••

Murat ve Buğra, Cemal Bey'i tutuklatıp hastaneye döndüler. Saatlerce akılları Ayşegül'de kalmışken, alacakları güzel bir haberin umuduna sığındılar. Murat, girdiği koridorda Bahar'ın perişan halini görünce, kaşlarını çattı ve ona doğru hızla ilerledi.

"Bahar, ne oldu? Ayşegül'e bir şey mi oldu yoksa?" diye telaşla sorduğunda, Buğra gözlerini duvara yaslanmış abisine çevirdi. "Ölüme yolladı onu. Ayşegül'ün ölmesini istedi." diye mırıldana Bahar'ın sesiyle, kaşlarını çattı Buğra. Onlar burada değilken, ne olmuştu? Gözlerini Ecrin ve Burak'a çevirdiğinde, bir cevap alamayacak kadar perişandılar.

"Kim ölmesini istedi?" diye sordu Murat, sinirlerine hâkim olamaz bir sesle. Bahar, bakışlarını Arslan'a çevirdi. "O... O, ölmesini istedi. Bebeği kurtarın dedi."

Murat, sinirle Arslan'a döndü ve hızla ilerleyip yakasını kavradı. "Sen nasıl benim kardeşimi ölüme yollarsın? Nasıl bebeği kurtarın dersin lan?" Bağırışı tüm hastanede yankılanırken, Buğra araya girip onu itti.

"Hareketlerine dikkat et Murat! Bir daha söylemem."

"Ayşegül, o masadan kalkmazsa senin abini öldürürüm. Yaparım bunu Arslan, seni öldürürüm!"

Arslan, cevap vermeden baktı Murat'a ve tekrar ameliyathane kapısına çevirdi bakışlarını. Şu anda zaten yarı ölüyken, ölümle tehdit edilmek oldukça komikti onun için.

Ayşegül'den önce ölmeye başlamıştı ve ilk ölen kalbi olmuştu. Bir umut atmak için sebep arasa da, o sebep Ayşegül uyanmadan onu bulmayacaktı. Kalbini bu kez gerçekten toprağa emanet eder ve aşk denen o duyguyu hafızasından silerdi.

"Ne yaptınız?" diye sordu Buğra'ya, güçlükle. "Tutuklandı. Neredeyse elimde kalacaktı o yaşıyla, pislik herif." dedi, en acımasız ses tonuyla.

Arslan, başını hafifçe sallarken, ameliyathane kapısı açıldı. Jale Hanım'ın gözleri Arslan'ı bulduğunda, direk onu muhatap aldı.

"Arslan Bey, bir kızınız oldu. Erken doğum ve kaza nedeniyle onu kuvöze aldık. Durumu iyi görünüyor ama biz her ihtimale karşı onu birkaç gün kuvözde tutacağız. Bir çocuk doktoru şimdi kızınızla ilgileniyor."

"Ayşegül? O nasıl?"

"Onun operasyonu devam ediyor ve Hanzale Hanım gerçekten iyi bir cerrahtır. Ona güvenin ve bolca dua edin. Kızınızı doktor muayene ettikten sonra, camın arkasından görebilirsin."

Arslan, başını olumlu anlamda sallayıp kenara geçti. Buğra, abisinin yanına gidip ona destek vermeye çalıştı. Oradakilerin aksine, abisini bir anlayan kendisiydi. Bilirdi verdiği kararlarda ilk yıkımı yaşayan odur ve bilirdi başka seçeneği olsa kesinlikle seçeceğini.

Kısa bir süre sonra Arslan, cam bölmenin arkasından kızına bakıyordu. Küçük bedenine kablolar bağlanmış, sık nefes alıyordu. Annesi gibi güzel ve ufak tefekti. Sonra aklına Ayşegül'ün hayatını kaybetme ihtimali geldi. Bir kez daha kızına annesinin ismini vermek istemiyordu. Bu küçük savunmasız bebeğe, Ayşegül demek istemiyordu. Bir kez daha, kızının gözlerinden annesini görmeye çalışmak istemiyordu.

Ayşegül, yaşamalıydı. Çünkü Ayşegül, onu nefesiydi ve nefessiz kalmak istemiyordu. İsmini bir tek ona yakıştırıyordu. Bebeğine Ayşegül ismi yakışmamıştı. Bu yüzden Ayşegül, yaşamalıydı.

Saatler sonrasında, bir kez daha açıldı ameliyathane kapısı ve Hanzale'nin maskesini çıkarışı beklendi sabırla. Hanzale, etrafındaki kalabalıktan bir tek Arslan'la göz iletişimi kurdu.

"Ameliyat başarılı geçti. Korktuğumuz durumlar gerçekleşmedi. Ayşegül'ün oldukça güçlü bir bünyesi var ve bu da bizim işimizi oldukça kolaylaştırdı. Ayşegül'ü bir gün yoğun bakımda tutacağız ama rahatlayabilirsiniz, o hala sizinle. Geçmiş olsun."

Hanzale, hepsinin yüzündeki rahatlamayla ayrıldı yanlarından. Bahar ise Murat'a sarıldı ve bu kez mutlulukla çıktı sesi. "Kurtuldu abi, kurtuldu." Murat, en az Bahar kadar mutluydu. Kardeşi gözlerini açar açmaz, ona her şeyi anlatacak ve doya doya sarılacaktı Ve gözlerini açtığı gibi kızlarını soran babasına, onların geleceğini rahatlıkla söyleyecekti.

Herkes mutlulukla birbirine sarılırken, Arslan duvara yaslanıp gözlerini yumdu. "*Küçük kadınım, gitmedin.*" İçindeki her bir fısıltı, yüreğine soğuk damlalar serpti. Ayşegül, uyandığı gibi söyleyecekti ona olan aşkını. Beklemek ve doğru zaman diye saçma kavramların eline bırakmayacaktı sevgisini. Kaderin avuçların bıraktığı bu ikinci şansa, büyük bir istekle sarılacaktı.

***

"Sadece 5 dakika Hanzale Hanım, lütfen."

Hanzale, karşısında oturan ve bir saattir olmaz demesine rağmen başını şişirmeye devam eden adama yorgunca baktı. Aniden kapısı açılınca içeri giren nişanlısı Araf'ı görünce şaşırdı Hanzale. "Araf, hasta yakınımla görüşüyorum şu anda dışarıda bekler misin?" dediğinde, Araf gözlerini Arslan'a değdirdi hafifçe.

"Tamam, bal gözlüm... Dışarıda bekliyorum." dediğinde, "Araf Bey, bal gözlünüze beni karımla görüştürmesini söyler misiniz?" diye sordu. Bu soru cümlesinden çok rica cümlesiydi aslında.

Araf, tek kaşını kaldırıp Arslan'a baktı önce, sonra Hanzale'ye döndü. "Bal gözlüm, izin versene adama görsün karısını." diye yüklendi. Hanzale, karşısındaki iki inatçı adama bakıp sıkıntıyla nefes verdi.

"Ayşegül şu anda yoğun bakımda ve yanına girilmesi yasak, lütfen anlayın."

Arslan, yardım ister gibi Araf'a bakınca, Araf *"Bir âşık adamın halini ancak başka bir âşık adam anlar."* mantığıyla odaya girdi ve Hanzale'nin yanına geçti.

"Bal gözlüm, asıl şimdi görmesi gerekiyor karısını. Elini tutup yanında olduğunu hissettirmesi lazım... Hadi izin ver görsün."

"Araf olmaz! Bana duygusal baskı kurmayın, lütfen! Arslan Bey, gerçekten olmaz."

"Hanzale Hanım, sadece 5 dakika."

"Hanzale, sadece 5 dakika diyor Arslan kardeşim. Ne olacak 5 dakikadan?"

"Aynen kardeşim ya. 5 dakikadan ne olacak Hanzale Hanım?"

Hanzale, *"Bunlar hangi ara kardeş oldular."* diye düşünmeyi bir kenara bırakıp Arslan'a döndü. "Tamam, ama sadece 5 dakika. Bir saniye bile fazlası olmaz."

Arslan, gülümseyip kalktı oturduğu koltuktan. Hanzale'de yerinden kalkıp kapıya yöneldi ve sonra Araf'a döndü. "Sen beni burada bekle, döndüğümde şu baskının hesabını

sana soracağım. Sizde benimle gelin Arslan Bey, sizi karınıza götüreyim." dedi ve kapıyı açıp çıktı.

Arslan, minnetle Araf'a bakarak, "Sağol Araf kardeşim, sen olmasan hayatta ikna edemezdim." dedi. Araf, gülümsedi. "Ne demek kardeşim, hiç önemi yok. Git tut elini karının ve yanında olduğunu göster. Bu arada biraz hızlı ol yoksa benim bal gözlüm her an vazgeçebilir." dedi. Arslan, başını olumlu anlamda sallayıp odadan çıkarken, Araf arkasından seslendi.

"Ha bu arada, Ayşegül Hanım iyileşirse bekleriz düğünümüze."

Arslan, son bir kez minnetle gülümseyip düştü Hanzale'nin peşine. Hanzale, onun hazırlanmasını sağlayıp, yoğun bakım odasına aldı. Ayşegül'ün yanına getirdi ve ona döndü. "5 dakikan var." diyip, uyarıcı bakışlarını yolladı ve odadan çıktı.

Arslan, yatağa dönüp küçük kadınına baktı. Öyle solgundu ki yüzü, kalbi ağırlaştı. Yavaşça yaklaşıp, soğuk ve küçük elini tuttu. Eğilip alnına öpücük kondururken, hala nefes alıyor oluşuna şükürler etti.

"Ayşegül'üm. Benim küçük kadınım. Kaldın ya benimle, artık hiçbir şey ayıramaz seni benden. Bir kızıma daha annesinin ismini vermeme izin vermediğin için çok teşekkür ederim. Kızımızla senin gözlerini açmanı bekliyoruz, Ayşegül. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum benim küçük kadınım."

Arslan, içindekileri mırıldandıktan sonra, Ayşegül'ün alnına bir öpücük daha bırakıp doğruldu. Yarın Ayşegül gözlerini açtığında, her şey çok daha güzel olacaktı. Hanzale'nin verdiği 5 dakika bitince çıkmak zorunda kaldı. Hastane koridoruna çıktığında, Bahar sinirle ona doğru geldi.

"Sen hangi hakla onun yanına girdin. Ne dedin ona, seni ölüme gönderdim mi? Ayşegül uyandığında onunla kaldığın yerden devam edeceğini mi sanıyorsun? Asla izin vermeyeceğim buna. Asla. Uyandığı gibi anlatacağım onu nasıl ölümün kollarına attığını."

Buğra, Bahar'ı tutup kendine çevirdi. "Bahar yeter artık. O da istemezdi böyle bir şey olsun. Sakin ol ve artık rahatla, Ayşegül gitmedi ve evet, o uyandığında her şeye kaldığımız yerden devam edeceğiz. Sende ona hiçbir şey anlatmayacaksın."

Buğra, diğerlerine de döndü ve kararlılıkla söylendi. "Hiçbiriniz bir şey anlatmayacaksınız." Diğerleri cevap vermeden önüne döndüğünde, Bahar hızla kollarını tutan Buğra'dan uzaklaştı. Gergin olan ortam daha da gerginleşmişti.

Ecrin, karşısında yorgunca oturan Murat'a baktı. İçi acıyordu sevdiğine. Kaç saattir helak olmuştu oraya buraya koşturmaktan. Sarılıp, ona destek olmak istiyordu. *"Ben yanındayım."* demek istiyordu.

Murat, Ecrin'i duymuş gibi onun siyah gözlerine döndü. Kokusuna muhtaçtı sevdiği kızın. Onca şey yaşadıktan sonra, onun kokusunu solumaya ihtiyacı vardı. Önce babasının birden açılan gözleri ve sonra yeni bulduğu kardeşi Ayşegül'ü kaybetme korkusu... Tüm bunlar dengesini alt üst etmişti.

Yerinden kalktı yavaşça ve yangın merdivenlerinin bulunduğu tarafa ilerledi. Ecrin, gözleriyle Murat'ı takip etti ve yanında oturan Burak'a kendisini idare etmesini fısıldadı. Burak, meseleyi anlayınca başını salladı ve abisine döndü. Ecrin, yerinden kalkıp Murat'ın yanına gitti. Acil merdivenlerinin bulunduğu bölüme girince, duvara yaslanmış olan Murat'a hızla sarıldı.

"Ecrin, sana çok ihtiyacım var." diye mırıldandı Murat. Kokusunu doya doya çekerken içine, "Biliyorum, ben hep senin yanındayım." dediğini duydu Ecrin'in.

•••

Ayak parmaklarının durgun suya değmesiyle, oluşan küçük dalgaları izliyordu. Yüzünde oluşan gülümsemeyle, gözlerini üzerindeki elbiseye çevirdi. Üstündeki beyaz elbiseyi hemen tanımıştı. Nikâhında giydiği elbiseydi. Eli karnını bulurken, yaşadığı boşluk yüzünün asılmasına neden oldu.

"Korkma. Bebeğin güvende."

Hemen yanından gelen sese çevirdi bakışlarını. Oldukça güzel ve masum yüzlü bir kadın ona bakıyordu. Birazda kendine benzetmişti. Yanına gülümseyerek oturan kadına, hala şaşkınca bakıyordu.

"Bebeğin babasının yanında ve güvende." diyen kadına şaşkınca baktı Ayşegül. "Sen nerden biliyorsun? Hem, kimsin sen?" diye sordu, şüpheli bakışlarının arasında.

Kadın gülümsedi genişçe. "Feride." cevabı döküldü ağzından. Ayşegül, duyduğu ismi sanki tanıyormuş gibi gülümsedi. Oldukça yakın geliyordu bu kadın ona.

Feride, elini kaldırıp okşadı yanağını Ayşegül'ün. "Çok masumsun... Hep böyle kal olur mu Ayşegül?" dediğinde, Ayşegül anlamayarak başını salladı. Elini kaldırıp, Feride'nin elinin üstüne koydu. Sıcacıktı eli ve hiç çekmesin istedi. İçine ılık ılık akan bir hissin merkezindeyken, kadının merhamet kokan sesini duydu.

"Ayşegül'üm. Benim küçük bebeğim. Kimsenin seni kırmasına ve asla üzmesine izin verme. Ben hep senin yanındayım canımın içi."

Ayşegül, gözlerinin neden dolduğuna anlam veremedi. Hele ki, karşısında ki kadının da gözlerinin dolduğunu fark edince kalbi sızladı. İçinde bir yerler bu kadının ağlamasını istemiyordu."

"Ağlama. Kimsenin beni üzmesine izin vermem. Söz veriyorum."

"Biliyorum. İzin vermezsin."

Genç kadın yavaşça yerinden kalkarken Ayşegül elini tuttu.

"Gitme, ne olur."

Feride, uzanıp bir öpücük kondurdu Ayşegül'ün başına. "Gitmem lazım bebeğim. Seninde kendi bebeğine gitmen gerekiyor artık." dedi ve doğruldu. Yavaşça ayrılırken Ayşegül'ün yanından, arkasından hüzünle baktı Ayşegül. Ve akmak için hazırda bekleyen birkaç damla, hızla aktı gözlerinden.

Gözlerini yavaşça açarken, yüzüne değen ışık ve yorgunluktan dolayı bulanık görüyordu. Yaşadıklarının bir rüyadan ibaret olması, onu üzmüştü. O kadın her kimse, gerçekten tanımak isterdi.

Gözleri net bir şekilde açılırken, bakışlarını önüne doğru indirdi ve siyahın en koyu tonu gözlerle karşılaştı. Eli istemsizce karnını bulduğunda, fark ettiği boşlukla sarsıldı. Korku içini sararken, rüyasında gördüğü kadının söylediği düştü zihnine. *"Bebeğin babasının yanında..."*

Emaneti olması gereken yerdeydi. Anlaşma da sona gelinmiş ve her şey eskiye dönmüştü. Şimdi anlaşmanın son ve acımasız kısmı kalmıştı geriye.

Gitmek...

28.
"BENSİZLİĞE..."

"Bakın benim eşimi görmem gerekiyor."

Hanzale, artık bıkkınlık seviyesine gelmişti. Ne günah işlemişti de Arslan gibi inatçı bir adamla karşılaşmıştı acaba. "Arslan Bey, bakın ben anlatamıyorum galiba. Ayşegül, kimseyle görüşmek istemiyor."

Bahar, yan taraftan atıldı. "Beni de mi görmek istemiyor?" diye sorunca, Hanzale aynı bıkkınlıkla Bahar'a döndü. "Bakın şuanda kimseyle görüşmek istemediğini söyledi. Bu durumda hiçbirinizi odaya alamam. Lütfen, bırakında biraz kafasını toplasın."

Hanzale, diğerlerini arkasında bırakıp odaya girdi. Yatakta yarım oturur vaziyette uzanan Ayşegül'ün yanına yaklaştı. "Neden görüşmek istemiyorsun Ayşegül? Dün, gözlerini açtığından beri hepsi kahroldu ve bence seni görmeye hakları var."

Ayşegül, Hanzale'ye baktı hüzünle. "Hazır değilim. Ben buradan çıktığımda hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve ben buna henüz hazır değilim." Hanzale, yatağa oturup Ayşegül'ün elini tuttu.

"Kaderinden asla kaçamazsın Ayşegül. Denersin ama kaçamazsın. İki gün boyunca senin uyanmanı beklediler ve dün uyandığından beridir de seninle görüşmek için sabırla bekliyorlar. Bir an evvel onlarla yüzleş ve kendini de onları da bu durumdan kurtar."

"Galiba haklısın. O zaman sadece Bahar'ı görmek istiyorum."

Hanzale, gülümseyerek kalktı. "Hemen çağırıyorum." diyerek odadan çıktı ve tekrar etrafına doluşan küçük kalabalığa bakıp gözlerini Bahar'da durdurdu.

"Ayşegül, sadece seni görmek istiyor. Onu çok yorma olur mu?"

Bahar, gülümseyerek başını salladı. Hanzale, memnun bir şekilde gülümseyip oradan uzaklaşınca, Bahar kapı koluna elini attı. Kapıyı açamadan, Buğra kolundan tutup onu kendine çevirdi.

"Sakın Bahar. Sakın."

Bahar, sinirle Buğra'ya bakıp sonra da bakışlarını Arslan'a çevirdi. "Bir şey söylemeyeceğim ama sırf Ayşegül kendisini ölüme yollayan bir kocası olduğunu bilmesin diye. Sırf üzülmesin diye. Şimdi bırak kolumu." dediğinde, Buğra'ya baktı.

Buğra'dan kolunu kurtarıp odaya girdi ve odanın içine yavaşça ilerledi. Görüş alanına Ayşegül girince gülümsedi ve hızla aralarındaki mesafeyi kapatıp ona sarıldı. "Ayşegül... Ben çok korktum." dediğinde, "Bende çok korktum... Ama geçti hepsi." dedi Ayşegül, boğuk sesiyle. Gözleri dolmuş ve kardeşini özlemişti. Bahar, kardeşine doya doya sarıldıktan sonra ondan uzaklaşıp yanına oturdu. Ayşegül'ün başındaki sargıya baktıkça hüzün sarıyordu yüreğini.

"Düşürme yüzünü, iyiyim ben."

"Ayşegül, sana bir şey olsaydı ben..."

"Olmadı bir şey. Bahar, seninle konuşmam gerekiyor'."

"Sonra konuşuruz, yorma kendini." dediğinde, Ayşegül

derin bir nefes aldı. "Sonrası yok ki..." dedi, net bir şekilde.

Bahar, kaşlarını çatıp baktı Ayşegül'e. Bilmediği bir şeyler vardı ve onları öğrenmenin zamanı gelmişti. "Ne demek sonrası yok?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Arslan'dan boşanacağım."

"Ne?"

"Duydun işte. Bu evlilik bir anlaşmaydı. Bunu en başından biliyordun, bilmesen de şüpheleniyordun. Biz anlaşma evliliği yaptık Arslan'la ve şimdi boşanacağız."

Bahar, kaşlarını daha çok çattı. "Nasıl bir anlaşma bu?" diye sordu şüpheyle. Ayşegül, dolan gözlerindeki yaşları gerisin geri yollayıp derin bir nefes aldı. Bunu duyduktan sonra Bahar'ın ona vereceği tepkiden acayip korkuyordu.

"Ben... Ben senin hayatın karşılığında..."

Ayşegül'ün duraksamasıyla iyice daralan Bahar, sert sesiyle sordu. "Benim karşılığında ne verdin o adama?" Ayşegül, gözlerini Bahar'dan kaçırdı.

"Bebeği."

Bahar, bir anda tüm bedeninin üşüdüğünü hissetti. Ellen üşüdü bir anda. Ne yapmıştı Ayşegül öyle? Bunu bilerek o kadar zaman nasıl o evde hiçbir şey olmamış gibi yaşamıştı?

"Sen... Böyle bir şey nasıl yaptın Ayşegül? Sen bebeğini o adama bırakıp gidecek misin yani?" diye sordu hiddetle. Ayşegül uzanıp Bahar'ın elini tuttu.

"Benim başka çarem yok ki. Ben bunu bilerek evlendim onunla. Bebek doğduktan sonra çekip gideceksin dedi, bende kabul ettim. O zamanlar çok fazla seçeneğim yoktu Bahar, biliyorsun."

"Hayır, olmaz! Tamam, o adamdan boşanacaksın hatta bir daha yüzüne bile bakmayacaksın o iğrenç herifin ama bebeğinden de vazgeçmeyeceksin. Onu da alacaksın."

"Nasıl alacağım, bana söyler misin? Nasıl bakacağım ona? Bizim gibi mi büyüsün? Almayacağım ve almaya da hakkımda yok. Sen şimdi gidip bizim eski mahalledeki bodrum katı boş mu diye bakıyorsun ve biz buradan direk önceki hayatımıza geri dönüyoruz."

Bahar, Murat meselesini artık anlatması gerektiğini düşündü. "Bütün bunlara gerek yok. Yani bizim o eve dönmemize gerek yok." dediğinde, Ayşegül kaşlarını çatmıştı. "Ne demek istiyorsun? Nereye gideceğiz başka?" diye sordu.

"Bir dakika bekle, her şeyi anlayacaksın."

Bahar, yerinden kalkıp odadan çıktı ve Murat'ı çağırdı. "Artık ona her şeyi anlatmalıyız. Zamanı geldi." dedi kararlılıkla.

Tüm bu karmaşanın arasında, Arslan sabırla Ayşegül'ü göreceği anı bekliyordu. Sabrı son haddine dayanmışken, yanlış bir şey yapmamak için kendini tutuyordu.

Murat, Bahar'la odaya girdiğinde Ayşegül ikisine de manasızca baktı. Murat'ın orada ne işi olduğunu düşünse de bir sebep bulamıyordu. "Murat Bey'in burada ne işi var Bahar?" diye sordu şaşkınca.

Bahar, Ayşegül'ün yanına oturup, elini tuttu ve her şeyi en başından anlattı. Ayşegül, öğrendikleriyle şoka uğrarken, arada gözlerinin Murat'a kaymasına engel olamıyordu. İçi bambaşka duygulara sürüklenirken, Bahar'ın annesinin ismini söylemesiyle öylece kalakaldı.

Feride...

Rüyasında gördüğü kadın onun annesi miydi yani? An-

nesinin yaşadığı acılar ve yıllar sonra uyanmış babasını e renmesi, hepsi çok ağır değil miydi?

Nefes alamayacak gibi hissettiğinde, Murat'ın eller buldu yüzünde. "Ayşegül sakin ol. Ben buradayım, yanın yım." diyen Murat'a kaldırdı bakışlarını. Yüzünü onun el rinden kurtardı ve kaşları çatık bir şekilde baktı Murat'a.

"Çek ellerini üstümden."

Ayşegül'den gelen bu ani tepkiye ikisi de şaşırmı Karşısında şaşıran iki kardeşine de bakan Ayşegül, sesinin keli çıkmasına engel olamamıştı. "Ne bekliyordunuz bende Gidip babacım diye o adamın boynuna atlamamı mı? Ya sana abicim diyip sarılmamı mı? Hiçbiriniz yoksunuz ben hayatımda. Bahar var bir tek. Hepiniz çıkın gidin hayatı dan." dediğinde, Murat hayal kırıklığı yaşamıştı. Onun hen kabullenemeyeceğini biliyordu, ama bu kadar sert bir tepki beklemiyordu.

"Ayşegül, bak biliyorum çok büyük bir şey atlattın a beni bir dinle..."

"Murat Bey, çıkıp gidin odamdan. Sizden dinleyece tek bir kelime dahi yok."

Bahar, hızla kalkıp Murat'ı dışarı çıkardı. Geri dön günde derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışan Ayşegül'e t tı. "Ayşegül, yapma böyle. Hem bak abimiz bizim o. Bo ma davasında bebeğini de rahatça almanı sağlar. Ayrılma bebeğinden." diyerek, sakinleştirmeye çalıştı ama pek baş olmadı. Ayşegül, ağrıyan başıyla bağırdı.

"Bahar, yeter! Gitmek istiyorsan git onlarla ve yeni yatında mutlu mesut yaşa. Ama ben hiçbir yere gelmiyo Bunların hepsi bana çok fazla. Kaldıramıyorum anlam musun?"

Ayşegül, daha fazla durduramadığı gözyaşlarını akıtırken Bahar gelip ona hızla sarıldı. "Özür dilerim. Ben sadece gerçekleri bilmeni istedim." dediğinde, Ayşegül gözlerini sildi yavaşça.

"Bak Bahar. Bebek Arslan'ın. Ben her ne kadar üzülsem de bu gerçek değişmeyecek. Ve sen eğer benimle dönmek istemezsen anlarım ama benim o bodrum katından başka gidecek yerim yok."

"Tabi ki seninle geleceğim."

"O zaman her şeyi geride bırakman gerekecek. Bir ailemiz yoktu bizim ve bir ailemiz asla olmayacak. Unut onları. Ve bir de..."

"Bir de?"

"Bir de geride bırakman gereken diğer kişide Buğra."

Bahar'ın anında dolan gözleri Ayşegül'ün ağlamaktan kızarmış gözlerine sabitlendi. "Ama..." diye başlayan cümlesini Ayşegül kesti.

"Eğer ben bebeğimden ve sevdiğim adamdan vazgeçebiliyorsam sen de yapabilirsin değil mi? Ben en baştan başlayacağız diyorum Bahar. Bundan bir yıl önce nasılsak, öyle olacağız diyorum."

Bahar, gözlerini kapatıp düşündü kısa bir süre. Kardeşi haklıydı. Eğer o vazgeçebiliyorsa kendide vazgeçebilirdi. Gözlerini açıp olumlu anlamda başını salladı.

"Tamam, hepsini unutacağım. Söz veriyorum."

Ayşegül, kardeşinin üzüldüğünü görebiliyordu ama başka bir çaresi yoktu. Her şeye yeniden başlamak zorundaydılar ve bunun için herkesi geride bırakmalıydılar. Bütün bu yaşadıklarının artık bitmesini istiyordu.

"O zaman gidip şu eve bak. Yarın çıkabilirmişiz, boşsa oraya gidelim. Değilse de o çevrede başka bir ev bak ve tüm bu olanları daha sonra sakince konuşalım olur mu? Çok yoruldum."

Bahar, başını sallayıp yataktan kalktı ve Ayşegül'ün uzanmasını sağlayıp üstüne örtüyü örttü. Gürültüyle açılan kapıdan giren Arslan'a, Bahar öfkeyle baktı. "Dışarı çık! Uyuyacak." dediğinde, ona asla tahammül edemediğini fark etti.

Arslan, onu dinlemeden Ayşegül'ün yanına geldiğinde, Ayşegül Bahar'a çıkmasını işaret etti. Bahar, istemeyerekte olsa çıkmak zorunda kaldı. Arslan, Ayşegül'ün yanına oturdu ve uzanıp alnına bir öpücük kondurdu. Yüzünü yüzünden uzaklaştırmadan mırıldanarak sitem etti.

"Niye beni görmek istemedin? Ben dışarıda ölüyordum Ayşegül."

Ayşegül, yorgunca baktı Arslan'ın gözlerine. Elini kaldırıp Arslan'ın yanağını okşadı. Gülümsedi.

"Alış diye..."

Arslan, tek kaşını kaldırdı. "Neye alışayım?" diye sordu. Ayşegül, başını hafiften kaldırıp Arslan'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağına yaklaşıp fısıldadı.

"Bensizliğe..."

Ayşegül, geri başını yastığa yasladığında bakışları Arslan'ın çatılan kaşlarını gördü. Gülmeye başlayınca Arslan daha çok çattı kaşlarını.

"Niye gülüyorsun ve sensizliğe niye alışıyor muşum ben?"

"Seni ilk gördüğümde, çatık kaşlı halinden korkmuştum. Çok korkunç bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi kaşlarını çattığında bana çok tatlı geliyorsun. Bu değişime güldüm. Ve..."

"Ve?"

"Ve sen şimdi gidip avukatı arayıp anlaşmalı boşanma davası açacaksın ve biz boşanacağız. O yüzden bensizliğe alışmalısın."

Arslan, böyle bir şey beklemiyordu. Karısının ona âşık olduğuna emindi. Neden ondan boşanmak istiyordu ki? "Tabi ki öyle bir şey yapmayacağım. Senden boşanmayacağım Ayşegül" dediğinde, sesi son derece netti.

"Biz bir anlaşma yaptık. Bebek doğdu ve anlaşma bitti." diye açıkladı Ayşegül. Arslan, hızla yerinden kalkıp sinirle söylendi.

"Boşanmayacağız Ayşegül. Biz boşanmayacağız!"

Ayşegül, kocasının bu konuda kahkahalar atmayacağını biliyordu ama bu kadar ısrarla boşanmak istemeyeceğini düşünmemişti. "Neden benden boşanmıyorsun?" diye sordu şaşkınca.

Arslan, hızla tekrar yatağa oturdu. Ayşegül'ün yüzünü avuçladı ve dudaklarına eğilip küçük bir öpücük bıraktı. Gözlerini gözlerine kilitledi. "Senden boşanmayacağım: çünkü benim küçük kadınım..." cümlesi odaya giren hemşireyle bölündü.

"Evet, küçük prensesimiz geldi annesi." diyen hemşirenin kucağındaki bebeğine baktı önce ve sonra bakışlarını Arslan'a çevirdi.

Arslan, sevdiğini söyleyememişti ama buna sevindi. Şimdi bebeğini alıp, üçü bir aradayken söylemesi daha an-

lamlı olacaktı. Kalkıp bebeği hemşirenin kucağından aldı ve Ayşegül'e döndü. İçeri bir anda doluşan diğerleri de, bir bebeğe bir Ayşegül'e bakıyorlardı. Herkes bu durumdan kayıp vermeden çıkmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Arslan, Ayşegül'ün yanına geldi ve bebeği ona doğru uzattı. Ayşegül, derin bir nefes alıp, korkarak bebeğine baktı. Eğer şimdi kucağına alırsa, bir daha ondan asla vazgeçemezdi. Bu kadar mesafede durmak bile onun için büyük bir acıydı.

"Ayşegül, kızımız aynı sana benziyor." diyen Arslan. Ayşegül'ün hala bebeğe uzanmamasıyla, ona doğru yaklaştı. Ayşegül, kendi geriye itince, Arslan'ın kaşları çatıldı.

"İstemiyorum onu kucağıma almayı." dedi, titreyen sesiyle Ayşegül. Odada ki herkes şaşkına uğrarken en çok şaşıran Arslan oldu. Daha ilk dakikadan boşanmak isteyen Ayşegül, şimdide bebeğini istemiyordu.

"Ayşegül saçmalama. Bizim bebeğimiz bu ve annesinin kokusunu arıyor."

Ayşegül, ağlamamak için kendini zorlarken boğazına oluşan düğümden kurtulmak istiyordu. Söyleyeceği her bir kelimenin kalbine cam parçaları batıracağını bile bile, ağzından çıkmasına izin verdi.

"İstemiyorum dedim. Hem o bebek bir tek senin bebeğin. Onun bir annesi yok. Sen demiştin. Ona annesinin öldüğünü söyleyecektin... Şimdi lütfen bebeğini de al, çık buradan."

29.
"HE AYŞEGÜL HE"

Bebeğinden vazgeçmek, kolay değildir bir anne için. Sonunun ayrılık olacağı bir adım atmışsa eğer, kokusunu almamak daha mantıklı gelir. Hangi anne, kokusunu aldığı bebeğinden vazgeçebilir?

Gerçek annelerden bahsediyorum ben! Evladını, kendi hırslarına ve zevklerine kurban edenlerden değil! Onlar 'anne' denen kutsal sıfatı bile hak etmeyenlerdir.

Gerçek anne; evladı uğruna can verendir, kendi uğruna evladını feda eden değil!

***

Ayşegül, bebeğinin kokusunu almaktan ve vazgeçememekten korkuyordu. Arslan'la olmayan gelecekleri ve Arslan'ın tüm söyledikleri, onu bu sonuca itiyordu. Eğer Ayşegül, bebeğini şimdi kucağına alır ve kokusunu içine çekerse, asla vazgeçemezdi.

Arslan, kucağındaki bebeğine baktı. Nasılda masumdu. Yüzündeki hareketlenmeler, annesini aradığını belli ediyordu. "Dışarı çıkın!" dedi, itiraz kabul etmeyen üslubuyla. Gözleri, Ayşegül'ün elalarına dikkatle bakarken, odadan herkesin çıkmasını sabırla bekledi. Odanın kapısı kapandığında, içini kaplayan sinirini göz ardı etti.

"Bebeğimizi nasıl kucağına almazsın Ayşegül?"

Ayşegül, gözlerini Arslan'ın kucağındaki mucizesine çevirdi. Onu kucağına o kadar çok almak istiyordu ki, kalbi özlemle küle dönüyordu. "Sen, onu alacaksın benden. Ben onun kokusunu içime çekersem, ondan nasıl ayrılırım." dediğinde, sesi ağlamaklıydı.

Arslan, gözlerini yumdu kısa bir an. Her şeyin sorumlusu yine kendisiydi. Kaç kırık parça daha bulacaktı Ayşegül'e ait? Kaç kez kendi kırdığı parçalar kalbini yaralayacaktı böyle?

"Ayşegül, bebeğimizi tabi ki senden almayacağım."

"Ama ona öleceğimi söyleyecektin."

"Ayşegül, o sinir anında söylediğim bir şeydi. Ben seni ayırmam kızımızdan. Hadi al kucağına."

Ayşegül'ün gözleri dolup yaşlar yavaşça akarken, inanamaz haldeydi. "Gerçekten almayacak mısın?" diye sorduğunda, Arslan bebeği Ayşegül'ün kucağına bıraktı.

"Almayacağım tabi ki. Çünkü sen de, o da benden hiçbir yere gitmeyeceksiniz."

Ayşegül, ıslak yanakları arasından gülümseyip bebeğini kucağına kabul etti. Arslan, Ayşegül'ün alnına bir öpücük kondurdu ve bebeğiyle onu ilgiyle izlemeye başladı.

Ayşegül, bebeğini kucağına ilk aldığı andan itibaren, bambaşka bir evrene geçmiş gibiydi. Büyüdüğünü hissetti bir anda. Küçücük bir kız çocuğu gibiyken, şimdi anne olmuş bir kadındı. Yüzünü iyice bebeğine yaklaştırıp kokusunu içine çekti. İşte tamda korktuğu buydu. Öyle bir kokusu vardı ki bebeğinin, bu saatten sonra kimse ayıramazdı onları. Bu koku bambaşkaydı. Tarifi yoktu.

Doya doya bebeğini izledi bir süre. Kendisine ve bebeğine hayranlıkla bakan kocasını unutmuş haldeydi. Daha sonra

aklına gelen rüyası ve uyandığından beri öğrendiği bilgilerle gözlerini Arslan'ın gözlerine kaldırdı.

"Arslan..."

Arslan gözlerini kızından çekmeyi başardığında, Ayşegül'ün gözlerine baktı. "Efendim." dediğinde, karısının söyleyeceği şey için kıvrandığını gördü. Kaşları belirsizlikle çatılırken, Ayşegül'ün neyi bu kadar düşündüğünü merak etti.

Ayşegül, kocasının düşüncesini nasıl karşılayacağını bilmediği için çekindi önce. "Hadi söyle. Ne oldu?" diye üsteleyen Arslan'a baktı, Ayşegül. Etrafa dağılmış cesaret kırıntılarını topladı ve çekinerek sordu.

"Bebeğe isim düşündün mü?" diye sorduğunda, Arslan başını iki yana salladı. Ayşegül kocaman gülümsedi. "İsmi Feride olsun mu Arslan?" diye çocuksu bir şekilde sordu kocasına. Arslan tek kaşını kaldırıp baktı Ayşegül'e. "Feride mi? Neden Feride?" diye sordu.

"Feride, annemin ismiymiş. Ben uyurken rüyama geldi ve yanağımı okşadı. Bebeğim, dedi bana biliyor musun? Sonra gidecekti, gitme dedim. Senin kendi bebeğine gitmen gerekiyor dedi. Arslan, lütfen Feride olsun."

Ayşegül'ün annesini anlatırken, buğulanan gözlerine baktı Arslan. "Tamam, Feride olsun. Ama sakın ağlayayım deme." dediğinde, gülümsüyordu. Ayşegül, başını olumlu anlamda sallayıp bebeğine baktı tekrar ve fısıldadı sessizce.

"Feride'm."

Arslan, eliyle Ayşegül'ün yanağını okşarken, Ayşegül bakışlarını ona kaldırdı. "Boşanacağız biz Arslan, lütfen yapma böyle şeyler." dediğinde, Arslan sıkıntıyla nefesini verdi.

"Boşanmayacağız Ayşegül."

"Arslan ben senden boşanacağım. Bu evlilik doğru bir şekilde başlamadı ve devam etmesi için hiçbir neden yok."

"Var bir neden Ayşegül, Feride var."

"Feride var diye, birbirimizin hayatını istila edemeyiz."

"Nereye gideceksin peki Ayşegül? Abine mi?"

"Ne alakası var? Niye gidiyorum ona? O benim abim değil bir kere."

"O zaman?"

"Bilmiyorum nereye gideceğimi."

"Bak şöyle yapalım. Sen tekrar eve dön ve sonra sen ne zaman boşanmak istersen boşanırız. Olur mu?"

"Sen eve bir dön, gerisi hallolur zaten." diye içinden geçiren Arslan, Ayşegül'ün kabul etmesi için gözünün içine baktı. Ayşegül ise biraz düşündü ama başka seçeneğinin olmadığını biliyordu.

"Tamam, eve gelirim ama ne zaman kendimi toparlarsam ve iş bulursam giderim ve boşanırız." dediğinde, "He Ayşegül he, boşanırız." diye mırıldandı Arslan. Ayşegül, eve bir dönsün, bir daha boşanma lafı açarsa türlü işkencelerle vazgeçirmeyi bilirdi Arslan, nasıl olsa.

Odaya bir anda giren hemşireye baktı ikisi de. Güler yüzlü hemşire Ayşegül'ün yanına gelip, "Bebeğimiz acıkmış olmalı annesi. Sana, onun karnını nasıl doyuracağını gösterelim." dediğinde, Ayşegül hemşireye gülümseyip Arslan'a döndü. Arslan hiç oralı olmayıp Feride ile ilgileniyordu.

"Arslan" diye seslendiğinde, Arslan'ın bakışları hemen onu bulmuştu. "Söyle hayatım." diyen Arslan'a, kaşlarıyla hemşireyi işaret etti Ayşegül.

"Bebeği nasıl emzireceğimi gösterecek hemşire hanım, bir müsaade etsen." diye ricada bulundu. Arslan'ın anında asılan yüzü, Ayşegül'ün dakikalarca gülebileceği bir sebepti. "Çıkmasam olmaz mı?" diye masumca sorması hele, saatlerce gülmesine yeterliydi.

Başını iki yana salladı büyük bir acımasızlıkla. "Olmaz." diye cevap verdiğinde, Arslan kötü bakışlarını bir Ayşegül'de bir hemşirede gezindirdi. Ayağı kalkıp kapıya doğru gitti ve çıkmadan keyifsizce söylendi.

"Sanki görmedik."

Ayşegül'ün anında açılan gözleri ve kızaran yüzünü görseydi, bu kez dakikalarca gülen Arslan olurdu büyük bir ihtimalle. Günün ilerleyen saatlerinde Ecrin ve Burak odayı istila etmişti. Bebeğin en çok kime benzediği tartışması zaten olmazsa olmazdı her zaman için.

"Bak saçlar aynı ben."

"Saçmalama Burak, sen kumralsın, Feride esmer. Asıl dudakları aynı benim ki minnoşumun."

"Mini minnacık dudağı var onun bir kere, seninkiler aynı silikonlu gibi. Bazen şüphelenmiyor değilim estetik yaptırdın mı yaptırmadın mı diye."

Ecrin, Burak'ın kafasına bir tane geçirdi. "Bana bak, sinir etme insanı. Benim hiçbir yerimde estetik yok bir kere." diye söylendi.

"Çekilin kızımın üstünden!" diye gür sesiyle müdahale eden Arslan'a, göz devirip uzaklaştılar bebeğin yanından. Arslan gelip kızını güldürmeye çalışırken, Ayşegül ona şaşkınca bakıyordu.

"Yalnız Feride sana şimdi gülemez Arslan." dediğinde, Arslan kaşlarını çattı. "Kıskandın mı bizi doğru söyle? Tabi

ki kıskandın. Kızım beni daha çok seviyor diye kıskandın." Arslan'ın söylenmelerinde şaka arayan Ayşegül, o şaka tınısını bulamadı. Arslan, bildiğin ciddi ciddi kızını kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için direndi ama başarılı olamayıp bastı kahkahayı.

Odaya giren Murat, Arslan'ın Ayşegül'e söyleyeceklerine engel olmuştu. Yavaşça içeri geçen Murat ve arkasından gelen Bahar'ı gören Ayşegül'ün ise gülüşü yüzünde solmuştu. Murat ona bakarken, Ayşegül'ün gözleri Ecrin'i buldu. "*Tüm bunları öğrenince Ecrin'in tepkisi ne olmuştur acaba.*" diye düşünmeden edemedi.

"Ayşegül, sakinleştiysen konuşalım mı?" Ecrin'den Murat'a döndü yine bakışları. Daha sonra Arslan'a baktı. Arslan'ın bu durumdan hiç memnun olmadığı belliydi. Aslında kendisi de çok istekli sayılmazdı konuşmak için.

"Şu anda konuşmak istemiyorum." dediğinde, Murat yüzünü astı. "Ayşegül yapma böyle. Sadece konuşacağız. Neyse, nasıl olsa aynı evin içinde konuşacak çok zamanımız olacak." diyen Bahar'a kaşlarını çattı Ayşegül.

"Aynı evin içinde derken?" diye merakla sorduğunda, "Abimin evine taşınacağız. Sen bu adamla boşanacağın için kalacağımız yer tabi ki abimin evi olacak." diyerek açıkladı Bahar.

Arslan'ın şu boşanma meselesini duydukça sinirleri zıplıyordu. Ama Ayşegül için sakin kalmalıydı. Zaten Ayşegül onunla eve döndükten sonra şu boşanma işini bir daha açılmamak üzere tarihin tozlu sayfalarına atacaktı.

Ayşegül, Bahar'ı anlamaya çalışıyordu ama asla anlayamıyordu. Tamam, ailesiz büyümüşlerdi ama bu kadar çabuk benimsemesini çözemiyordu. Madem bu kadar çabuk kabul-

leniliyordu, kendisi neden bir türlü benimseyemiyordu. Şu anda karşısında duran adamın hiçbir zaman kötü biri olduğunu düşünmemişti. Zaten kötü biri olsaydı Ecrin âşık olmazdı. Ama karşısına abi olarak çıkması onu oldukça büyük bir ikileme sokmuştu.

"Ben eve geri döneceğim. Murat Bey'in evinde yaşayamam."

Bahar, sinirlilerine hâkim olamayarak bağırdı. "Ne demek eve döneceğim? Sen bu adamla boşanmayacak mısın?" diye sorduğunda, "Boşanacağım ama kendimi toparlayana kadar orada yaşamam bebeğim için daha uygun." dedi Ayşegül.

"Ayşegül, senin o adamla aynı evde bir gün bile kalmana müsaade etmiyorum. Ben senin için Buğra'dan vazgeçmeyi göze almışken sen o adamla hala aynı evde yaşamaktan bahsedemezsin. Buradan çıktığımızda abimin evine taşınıyoruz o kadar."

Ayşegül, bir Bahar'a bir Murat'a baktı. Tamam, Bahar'a öyle bir şart koşmuştu ama bebeğini kaybedeceği korkusuyla. O aileden biri hayatlarında olduğunda bebeğinden uzak duramazdı. Hakkı yoktu ve hatta bencillikti ama başka çare gelmemişti aklına. Şimdi 20 yaşında hayatına yeni girmiş bir adama bir anda abi diyip nasıl sarılacaktı.

"Ben gelmeyeceğim Bahar. Ben Arslan'la kalacağım."

Bahar, artık sabrının sonlarına gelmişti. Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranırken, onun gözlerinin önünde hala Arslan'ın Ayşegül'ü ölüme yollayışı vardı. Ve tüm bunları bilirken susamazdı. Madem Ayşegül onunla kalmaya niyetlenmişti, o da bu gerçeği söyleyerek onu kalmaktan vazgeçirmeye ikna ederdi.

"Bu adamla kalacaksın yani. Seni bir eşya gibi kullanan adamla... Senin çaresizliğinden faydalanıp, seni kendiyle evlenmeye zorlayan bu adamla. Seninle evlenip, sana bir hiçmişsin gibi davranan bu adamla. Hamile kaldığında, bebeğine annesi öldü diyip senden bebeğini alacak olan bu adamla kalacaksın yani."

Ayşegül'ün gözleri çaresizce dolarken, Bahar'ın acımasız sözleri kalbini yaralamıştı. "Bahar sus, lütfen." diye fısıldadı. Bahar, bir iki adım yaklaşıp tam karşısına dikildi Ayşegül'ün. "Niye susacakmışım? Her şey dediğim gibi değil mi?" diye sordu, sert sesiyle.

Ayşegül'ün gözyaşları yeniden akmaya başlarken Arslan'da sakin kalmak için her şeyi deniyordu. Yine kendi hataları yüzünden ağlamıştı Ayşegül. Karısı daha kez onun yüzünden ağlayacaktı?

"Bahar, lütfen sus." Ayşegül'ün sesinde çaresizlik vardı. Murat, gelip Bahar'ın kolunu tuttu. "Bahar, tamam. Daha ileriye gitme." diye uyarsa da, Bahar'ı durdurmaya yetmemişti.

Bahar, kolunu Murat'tan kurtardı. "Hayır, her şeyi öğrenecek ve bizimle gelecek. Bu adamla kalmayacak." dedi sinirle. Ayşegül, "*her şeyi öğrenecek.* " lafına takılıp, daha ne öğrenmesi gerektiğini düşündü. Zaten yeterince şey öğrenmemiş miydi? Dahası da mı vardı?

"Bahar, neyi öğreneceğim ben?"

Ecrin, Ayşegül'ün yeterince üzerine gelindiğini düşünüp, müdahale etmek istedi. "Öğrenmen gereken hiçbir şey yok. Bahar çok sinirli sadece." dediğinde, "Aynen, öğrenmen gereken bir şey yok Bahar sinirle ne söylediğini bilmiyor." diye destek verdi Murat.

Durumu kurtarmak isterken işi daha çok yokuşa sürmüştüler. Arslan, bütün bu olanları yan taraftan sessizce izlerken bir iki adımda karısının yanına yetişti ve yatağa oturup elini tuttu. "Ayşegül ben... Ben yanlış bir şey yaptım. Bahar onu söylemeye çalışıyor." diyip, yaptığı hatayı kendi açıklamak istedi.

Ayşegül, kendisine pişmanlıkla bakan kocasının gözlerine sabitlemişti gözlerini. Ne söyleyeceğini merak etse de içinden bir his sormaması gerektiğini söylüyordu. Yine üzülüp kırılmak istemiyordu. Zaten artık kırılacak bir yanı da kalmamıştı.

"Arslan, bak..."

Arslan, Ayşegül'ün elini hafifçe sıkıp susmasını sağladı. Bunu söylemeliydi ve aralarında yalan kalmamalıydı. Zaten Ayşegül onu seviyorsa anlardı. Her şeyi kızları için yaptığını bilirdi.

"Ayşegül ben... Senin ameliyatın sırasında doktor senin de bebeğinde hayatının tehlikede olduğunu söyledi ve benden bir tercih yapmamı istedi." dediğinde, "Ne cevap verdin?" diye sordu Ayşegül. Arslan derin bir nefes alırken, herkes bunu öğrendiğinde Ayşegül'ün ne tepki vereceğini merak ediyordu.

"Bebeği seçtim Ayşegül. Feride'yi."

Ayşegül, ifadesizce baktı Arslan'ın gözlerine. Odada tam bir ölüm sessizliği vardı. Ayşegül'ün Arslan'ın gözlerine bakması saniyeler sürdü. Arslan dâhil hiç kimse müdahale etmedi. Herkes ilk konuşanın Ayşegül olması gerektiğini biliyordu.

Ayşegül saniyeler sonra elini yavaşça kaldırıp Arslan'ın yanağını okşadı. Ayşegül'ün gülümsemesi Arslan'ı

şoka uğratırken, diğerleri de şaşkınca onları izliyordu. "İyi ki bebeğimizi seçmişsin. Eğer o yaşamasaydı bende ölmüş olurdum Arslan." dediğinde, herkes mutlulukla baktı birbirine.

Arslan'ın yüzünde rahatlamanın verdiği bir gülümseme meydana geldi. Hızla Ayşegül'e sarıldı. Kokusunu derin derin içine çekerken bir kez daha âşık olmuştu küçük kadınına.

"Seni ölüme yollayan bir adama mı sarılıyorsun?" diye bağırdı Bahar. Ayşegül, Arslan'la arasına mesafe koyup, Bahar'a döndü. Kendi gözlerinin aynısında, saf öfke vardı.

"Bahar, yeter artık!"

Buğra, Bahar'ın tutumuna artık dayanamamıştı. Bu derece zorlayacak ne vardı sanki onları? Onlar sadece mutlu olmak istiyorlardı, hepsi bu.

Bahar, aynı hayal kırıklığıyla baktı Buğra'ya. Kimse anlamasa bile, o anlamalıydı onu. Ama o da, anlamamıştı.

"Ölüme yollanan senin kardeşin değildi, benim kardeşimdi. Ve o, şimdi bir karar verecek. Ya o adamla onun evine dönüp beni kaybedecek ya da bizimle gelecek."

30.
"NEDEN?"

"Ölüme yollanan senin kardeşin değildi, benim kardeşimdi... Ve o, şimdi bir karar verecek. Ya o adamla onun evine dönüp beni kaybedecek ya da bizimle gelecek."

Dolan gözlerini Bahar'dan kocasına çevirdi Ayşegül. Arslan, onun vereceği cevabı bekliyordu ve o cevap "*Arslan'la kalacağım.*" olmalıydı. Bahar'a tekrar baktığında onunda isteği aynıydı. Onun seçilmesi.

"Seninle geleceğim." dedi Bahar'a. Başka bir seçenek yoktu onun için. Onu kendisiyle yoksulluğa tekrar sürükleyemezdi ve Buğra'dan ayrılmasını istemekte bencillikti. Zaten Arslan'dan boşanacaktı. Böylesi herkes için daha iyiydi.

Arslan, Ayşegül'ün ela gözlerine bir çivi misali çakılmıştı. O, bu cevabı beklemiyordu. Kendisini seçeceğine, neredeyse emindi ama düşündüğü gibi olmamıştı. "Benden gidecek misin?" diye mırıldandı sessizce.

Ayşegül, başını sallayarak cevap verdi Arslan'a. Bakamıyordu âşık olduğu siyah gözlere. Hele ki, konuşmak... Ne kadar da ağırdı şimdi.

Kucağındaki ellerinden kalkmayan gözleri, Arslan'ın gözleriyle buluşmamaya yemin vermiş gibiydi. Yanında hissettiği boşluktan anladı, Arslan'ın gidişini. Bakışları kapıya doğru çevrildiğinde, kapanışını yakalayabildi sadece. Odada kim olduğunu umursamadan aktı gözyaşları. Yanağından silmek için hiç çaba sarf etmedi.

Ne umuyordu ki? Ona yalvarmasını mı?

Belki de, eve döndüğünde Arslan'la boşanma kararından vazgeçerdi. Ne kadar da ısrar etmişti boşanmam diye... Sevmeye başlamıştı belki onu. Ve belki de, Ayşegül bu kararıyla son şansını da kaybetmişti.

Buğra, abisinin arkasından sinirle bakıp, Ayşegül'e döndü. Ayşegül'ün gözyaşları, sınırını daha çok büyüttü Bahar'a karşı. Hızla gidip kolunu kavradı Bahar'ın ve koridora doğru sürükledi. Bahar, canı acısa da ses etmedi ve usulca takip etti Buğra'yı.

Bu duruma Murat, her ne kadar müdahale etmek istese de, Ecrin onu engelledi. Bir sorun varsa onlar çözmeliydi. Murat, istemeyerekte olsa yerinde kalmak zorunda kaldı. Ayşegül'ün karşısına oturup, ona destek olmaya çalıştı kardeşince.

Buğra, Bahar'ı hastanenin dışına sürükleyip, bırakın kolunu. Sınırlı olduğu her halinden belli olan Buğra'dan çekinmeye başlamıştı Bahar. Gözleri öfkeyle sarılmış, çenesi sinirle kasılmıştı.

"Sen nasıl bir insansın Bahar? Bunu onlara nasıl yaptın?" diye bağırmasıyla, yerinde sıçradı Bahar. "O adam benim kardeşimi ölüme gönderdi." diye tedirgin bir şekilde mırıldanınca, Buğra'nın öfkeli sesi yine bastırdı sesini.

"Yeter Bahar!"

Buğra, ilk defa Bahar'a bağırıyordu. Ve bu Bahar'ın bir adım geriye kaçmasına neden oldu. Buğra, tekrar aradaki mesafeyi kapatarak, gözlerini Bahar'ın gözlerine dikti.

"Abim o kararı verirken göbek atmıyordu Bahar. O kararı mecbur olduğu için verdi. Emin ol o, hepimizden daha çok kahroldu. Arslan abimi, gram tanımamışsın sen. Eğer ta-

niyabilseydin, onun o kararı alırken neler yaşadığını anlardın. Beni mükemmel mi görüyorsun? Eğer ben, bugün senin karşında bu şekilde durabiliyorsam abim sayesinde!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben belanın tekiydim demek istiyorum. Annemle babamı kaybettikten sonra dağıldım ben. Orada burada sokak dövüşü yapıyordum ve ben... Ben bir alkoliktim. Beni tüm yaptığım hatalara rağmen vazgeçmeyip kurtardı abim. Burak ve Ecrin küçüktüler, onlara bile bir baba gibi sahip çıktı. Bir yandan benimle uğraşırken diğer yandan diğer kardeşlerimize sahip çıktı. Babalık yaptı."

Bahar, duyduklarıyla şoka uğrarken, ağzından tek bir kelime dahi çıkmıyordu. Sadece Buğra'yı dinleyebiliyordu.

"Onun bu hayatta yüzünü güldürebilen iki kişi oldu. Biri Nehir'di... O ölünce toparlanamaz diye korkmuştum ama sonra Ayşegül girdi hayatına. Her nasıl girdiyse hayatına, iyi ki de girdi. Çünkü onun gözlerini tekrar güldürebilen bir tek o oldu. Sen ondan sevdiği kadını aldın."

"O... O, Ayşegül'ü sevmiyordu."

"Bunu göremeyecek kadar körleşmiş gözlerin. O, Ayşegül'e delisi gibi aşık."

Buğra, arkasını dönüp gidecekken, bir şey hatırlamış gibi geri döndü ve en soğuk sesiyle konuştu. "Eğer o masada sen olsaydın, bende aynı şekilde karar verirdim. Şimdi hayatımdan çıkabilirsin. Çünkü seni ölüme yollayabilecek bir adamla hayatını geçirmek istemezsin." diyip, önüne döndü ve oradan uzaklaştı.

Buğra, son sözleriyle Bahar'ın kalbini bin bir parçaya ayırmıştı. Buğra'nın yanından uzaklaşmasıyla dizlerinin üzerine çöktü Bahar. Bu sözleri, bu tavırları hak etmemişti. O

sadece kardeşinin hayatını düşünmüştü. Madem hayatından çıkmıştı Buğra, bu tamamen kendi seçimiydi.

***

Aradan geçen günler, sadece Ayşegül'ün iyileşmesine yaramıştı. Yoksa kalpler hala acıyla harmanlıydı. Bahar'ın zihninden çıkmayan sözler, düşündüğü her an kalbine bir hançer misali saplanıyordu.

Ayşegül, kızıyla ilgilenirken, sürekli Arslan aklındaydı. Hiç aramamıştı onu. Feride'yi özlediğinde, Ecrin gelip alıyordu ve ona götürüyordu kızını. Ama kendisiyle en ufak bir iletişime geçmiyordu.

Geçen günlerle, Murat'a daha bir alışmaya başlamıştı. Hele ki Ecrin yanına geldiğinde, sanki tanışmıyorlar gibi davranmaları oldukça komiğine geliyordu. Ecrin'le odaya kapandıklarında kahkahalara boğuluyorlardı. Ecrin'in hoşuna gittiğinden miydi bilmiyordu ama söylememesini istemişti. Ama bilmiyor gibi daha ne kadar davranabilirdi, hiçbir fikri yoktu.

Kapının çalmasıyla, kapıya doğru koşturdu. Gelen yardımcıya, kendi açacağını belirtip gerisin geri yolladı. Kapıyı açtığında, kucağında Nehir'le gülümseyen Ecrin vardı.

"Hoş geldin. Sende hoş geldin meleğim." diyip, Nehir'i hızla kucağına aldı Ayşegül. "Sen anneyi özledin mi? Meleğim benim. İyi ki getirdin Nehir'i, çok özlemişim."

Ecrin, üstünü çıkarırken söyledi. "Bir tarafta bir kızını özleyen bir baba diğer tarafta diğer kızını özleyen bir anne... Harika bir ilişkiniz var." Ayşegül, Ecrin'in haklılığına ses edemedi.

"Nasıl çıktı testler?"

Ecrin kocaman gülümsedi. "Uyumlu. Küçük meleğin iyileşecek çok şükür." dediğinde Ayşegül, daha çok sarıldı Nehir'e ve kocaman öptü yanağından.

"Tabı ki iyileşecek benim kızım."

İkili salona geçtiğinde, koltukta oturan Murat heyecanla ayaklandı. "Hoş geldin Ecrin. Yani Ecrin Hanım." diyen Murat'a, gülmemeye çalışarak baktı Ayşegül. "*Al işte, yine başlıyoruz.*" diye içinden söylenip, onları dikkatle izlemeye başladı.

Murat, sarılsa mı yoksa el mi sıkışsa bilemeden öylece saçma hareketler edip duruyordu. "Elini tutabilirsin." diyen Ayşegül'ün sesiyle, boş boş ona baktı. Ayşegül, ya sabır çekti.

"Yani hoş geldin diyince, elini sıkabilirsin. O manada demiştim."

Murat, başını sallayıp elini Ecrin'e uzattı. Ecrin, gülmemek adına dudaklarını birbirine bastırırken, Murat'ın uzattığı elini tuttu. Dayanamayıp gülecekken, Ayşegül ondan önce patlak verdi. Ayşegül'ün kahkahaları salonu inletirken, Murat şaşkınca delirmiş ihtimali olan kardeşine baktı.

"Ecrin. Özür dilerim ama ben daha fazla dayanamayacağım. Ben... Ben biliyorum zaten sizin aranızda olanları."

Ayşegül'ün kahkahaları arasında söylediği sözleriyle, Murat direk Ecrin'e döndü. "Ne zamandan beri?" sorusu, Ayşegül'e değil Ecrineydi. Ecrin, gözlerini etrafa çekip, Murat'ın maviş gözleriyle buluşmayı reddetti. Murat ise bu kaçışa izin vermeden, Ecrin'in karşısına geçti ve kendisine bakmasını sağladı.

"Iıı... Aslında çok önceden beri olabilir." dediğinde, sesini olabildiğince sevimleştirmişti. Murat, onun bu sevimli haline eriyip bitse de, ona oynadıkları oyuna çok kızmıştı.

"Çok güldünüz mü arkamdan?"

Ayşegül, kahkahalarını zor durdurmaya çalışırken, söylediğini kulağı duymamıştı. "Şu anda olduğu gibi baya güldük." Sanırım ölümünü istiyordu ve Azrail olarak kendine Murat'ı seçmişti. Ama işte lanet olsundu, Murat'ın içindeki kardeş sevgisine.

"Tamam, neyse yeter güldünüz. Madem buradaki herkes olayı biliyor bende gerekeni yaparım." diyip, Ecrin'in yanağına uzun ve sulu bir öpücük kondurdu. Ayşegül, bir anda susup şaşkınlıkla açılmış gözlerini onlara sabitledi. Ecrin ise ondan beter bir durumdaydı. Ecrin, Murat'ın geri çekilmesiyle eliyle yanağını yokladı. "Ne yaptın sen ya?" diye mırıldandığında, Murat pis pis sırıtıyordu.

"Sen dua et, kiraz dudaklarını öpmedim. Bebek var, kötü örnek olmayalım şimdi."

Ayşegül, tekrar gülmeye başlarken, Murat'ın sırıtması genişlemişti. Ecrin ise kızardı ama sinirden. Murat'ın omzuna bir kaç yumruk sallarken, boşa çabalıyordu. Sinek ısırığı gibi geliyordu bu yumruklar Murat'a.

"Ben kızımı alıp diğer kızımın yanına gidiyorum ve sizi ne haliniz varsa görmenizle bırakıyorum."

Ayşegül, yavaşça merdivenler ve oradan da odasına geçti. Ayşegül'ün gitmesini fırsat bilen Murat, Ecrin'in dudaklarına hızlı ve küçük bir öpücük kondurdu. Ecrin'in yanakları al al olurken, Murat kendiyle birlikte koltuğa oturttu.

"Seni özledim ama bu halimiz bile eskiye göre daha güzel."

"Deme öyle ya. Abimler çok mutsuz."

"Çokta umurumda." diyip umursamazca konuşan Murat'a, gözlerini kısıp baktı Ecrin. "Böyle konuşmaya devam

edersen bir daha gelmem buraya. Feride'yi almak içinde Ali abiyi yollarım. Hem iyileşti artık, işinin başına da geçti. Gelmeme gerek yok bence." diyip, abileri için trip attı Ecrin.

Murat, abi delisi olan bu kıza sakince baktı. Bir insan bu kadar mı sever abilerini ya? "Tamam, bir şey demedim abilerine ama benim kardeşlerimi getirdikleri halde belli değil mi?" diye sordu, haklı olduğunu vurgulayarak.

"Tamam, ama tek suçlu onlar değil. Her şey karşılıklı ve bu iş uzun sürmeyecek. Barıştıracağım ben onları."

"Nasıl olacak o iş?" diye merakla soran Murat'a, "Sen bana yardım edeceksin tabi." diye cevap verdi Ecrin.

"Ben? Hiç kimse değil ben."

Evet, sen Murat... Hiç kimse değil sen."

"Ecrin, her şeyi iste bunu isteme."

Ecrin, hızla ayağı kalktı ve çatık kaşlarını Murat'a yolladı. "Bana bak Murat, ya bana yardım edersin ya da bana veda edersin. Sen onlar bu haldeyken bizim kavuşabileceğimizi düşünmüyorsun her halde. Öyle bir ihtimal bile olsa. Sen beni onlar barışmadan unut." diye net bir şekilde, kararını dile getirdi.

Murat, sinirle ayağı kalktı ve Ecrin'in karşısına dikildi. "Ne demek unut ya?" diye sorduğunda, "Ne anladıysan o... Benimle iş birliği yapıyor musun yoksa yapmıyor musun?" sorusuyla karşı karşıya kaldı. Ecrin'den vazgeçeceğine, Arslan ve Buğra karın ağrılarını enişteliğe seçmesi daha iyiydi. Derin bir nefes aldı ve baygın gözlerini Ecrin'e çevirdi.

"Tamam, yardım edeceğim ama önce babam eve dönsün. Kızlarıyla vakit geçirsin."

"Onun için bolca vaktimiz var. Zaten bu katır inatlılar

bir sözle barışmazlar. Uzun ama başarılı bir plan kurdum, sen rahat ol aşkım."

"Aşkım mı dedin sen bana?"

"Plan dedim Murat. Sen plana odaklan."

"Ecrin, Allah aşkına ne planı bu?"

Ecrin gözlerini kısıp hafifçe sırıttı.

"Aşk planı... İnatçıların aşkını birer birer ortaya dökecek bir aşk planı." Ecrin'in yüzündeki şeytansı sırıtmasına ürkerek bakan Murat, sessizce mırıldandı.

"Yemin ediyorum, senden korkulur."

***

Karşısında duran kapıya kararsızca baktı. Bir ömrün sırrı vardı bu odada. Elini aynı kararsızlıkla kapı koluna attı. İçindeki büyük heyecan onun bir adım geri atmasına sebep oldu. Yanı başında duran ikizine ve hemen onun arkasında ki abisine baktı.

Tekrar kapıya döndüğünde heyecanını bir nebze atmaya çalışıp tekrar yaklaştı. Titreyen eliyle sardığı kapı kolunu yavaşça aşağı doğru indirirken, güçlükle yutkundu. Kapı hafif aralandığında geri dönüşü kalmamıştı.

Hastane odasına ilk adımını attığında, içi kaçma isteğini bağırıyordu ona. Aldığı derin nefesle bir adım daha atıp, tam anlamıyla odaya girmişti. Karşısında arkası dönük bir doktor vardı. Doktor bir anda ona doğru dönünce irkildi.

"Ayşegül Hanım mı?" diye soran doktora, başını sallayarak cevap verebildi. Bir iki adım daha attığında yatakta uzanan adamla göz göze geldi. İçi üşüdü bir müddet ama sonra o bakışlar ısıttı kalbini. Karşısındaki adam onun babasıy-

dı ve kendisine özlemle bakmasını göz ardı edemeyecek bir durumdaydı.

"Kızım..."

Adamın fısıltı halinde çıkan sesi, her hücresine yayılmıştı. Biri ilk kez onu kızım diye çağırıyordu ve o kişi, onun babasıydı. Eliyle eteğini sıktı, yine dolmuştu göz pınarları. Oysa evden buraya kadar kaç kere *"Ağlamak yok."* diye uyarmıştı kendini.

Karşısındaki bu adamı affetmesine ramak kalmıştı ama içinde bir yerler bunu istemiyordu. Annesi geldi aklına. Göl kenarında yanağını okşayışı... Nasıl kıymıştı ki ona? Nasıl yalan söyleyip hayatını yıkmıştı?"

Ayşegül'ün tüm bu düşünceleri arasında, tek bir soru çıkmıştı ağzından.

"Neden?"

31.
"SIĞINAĞIM"

"Neden?"

Ayşegül, tüm yaşanılanların verdiği hisle başa çıkmaya çalışıyordu. Hayata gözlerini kapatacakken, aralanmıştı gözleri yeniden. Ama hiçbir şey bıraktığı gibi değildi. Onca değişiklik olan hayatında, en çok babasını merak ediyordu ve şimdi karşısındaydı.

Kızgın ve kırgındı. Annesine neler yaptığını bilmeden kızgın ve kırgındı. Neler yapmış olma ihtimaline kızgın ve kırgındı. Tüm bunları düşünce gözlerine yaşlar doluşmuştu hemen.

Şahin, kaç gündür açtığı gözlerinin hasreti olan kızı Ayşegül'ü sonunda görebilmişti. Annesinin gözlerine sahipti. En çokta son bakışıyla birebirdi. Hayal kırıklığı sarmıştı gözlerini Feride'nin ve şu anda kızı da aynı gözlerle ona bakıyordu. Oysa tüm bu olanlara istemeden sebep olmuştu.

"Ben böyle olsun istemezdim."

Sağlığı iyiydi ama sesi yinede kısık çıkmıştı. Yılların yorgunluğu ve gözlerini açar açmaz karşısında bulduğu kızları onun tüm dengesini yitirtmişti. Kendini birkaç gündür olanları açıklamak için toparlamaya çalışıyordu. Sırf bu yüzden Murat'a hemen getirme onları demişti. Aklını ve hislerini toparlamalıydı.

Şimdi bir kızı karşısında ve neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ona hak veriyordu ve olanları artık anlatacaktı. O, sadece herkes mutlu olsun istedi ama bunu başaramamıştı.

Ayakta duran doktor, son kontrollerini yapıp çıktı. Doktor çıkana kadar, Ayşegül susmuştu. Bu özel bir konuydu ve sadece bu konuyla ilgili olanlar bulunmalıydı burada. Bahar'ın ve Murat'ında odaya girmesiyle derin bir nefes aldı. Babasıyla aynı odada yalnız kalmak ona iyi gelmemişti. Oturup bir köşede hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Tüm bu olanlar ona ağır geliyordu.

O kazayı geçirip, tekrar uyandığında hayatı baştan sona değişmişti. Gözlerini karanlığa kapatırken bile bu kadar bulanık değildi zihni. Ne istediğini biliyordu o sırada. Sadece bebeği kurtulsun diye dua ediyordu içten içe. Ama gözlerini açtığında, bilmediği bir abisi ve babası çıkmıştı karşısına. Annesinin babasını neden terk ettiğini bilmese dahi, onun yalnız öldüğünü bilmek bile babasına yeterli kızgınlığı sağlamıştı içinde. Karşısındaki adam affedilmeyi hak etmiyordu.

Murat'ın getirdiği sandalyelere oturdu Bahar'la birlikte. Murat ise pencerenin yanına geçerek, kollarını göğsünde bağladı ve olanları sessizce dinlemeye karar verdi. Şu anda onun bilmediği eksik parçaları da babası tamamlayacaktı.

Şahin, tek tek çocuklarına baktı. Murat'ın gözlerinde sadece merak vardı. Bahar'ın ise bilinmezlik ve hasret... Ama Ayşegül, kızgın ve sorgulayıcı bakıyordu. Şuan onun babası olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu; çünkü Ayşegül, onun babalığını henüz kabul etmemişti. Etmesi de çok kolay gözükmüyordu.

Derin bir nefes aldı önce ve tüm hikâyeyi en başından anlatmaya koyuldu. Bu hikâye... Onun, Feride'nin ve Şükran'ın hikâyesiydi.

"Üniversite yıllarında tanıştık Şükran'la. Sevdik birbirimizi ve okul bitince evlendik. O benim en iyi arkadaşımdı. Ama evlilik için doğru insanlar değildik. Bunu

o zamanlar göremediğimiştik. Aşk başka şeydi ama biz âşık olmadığımızı evlenince fark etmiştik. Olmayacağını anlayınca boşanmaya karar verdik ama biz birbirimizin hala en yakın arkadaşıydık."

Murat, ilgiyle babasını dinlerken, ilk defa bu ayrıntıları öğreniyordu. Babasının annesine ne derece değer verdiğini biliyordu ve bunu her zaman görmüştü. Hiç müdahale etmeden babasını dinlemeye devam etti.

"Boşanmak için gün aldıktan sonra, Şükran'ın hamile olduğunu öğrendik. İkimizde şaşırmıştık ve bunu gerçekten beklemiyorduk. Şükran'la, Murat doğana kadar evli kalmaya karar verdik. Onun hamilelik dönemi boyunca aynı evde iki arkadaş gibi yaşadık; çünkü ikimizde bu evliliğin bir sonu olmadığını biliyorduk. Sonra Murat doğunca ayrıldık. Şükran'a sırf hayatıma Murat'ı verdiği için bile minnet borçluydum."

Şahin, dönüp Murat'a baktı. İlk göz ağrısı ve ilk babalığı hissettiren evladıydı. Kızlarına döndüğünde, ifadeleri hikâyenin devamını ister niteliğindeydi.

"Aradan yıllar geçti ve ben bir gün hiç ummadığım bir aşka tutuldum. Feride'ydi o aşkın adı... Baharı andıran gözlerine vurulmuştum daha çok. Gülümsemesi Ay'ı andırıyordu. Aşk ilk defa yüreğime damlamıştı."

"Peki, sonra ne oldu?" diye soran Bahar'a dönüp anlatmaya devam etti Şahin.

"Annenizle konuştum. Onunda benim gibi âşık olduğunu görünce tuttum elini ama hayatın başka planları olduğunu bilmiyordum. Anneniz köydeyken, ben şehirde yaşıyordum. O sırada şehre döndüm ve Şükran'ın rahim kanseri olduğunu öğrendim. Kanseri ileri düzeydeydi ve tedavi için çok geç ka-

lınmıştı. O benim hala en iyi arkadaşım ve çocuğumun annesiydi. Onu alıp eve geri getirdim; çünkü benden ve Murat'tan başka kimsesi yoktu. Hem Murat çok küçüktü ve hasta annesiyle yalnız kalamazdı."

"Bütün bunları neden anneme anlatmadın?" diye sordu Ayşegül. Şu ana kadar tam olarak neden annesinin babasını terk ettiğini anlamamıştı.

"Anlatmadım. Eğer anlatsaydım, beni terk ederdi. Annen gururlu bir kadındı ve hasta bir kadını kendinden daha çok önemserdi ve ben onu kaybetseydim, bir daha kazanamayabilirdim. Korktum. O sırada köyde dedikodu alıp başını gitmişti zaten. Bende Feride'ye dini nikâh kıydım ve köyde yaşamaya devam etmesini istedim. Şükran'ın son anlarında üzülmesini ve kırılmasını istemiyordum. Çok hissiyatlı bir kadındı. Eğer bilseydi, evden giderdi ve ben buna göz yumamazdım. Zaten son zamanlarıydı, onu yapayalnız bırakıp, tanımadığı bir insana emanet edemezdim."

Murat, annesinin son hallerinin aklına gelmesiyle gözyaşlarını tutamadı. Arkasına dönüp sakladı birer birer akan gözyaşlarını. Annesi melek gibi bir kadındı. Hem çok güzel hem de çok iyi bir insandı.

"Hayatımdaki en önemli iki kadını da mutsuz etmeden geçirmek istemiştim o anları ama Feride'nin şehre geleceğini bilemezdim. Bilseydim, zaten bütün bu olanlar olmazdı. Gelip Murat'ı gördüğünde, her şeyi anlamıştı ama eksikliklerden haberi yoktu. Sinirli olduğu için gitmesine izin verdim. Ama köye dönmemek gibi bir düşüncesi olduğunu bilmiyordum. Gidip konuşurum ve her şeyi anlatırım diye düşünmüştüm. Ama o, ortadan bir anda yok oldu."

Kimseden ses çıkmıyordu. Herkes bu işte kim suçlu diye düşünüyordu ama galiba kimsede suç yoktu. Kader onlar için

sadece çok zalim davranmıştı. Arka arkaya gelen yanlış anlaşılmalar, koca bir ömrü heba etmeye yetmişti ve o ömürden geriye sadece yıkıntılar kalmıştı.

"Ferde'yi ararken, Şükran'ı kaybettik. Hemen arkasından Ferde'nin haberi geldi. Ben bilmeden çok büyük bir hata yapmıştım. Ama sonunun bu olacağını hiç düşünmemiştim. Sizden haberim olduğu zaman çok geç kalmıştım. Yıllar sürdü sizi aramam. En son kaldığınız yetimhanede bulduk izinizi. O sırada 14 yaşındaydınız. Sizi bulduk diye sevinirken, halimize bakın."

Murat, yerinden kımıldanıp babasının yanına gitti. Babasının elinin üstüne elini bıraktı. "Ne varmış halimizde? Bak bir aradayız artık. Kızların artık seninle baba... Ama onlara dalıp beni ihmal etme bozuşuruz." diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Gergin geçen zamanın ardından artık mutlu olma vaktiydi.

Bahar'da yerinden kalkıp diğer elini tuttu babasının. Tüm bu anlatılanlardan sonra rahatça sarılabilirdi babasına. O, ne kadar hata yapsa da sonucunun bu olacağını bilemezdi. Belki de artık mutlu olmayı denemeliydiler.

"Biz artık yanındayız... Baba."

Şahin, bir elini kaldırıp yanağını okşadı Bahar'ın. Ferde'nin ona bıraktığı en güzel mucizeydi kızları. Gözlerini hala sandalyesinde kımıldamadan oturan Ayşegül'e çevirdi. Ayşegül'ü, annesi gibi inatçıydı belli ki.

Bir elini kızına uzatıp, yanına gelmesini istedi. Eli hala havadayken Ayşegül yerinden kalktı. Şahin, kızının yanına geleceğini düşünürken, Ayşegül kapıya döndü ve odadan çıkmak için hareketlendi. Murat, Ayşegül'ü durdurmak için hızla kapıya yürüdü ve Ayşegül'ü kapıyı açmadan kolundan yakaladı.

"Yetmez mi Ayşegül? Bence yeter. Gitme ve gel babana sarıl. Onunda, seninde hasretine bir son ver."

Ayşegül, abisinin gözlerine baktı. Tüm vücudu titriyor haldeydi. Babasına artık kızmıyordu ama ona sarılacak ve baba diyecek gücüde kendinde bulamıyordu. Bir sığınağa ihtiyacı vardı. Kimsenin ona bir şeyler yaptırmak için zorlayamayacağı bir sığınağa... Rahat bir nefes alıp, tüm zihnini boşaltacağı bir sığınağa...

Murat'a bir şey demeden kolunu kurtarıp, odadan çıktı. Hastane koridorunda yavaşça yürürken, kaybettiği nefesini bulmaya çalışıyordu. Gözlerinden sicim gibi akmaya başlayan yaşlara umursamadan çıktı hastaneden. Nereye gideceğini bilemez halde etrafına bakındı bir süre ve yürümeye başladı. Nereye olduğunu bilmiyordu ve merakta etmiyordu. Yürüdü... Yürüdü... Yürüdü...

Zihninde dönüp duran tüm cümlelerin susmasını istedi. Herkes konuşuyordu beyninde. Herkes bir yana çekmeye çalışıyordu onu. Herkesin bir doğrusu vardı. Ya peki o...

Kalbinin derinliklerinde haykıran ismi bile kardeşi istedi diye duymamaya çalışmıştı. Ama artık yorulmuştu Ayşegül. Annesinin ona söylediği söz düştü aklına...

Kimsenin seni üzmesine izin verme...

Evet, tüm yapması gereken buydu. Kimsenin onu üzmesine izin vermemek...

Ayaklarını birbiri ardına takip ederken, durdu bir anda. Başını geldiği yere kaldırdığında, gördüğü yere şaşırdı. Farkında olmadan buraya mı gelmişti?

Gözleri biraz holding binasında oyalandıktan sonra kalbinin hızla çarptığını hissetti. Gözleri, holding binasının kapısını bulduğunda, dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Arslan."

Mırıldanması o kadar sessizdi ki, içinden bile söylemiş olabilirdi o ismi. Gözlerinden akan yaşlara aldırış etmeden gülümsedi. Arslan'ın arabasına bineceğini fark ettiğinde, onu ilk gördüğü gün gibi haykırdı ismini.

"Arslan!"

Arslan, sese döndüğünde küçük kadınını gördü. Gözleri yaşlı ve bitkin... Yüreğinden bir şey koptu sanki. Sahi kaç hafta oldu onu görmeyeli?

Ayşegül, Arslan'ın ona hasretle bakmasıyla, ayaklarına komut verdi ve Arslan'a doğru koşmaya başladı. Bitkinliğini ve hüznünü unutup, sığınağına sığınmaya karar verdi. Onun için sığınak, Arslan'dı.

Arslan'ın yanına yetiştiğinde kollarını onun boynuna sardı ve yüzünü Arslan'ın boynuna gömdü. Ne kadarda özlemişti, onun kokusunu.

Arslan, Ayşegül'ün ona sarılmasıyla, kollarını hareketlendirip, sardı küçük kadının belini. Saçlarını doya doya kokladı. Boynuna değen gözyaşları her ne kadar kaşlarının çatılmasına neden olsa da, şuan tek önemli olan Ayşegül'ün kollarında olmasıydı.

Ayşegül, yüzünü Arslan'ın boynundan çekmeden mırıldandı.

"Sana çok ihtiyacım var Arslan... Senden başka sığınağım yok."

Arslan, duyduğu sözlerle gülümserken, Ayşegül'ün kulağına fısıldadı.

"Ben her zaman senin tek sığınağınım, benim küçük kadınım."

32.
"DELİ GİBİ ÂŞIK"

Ela gözlerine ilk kez bu kadar uzun bakıyordu. Kokusunu ilk kez özgürce içine çekiyordu. Aşkı içinde yanmaya başladığından beri, ilk kez bu kadar huzurluydu. En değer verdiği yerde ve en değer verdiği kişinin yanındaydı.

Babasının annesine yaptırdığı bu küçük kulübede, şimdi kendi aşkı can buluyordu. O muhteşem aşkı şimdi kendi yaşıyordu. Gözlerinde kaybolduğu küçük kadını tam karşısında ve ona gülümsüyordu. Uzandığı yatakta, bir nefes kadar yakındı ona.

Haftalardır özlemini duyduğu yerdeydi. Özlemini duyduğu tenin yanındaydı. Aşkı bir kez daha kazanmıştı kalbi ve bu aşkı kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Âşık olduğu kadın, ona âşıktı. Dili söylemese de, gözleri şahitlik ediyordu buna.

"Seni özledim."

Dudakları kıvrıldı yukarı doğruldu. Özlemek, onun hislerinin yanında hiçti. Hasretinden eriyecek kıvama gelmiş bir adamdı o. Bütün geceleri, uykusuz geçirmişti hasretinden. Ölmek ile yaşamak arasındaki ince çizgide bulmuştu hep kendini.

"Hiç aramadın ama." dediğinde, çocuk gibi sitem etmişti. Bu küçük kadın, onu bir çocuğa çevirmişti. "Sende beni hiç aramadın. Bir kere bile görmeye gelmedin." diye, karşı sitemde bulunan karısına, sesine ciddiyet katarak cevap verdi

"Benden gitmek isteyen sendin. Ben sadece seni rahatsız etmek istemedim."

Ayşegül'ün düşen yüzü, üzüldüğünün ve onu haklı gördüğünün kanıtıydı. Elini kaldırıp, yanağında gezdirdi karısının. "Tamam, üzülme. Geldin tekrar bana ve bir daha gitme."

Ela gözler sevinçle baktı bu kez. Karısının dudaklarında oluşan gülümsemeye takılı kaldı. Ne çok hasret kalmıştı bu gülümsemeye.

"Gitmem. Ama..." diye başlayan cümle, can sıkıcıydı. Anın büyüsü bozulmasın diye, sakin kaldı.

"Ama?"

"Ama benim Bahar'ı ikna etmem gerekiyor. Hem bana *"Niye döneceksin o eve?"* diye sorarsa, ne cevap vereceğim?"

"Kocama dönüyorum diye cevap verirsin."

Ayşegül'ün istediği cevap bu değildi. Bedenini tavana doğru döndürüp, bakışlarını Arslan'dan çekti. Oysa ona karşı bir şeyler hissettiğini söylemesini bekliyordu. Bu kadar zamandan ve yaşanılandan sonra hala onu sevmemiş miydi? Ona âşık olmayan bir adama dönmek, gurursuzluk değil miydi?

"Kurma kafanda ve bana dön. Ela gözlerini çekme gözlerimden."

Ayşegül, yavaşça tekrar bedenini ona döndürdü ve dolan gözlerini saklamak için başını aşağı doğru eğdi. Arslan'ın eli anından çenesini buldu ve başının yukarı doğru kaldırılmasına neden oldu.

"Bana bu kadar mı âşıksın?"

Ayşegül'ün gözleri şaşkınlıkla daha çok açıldı. O daha kocasının onu sevip sevmediğini bilmezken, kocası ona âşık

olduğuna emindi. "Ben... Ben sana âşık..." diye kekelemeye başladığında, Arslan'ın sesi durdurmuştu onu.

"İnkâr etme. Âşıksın bana ve seni sevip sevmediğimi merak ediyorsun, değil mi?"

Ayşegül, başını aşağı yukarı sallayıp, Arslan'ı onayladı. Arslan, yüzündeki ciddiyetten ödün vermedi. "Sevmiyor değilim ama..." diye başladığı cümleyle Ayşegül'ün dolan gözleri, yine barajı andırmaya başlamıştı. Ayşegül'ün gözlerini gören Arslan cümlenin devamını getirdi.

"Ama deli gibi âşık olduğum doğrudur."

Ayşegül, yataktan anında doğrulup oturur pozisyona geçti. Islak gözleri şaşkınlıkla açıldı. "*Deli gibi âşık olduğum...*" demişti kocası. Eğer yaşlanıp kulaklarını hala kaybetmediyse doğru duymuştu.

"Âşık mısın bana?" Ayşegül'ün şaşkınlıkla sorduğu soruya gülümsedi Arslan. Karısının kolunu tutup üstüne çekti. Ayşegül'ün yüzüne düşen saçlarını özenle kulak arkasına itti.

"Hem de deli gibi, küçük kadınım."

Ayşegül, utanıp ellerini yüzüne kapattı ve kıkırdadı.

"Ellerini çek yüzünden Ayşegül."

"Ya sen bir anda öyle diyince çok utandım ben."

Arslan'ın kahkahası küçük kulübeyi doldurdu. "Sen benim karımsın Ayşegül, ne utanması?" diye sordu alayla. Ayşegül, bir elini hafif çekip, yarım gözüken gözüyle baktı Arslan'a.

"Karınım ama ilk kez âşık olduğunu söyledin bana. Hem de deli gibi dedin."

Ayşegül, elini tekrar kapatınca, Arslan tutup çekti ellerini karısının yüzünden. Bir süre öylece bakakaldılar birbirleri-

ne. "Hadi söyle..." dedi Arslan. "Neyi?" diye sordu Ayşegül anlamayarak.

"Bana âşık olduğunu. Ben sana söyledim ama sen hala söylemedin. Biliyorum âşıksın ama senden duymak istiyorum."

Ayşegül'ün yüzü heyecandan yanarken, nasıl söyleyeceğini düşündü. İlk kez bu kadar hızla atıyordu kalbi. "Ben... Ben... Yani ben." diye tekrar kekelediğinde, "Evet, sen Ayşegül?" diye devam etmesini bekledi Arslan.

Ayşegül, ellerini yüzüne kapatıp, "Ben çok heyecanlandım ama şimdi. Sonra söylesem olmaz mı?" diye sordu titreyen sesiyle. Arslan, sabırla nefes alıp, Ayşegül'ün ellerini tekrar çekti yüzünden.

"Hayır, şimdi söyleyeceksin. Hadi bekliyorum."

"Ama Arslan, söyle diyince söylenilmiyor ki. Hissetmek lazım."

"Hissetmek lazım?"

Arslan, alınıp Ayşegül'ü yavaşça üzerinden çekti ve yataktan kalktı. Gidip kulübe camından dışarıyı izlemeye başladı. Ayşegül, arkasından ona üzgün bir şekilde baktı. Yavaşça yataktan kalkıp, arkadan ona yaklaştı. Kollarının kocasının belinden ön tarafa doğru sardı ve başını onun sırtına yasladı.

"Özür dilerim. Ben çok heyecanlandım, ondan söyleyemedim bir anda. Arslan, küsme bana."

Arslan, tepki vermeden dışarı bakmaya devam etti. Ayşegül, beklediği cevabı alamayınca ellerini çözüp, Arslan'ın önüne geçti. Kocasının gözleri dışarıya bakarken, ela gözlerini *"Bana bak."* dercesine siyah gözlere dikti. Kısa bir süre sonra istediğini almıştı, çünkü siyah gözleri gözlerine çekmeyi başarmıştı.

Kollarıyla kocasını sarıp aradaki mesafeyi sıfıra indirdi. Gözlerini, kocasının gözlerinden çekmeden fısıldadı.

"Küsme bana. Sen böyle beni umursamayınca kalbim acıyor. Ben... Bende sana deli gibi âşık oldum. Sen benim hem ilkimsin hem de sonum. Seni çok seviyorum ben Arslan."

Arslan, elleriyle Ayşegül'ün yüzünü kavradı. Başparmağıyla yanaklarını okşadı naif bir şekilde. "Ayşegül'üm, iyi ki girdin hayatıma. Sen olmasaydın, nasıl bir adam olurdum bilmiyorum. Aşka artık ümidim kalmamışken, kalbime bu derece nasıl sahip oldun? Bana her ne yaptıysa, iyi ki yaptın küçük kadınım."

Arslan'ın cümleleri öpüşmeyle son bulmuştu. İkisi de bu kez âşık bir şekilde emanet etti birbirine dudaklarını. Ayrılık, onlar için artık imkânsız bir kavramdı. Hangi güç durabilirdi deli gibi yanan kalbin karşısında? Kim ayırabilirdi, bu derece âşık iki kişiyi birbirinden?

Hava kararmadan önce kulübenin önündeki hamağa uzandılar. Ayşegül'ün başı Arslan'ın göğsünde ve gözleri kapalıydı. Uyumuyordu ama anın tadını çıkarıyordu. Birkaç saatleri vardı şimdilik ve onlar bu birkaç saati dolu dolu değerlendirecekti. Arslan'ın çalan telefonu tüm büyüyü bozmuştu. Arslan, huysuzca cebindeki telefonu çıkarıp cevapladı.

"Buğra, çok önemli değilse sonra konuşalım."

"Abi, Ayşegül ortada yok."

"Ayşegül, ortada yok mu?"

Ayşegül, anında gözlerini açıp Arslan'a baktı. Bir şey demesin diye sessizce kaş göz yapmaya başlayınca, Arslan'ın gülesi gelmişti. Buğra'ya belli etmek istemiyordu ama Ayşegül'ün şaşkın hali onu çok keyiflendirmişti.

"Abi, beni dinliyor musun sen?"

"Ha... Şey... Dinliyorum."

"Ayşegül diyorum abi. Yok ortalarda. Bahar aramış Ecrin'i ve nerede olduğuna dair haberi var mı yok mu sormuş."

"Nasıl oldu da gözünün önünden ayırabilmiş biricik ikizini. Korkmamış mı bana kaçar diye. Bahar Hanım bulsun kardeşini, işim var benim. Kapatıyorum."

"Abi sen ciddi misin?"

"Çok ciddiyim Buğra. Bahar'ın telaşlanması umurumda bile değil."

"Ayşegül senin yanında mı?"

Arslan, Ayşegül'e bakıp, "Ait olduğu yerde Buğra. Sadece bunu bil yeter." dedi.

"Anladım abi. Neyse biz biraz daha arayalım. Enteresan neredeki acep bu kız. Hadi beni tutma, daha meraktan deli edeceğim iki cadı var."

Arslan şen bir kahkaha attı. "Oldu o zaman, sana kolay gelsin." diyip telefonu kapattı. Ayşegül, merakla ona bakarken, Arslan sadece omuzlarını silkti. Ayşegül'ün tekrar göğsüne uzanmasıyla masal anlatır gibi konuşmaya başladı.

"Bu kulübeyi babam annem için yaptırmış. Annem çok iyi bir ressamdı ve burası onun için büyük ilham kaynağıymış. Tabi ki aşklarının mabedi gibi bir yermiş burası bir de."

Ayşegül, yeni öğrendiği bilgilerle gülümserken, Arslan devam etti.

"O yüzden Buğra Bahar'ı, âşık olduğunu söylemek için buraya getirdi. Bu yüzden ben seni âşık olduğumu söylemek için buraya getirdim. Burası bizim aşkımıza da mabet olsun diye."

"Beni severler miydi annenle baban?"

"Çok severlerdi. Babamı bilmemde, annem çok severdi. Kendi gibi ressam bir gelini olmuş, sevmez mi?"

Ayşegül, şaşkınlıkla baktı Arslan'a.

"Ama sen nerden..."

"Benim için yaptığın resmi buldum. Böyle bir yeteneğin olduğunu bilmemek üzdü beni, ne yalan söyleyeyim. Ama çok güzel bir resimdi. Bana neden sen vermedin Ayşegül?"

"Ben sana verecektim ama... O kaza olunca..."

Yalan söylemişti. O gece, onu Nehir'in görüntüleri izlerken gördüğünü söylemek gelmemişti içinden.

"Neyse güzelim. Artık buraya geliriz ve burada da yaparsın resimlerini. Hem kızlarımıza da burası çok iyi gelir."

"Evet, onları da getirelim."

"Onları buraya getirmeden önce, sen eve döneceksin."

"Ama..."

"Ama babanla aranızı düzelttikten sonra Bahar çok umurumda değil ama babanla her şeyi çözmelisin Ayşegül. Tüm bu olanlar onun suçu değildi ve sana ihtiyacı var."

"Biliyorum ama biraz zamana ihtiyacım var."

"İstediğin kadar zamanın var. Babanla istediğin kadar vakit geçir. Ama sonra bana dön, tamam mı?"

Ayşegül, bu fikirden memnun olmuşçasına gülümsedi.

"Tamam. Bu şimdilik aramızda kalsın. Ben babamla her şeyi çözünce açıklarız olur mu?" dediğinde Ayşegül, "Karımla liseliler gibi, gizli gizli mi buluşacağım?" diye itiraz etti Arslan.

"Arslan, lütfen." diye kedi bakışlı karısının, bu masu-

mane bakışlarına kandığı için kendine çok kızıyordu. "İyi, tamam... Aslında eğlenceli bile olabilir." diye, fikri güzelleştirmeye çalıştı.

İkisi de bu fikrin o kadar kötü durmadığına ikna olmuştu ve bu onlar için çok güzel bir deneyim olacaktı. Yaşamadıkları flört dönemini bu şekilde yaşayabileceklerdi. Arslan için bu durum çok önemli olmasa da, Ayşegül'ü oldukça heyecanlandırmıştı. Sonuçta Arslan'la tanımadan evlenmişti ve şimdi kocasıyla ailesinden gizli bir aşk yaşayacaktı. Kulağa aptalca gelse bile, eğlenceli olacaktı.

Akşam çöktüğünde eve döndüler. Murat'ın evine birkaç ev kala durdurdu arabayı Arslan. Ayşegül'e dönüp baktığında, ayrılacaklar diye üzüldüğünü gördü.

"Ayşegül'üm üzme kendini. Bu geçici bir durum... Hem bak böyle yaparsan, girer Feride'yi alır çıkarım ve kimse de umurumda olmaz."

"Yok, tamam üzülmüyorum. Ama seni çok özleyeceğim."

"Bende seni küçük kadınım. Ama önce babanla tam bir baba-kız ol, sonra zaten kimse duramaz benim önümde."

"Tamam. Ben artık gideyim. Feride'ye bıraktığım süt bitmiş olabilir. Aç kalmasın kızım."

"Hiç gitme istiyorum, Ayşegül."

"Daha bir dakika önce sen demedin mi, bu geçici bir durum diye. Her şey yoluna girdiğinde hiç gitmem senden artık."

"Feride'mi öp benim için. Baban seni çok özledi de. Hatta görüntülü arama yapalım, göreyim kızımı." diyince, Ayşegül uzanıp yanağını öptü Arslan'ın.

"Seni çok seviyorum ben ya. Kıyamam sana. Tamam, gittiğim gibi ararım."

Ayşegül, arabadan inip eve yürürken arkasını dönüp Arslan'a el salladı. Arslan, karısına gülümseyerek baktı. Bir hasretti çektiği ama o bile güzeldi.

Aşk, hasretle harmanlanınca daha bir anlamlı... Daha bir sevda...

33.
"SANA ÖPÜCÜK YOK"

Kucağındaki mucizesi, onun için dünyalara bedeldi. Daha bir yıl önceye kadar tüm dünyası Bahar'dan ibaretken, şimdi kocaman bir ailesi vardı. Kendini en güvende hissettiği zamanlardaydı ve bunu kaybetmekten deli gibi korkuyordu.

Yeni bulduğu abisi onun için her şeyi düşünüyordu. Eğitimini bile... Geçen bu iki hafta içinde, Murat, Ayşegül'ü bir dershaneye yazdırmıştı ve üniversiteye hazırlanmasını istemişti. Her ne kadar Feride küçük dese de, Bahar ve Murat'a karşı koyamamıştı.

Arslan'la evden çıkamadığı için 10 dakikalık kaçamakları ancak olabiliyordu. Bu durumu Arslan isyanlar etse de, Ayşegül'ün hoşuna bile gitmeye başlamıştı. Bir abisi vardı ve resmen ondan saklanıp sevdiği adamla buluşuyordu. Bu oldukça keyif verici hale gelmişti onun için.

Tüm bunların arasında Nehir'in ilik nakli operasyonu için hiçbir problem kalmamıştı. Nehir'in doktoru Selim, nakil için Feride'nin gelişimini tamamlaması gerektiğini söylemişti. Bu da, yaklaşık bir buçuk yaşına kadar bekleyecekleri anlamına geliyorlardı. Nehir'in ilaç tedavisi devam ederken, Ayşegül her daim Arslan'ın yanındaydı.

Şahin ise son iki hafta boyunca tedavisini hastanede tamamlayıp eve çıkma iznini alabilmişti. Büyük bir heyecanla kızlarının ve oğlunun yanına gideceği anı bekliyordu. Ayşegül'ün, hastanedeyken ziyaretine geldiğini biliyordu ama çekindiğinden yanına bir türlü girememesine üzülüyordu. Bu onu üzse de, kızına hak verdiği için sabırla onun yanına geleceği günü bekleyecekti.

Ayşegül, kucağında Feride'yle aşağı kata iniyordu. Babasının hastaneden çıkacağını bildiği için onu aşağıda beklemeye karar vermişti. Aşağı salona indiğinde Bahar'ı koltukta hüzünlü bir şekilde otururken buldu. Haftalardır doğru dürüst gülmemişti yüzü Bahar'ın. Buğra'yla bir ara konuşmayı aklına not edip, Bahar'ın yanına gidip oturdu.

"Bahar, iyi misin canım?"

Bahar, hüzünlü bakışlarını Ayşegül'den saklamayarak ona baktı. Kelimeler boğazında düğümleniyordu; çünkü konu Buğra›ydı. Onu asla affetmeyecek olmasıydı. "Değilim. Onu kaybettim ben Ayşegül." diye hüzünle mırıldandı.

"Saçmalama Bahar. Buğra, seni çok seviyor. Senden öyle kolay vazgeçmesi imkânsız... O, sadece biraz kırgın sana ve eminim yakında geçecek bu durum."

Bahar, başını iki yana sallayıp önüne döndü. Buğra'nın onu affedeceğine inanmıyordu. Son sözleri yankılanıyordu sürekli zihninde. "*Hayatımdan çıkabilirsin artık.*" demişti ve bunda oldukça ciddiydi. O sırada tek düşündüğü kardeşinin hayatıydı oysa. Bilemezdi bu derece kalp kıracağını.

Evin kapı zili çalınca, ikisi aynı anda ayaklandı. Ayşegül, Feride'yi kucağından indirmeden yavaşça kapıya doğru ilerledi. Bahar'da arkasından gitti. Babaları yavaş adımlarla eve girdiğinde ilk kızlarını gördü ve onlara gülümsedi.

Şahin, kısa bir süre olsa dahi kızlarını ayırt edebilecek hale gelmişti. Ayşegül›ün her daim dalgalı saçları ve istemsizce sürekli gülümsemesi onu ayırt edebilmesini sağlıyordu. Bahar›ın saçları ise her zaman düz ve bakışları ciddiydi. Normalde sert bir mizacı vardı. İkiz olabilirlerdi ama farklıydılar.

Şahin'in gözleri, Ayşegül›ün kucağındaki bebeğe

şaşkınca indi. Bebeğin, kimin bebeği olduğunu ve kızının kucağında ne işi olduğunu düşünüyordu. Aklına gelen düşünceyle duygulanmıştı. Küçük kızı evlenmiş miydi?

Adımlarını yavaşça Ayşegül'e doğru attı. Gözleri bir bebeğe bir kızına gidiyordu. Duygulanmıştı ve ilk kez dede olmanın hissiyatını yaşıyordu. Ayşegül'ün karşısına geldiğinde durdu ve bebeğe baktı bir süre. Kızının kopyası gibiydi.

"Senin bebeğin mi?"

Ayşegül, aşırı duygusallığından dolayı gözleri hemen dolmuştu ve cevap veremediğinden başını sallamıştı.

"Kimse bana senin evli olduğunu söylemedi."

"Tedavi süresinde seni etkilemesin diye söylemedik."

Ayşegül, babasına ilk kez bu kadar uzun bir cümle kurmuştu. Sarılamasa da güveni dolmuştu bir kere içine. Babanın verdiği güveni iliklerine kadar hissetmişti. Boşuna dememişler, "Baba, çınar gibidir." diye...

Salondaki koltuklara oturmuş ve kucağındaki torununu doyasıya izleyen babasına sevgi dolu bakıyordu Ayşegül. "Adı ne bakalım küçük prensesin." diye soran Şahin'le, üçü birbirine baktı. Bir an kararsız kaldı ama sonra "Feride!" diye cevap verdi titreyen sesiyle Ayşegül. Şahin, sevdiği kadının isimini duyunca duygulandı. Dolan gözleri torununa döndüğünde sadece fısıldamak için güç buldu kendinde.

"Feride, hoş geldin aramıza."

Kısa bir süre sonra kendini toparlayıp çocuklarına baktı. "E nerde bizim damat bey?" diye sordu merakla. Murat, burada konuşması gerektiğine karar verdi. "Şey... Ayşegül, kocasıyla boşanma sürecinde baba." dediğinde, Ayşegül başını yana çevirerek gözlerini devirdi. Tabi ki Arslan'dan boşanmayacaktı. Hepsi hayal görüyordu.

Murat, bu sözü söyledi söylemesine ama bir yandan da onları barıştırmak için Ecrin'e yardım ediyordu. Sırf Ecrin'in ısrarlarıyla Ayşegül'ü zorla dershaneye yazdırmıştı. Artık ne planlıyorsa çatlak sevdığı...

"Neden boşanıyorsunuz kızım? Hem kim ki senin kocan?"

"Arslan, baba... Arslan Kahraman." diye cevap veren Murat'a gülümsedi Şahin. "Şu senin arkadaşın Arslan. Niye boşanıyorsunuz kızım? Arslan iyi bir adamdır, üzmez seni bildiğim kadarıyla." diye düşüncelerini dile getirdi.

"Üzmedi zaten... Sadece biraz şartlar bunu gerektirdi."

Ayşegül'ün vurgulayarak kurduğu cümle Bahar'aydı. Bahar, bildiği bu hatasıyla yüzünü astı. Kendi aşkını mahvettiği yetmemiş gibi onların aşkını da mahvetmişti.

"Çözersiniz kızım. Hem öyle en ufak sorunda boşanmaya kalkılmaz. Arslan inatçı adamdır, bırakmaz seni kolay kolay."

Ayşegül, babasının sözlerine gülümsemek istedi ama kendini tuttu. Babasının, Arslan hakkında düşündükleri onu mutlu etmişti. Nedendir bilinmez, bu onun için onay gibi bir şeydi. Babası, Arslan için resmen onay vermişti.

Aklına aniden gelen düşünceyle yüzü asıldı Ayşegül'ün. Ya Arslan'ın eski karısını ve yaşananları öğrendiğinde vazgeçerse? Sonuçta meleği Nehir vardı ve onu açıklaması gerekiyordu. Ya hep ya hiç diye düşünüp tedirgince konuştu.

"Şey... Arslan önceden evliydi ve eşini kaybetti. Ölen eşinden bir kızı var şimdi, adı Nehir."

"Nehir mi?"

"Evet, annesinin adını taşıyor. Nehir vardı ya hani, Cemal amcanın kızı. Arslan'ın ölen eşi o." Nehir'in ismini du-

yunca yüzü asıldı Şahin'in. Üzülmüştü onun için. "İyi kızdı. Allah rahmet eylesin." diyip Ayşegül'e döndü.

"Bak Ayşegül'üm, sende annesin artık. Madem Arslan'ın başka bir kızı daha var. Sen artık onunda annesisin. Feride neyse Nehir'de o olmalı senin için."

"Nehir zaten benim kızım. Teşekkür ederim, beni bu derece düşündüğün için b baba."

Şahin, kızının ağzından ilk kez baba kelimesini duyunca bir farklı hissetmişti. Her evladın seslenişi farklıymış... Her birinin bakışı ve her birinin kokusu bambaşkaymış...

"Düşüneceğim tabi. Sen benim gözümün nurusun. Şu boşanma meselesine gelince, yok boşanma falan size. Önce bir Arslan oğlumla konuşayım ben, sonra düşünürüz bir şeyler."

Ayşegül'ün mutluluktan ayakları yerden kesilecek gibiydi. Babasının bu derece Arslan'ı kabullenmesini beklemiyordu. Ama o daha ilk andan mükemmel bu baba olduğunu göstermişti.

"Söyle bakalım benim ömrümün Bahar'ı. Senin gül yüzün niye gülmez?" Bahar, konunun kendisine gelmesiyle toparlandı. "Bir şeyim yok. Ben... Benim sadece derslerim yoğun bu ara, ondan baba." diyip, durumu toparlamaya çalıştı.

"Pek inanmadım ama neyse inanmış gibi yapalım. Eee Murat Efendi, sen söyle bakalım. Yok mu kalbini çelen ben?" diye sorduğunda, Ayşegül kıkırdadı. Murat, ona kaşlarını çatınca, Bahar onları fark etti.

"Ayy senin bir sevdiğin mi var? Bana nasıl söylemezsin ya. Kim o? Çabuk söyle." Ayşegül, ikisine gülerken, Bahar'ın çatık kaşları onu buldu. "Sen biliyorsun değil mi, kim olduğunu. Böyle güldüğüne göre kesin biliyorsun."

"Evet, biliyor olabilirim."

"Ve bana söylemediniz. Çok hainsiniz."

"Bahar, hani senin dersler yoğun ya. Ondan demedik kuzum."

"Ya tamam lafı çevirip durmayın. Kim seni senin kalbindeki kişi? Hadi söyle kardeşine hemen aranızı yapayım." dediğinde Bahar, Murat kaşlarını havalandırıp, "Aslında hiç gerek yok." dedi. Bahar, bu duruma iyiden iyiye bozulmuştu.

"Söylesene yaa."

"Ecrin... Abim yıllardır Ecrin'e gönül vermiş." diyen Ayşegül'e, şok bir şekilde baktı Bahar. "Ayy ben şok... Ben iptal... Vallaha mı yaa?" diye sordu, inanmayarak. Ayşegül, onaylar sıkıldı.

"Vallaha."

Akşama kadar süren bu tatlı sohbet, onları tam bir aile gibi yapmıştı. Gittikçe de o 'gibi'yi çıkaracaklardı ve tam bir aile olacaklardı. Ayşegül, gecenin ilerleyen vakitlerinde Ferde'yle odasına geçmiş dinleniyordu. Bir anda çalan telefonuyla komodine uzandı. Telefonu alıp baktığında, yüzünde gülümsemesi hemen oluştu.

"Arslan..."

"Hayatım, senin odan hangi cephede?"

"Ne cephesi Arslan?"

"Ayşegül'üm öyle değil, yani evin ne tarafında?"

"Haa... Bahçe tarafında. Neden ki?"

Ses gelmeyince telefona bakan Ayşegül, telefonun kapanmış olduğunu gördü. Kaşlarını çatıp biraz daha baktı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Aklına gelen fikirle pencereye

koşup baktı ama ortada kimse yoktu. Yüzünü asıp gerisin geri yatağına döndü. Yaptığı ilginç telefon görüşmesini yok sayıp, Feride'yle ilgilenmeye devam etti.

Aradan geçen dakikalar sonrasında penceresinin yumruklanmasıyla yerinden sıçradı Ayşegül. Hızla yataktan kalkıp perdeyi çektiğinde Arslan'ı karşısında buldu. Pencereyi açıp baktığında. Arslan'ın duvara dayadığı merdivene şaşırdı.

"Arslan, sen ne yapıyorsun?"

"Karımı görmek için başka seçenek bırakmadılar bana. Ne yapayım? Hadi önümden çekil de içeri gireyim."

Ayşegül. geri çekilip "Hadi gel." dedi. Arslan, kendini zar zor odaya attığında yere düştü. Ayşegül, yanına telaşla gidip, "İyi misin?" diye sorduğunda Arslan'ın kaşları çatıktı.

"Hiç iyi değilim Ayşegül. Karımla görüşmek için düştüğüm hale bak."

Arslan, yerden kalkıp yatağa Feride'nin yanına gitti. Kızının yanına uzandı ve karısına döndü. "Dikilme orada, buraya gel." Ayşegül, yavaş adımlarla yatağa gidip Feride'yi ortalarına alacak şekilde uzandı diğer tarafa.

"Kızım, sen annen gibi olma. Babanı bırakma, tamam mı?" diye sitem eden Arslan'a, yüzünü astı Ayşegül. "Ama Arslan biliyorsun durumları. Hem babam çıktı hastaneden bugün. Sonra Bahar'ın morali çok bozuk Buğra yüzünden... Bırakamıyorum onları."

"Sen hep beni bırak Ayşegül. Özlüyorum seni, anlamıyor musun? Hasretinden Mecnuna döndüm ya. Çöle mi düşeyim?" Ayşegül, gülümseyip eliyle yanağını okşadı kocasını. "Oyy, kıyamam sana ya. Düşme çöllere, senin yerin ormanlar hayatım." dediğinde, Arslan gözlerini devirdi.

"Ha ha ha... Bu mu espri yeteneğin?"

"Arslan, birde bana çocuk gibisin dersin. Şu halini görmelisin."

"Banane ya. Ben karımı istiyorum."

Ayşegül, gözleri kapanıp uyuyan kızını yavaşça kucağına alırken Arslan'a gözlerini devirmeyi ihmal etmedi. Feride'yi küçük beşiğine bırakıp yatağa geri döndü. Gidip başını Arslan'ın göğsüne koyarak uzandı. "Anca uzanalım böyle zaten." dediğinde Arslan, koluna tam morarmalık çimdik yedi. "Sen beni sırf o yüzden mi özlüyorsun Arslan?" Ayşegül'ün çemkirmesi, çimdikten daha beterdi.

"Sırf o yüzden olmasa da. Yani biraz da katkısı var tabi ki."

"Arslan!"

"Hiç Arslan deme Ayşegül. Karımsın ama dokunduğum yok sana." dediğinde, Ayşegül uzandığı yerden kalkıp oturdu. "Aşk olsun Arslan." diyerek, alındığını belli etti.

"Olsun zaten hayatım, ama sadece aşk olmasın. Başka şeylerde olsun." diyen Arslan'a, Ayşegül iyice sinirlenip yataktan kalktı. "Odunluğun hala üstünde senin... Bu kadar zamandır ilk kez yanıma gelmişsin ama söylediklerine bak." diye çemkirdi tekrar.

Arslan, yataktan kalkıp, Ayşegül'ün yanına geldi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim küçük kadınım. Özlediğimden hepsi seni... Vallaha." dedi, etkili ses tonuyla.

"Bende seni özledim Arslan." diyen Ayşegül, yelkenleri indirip Arslan'a sarıldı. Arslan, hınzırlıkla Ayşegül'ün kulağına fısıldadı. "Bence bu vaktimizi sarılarak harcamayalım." Ayşegül'ün şaşkınlıkla açtığı ağzı ve kısarak baktığı gözleri Arslan için tehlike çanının çalmasıydı.

"Ya sen, ne odun bir adamsın ya." diyip yataktaki yastığı aldı ve Arslan'a vurmaya başladı. Arslan, aldığı darbelerden kendini korumaya çalışırken, Ayşegül'ü sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hayatım bak vurma... Ayşegül hiç yakıştırmıyorum sana bu tür davranışları... Saçlarım bozuldu ya... Ahh, gözüme geldi be kızım."

Arslan, aldığı darbeleri engellemek için Ayşegül'ün kollarından tutup yatağa düşmesini sağladı. Dizlerini Ayşegül'ün iki tarafına bıraktı ve Ayşegül'ün kollarını başının üstünde sabitledi. "Hani kıyamıyordun bana. Mahvettin beni." diyip, sinirle köpürdü.

"Beter ol odungil!"

"Bence şu durumdayken benimle iyi geçin karıcım. Yoksa ben sana büyük bir zevkle kıyabilirim."

"Elinden geleni ardına koyma. Kütük!"

"Gittikçe çirkinleşiyoruz demek. Oldu sen bilirsin. Benim canıma minnet."

Arslan, Ayşegül'ün dudaklarına doğru eğilip tam öpecekken kapı tıklatıldı. İkisi aynı anda kapıya bakarken, Arslan'ın sinirlendiği belliydi. "Açma." dediğinde, "Saçmalama. Çok ses yaptık, duydular galiba. Kalksana üstümden." diyerek karşılık verdi Ayşegül.

"Lan ben böyle işin." diyip, sinirle doğruldu Arslan. "Ayşegül, çok kötüyüm ya... Aç artık kapıyı!" diyen Bahar'ın sesiyle, Ayşegül Arslan'ı pencereye doğru itmeye başladı.

"Hadi gidiyorsun artık."

"Yemin ediyorum, bu Bahar bana tepki olsun diye dünyaya gelmiş. Anca işime taş koysun."

Ayşegül, dayamayıp gülünce Arslan gözlerini devirdi. Pencereyi açıp çıktığında, merdivenin üstüne çocuk gibi, "Bir kere öpeydim bari ya." diyince Ayşegül gülümsedi.

"Sana öpücük yok."

"Bir kere..."

Arslan'ın, çocuk bakışlarıyla Ayşegül uzanıp hızlı bir öpücük kondurdu kocasının dudaklarına. "Oldu mu?" diye sorduğunda, "Olmadı ama hiç yoktan iyidir." diye cevap aldı.

"Deli..."

Ayşegül, kapının tekrar tıklanmasıyla pencereyi kapattı ve sonra perdeyi çekti. Hızla odanın kapısını açtığında Bahar'ın ona gözyaşlarıyla sarılması onu şaşırtmıştı.

"Ne oldu?"

Bahar, hıçkırıklarının arasında konuşabilmek için kendini güçlükle zorladı.

"Buğra... Buğra, başka biriyle birlikteymiş."

"Ne!"

34.
"SENİ KAYBETTİM SANDIM"

Dizlerinin üzerine başını yaslamış, kısık kısık ağlayan kardeşinin saçlarını okşadı bir süre. Onun bu üzüntüsü kalbini ağırlaştırıyordu. Kardeşi gözyaşı dökerken çaresiz kalmak onun için en büyük imtihandı.

"Beni gerçekten seviyor sanmıştım. Siniri geçince beni affeder diye düşünmüştüm. Ama o başkasına gitmeyi tercih etti Ayşegül." dediğinde, Ayşegül eğilip Bahar'ın saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Bahar, yapma böyle can parçam. Buğra, seni gerçekten seviyor ve eminim yanlış anlaşılma vardır. Buğra, senden öylece vazgeçemez."

"Ama vazgeçti. Sen ne kadar inanmak istemesen de o benden vazgeçti. O kızla sarılırken fotoğrafı var elimde."

"Bak o fotoğrafı kimin gönderdiği belli değil ki. Ya seni ve onu üzmek isteyen biriyse? Buna izin mi vereceksin?" diye sordu Ayşegül. Bahar, Ayşegül'ün dizlerinin üstünden kalktı ve oturur şekilde kardeşine baktı.

"O benden vazgeçti. Zaten hayatımdan çık demişti. Çıkardı beni hayatından işte. Ben kabul ettim, sende kabul et."

Bahar'ın ağlayarak kalkıp odasından gitmesini hüzünle izledi Ayşegül. Buğra'nın nasıl olurda böyle bir hataya düştüğünü anlamıyordu. Vardı bu işin içinde bir iş ama neydi?

•••

Arslan, keyifli bir şekilde kahvaltısını yaparken, sofradakiler onun aksine oldukça keyifsizdi. Buğra, sıkıntıyla nefeslerini alıp verirken, Burak sürekli oflayıp duruyordu. Ecrin ise üç abisine de sinir bir şekilde bakıyordu.

"Arslan Bey, bakıyorum da baya keyiflisiniz. Farkındaysan karın ve kızın başka bir evde abi, mutlu olduğunu bu kadar belli etmesen diyorum."

Ecrin'in sinirle söyledikleri, Arslan'ın bir kulağından girmiş diğerinden çıkmıştı. Ayşegül'le aralarının iyi olduğunu bilmeyen kardeşi ona resmen kan kusturmaya çalışıyordu ama önemli değildi, sonuçta Ayşegül hala onundu.

"Ecrin, bir susta keyifle kahvaltımızı yapalım abicim."

"Keyifli mi? Abi kızlar gittiğinden beridir ev çekilmez oldu ya. Gidip özür mü dilersin, romantiklik mi yaparsın bilmiyorum ama bari Ayşegül'le Feride'yi getir ya."

Burak'ın isyanı da böylece gecikmemişti. Haftalar önceki çatlak ailesini geri istiyordu. Ayşegül ve Bahar'ın olmadığı bu ev yine eski sessiz ve sıkıcı ruh haline bürünmüştü.

"Gitmek istediler ve gittiler. Onları zorla buraya getiremeyiz Burak." diyen Arslan'a, "Aynen öyle. Herkes kendi seçimini yaptı." diyerek destek verdi Buğra.

Buğra'nın öfkeli sesi, Arslan'ın kararlı sesini geride bırakmıştı. Kaç hafta olmuştu ama Bahar'ın onu bir kez bile aramaması sinirlerini zorluyordu. Ayşegül bile ilk sıkıntısında abisine koşmuşken Bahar inatla ona gelmeyi reddediyordu. Eğer o böyle inatçıysa, Buğra ondan daha inatçı olurdu ve asla geri adım atmazdı.

"Arslan abi, Ayşegül dershaneye başlamış haberin var mı?" diye manayla soran Ecrin'e, "Evet, duymuştum öyle bir şeyler ama beni ilgilendirmez." diye umursamazlıkla cevap

verdi Arslan. Ondaki bu rahatlık sinirlerini zorlasa da, geri adım atmaya hiç niyeti yoktu Ecrin'in. Yüzüne tehlikeli sırıtışını yerleştirdi ve çatalını peynire batırdı.

"O zaman yeni yeni arkadaşlar da edindiğinden az buçuk haberin vardır. Hatta ve hatta arkadaşlarının oldukça genç ve yakışıklı olduğunu da duymuşsundur. Hele ki Mert diye bir arkadaşı varmış, sorma gitsin."

Arslan'ın tüm yüzü kırmızıya dönerken, o Mert denen herifin kim olduğunu düşünüyordu. Ayşegül, ona hiç böyle birinden bahsetmemişti. Ama o her kimse ecelini istediği belliydi.

"Ecrin, sen başkalarının yakışıklı arkadaşlarını konuşacağına kendi okuluna bak. Bir tane bile sınavdan büte kalmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Ecrin, gözlerini devirip, "Anlaşıldı." dedi baygınca. İstediğini almıştı ya gerisi önemli değildi. Abisinin gözlerinden neredeyse alev topu fırlayacaktı. Evet, Ecrin ikinci hamlesini de yapmış bulunuyordu. Önünde çayını alıp keyifle yudumladı.

Arslan ve Buğra masadan kalkıp gittiklerinde Burak kısmış olduğu şüpheci gözlerini Ecrin'e yöneltti. "Sen ne karıştırıyorsun yine kara saçlı cadı?" diye sordu.

"Ahh abim, neler karıştırmıyorum ki. Bu iki kütüğü yola getirmeye çalışıyorum. Aslında bakarsan senin de ihtiyacın var."

"Benim bir şeye ihtiyacım yok cadı. Git başkalarıyla uğraş sen."

"Âşık olmadan ölüp gideceksin şu fani dünyadan. Gel beni dinle sana ayarlayayım şöyle tatlı bir kızcağız."

"Aman Allah korusun. Sen ve senin ayarlayacağın kız.

Henüz daha çok gencim ve intihar etmek planlarımın son maddesinde bile yok."

"İyi, yalnızlıktan öl o zaman. Ama sonra gelip karşıma *'Aman Ecrin, ben ettim sen etme bana yardım et.'* demeyesin, çok kötü bozarım seni."

"Sen benim o halimi çok beklersin kara saçlı cadı. Ben ve âşık olmak... Hiç güleceğim yoktu. Neyse bırak dırdırı da kalk, okula geç kalacağız senin yüzünden."

"Sana ihtiyacım yok abicim. Arzu almaya gelecek beni."

Burak, kalkıp salon çıkışına ilerledi ve arkasından da Ecrin geldi. Burak, vestiyerdeki ceketini alıp üstüne geçirdi ve kapıyı açarken Ecrin'e söylenmeye devam etti. "Demek bugün senden kurtuluş günüm. Çok mutluy... Bismillah!" diyerek, şok bir şekilde durdu. Ecrin, Burak'ın yanına telaşla gelip abisine baktı.

"Ne oldu sana Burak? Burak... Burakkk!"

Ecrin, elini Burak'ın önünde sallarken Burak'ın gözleri kımıldamadan bir noktaya bakıyordu. Ecrin, dönüp baktığında karşısında Arzu'yu gördü. Anında düşen jetonu Burak'la çok eğleneceğini ona haykırıyordu. Bakışlarını abisine çevirdi ve gülümsedi. "Keşke başka bir şey söyleseymişim yaa. Ama bu da kabulüm." dediğinde, şeytani gülümsemesi yine yüzüne yerleşmişti.

Arzu, kendisine bakan Burak'ın haline gülmeden edemedi. Ama bu, Burak'a olan o sonsuz aşkından değildi. Bu, onu yıllarca bekleyip de bir türlü fark etmeyen Burak'ın şimdi onun haline düşmesineydi. Burak'a yıllardır beslediği aşk, baştan sona değişmesine neden olmuştu.

Önceden okulda tam bir ezik gibi muamele gören Arzu, Burak'ı görünce ilk görüşte ona âşık olmuştu. Ama Burak,

onu sevmek şöyle dursun fark etmemiştir bile. Eski görüntüsü yüzünden sevdiği adamın kendisini fark etmemesinin yanında alay ve dalga konusuydu Arzu. Zamanla ağlamanın çare olmadığını görünce değişmeye karar verip, herkese dudak ısırtacak güzelliğini gün yüzüne çıkardı ve sonuç, âşık olduğu adam onun önünde dilini yutacak hale geldi.

Burak, girdiği transtan çıkıp seri adımlarla Arzu'nun yanında aldı soluğu. Boğazını temizleyip, etkili ses tonunu döktü dilinden. "Selam, ben Burak." diyip, elini uzattı. Arzu, kendisine uzatılan ele baktı. İçi kıpır kıpır o eli tutmak isterken, iradesi kendisine hâkim olması gerektiğini fısıldıyordu.

"Arzu."

Elini tutmadan ve umursamazca cevap veren kıza şaşkınlıkla baktı Burak. Onun karşısında kızlar eriyip giderken, bu kızın umurunda değil gibi görünüyordu. Elini çaresizce geri indirdi. "Tanıştığıma memnun oldum Arzu." dediğinde, ses tonunda ki alınganlık Arzu'yu gülümsetmişti. O kadar kolay olmayacaktı Arzu'yu elde etmek Burak için.

"Ben ne kadar yandıysam sende yanacaksın Burak. Bana deli divane âşık olduğun günlerde gelecek ve o gün geldiğinde dua et, benim için hala diğerlerinden bir farkın olsun."

"Bende tanıştığıma memnun oldum Burak. Gidelim mi Ecrin?" diye sorduğunda, "Olur tatlım, gidelim." diyip, Burak'a acımasız bakışlar atarak Arzu'nun arabasına geçti Ecrin.

Burak, Arzu'nun onda bıraktığı dengesizlikle bir süre yerinde dikildi. Kız resmen rüzgâr gibi ona savrulmuştu ve o, bu rüzgârı içinde kasırga gibi hissetmişti. Ama hala kendine güveni tamdı.

"En fazla bir hafta Arzu... Diğer kızlar gibi bana, deli divane olacağın gün için sana en fazla bir hafta veriyorum.

Ve o gün geldiğinde, benim için diğerlerinden farkın kalmayacak."

Burak, serseri gülüşünü yüzüne yerleştirip arabasına geçti ve okula doğru yola çıktı.

•••

Ayşegül, yorgunca dershaneden çıkıp yola doğru ilerlerken, yolun kenarında arabasını park etmiş ve arabasına yaslanmış Arslan'ı görünce gülümsedi. Etrafta ilerleyen kızların kocasına yiyecek gibi bakışlarını görünce ise kaşları çatıldı. Arslan'a dönüğünde onun bir tek kendisine baktığını gördü ve gülümsemesi tekrar dudaklarına yerleşti.

Adımlarını hızlandırıp kocasına doğru ilerledi. Yaklaşınca kollarını Arslan'ın boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde Arslan'ın asık yüzüyle karşılaştı.

"Ne oldu Arslan?" sorusunda, telaş vardı.

"Mert kim Ayşegül?"

Ayşegül, gelen soruyu algılamaya çalıştı. Soruyu anladığında ifadesiz yüzü Arslan'ı buldu.

"Ne bileyim Mert kim Arslan?"

"Nasıl bilmiyorsun Ayşegül? Dershaneden arkadaşınmış."

Ayşegül, kaşlarını çatıp, "Benim öyle bir arkadaşım yok Arslan. Hem daha dershaneye başlayalı ne kadar oldu ki arkadaş edineyim." dediğinde Arslan hala ona şüpheyle bakıyordu. "Yok, mu yani Mert diye bir arkadaşın?" diye, teyit ettirmek için bir daha sordu ama bu Ayşegül'ün kızmasına neden oldu.

"Yok diyorum Arslan. Sana yalan mı söyleyeceğim?"

"Yok, yalan değil de, ne bileyim ya? Hep Ecrin'in işleri yine bunlar."

"Ecrin mi? O mu öyle bir arkadaşım olduğunu söyledi?"

"Evet. Güya çok yakışıklı ve samimi arkadaşınmış. Duyunca deli oldum ya. Seni kıskanıp seninle barışacağımı düşünmüş olmalı." diye umursamazca açıkladı Arslan. Deli kardeşi bir rahat oturmayı beceremiyordu. Ayşegül ise parçaları birleştirdi ve gözlerini şaşkınca açtı.

"O zaman Buğra'nın yeni bir sevgilisi olması da Ecrin'in işi." dediğinde, "Buğra'nın yeni sevgilisi mi?" diye, anlamayarak sordu Arslan.

"Evet. Dün Bahar'a biri mesaj atmış. Eski sevgilinin yeni sevgilisi diye ve bir fotoğraf göndermiş."

"Bakayım ben o fotoğrafa."

Ayşegül, çantasından telefonunu çıkardı. Zaten Arslan'a göstermek için telefonuna yolladığı fotoğrafı açıp kocasına gösterdi. Arslan, fotoğrafı görünce kaşlarını iyice çattı. "Benim bu kız kardeşim tam bir cadı. Fotoğraf Buğra'nın eski sevgilisine ait. Bahar'dan çok önceydi. Hem fazla sürmemişti. Buğra, seviyor Bahar'ı ve kaç haftadır asık suratını çekiyoruz onun." diye, yüzünü buruşturarak söylendi.

"Ecrin'e bak sen ya. Bizi barıştırmak için neler yapıyor?"

"Öyle ama kötü niyetli değil." dedi Arslan, kardeşinin yanlış anlaşılmasını istemeyerek. Ayşegül, gülümsedi. "Biliyorum. Ama biraz tersine işledi durum. Barışacaklarına daha kötü oldu araları."

"Ben ona güzel bir ceza veririm. Böylece insanların hayatlarına karışmamayı öğrenir." dediğinde, Ayşegül kaşlarını havaya kaldırıp indirdi. "Sen bir şey yapma. Ben ona yapaca-

ğımı bilirim ama önce Buğra ve Bahar'ı halledelim ya. Kız ağlamaktan helak oldu dün geceden beri."

"Tamam. Ne yapıyoruz?"

"Ben gidip Bahar'ı alıyorum sende Buğra'yı. Kulübede buluşup meseleyi çözüyoruz."

"Anlaştık. Ama bu iş çözülsün, seni bir gece kaçıracağım. Valla sensizliğe dayanamayacağım artık Ayşegül." diye isyan eden kocasına, kahkahalarla gülmeye başladı Ayşegül. İyice çocuklaşmıştı koskoca adam, ama işin güzel tarafı, ona bu halleri çok yakışıyordu.

Arslan, dünyanın en güzel manzarasını izler gibi izledi karısını ve dayanamayıp kolundan çekip sarıldı. "Nefes almayı özledim ve bu sen olmadan olmuyor küçük kadınım." dedi, Ayşegül'ün kokusunu en derinine çekerken.

Ayşegül'de, gözlerini kapatıp kocasının kokusunu içine çekti ve duyduğu güzel sözlerin zihnine dağılmasına izin verdi. Ömrünün sonuna kadar orada kocasına sarılarak durabilirdi. Ve asla şikâyet etmezdi.

•••

Ayşegül, nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sorduğunda, gittikleri yolun Buğra'nın onu götürdüğü küçük kulübeye çıkacağını biliyordu. "Tabi ki biliyorum Bahar. Arslan'ın anne ve babasının küçük kulübesine gidiyoruz." diye cevap veren Ayşegül'e döndü göz devirerek.

"Zaten bende onu soruyorum. Ne işimiz var orada?"

"Off Bahar, birazdan anlayacaksın. Biraz sabret can parçam."

Bahar, Ayşegül'ü bıktırdığını anlayınca bakışlarını tak-

sinin camına çevirdi. Sessiz kalıp, yolculuk boyunca bir daha konuşmadı. Zaten çok bir mesafe kalmamıştı. Kulübeye vardıklarında Ayşegül taksinin ücretini ödeyip indi ve Bahar'ın yanına geçip koluna girdi. "Gel bakalım." dediğinde, Bahar hala neden burada olduklarını anlamayarak yürüdü kulübeye doğru. Tahta kapısının önüne geldiklerinde, Ayşegül kapıya vurdu bir kaç kez.

"Kim var burada? Araba falan da yok çevrede. Ne oluyor Ayşegül?" diye sordu bıkkınlıkla. Zaten ağlamaktan kızaran gözleri, uyumak için kıvranıyordu.

"Birazdan öğreneceksin, sabret."

Kapı kısa süre de açıldı ve Arslan güler yüzle ikisine de bakmaya başladı. "Hoş geldiniz. Hadi içeri geçin." diyen Arslan'a, şaşkınca baktı Bahar. Aynı şaşkınlıkla kardeşine döndüğünde, gülümsediğini gördü. Onların barıştığını anlamıştı ama nasıl olduğunu anlamamıştı. Ama bu bile gülümsemesine sebep olmuştu. En azından kardeşi artık mutluydu ve onun yaptığı bir hata aşklarına sebep olmamıştı.

Kulübeye bir kaç adım atıp girdiklerinde, Buğra oturduğu koltuktan ayaklandı. Şaşkınca abisine bakan Buğra, Bahar'ın da şaşkınca Ayşegül'e bakmasını görünce oyuna getirildiklerini anlamıştı. "Abi, niye yaptınız böyle bir şey?" diye sordu. Arslan, kardeşine cevap vermeden omuz silkti.

"Ayşegül, ne olur gidelim." diyen Bahar, kulübeden çıkmak için kapıya döndü. Ayşegül onun kolunu tutup, durdurdu. "Bahar, çocukluk yapma. Konuşup aranızdaki meseleyi çözün. Hem senin sandığın gibi bir şey yok, Ecrin siz barışın diye bir oyun oynamış. Lütfen konuşun ve barışın."

Bahar, çekinerek Buğra'ya baktı. Ondan kalması için tek bir istekli hareket bekliyordu. Buğra, elini ensesine götü-

rüp ovdu ve sessizce çıkan sesiyle, "Lütfen kal." dedi. Bahar, duyduğu kal kelimesiyle tekrar ona döndü.

Bu duruma gülümseyen Ayşegül, Arslan'a döndü. "Biz de hamağa gidelim mi?" diye sorduğunda, Arslan seri bir hareketle karısının elini tuttu. "Durduğumuz kabahat." dedi ve onu dışarı çıkardı. Bahar, ikisinin arkasından öylece bakıp yavaşça Buğra'ya döndü.

Buğra, bir kaç yavaş adımıyla Bahar'ın karşısına geçti. "Ağlamışsın?" dediğinde, bunun bir soru olduğu belliydi.

Bahar'ın eli istemsizce gözaltlarına gitti. Parmak uçlarıyla gözaltlarını yokladı. "Şey... Ben dün öyle bir şeyi duyunca..." dediğinde fısıltıyla, "Abim anlattı. Ecrin ve işleri işte... Bu kadar üzüleceğini bilmiyordum." diye açıkladı Buğra.

Bahar, gözlerini Buğra'nın gözlerine kaldırdı.

"Başkasına gittiğini düşündüm Buğra. Nasıl üzülmem? Ben... Ben ölüyormuşum gibi hissettim. Seni kaybettim sandım ve..."

Buğra, Bahar'ın beline kollarını dolayıp onu kendine çekip dudaklarına kapandı. Özlemişti ve niyelere, nasıllara verecek vakti yoktu daha fazla. Geri çekildiğinde elleriyle Bahar'ın yüzünü kavradı. "Beni kaybetmedin. Benim ne olursa olsun varacağım tek yer senin yanın. Bu kadar uzadığı için özür dilerim ve sana söz veriyorum, bir daha senin benden bu kadar ayrı kalmana izin vermeyeceğim." dedi ve sıkıca sarıldı sevdiği kıza. Sonunda yüzünde gerçek bir gülümseme meydana gelen Bahar, Buğra'ya aynı şekilde sıkıca sarıldı.

Aşk yakınca bir kalbi, öylece kaçamaz insan... Gururun ve inadın yine tek sığınacağı gölgedir, aşk.

35.
"HIZLI GİTMİYOR MUYUZ?"

Son zamanda yaşadıklarına inanamasa da, tüm bu olanları yaşıyordu işte. Bazen deli gibi gülmek isterken olanlara, bazen ise oturup bir köşede içi çıkana kadar ağlamak istiyordu. Mutsuz değildi ama çok fazla duygu karmaşası yaşamıştı.

Arslan'ın, hala Nehir'i sevdiğini düşündüğü o gece ki hali ve sonra gelen o korkunç kaza. Bebeğinin ve kendisinin hayatı tehlikedeyken bilmediği gerçekler onu bekliyordu. Rüyasında annesini görmesi ve uyandığında bir babasının olduğunu öğrenmesi... Arslan'ın bebeğini alacağını sanıp, kızını kucağına dahi alamayacak hale gelmesi... Ve tüm bunlardan sonra babasını canlı kanlı görmesi... Her şey ne kadar da karmaşıktı.

Ama bir tek şey onun için netti... Aşkı.

Belki bu yola çıkarken bilmezdi, böylesine yoğun ve güzel bir duyguyla bütünleşeceğini ama olmuştu. O, anlaşmalı evlilik yaptığı kocasına âşık olmuştu. Ona bir bebek vermişti ve hayatının en merkezine koymuştu onu.

Tüm bu karmaşanın içinde, Arslan onun her daim sığınağı olmuştu. Tüm hüznünü, kızgınlığını ve mutluluğunu paylaşacağı tek kişi olmuştu. Sarıldığında ve kokusunu soluduğunda içini saran muhteşem duyguya teslim etmişti kendini.

Ve Arslan'da ona âşık olmuştu.

Asla gerçekleşeceğini düşünmediği bir şeydi bu. İnanmazdı kocasının ona aşkla bakacağına. İnanmazdı o büyük aşkın bir gün onu bulacağına ve inanmazdı aldığı her nefeste Arslan'ın nefesini arayacağını.

Arslan'ın tüm düşüncelerini istila etmesiyle hiçbir dersi dinleyemez hale gelmişti. Özlem çekiyordu yüreği ama dayanmalıydı. Kardeşleri için...

Bütün dersler bitip heyecanla dershaneden çıktığında, tek istediği deli gibi özlediği kızının yanına gitmekti. Adımlarını caddeye doğru atarken hemen bir taksi bulmayı umut ediyordu. Caddeye ulaşıp kısa bir süre beklemişken önünde bir arabanın durmasıyla kaşlarını çattı. Camın açılmasıyla sınıf arkadaşı Melis'i gördü ve çatılmış olan kaşlarını düzeltti.

"Ayşegül, hadi gel seni bırakayım." diyen Melis'in, yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. "Yok, hiç zahmet etme. Ben bir taksi bulurum." dese bile, Melis vazgeçmedi.

"Ayşegül, hadi canım. Bak şimdi başlayacaklar korna çalmaya."

Ayşegül, mahcup bir gülümseme sunup arabaya geçti. Arabaya binince Melis'in samimi gülümsemesi onu da gülümsetmişti. "Aynı sınıftayız ama henüz hiç konuşamadık doğru dürüst." diye söze giren Melis'e döndü.

"Öyle oldu gerçekten."

"Sen hiç vakit geçirmiyorsun ki bizimle. Aslında şu anda arkadaşların gittiği kafeye gideceğim. Gelmek ister misin? Tanışmış oluruz." diye öneride bulundu Melis. "Aslında benim eve gitmem gerekiyor." dediğinde, içinden gitmek gelmişti ama kızını da özlemişti.

"Ayşegül, seni gören evde çoluk çocuğun bekliyor sanır." diye alayla söylendi Melis. Ayşegül, utanarak alt dudağına dişini geçirdi. Evet, gerçektende çocuğu bekliyordu ama etrafındakiler bunu pek bilmiyordu. Bilmeleri de gerekmiyordu zaten.

"Hadi kırma beni. Hem daha baya uzun zaman birlikteyiz, gel işte ya."

Ayşegül, kararsız kalmıştı ama farklı insanlar tanımak iyi gelir diye de düşünmeden edemedi. "Olur... Benim içinde bir değişiklik olsun bari." dediğinde, Melis yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirip "Harika." dedi ve bahsettiği kafeye doğru çevirdi yolunu. Kafede toplanmış sınıf arkadaşlarını görünce gülümsedi Ayşegül. Oldukça neşeli insanlardı belli ki.

Yanlarına geçip oturdu ve sohbetten sohbete atladılar. Bu güzel dakikalardan sonra hepsi birer birer kalktı ve geriye sadece Melis ve Ayşegül kaldı. Melis'in bir süre yan masaya bakmasını görse de pek umursamadan kahvesini içmeye devam etti. "Ayşegül, ne şanslı kızsın sen ya." diye heyecanla konuşan Melis, gözlerini Ayşegül'e doğru çevirdi. Ayşegül, ona soru işaretleriyle bakarken Melis ona biraz eğilip sessizce mırıldandı.

"Şuan karşı masada bir adam var ve sana bakmaktan gözleri çıkacak neredeyse. Ayşegül, çokkk yakışıkkklıı..."

Ayşegül, şaşkınca ve anlamsızca Melis'e baktı. Yan masadan ona kimin baktığını merak etse de, kendini bakmamak için zorladı. Sonuçta o evli ve 2 çocuk sahibi bir kadındı.

"Umurumda bile değil Melis. Lütfen, sende bakıp karşılık veriyormuşuz gibi bir mesaj verme."

"Kızım çok yakışıklı diyorum ya. Vallaha da billahi de bu adam sana yanmış. Bakışı bakış değil bunun kızım."

Ayşegül'ün gözleri sonuna kadar açılırken, Melis sırıtıyordu. Melis, adamın garsonu çağırmasıyla yüzünü astı. "Ama o kadar baktın, şimdi hesap ödeyip gidecek misin? Zamane aşklarına da güven olmuyor ya." diye söylendi ve kahvesinden keyifsiz bir yudum aldı.

Ayşegül, bu cümleyle rahat bir nefes almışken adamın çağırdığı garson Ayşegül'ün tepesinde bitmişti. Melis, garsonun elindeki kâğıda bakıp heyecanla garsonu dinlemeye başladı.

"Hanımefendi, bu notu karşı masadaki beyefendi size yolladı." diyip elindeki kâğıdı Ayşegül'ün önüne bıraktı. Ayşegül, kaşları çatılı bir şekilde kâğıda bakarken, Melis heyecanla kâğıdı alıp okumasını bekliyordu. Ayşegül, kâğıda bile bakmazken, Melis ani hareketle kâğıdı alıp okumaya başladı.

"*Bir kez bakman için ömrümü verebilirim. Lütfen gülümse ve bana dönüp bak ki aşkıma karşılık bulabileyim. Lütfen, güzel yüzlü küçük kadın!*"Ayşegül bu çok romantik!"

Ayşegül, nottaki "*küçük kadın*" sözünü duyunca afalladı ve başını yavaşça adama çevirdi. Şaşkın gözleri kocasını bulunca gülümsedi. Sabahtan beri Melis'in anlattığı adam kocasıymış.

"İnanmıyorum, adama gülümsedin Ayşegül. Bu onun aşkını kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye manayla soran Melis'e, "Evet." diye beklemeden cevap verdi. Melis, yüzünden heyecanını gizlemeyerek ikisine bakmaya başladı.

"Ayy siz çok yakışacaksınız."

Ayşegül, hafiften kıkırdarken Arslan'ın kokusunu solumasıyla başını kaldırdı ve Arslan'ın ona tepeden bakan gözlerini gördü.

"Merhaba hanımlar. Oturabilir miyim?"

Melis, büyük bir heyecanla "Tabi ki." diye cevap verdiğin de, Arslan sandalyeyi hafifçe çekti ve oturdu. Gözlerini Ayşegül'e çevirdiğinde karısının utancından dudağına yine dişini geçirdiğini gördü. Arslan içinden "*Ama bunu burada yapmasaydın be küçük kadınım.*" diye geçirse de yapacak bir

şeyi yoktu. Ayşegül, Arslan'ın dudağına bakışını görünce dişlerinin arasında ki dudağını serbest bıraktı.

"Şey... Benim işlerim vardı, şimdi aklıma geldi. Ben gidiyorum Ayşegül, sizde rahatça tanışın. Hadi görüşürüz." diyen Melis, hızla ve gülümseyerek yanlarından kalkıp kafeden çıktı. Arslan, gülümseyerek Ayşegül'e bakıyordu.

"Arslan, Melis bizi yeni tanışıyoruz sandı."

"Yeni tanışıyoruz zaten küçük hanım. Hem ismimi tahmin etmeniz muhteşem bir şey."

Ayşegül, şaşkınlıkla gözlerini açıp baktı kocasına. Oyun mu oynamak istiyordu? Ayşegül bu oyunu seve seve oynardı. "Hımm... Aslında ben tanımadığım insanlarla pek samimi olmayı sevmem." dedi, umursamaz tavrıyla.

"Çok akıllıca. Muhallebi sever misiniz?"

Ayşegül, kıkırdayıp baktı Arslan'a. Kocasını kendini rolüne fena kaptırmıştı. Garsonu çağırıp "Bize iki muhallebi, iki de limonata." diye sipariş verince kahkaha atacak hale gelmişti. Kocası oldukça tatlıydı bu haliyle. Uzanıp bir öpücük kondurdu kocasının yanağına.

"Daha ilk karşılaşmada yanağımı öptünüz. Biraz hızlı gitmiyor muyuz sizce küçük hanım?" diye ciddiyetle sordu Arslan. Ayşegül, ağzını şaşkınlıkla araladı.

"Arslan, yeter ama bak ben çok sıkıldım." diye alınmışçasına söylendi Ayşegül. Arslan, karısının alınmış haline derin bir kahkaha attı ve Ayşegül'ün elini tutup dudaklarına götürüp öptü.

"Küçük kadınım, sen istemiştin liseliler gibi flört etmeyi. Şimdi mızmızlık mı yapıyorsun?"

"Tamam, ben istedim ama böyle yabancı gibi davranmanı sevmiyorum."

"Ayşegül, böyle davranmam ikimiz içinde en iyisi yoksa kaçıracağım seni buralardan. Çok özledim seni."

"Bende seni özledim. Arslan, bitsin artık tüm bu oyun. Hem babamda seninle konuşmak istiyor. Size boşanmak yok dedi."

Arslan, heyecanla "Gerçekten mi?" diye sorunca, Ayşegül başını olumlu anlamda salladı.

"Sonunda ya. Tamam, o Murat gereksizini sevmem ama Şahin amcam bir tanedir. Olur, ne zaman konuşuyoruz. Bu akşam gelirim konuşuruz, sonra seninle eve döneriz."

"Olmaz öyle. Önce gel bir konuş, sonra Bahar'ı Buğra'ya isteyin. Öyle dönerim eve."

"Bize ne Bahar'la Buğra'dan? Bırak ne halleri varsa görsünler Allah'ın gereksizleri." dediğinde, Ayşegül kaşlarını çattı. Arslan'ı bu isteme işine ikna etmeliydi. Ayşegül'ün aklında ki plan için bu şarttı. Buğra, Bahar'ı istemeye gelmeliydi. Kesinlikle gelmeliydi.

"Arslan, tut Buğra'nın kolundan gel işte. Hem itiraz edeceğini sanmıyorum. Koşa koşa gelir."

Arslan, kaşlarını çattı sıkıntıyla. "Ne yani ben şimdi o Murat gereksizinden kız mı isteyeceğim?" diye isyan ettiğinde, Ayşegül gözlerini devirdi.

"Birincisi abime gereksiz diyip durma. İkincisi, evet gelip ondan kız isteyeceksin. Yoksa asla dönmem eve."

Arslan, sinirli bir şekilde derin bir nefes aldı. "İsteyelim bakalım Murat Bey'den kız. Allah'tan biz evliyiz yoksa o herif gıcıklığına seni bana vermezdi." diye, yüzünü buruşturarak söylendi.

Ayşegül, sinsice gülümserken *"Sende ona kız verecek-sin."* diye geçirdi içinden. Ecrin ve Murat'ı birleştirme sözü-nü artık işleme koymalıydı. Geç bile kalmıştı.

•••

"Hoş geldin Ecrin" diyen Bahar, kapıyı sonuna kadar açıp, onu içeri davet etti. Ecrin, kucağındaki Nehir'le Bahar'a gülümseyip içeri geçerken, "Hoş buldum. Nasılsın Bahar?" diye sordu.

"Çok iyiyim. Sen?"

Ecrin, Nehir'i kucağından indirirken gözlerini kısıp Ba-har'a baktı. *"Bu niye mutlu ya."* diye düşündü bir müddet. "İyiyim. E ne var ne yok?" diye sordu şüpheyle. Bahar, gü-lümseyerek gelip koltuğa oturdu ve bakışlarını karşısına otu-ran Ecrin'e doğrulttu.

"Çok güzel şeyler var Ecrin. Ben âşık oldum."

"Ne? Kime?" diye hiddetle sordu Ecrin. Bu hangi ara abisinden vazgeçip, yeni birine âşık olmuştu. "Çok yakışıklı birine." diye cevap verdi Bahar, gıcık edecek bir gülümse-meyle.

"Buğra abim?"

Bahar, omuz silkti. "Banane canım Buğra'dan. Hem onun da hayatında biri var. Boş ver, zaten biz birbirimize göre değildik." dediğinde, Ecrin kaşlarını çatabildiği kadar çatıp baktı Bahar'a.

"Ya o başkasıyla birlikte diye sende gidip hemen başka birini mi buldun?"

"Aynen öyle yaptım canım. Ne yapacaktım başka? O, yeni sevgilisiyle gezip tozarken ben evde oturup ağlasa mıy-dım?"

Ecrin, Buğra'nın olmayan sevgilisiyle gezemeyeceğini bildiği için Bahar'ın yeni sevgilisini duyduğunda neler yapabileceğini düşündü. Buğra, kesin o adamı öldürürdü. Ecrin, pişmanlıkla başını vuracak taş ararken, Bahar'ın yeni cümlesi onu yerle bir etti.

"Bu arada, benden duymuş olma ama Murat abimin sarışın bir sevgilisi varmış. Geçen eve bile getirdi kızı."

"Yeni sevgilisi mi? Eve mi getirdi?"

Ecrin, Murat'ın kendisini aldattığını öğrenince gözlerine yaşlar hücum etmeye başladı. Kapı çalınıp Ayşegül geldiğinde sırını bilen diğer kişiyle karşılaşmak onu ferahlatmıştı az da olsa. "Hoş geldin Ayşegül." diye keyifle söylenen Bahar'ın aksine, Ecrin'in yüzü oldukça düşmüştü.

"Hoş buldum kızlar. Nehir, annecim sende mi geldin? Gel bakalım anneye." diyip hızla Nehir'i kucağına aldı Ayşegül.

"Ayşegül, bizim şu sarışın yengeden bahsediyordum Ecrin'e." diyen Bahar'a çevirdi bakışlarını.

"Bu doğru mu Ayşegül? Murat'ın bir sevgilisi mi var?"

Ayşegül, gözleri dolu dolu bakan Ecrin'e ne cevap vereceğine karar veremedi. Bahar'ın ağlamaktan helak olmuş halini hatırlayınca, Ecrin'in de aynı şeyi yaşamasını istemiyordu. Ama onaylamazsa Bahar onu öldürebilirdi.

"Şey... Yani... Galiba... Ben tam bilmiyorum."

Ecrin'in gözyaşları akmaya başlayınca, Ayşegül ne yapacağını şaşırmıştı. O sırada salona giren Murat, Ecrin'in ağlamasını görünce hızla yanına gitti. "Ecrin, niye ağlıyorsun aşkım?" diye sorduğunda, ayağı kalkan Ecrin'den dizine acımasız bir tekme yedi. Murat, acı içinde kavranırken, Ayşegül onları şaşkınlıkla izliyordu. Bahar ise sırıtıyordu.

"Allah senin belanı versin Murat. Hani beni seviyordun pislik herif? Böyle mi seviyorsun sen beni?"

Murat, Ecrin'e şaşkınca bakıp, dizinin acısını yok sayarak olanları anlamaya çalışıyordu. Kardeşlerine dönüp soru sorar gibi baktığında, ikisi de farklı bakıyordu. Tekrar Ecrin'e döndü. "Ecrin... Aşkım ben ne yaptım?" diye sorduğunda, bir tekme daha yedi dizine.

"Daha ne yapacaksın? Gidip sarışın sevgili yapmışsın. Hiç inkâr etme, biliyorum. Eve bile getirmişsin kızı, Bahar söyledi."

Murat, sinirle Bahar'a dönüp baktı. Bahar, umursamazca omuz silktiğinde Murat tekrar Ecrin'e döndü. "Aşkım yok öyle bir şey. Bahar, yalan söylemiş sana. Niye yalan söyledin Ecrin'e Bahar?" sinirle sordu. Bahar, yavaşça yerinden kalkıp ikisinin karşısına geçti.

"Hak ettiniz. Özellikle Ecrin sen hak ettin."

"Ne yaptım da hak ettim acaba?"

"Buğra'nın eski sevgilisiyle olan fotoğrafını bana gönderip, yeni sevgilisi diye yazan sen değil misin?" diyen Bahar'la, gözlerini kaçırdı Ecrin. Nasıl anlamışlardı ki!

"Hı... Yapmış olabilirim... Ama ben sizin barışmanız için yapmıştım. Sen kıskanıp Buğra abime gidersin, biraz kavga edersiniz sonra sarılıp barışırsınız diye. Vallaha Bahar, ondan yaptım."

Bahar, karşısında küçük bir çocuk gibi bakan Ecrin'e dayanamayıp gülümsedi. Ecrin, Bahar'ın gülümsemesiyle ona sarıldı. "Özür dilerim." diye mırıldandı.

"Önemli değil. Nasıl olsa öcleştik." diyen Bahar, intikamını almanın rahatlığını yaşıyordu. Ayşegül, tatlıya bağlanan olayda herkesin mutlu olmasına sevindi. Ve aklındaki fikri

hayata geçirmeye karar verdi.

"Evet, bu mesele hallolduğuna göre, gelelim en önemli meseleye."

Murat, hala dizini tutarken "Neymiş en önemli mesele. Ecrin, bir dahakine hafif vur, feleç ettin beni ya." diye mızmızlandı. Ayşegül, kucağındaki Nehir'i yerine bırakıp, koltuğa geçip oturdu.

"Oturun bakalım." dediğinde, herkes yerine oturdu.

"Ecrin, abilerin seni abime verir mi?"

"Burak hariç. Asla!" diye cevap verince, Ayşegül abisine döndü.

"Abi, Arslan ve Buğra senden nefret ediyorlar değil mi?"

Murat gözlerini devirdi. "Hem de nasıl." Ayşegül, bu kez Bahar'a döndü. "Ecrin ve abim için Buğra'yı karşına alabilir misin?" diye sordu ciddiyetle. Bahar, dönüp abisine ve Ecrin'e baktı. Mutluluğu kesinlikle hak ediyorlardı.

"Alabilirim." dedi büyük bir kararlılıkla. Ayşegül, duyduklarından memnun şekilde gülümsedi. "Bende Arslan'ı karşıma alabilirim. Oldu bu iş. Çifte düğüne hazırlanın kızlar." diye coşkuyla söylendiğinde, herkes şaşkınca gülümsedi.

Ayşegül, mutlulukla sıntırken, Arslan'ın vereceği tepkilerden az da olsa, ürküyordu. Ama kocasının vicdanına güveniyordu. İlk tanıdığı Arslan olsaydı karşısında, asla böyle bir şeye cesaret edemezdi. Ama artık kimse aynı kişi değildi.

36.
"BİR DAHA KOCACIĞIM DESENE"

Yorgunca taksiden inip, kendini güçlükle evin kapısına atmıştı. Ders dinlemek tam bir işkence gibi gelmeye başlamıştı. Tamam, okul okuyacaktı illaki, ama sırf Arslan onu kıskansın da, barışsınlar diye zamansızca onu dershaneye kaydetmek nedir? Onun küçük bir bebeği ve hala tedavi süreci devam eden kızı Nehir vardı.

İçinden Ecrin'e saydırarak kapı ziline bastı. Kısa bir süre sonra evin hizmetlisi, Işıl tarafından açıldı kapı. Yorgun gülümsemesiyle içeri bir iki adım attı. Elindeki kitapları Işıl'a uzattı. "Işıl, al şunları yoksa daha fazla dayanamayıp düşeceğim şuraya." dediğinde, Işıl çoktan kitapları almış samimi bir şekilde gülümsemişti Ayşegül'e.

"Feride nerde?"

"Odanızda uyuyor Ayşegül Hanım."

Ayşegül, ayakkabılarından kurtulup terlik giydiğinde "Babam nerde peki?" diye sorduğunda, alacağı cevabı tahmin bile edemezdi.

"Şahin Bey, Murat Bey'in çalışma odasında, Arslan Bey'le görüşüyor."

Ayşegül'ün gözleri en üst seviyede açıldı "A.Arslan mı?" diye sordu emin olmaya çalışarak. Işıl, gülümsemeye devam ederek "Evet, Arslan Bey." diye cevapladı. Ayşegül aldığı cevapla hızla merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden koşar adım yukarı çıkıp, soluğu abisinin çalışma odasının

önünde aldı. Nefesinin bir süre düzene girmesini sağlamaya çalışıp, Arslan'ın habersizce neden burada olduğuyla alakalı ihtimalleri tarttı.

Acaba Arslan daha fazla dayanamayıp babamla konuşmaya mı geldi? Yok canım daha neler. Yapmaz öyle habersiz. O zaman babam çağırdı. E benim niye haberim yok. Hayır, beni ilgilendiren bu konudan, benim neden haberim yok. Off... İlk defa babam ve kocamla aynı ortamda bulunacağım. Ay ben galiba bayılacağım şuraya.

"Ayşegül?" diye kendine seslenilmesiyle, hızla ve telaşla arkasını döndü. Ona gülümseyen babasına, heyecanını belli etmemeye çalışır halde gülümsedi.

"Kızım iyi misin? Yüzünün rengi gitmiş, hasta falan mısın?"

"Yok değilim. İyiyim ki ben." Sesi cılız çıkmıştı. Boğazını hızla temizleyip sakince tekrar etti. "Hasta değilim. İyiyim yani. Hiçbir şeyim yok."

Şahin, kızının bu heyecanlı haline gülümsemeden edemedi. "Güzel... Hadi gel bakalım benimle içeri." diyip odaya çağırdı.

Ayşegül, babasının arkasından yavaşça odaya girdiğinde koltukta oturan kocasını görmesiyle yanakları kızarmaya çoktan başlamıştı. Alt dudağı dişlerinden nasibini alırken Arslan'ın gözlerinin onu bulması uzun sürmemişti. Kocasının gözleri dudaklarını bulunca dişlerini çekip dudaklarını serbest bıraktı. Boğazından aşağı doğru inen zoraki yutkunmaya engel olamadı.

"Kızım otursana."

Babasının sesiyle masanın önündeki diğer koltuğa oturdu ve kocasının tam karşısındaki yerini aldı. Bakışlarını ma-

sanın diğer tarafında oturan babasına güçlükle çevirdi. İkisinin üzerinde gidip gelen gözleri fark edince, yanakları çoktan al al olmuştu. Babası o kadar dikkatli bakmayaydı iyiydi.

"Siz ikiniz boşanmak istiyorsunuz yani." diye sorduğunda ikisi de içinden *"Asla!"* diye bağırıyordu.

"Ne alakası var... Ne diye boşanacakmışım kocamdan. Âşık o bana bir kere. Hem bizim iki kızımız var. Asla boşanmam. Hıhh."

Ayşegül, içinden söylenirken babası onun her mimiğini dikkatle inceledi. İçinde verdiği muharebeyi fark edince gülümsedi. Yaklaşık iki saattir Arslan'la konuşuyordu ve bu adamın kızından boşanmak istemediğine adı gibi emindi. Şimdi kızını ağzını aramak istemiş ancak onu da boşanmaya pek gönüllü bulmamıştı.

"Ayşegül, boşanmak istiyor musun kızım?"

Ayşegül, dönüp Arslan'a baktığında gülümsüyordu. Ayşegül, o gülümsemeye ölüp biterdi. *"İnsan nasıl boşanır böyle bir tatlılıktan."* diye düşünüp hülyalara dalmıştı ki, babasının yalandan öksürme sesi doldu kulaklarına. Kendini toparlayıp babasına döndü.

"Şey... Ben boşanmak istemiyorum" dediğinde, "Kızım madem boşanmak istemiyorsun, neden boşanacağız dedin?" diye soran babasına, çekinerek cevap verdi.

"Baba, o zaman öyle gerekiyordu."

"Şimdi... Şimdi öyle gerekmiyor mu?"

"Gerekmiyor; çünkü herkes bizim birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi anladı."

Şahin, duyduğu sözlere ikna olup ayağı kalktı ve ikisine dikkatlice baktı. "Bir daha boşanma meselesi açmayın çok

kötü kızarım." dediğinde, Ayşegül küçük bir çocuk gibi sevinmişti. Arslan'a dönüp baktığında, o da ondan farksız değildi.

"Madem aranızdaki mesele çözüldü, senin yanın ailenin yanıdır. Kocan ve diğer kızının sana ihtiyacı var Ayşegül'üm. Hazırlan Arslan'la birlikte eve dön, tamam mı?"

Ayşegül, duyduklarıyla ayağa fırladı. "Olmaz!" diye bağırdığında, Arslan kaşlarını çatarak ayağa kalkıp Ayşegül'ün karşısına dikildi. "Niye olmaz Ayşegül?" diye sordu, sinirle.

Ayşegül, bir babasına bir Arslan'a bakıp durdu. "Çünkü Buğra hala Bahar'ı istemeye gelmedi." diye bahanesini öne sürdü. Arslan, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

"Sen eve döndükten sonrada isteyebiliriz Bahar'ı Buğra'ya."

"Olmaz. Önce Bahar'ı istemeye gelin sonra eve dönerim."

"Ayşegül saçmalıyorsun."

"Buğra Bahar'ı istemeden eve dönmem. Bu da benim son kararım."

Şahin, onları sessizce izlerken kızının aklındaki şeyi az çok tahmin etmişti. Annesinin inatçılığı resmen kızına geçmişti. O değil miydi, köye fabrika kurulmasın diye bir başına köy kahvesinde bağırıp çağıran adamlara? Aklına koyduğundan asla vazgeçiremezdi onu kimse. Ayşegül'de öyleydi. Aklına koyduğundan vazgeçmezdi.

"Arslan, kızımı duydun. Buğra Bahar'ı istemeden gelmeyecek. Yarın akşam buyurun gelin, o işi de halledelim." diyen Şahin'e, mecburiyetle gülümsedi Arslan. Başka çaresi kalmamıştı. O Buğra, buraya gelecek.

"Peki, Şahin amca... O zaman ben müsaadenizi isteye-

yim." diyip, evden çıkmak için odadan çıktı. İçinden sinirle söylenmeden edemedi.

"Oğlum Buğra, yarın istesen de istemesen de bu isteme olacak. Gerekirse döve döve getirim seni buraya. Yarın Ayşegül benimle eve dönecek o kadar. Yetti artık!"

Kapının önüne geldiklerinde Ayşegül'e döndü. "Yarın istemeden sonra geleceksin benimle. Bak bir engel daha çıkarsa atarım seni omzuma öyle götürürüm." diye, dinmeyen siniriyle söylendi. Ayşegül kıkırdadı. "Tamam, kocacığım. Hele yarın şu isteme olsun gerisi kolay." dediğinde, Arslan gülümsedi.

"Bir daha kocacığım desene."

"Yemezler Arslan Bey, piknik gününü unutmadım henüz."

Arslan, yaklaşıp Ayşegül'ün yanağına bir öpücük koydu. "Ben sana yarın akşam hepsini unutturacağım, sen merak etme." dedi ve karısına göz kırpıp arabasına ilerledi.

***

"Ecrin, yine başıma bela oldun ya. Kızım ben sensiz hiç mi gezemeyeceğim?"

Ecrin, girdikleri gece kulübüne göz gezdirirken Burak'a cevap vermeden ilerlemeye çalışıyordu ama Burak sinirlerini oynatınca bu pek mümkün olmuyordu. "Burak bir sussan diyorum. Nerde bu kız ya?" diye kendi kendine söylendi.

Burak, yavaşça kalabalığı yarıp ilerlerken, "Hangi kız?" diye sordu ama Ecrin etrafına bakınmaktan cevap vermedi. Burak, kendi arkadaşlarını fark edip onlara doğru ilerlerken, Ecrin'i umursamadı bile.

"Ooo Burak Bey, sizi yeniden gecelerde görmek ne büyük mutluluk."

Ona doğru gelen Gözde'ye çapkın bir şekilde sırıtan Burak, girdiği her ortamda kızların dikkatini çekmek için özel bir çaba harcamıyordu. Aksine kızlar onun dikkatini çekmek için türlü türlü yollara başvuruyordu.

"Nasılsın Gözde?"

"Beni unuttuğundan beri kötüyüm Burak."

Burak, sahte bir şaşkınlık ifadesi yüzüne yerleştirdi. "Kim demiş unuttuğumu, sen unutulacak biri misin Gözde?" diyip güldüğünde, gururu okşanan Gözde'de onun gülüşüne karşılık verdi.

Burak, arkadaşlarının masasına oturup içecek sipariş etti ve yanındaki kumral güzeli Gözde'yle ilgilenmeye başladı. Bir ara gözleri diğer masalara döndüğünde, ilk kardeşi Ecrin'i ve hemen onun yanında, tam olarak karşı karşıya oturduğu Arzu'yu fark etti.

Ecrin ve Arzu'nun girdiği koyu sohbeti ne kadar merak etse de, yanlarına gitmemeye kararlıydı. Asıl mesele ne konuştukları değildi aslında, asıl mesele Arzu'nun onu fark etmesiydi ve Burak Kahraman bir kızın peşinden asla koşmazdı. Bu yüzden o Arzu'ya değil, Arzu ona gelecekti.

Yanında durmadan konuşan Gözde'yi bile bir süre sonra duymamaya başlamıştı. Aklı o derece Arzu'daydı. Arzu bir anda kendisine doğru dönünce Gözde'ye dönüp gülümsemeye başladı. Arzu'nun oralı olmadan Ecrin'e dönmesi Burak'ı deli etmişti. Kıskanması gerekmez miydi?

Bir süre birbirlerine attıkları kaçamak bakışlardan yorgun düşmüştü Burak. Murat'ın geldiğini fark ettiğinde sırıttı. İşte aradığı fırsat... Tamam, bazen Burak Kahraman'da bir kızın yanına gidebilirdi.

"Gözde, benim arkadaşların yanına gitmem gerekiyor. Hadi sana iyi eğlenceler."

"Ama Burak..."

Burak, arkasından seslenen kıza umursamadan kalktı ve gömleğin yakasını düzeltip elini saçlarından geçirdi. Kesinlikle karizmatikti.

"İyi geceler millet." diyen Burak'a, ilk Murat döndü. "Burak, sende mi buradaydın?" diye sorduğunda, gözleri Ecrin'e kaymıştı.

Burak, umursamadan Arzu'nun yanındaki boş alana oturdu. "Asıl ben geldim de, bu cadıda peşime takıldı." diyince, "Ecrin'e cadı diyemezsin Burak, bozuşuruz." diye sahte bir sinirle uyardı Burak'ı, Murat.

"Abisi olarak cadı deme hakkına sahibim bence Murat abi."

"Beyler benim için kavga etmenize gerek yok... Sakin." diyen sevdiceğine, gülümseyerek baktı Murat. "Senin için değil kavga etmek, dünyayı yerinden sarsarım ben bademgözlüm."

Ecrin, yanaklarını elleriyle kapatarak sevgi dolu gözleriyle baktı Murat'a. Birbirinin gözlerinde kaybolan çifti Burak'ın boğazını seslice temizlemesi kendine getirdi. "Tamam, aşka ve sevgiye saygım sonsuz ama abiyim neticede. O kadar da değil." dediğinde, Ecrin gözlerini devirdi.

"Sen bizimle uğraşacağına Arzu'yla ilgilensene... Az biraz odun olmaktan çık da, kızı dansa falan kaldır." diye carladı Ecrin. Arzu, Ecrin'e kaş göz yaparak istemediğini söyledi ama Burak çoktan ayaklanmış elini ona doğru uzatmıştı.

Evet, Burak aradığı fırsatı Ecrin'in sözlerinde çoktan yakalamıştı. Tabi ki bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Elini Arzu'ya uzatıp bekledi. Tereddütle elini tutup ya-

vaşça ayaklanan kızın gözlerinden gözlerini ısrarla çekmedi. Arzu'nun gözlerini kendisinden başka her yere değdirmesi sinirlerini bozsa da, sakin kalabilirdi. Evet, kesinlikle bunu başarabilirdi.

Arzu'yu yavaşça dans pistine çekip, çalan slow parçayla ellerini belinin iki yanına sardı. İncecik belinde olan ellerinin yardımıyla onu kendine doğru çekti. Nefesini bilerek kızın boynuna değdiren Burak, Arzu'nun ondan etkilenmesini deli gibi istiyordu.

Arzu'nun sıklaşan nefes alıp vermesi, doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Omuzlarındaki narin eller hafifçe titrerken, kulağına doğru eğildi kızın ve usulca fısıldadı.

"Heyecanını anlıyorum ama sakin ol. Bu sadece bir dans."

Kurduğu cümleyle dans etmeyi bırakan Arzu, bir hışımla kurtardı kendini Burak'ın ellerinden. Kaşlarını çatmış ve gözlerinde öfkenin hüküm sürdüğü her halinden belliydi. Neye bu kadar kızdığını anlamaya çalışan Burak, daha ne olduğunu anlamadan yüzüne tokadı yemişti. Tokadı hissettiği andan itibaren, aynı öfkeyi kendi damarlarında hisseden Burak, sakin kalmak adına büyük savaş veriyordu.

"Ne sanıyorsun sen kendini? Her kız senin kucağına atlamak için yanıp tutuşmuyor Burak Kahraman. Sakın... Sakın bir daha karşıma çıkma."

Arzu'nun hızla masadaki ceketini ve çantasını alıp kulüpten çıkmasıyla, neye uğradığını şaşırdı Burak. Yüzüne herkesin içinde yediği bu tokadın hesabını, o küçük cadıdan çok pis çıkarmayı aklının en derin köşesine yazdı. Hem de, en acımasız şekilde çıkaracaktı.

"Burak iyi misin?" diye endişeyle soran Ecrin'e, "Değilim!" diye bağırıp kulüpten çıktı ve kendini arabasıyla şehrin caddelerine attı.

37.
"SENİ ASLA TERK ETMEM"

Tüm günün hareketliliğiyle, akşama oldukça güzel bir hazırlık yapılmıştı. Akşamın karanlığı çöktüğünde, daha bir heyecan vurmuştu kalplere. Bir kapı zilinin çalışı, bu kadar mı heyecanlandırır insanı?

Bahar, vestiyerin aynasından son kez kendine bakıp, hazır olduğuna kanaat getirerek, kapının kulpuna uzandı. Derin bir nefes alıp verirken, ilk göreceği kişinin Buğra olmasını umdu. Kapıyı büyük bir nezaketle açtığında karşısında Arslan'ı bulmasıyla yüzünü astı. Onun yüzü asılırken, yanı başında duran kardeşi Ayşegül'ün gözleri bile gülmeye başlamıştı.

Arslan, bir iki adımda kendisine gülümseyen karısına yetişip yanağına bir öpücük kondurdu. Güzelliği her zamanki gibi onu derinden etkilerken, bu gece onunla eve dönme fikri onu oldukça heyecanlandırıyordu. Sonuçta uzun bir süreden sonra karısına kavuşacaktı.

"Çok güzel olmuşsun küçük kadınım. İsteme için mi bu muhteşem güzellik yoksa bu gece bana geleceğin için mi?" diye fısıldadı Ayşegül'ün kulağına arsızca. Ayşegül, kocasının bu arsızlıklarına ne zaman alışacak bilemese de, kardeşlerinin yanında yapmasına ayrı bir sınır oluyordu. Kocasının koluna acımasız bir çimdik atıp, gözleriyle kızdı ona.

Arslan, kolundaki acıyı yok sayıp Bahar'a döndü ve gülümsedi. "Bahar sen nasılsın?" Bahar ise ona hiç ummadığı bir şekilde cevap verdi. "İyiyim, kapının önünü boşaltıp diğerlerinin eve girmesine müsaade ederseniz daha iyi olacağım." diye söylendi.

Arslan, Bahar'a gözlerini devirip karısına döndü ve kulağına eğildi. "Genlerinizdeki bütün tatlılık sana geçmiş ve kalan çirkeflikte Bahar'a geçmiş." diyip göz kırptığında,

Ayşegül kendini tutamayıp kıkırdadı. Arslan, yavaşça salona doğru ilerlerken, arkasından sinirle söylenen Bahar'ı duydu ama duymamış gibi yapıp, umuz sıktı.

"Çırak enişte, duydum hepsini."

Arslan'ın içeri geçmesiyle, Burak girdi bu kez eve. Bahar, bir kez daha hayal kırıklığı yaşarken, hala ortada görünmeyen Buğra'ya içinden sitemler yolluyordu. Kucağında Nehir'le eve giren Ecrin, iki yengesine de gülümseyip Nehir'i Ayşegül'e uzattı. Nehir'in bir anda "*Anne*" demesi, Ayşegül'ü çok mutlu etmişti. Yanaklarına öpücükleri sıralamışken, Burak'ın asık yüzünü fark etti.

"Hoş geldın Kahraman ailesinin en yakışıklısı." dediğinde, Burak'ın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Burak, olmayan neşesini yengesinin sözüyle bulmuş ve gülümsemişti. "Bu yüzden seni çok seviyorum yengecim. Çok gerçekçisin." dedi somurtmasını gizlemeye çalışarak.

"Kim düşürdü bakalım bu yakışıklının yüzünü? Kim mutsuz etti benim yakışıklı kardeşimi?"

"Cadının teki. Ama ben o cadıyı yola getireceğim, hiç şüphen olmasın." diyip, tehlikeli bir şekilde gülümsedi. Ayşegül, onun bu haline çekingen bir gülümseme yolladı. "Sen yaparsın, ben sana güveniyorum." dediğinde, Ecrin baygınca söze karıştı.

"Ayşegül, şımartma şu odunu ya. Cadı dediği kızla dans ederken, "*Biliyorum heyecanlandın ama bu sadece bir dans.*" dedi ve öküzlükte zirve yaptı kendisi."

Ayşegül'ün gözleri şaşkınlıkla açılırken, hafif çatılan kaşlarıyla Burak'a baktı. "Zannımca odunluğunu abından aldın Burak." dedi sessizce. Tabi ki kocasının, onun için odun dediğini duymasını istemiyordu. Her şeyin bu kadar tehlikede olduğu bir gece hiçbir soruna yer veremezdi. Zira hayatı bo-

yunca yapacağı en büyük şantajı yapacaktı bu gece.

"Ay yeter ya! Bir susup salona geçin artık, hem nerde kaldı bu Buğra." diye isyana bağlayan Bahar'a, erkeksi ve kalın sesiyle Buğra cevap verdi. "Buradayım müstakbel karıcığım. Merak etme, kaçmadım ve seni almaya kararlıyım."

"Yalnız henüz kızı vermedik Buğra Bey, hemen havaya girmesek." diye Buğra'yı bozan Ayşegül'e, ateş saçan gözleriyle baktı Bahar. Kardeşinin bakışına laf söylemeden edemedi Ayşegül.

"Ne var? Gelin ata binmiş ya nasip demiş."

Buğra, elindeki gülleri Bahar'a uzattı. Bahar ise büyük bir heyecanla alırken gülleri, Buğra'ya kocaman bir gülümseme bahşetti. Buğra, kız isteme heyecanıyla salona doğru ilerledi. Kapı girişinde baş başa kalan Ayşegül ve Bahar, Buğra'nın da gitmesiyle birbirine döndü.

"Bahar, bak aşka gelip oyunu bozma."

"Bana söyleyeceğine kendine bak. Adam bir bakıyor yerinde eriyorsun 'küçük kadın'..." diyip, yüzünü buruşturdu.

"O benim kocam ama. Öyle değil mi Nehir?" diye kucağındaki kızına soran Ayşegül, Nehir'in gülmeye başlamasıyla, Bahar'a döndü.

"Bak, kızım bile annesine destek veriyor. Her neyse, bu plan bozulmamalı."

Bahar, büyük bir kararlılıkla gözlerini kısıp salon tarafına baktı.

"Ya batacaz ya çıkacaz Ayşegül. Gazamız mübarek olsun." diyip elindeki güllerle salona ilerledi. Ayşegül'de kucağındaki Nehir'in yanağına bir öpücük kondurdu ve fısıltıyla söylendi.

"Annene şans dile bebeğim, zira bu gece çok ihtiyacı

olacak."

Salona girdiğinde, Feride'yi kucağına almış ve yüzüne saçma haller vererek güldürmeye çalışan kocasına şaşkınca baktı. Küçük bir çocuk gibi olan halleri onun gülümsemesine yol açmıştı. Yavaşça koltuğa ilerleyip, abisinin yanına oturdu. Herkes heyecandan düşüp bayılma noktasındaydı. Ayşegül'ün tek istediği ise geceyi kazasız belasız atlatmaktı.

Buğra ve Bahar, birbirine aşkla bakarken, Şahin'in uyarıcı bakışlarıyla önüne döndü Buğra. Stresin dibine vurmuş bir haldeydi ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Ecrin ve Murat'ın kaçamak bakışları, Ecrin'e daha büyük heyecan veriyordu. Yanında 3 abisi de varken, sevdiği adam karşısındaydı. Hem de Arslan abisiyle aynı ortamdaydı. Arslan abisinin bu durumdan rahatsız olduğu bilse de, Buğra abisinin hatırına sabretmeye çalıştığı belliydi.

Burak'ın bir hayalet gibi oturduğu koltukta, bedenim burada ama ruhum Arzu'da gibi bir durum söz konusuydu. Tamam, kız dikkatini çekmişti ama bu hoşlandığı için değil, sinir bozucu olduğu için. O tokadın elbette bir karşılığı olacak ve Burak o karşılığı büyük bir acımasızlıkla tahsil edecekti o kızdan.

Ayşegül'ün gözleri kızları ve kocası üzerinde dönüp duruyordu. Çok güzel bir aile olmuşlardı ve bu mutluluğun ömrünün sonuna kadar sürmesini dilemişti her an. Onu çok seven bir kocası ve birbirinden tatlı iki kızı vardı, daha ne isterdi ki mutlu olmak için?

"Bahar, kızım hadi kahveleri yap da, asıl meseleye girelim." diyen babasına gülümseyerek kalktı sandalyeden Bahar. Herkese kahvesini sorup, mutfağa geçti. Eline aldığı büyük cezvede kahvelerini yapıp, özenle bardaklara doldurdu. Buğra için bir fincana tuz eklemeyi de ihmal etmedi. Eline aldığı kahve tepsisiyle salona geçti.

Kahveleri yavaşça dağıttıktan sonra tekrar sandalyesine oturdu. Tüm odada bulunanlar heyecanla beklerken, en çok Buğra'nın kahveyi içeceği anı bekliyorlardı. Herkes birer yudum kahvesinden alırken, Buğra'da bir yudum içmiş ve gülümsemişti. Bahar, bu duruma şaşkınlıkla bakarken, Arslan'ın aldığı ilk yudumla öksürmeye başlaması, kahveleri yanlış verdiği gösteriyordu. Eliyle alnına vururken, Ayşegül çoktan mutfağa gidip bir bardak su getirmişti.

Ayşegül, öksüren kocasının suyu içmesine yardım etti. "Arslan iyi misin?" diye sordu telaşla. Arslan, başını iki yana sallayıp "Sizde kahveler tuzla mı yapılıyor Ayşegül?" diye sinirle sorduğunda, herkes de bir kıkırdama meydana geldi. Buğra'nın tuzlu kahvesi Arslan'a nasip olmuştu. E ne demişler; kime niyet kime kısmet.

Yanı başında bıyık altı gülen Buğra'ya, gözlerini kısarak baktı Arslan. Buğra, abisinin tehditkâr bakışlarıyla koltuğuna sinip yüzünü düzeltti. Feride'yi Arslan'ın kucağından alıp, yardımcısına verdi Ayşegül. Nehir ve Feride, uyumak için yukarı çıkarılmışken, ortalık iyiden iyiye gerginleşmeye başlamıştı. İsteme faslının gelmesi için Şahin suskunluğunu bozdu.

"Arslan, girsen artık konuya oğlum" dediğinde, Arslan bardağından bir yudum su daha aldı ve bakışlarını Şahin'e çevirdi. Şimdi ne diyeceği hakkında, hiçbir fikri yoktu. Bu gibi ortamlarda hiç bulunmamıştı ve yaptığı iki evlilikte normal bir şekilde başlamamıştı. Bakışları Ayşegül'ü buldu kısa bir an ve o kısacık anda, Ayşegül'ün ona tuzlu kahve yapması geldi aklına. Şu isteme denen şeyi keşke yaşatabilseydi ona. Bilirdi kızlar için ne denli önemli olduğunu ama yapacak bir şeyi yoktu. Düşüncelerini bir kenara attı ve tekrar Şahin'e döndü.

"Şahin amca, ben bu konuları pek bilmem. Ne söyleyeceğimi de inan bilmiyorum. Yani, Bahar ve Buğra

birbirini sevmişler ve evlenmek istiyorlar. Bunun için senin iznine ihtiyaçları var." diyip Buğra'nın kulağına eğildi Arslan.

"Neydı o söz Buğra?"

"Allah'ın emri ve Peygamber Efendimizin kavliyle diye başla ve devamını getir işte abi."

"He, tamam... Şahin amca, Allah'ın emri ve Peygamber Efendimizin kavliyle Bahar'ı Buğra'ya istiyoruz. Yarabbi çok şükür, söyleyebildim."

Arslan'ın, boncuk boncuk terler atarak kurduğu cümleye gülümsedi Şahin. Yaşadığı anın enteresanlığı ayrı bir durumdu. Bir damadı kardeşine diğer kızını istiyordu ve belki de bu gece oğlu da mutluluğa adımını atabilirdi.

"Arslan, biliyorsunuz ben onlara gereken babalığı yapamadım. Bu yüzden bu kadar önemli bir kararda söz hakkına sahip değilim. Bu kararı Bahar kendi verecek; çünkü geçireceği ömürde ona ait, Buğra'nın avucuna bırakacağı kalpte ona ait."

Bahar, babasına gülümserken herkesin bakışları onda toplanmıştı ve vereceği cevabı merakla bekliyorlardı. Bakışları Buğra'yı bulduğunda, kalbini emanet edebileceği tek adam. *"Evet!"* demesi için gözleriyle yalvarıyordu adeta. Zaten Buğra nefesti. Başka bir ihtimal dahi yoktu ömründe.

Bakışlarını Ayşegül'e çevirdi ve elini uzatıp, onun elini tuttu. Şimdi yapmazlarsa bir daha cesaret edemeyebilirlerdi. İkisi birbirine gülümsedi. Hayatlarında ne çok şeyi aynı anda yaşamışlardı. Şimdi ise abilerinin mutluluğu için yine aynı şeyi yaşayacaklardı. Herkes cevap beklerken, Bahar Buğra'ya döndü.

"Benim bu evliliği kabul etmek için bir şartım var." dediğinde tek şaşıran Arslan ve Buğra'ydı. Geri kalan herkesin plandan haberi vardı ve bu yüzden sessizce yerlerinde oturu-

yorlardı. "Ne şartı Bahar?" diye sordu Buğra. Sevdiği kızın onunla evlenmek için ne şartı olabilirdi ki?

Ayşegül, Bahar'ın konuşmasına izin vermeyerek Arslan'a döndü. "Arslan, benim eve dönmemi istiyor musun?" diye sorduğunda, Arslan anlam veremediği soruya seri bir şekilde, "Evet." cevabını verdi.

"Benim, eve dönmek için ve Bahar'ın da evlenmek için bir şartımız var. Kabul etmezseniz, ne ben eve dönerim ne de Bahar evliliği kabul eder." dediğinde, gözlerini Bahar'a çevirip onaylamasını istedi. Bahar, Buğra'ya dönüp Ayşegül'ü onayladı.

"Evet. Eğer şartı kabul etmezseniz seninle evlenmem Buğra."

Buğra ve Arslan'ın çatılan kaşları, sinirlendiklerini ayan beyan ortaya sunuyordu. Gözleri birbirine kenetlenirken, Arslan sabırsızca şartı sordu.

"Söyleyin şartınızı. Bu kadar ağır kararlar verdiren şartı öğrenelim bakalım."

Ayşegül, içine derin bir nefes çekip geri verdi. Gözleri Ecrin'i bulduğunda, tırnaklarını koltuğun kenarına saplamış, kırıldı kırılacak görünümü veriyordu ve o bundan bihaber gibi duruyordu. Ecrin'in, içindeki heyecan dağ gibi olmuştu ve hatta içinden taşmaktaydı. Korkuyordu abilerinin vereceği tepkiden.

Ayşegül'ün gözleri bu kez abisine döndüğünde, onun bu halde olmaktan çok şikâyetçi olduğunu biliyordu; çünkü geçen günler boyunca Arslan'ı ve Buğra'yı karşılarına almamaları konusunda onları ikna etmeye çalışmış, ancak iki kız kardeşiyle başa çıkamamıştı. Onlar bir karar vermiş ve sonucu ne olursa olsun o yola girecektiler. Bu da Murat'a, sabredip sonuçları görmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Bahar'a dönüp bakan Ayşegül, Bahar'ın gözleriyle kendisine onay vermesinden sonra bakışlarını Arslan'a çevirdi. Siyah gözleri bir felaket haberi beklediğini resmen çığırıyordu. Ayşegül, büyükçe yutkunup, boğazını temizledi. Söze en doğru yoldan girmek istiyordu ve kurduğu cümle oldukça doğru bir cümleydi.

"Bu gece, birbirini seven başka bir çiftede mutluluk hakkını tanıyacaksınız."

Ayşegül, kocasının gözlerine bakıp, vereceği tepkiyi bekledi. Ama Arslan, hiçbir şekilde bir tepki vermiyor ve hatta dediği cümleyi anlamamış gibi duruyordu. Arslan'ın suskunluğu Ayşegül'ü korkuturken, o beklenen soru Buğra'dan geldi.

"Birbirini seven başka çift kim?"

Bahar, derince yutkundu cevap vermek için ama bir türlü konuşacak cesareti bulamıyordu. Buğra'nın, abisini zerre kadar sevmediğini biliyordu ve nasıl bir tepki alacağı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Buğra'nın kalkıp Murat'a sarılmayacağından emindi.

Herkeste suskunluk hâkimken, Ayşegül hala tepki vermeyen kocasının kimden bahsettiklerini anladığını biliyordu; çünkü odada başka bir çift olacak kişi yoktu. Bu sessizliği onu iyiden iyiye korkuturken, hiç beklenmeyen ses bozdu tüm sessizliği.

"Murat abi ve Ecrin... Birbirini seven çift onlar ve benden Ecrin'in mutlu olması için artık buna onay vermenizi istiyorum." diyen Burak'tan böyle bir çıkış kimse beklemiyordu. Yerinden kalkıp Ecrin'in yanına gitti ve Ecrin'in ellerini ellerinin arasına aldı. Önünde eğilip gözlerine baktı.

"Aşkın için cesur ol artık Ecrin. Kalk ve aşkını haykır. Seninde mutlu olmaya hakkın var."

Ecrin, abisi Burak'ın sözleriyle gözlerinin dolmasına engel olmadı. İlk andan beri en büyük destekçisiydi o. Bu kadar iyi bir abiye sahip olmak, onun en büyük şansıydı. Ama hala bile Arslan'ın karşısına geçecek bir cesareti yoktu. Gözleri yavaşça diğer abilerini bulduğunda Buğra ona tepkisizce bakıyordu ama Arslan abisi bakışlarını yerden bir milim olsun oynatmıyordu. Bir ona baksa her şey düzelecek gibi duruyordu ama o bakmıyordu.

"Bu yanlış bir şey değil oğlum. Onlar birbirini sevmiş ve size abileri olarak destek çıkmak yakışır. Bilirim Murat'a güveniniz kalmamış ama Ecrin'in aşkına inanmalısınız."

Şahin'in sözleri, Arslan'ın kulaklarına dolduğunda hala tepkisizdi. Ayşegül, iyice endişelenmeye başlamıştı. Bağırıp çağırmasını bekliyordu ve hatta abisiyle kavga etmesini. Ama o sadece susup yerinde öylece yere bakıyordu. Gözlerinin dolduğunu fark ettiği an içi sızladı Ayşegül'ün. Arslan ilk defa gözyaşı döküyordu karşısında, kardeşi için.

Bir anda yerinden kalkıp salon çıkışına ilerledi Arslan ve oradan evin çıkışına. Kocasının evden çıktığını gören Ayşegül, hızla yerinden kalkıp peşinden koştu Arslan'ın. Bahçeye çıktığında, Arslan'ın yürüyerek evden ayrıldığını fark etti ve peşinden koşarak ona yetişmeye çalışıyordu. Arslan'ın hızlı yürüyüşüne yetişmek için ayağındaki topuklulara uzanıp çıkardı ve ayakkabılarını elinde tutarak hızlandı.

Bütün gücüyle koşup ona yetiştiğinde, boştaki eliyle kolunu kavrayıp durdurdu. Arslan'ın durmasıyla ayakkabılarını elinden bırakıp, Arslan'ın karşısına geçti. Nefes nefese kalmış bir şekilde kocasının yüzünü inceledi. Acı çekiyordu ve bunun sebebi kendisiydi. Ellerini kaldırıp Arslan'ın yüzünü kavradı ve ona doğru yaklaşıp gözlerine daha derin bir şekilde bakmaya başladı. Boş sokakta sesinin fısıltı gibi çıkmasına rağmen, söylediklerini herkes duyar gibiydi.

"Benim seni sevdiğime inanıyor musun?"

Arslan, gelen soruyla gözlerini yumdu. Karısının ne yapmak istediğine bir türlü anlam veremiyordu.

"Arslan, bana cevap ver. Benim seni sevdiğime inanıyor musun?"

Arslan, gözlerini açıp, baktı karısının ela gözlerine...

"İnanıyorum."

Ayşegül, aldığı cevapla gülümseyip, "Peki, sen beni seviyor musun?" diye sordu bu kez. Arslan, sabırla cevap verdi.

"Seviyorum."

Ayşegül, kocasının gözlerinden gözlerini ayırmazken, yüzüne daha bir yaklaştı.

"Arslan, beni hiç terk eder misin?"

Arslan, Ayşegül'ün gözlerine baktığında nereye varacağını merak etmeye başlamıştı. Havaların soğumasından dolayı, ağızlarından çıkan küçük buharlar birbirine karışmaya başlamıştı. Sıcak nefesleri, soğukta kaybolurken, Ayşegül'ün aşkla bakan gözleri Arslan'ın her bir hücresini ısıtıyordu. Derin bir soluk verip bu kez kendi Ayşegül'ün yüzünü ellerine esir etti ve dudaklarını karısının dudaklarıyla birleştirdi. Havanın soğuğunda yaşanan bu sıcak öpüşme, içlerine aşkı bir kez daha yerleştirmişti. Geri çekilen Arslan, karısının gözlerine bakarak fısıldadı.

"Asla. Seni asla terk etmem."

Ayşegül, gülümsemesini tüm yüzüne yayarken, sarıldı kocasına. Kokusunu içine çeke çeke mırıldandı.

"O zaman hani bu gece bensiz eve dönmeyecektin."

38.
"ÖLÜ BİR ADAMI, TEKRAR YAŞATTIN"

"O zaman hani bu gece bensiz eve dönmeyecektin."

Kocasının omzuna yasladığı başı bir anda boşlukla buluştuğunda, şaşkınca bakışlarını kocasına çevirdi. Kendisinden bir adım kadar uzaklaşmış kocasının, kaşları her zamanki gibi çatıktı. Siyah gözleri sinirle kısılmış ve sert bir tepki vereceği her halinden belli olmuştu. Büyükçe yutkunup, kocasından gelecek tepkiye hazırladı kendini.

"Her şey bunun için miydi? Ben eve dönmemi istemiş, sende bunu kullanarak Ecrin'in Murat'la evlenmesini şart koşarak, istediğini bana yaptırmış olurdun. Çok güzel plan."

Ayşegül, araya koyulan bir adım boşluğa doğru küçük bir adım attı ve sesini olabildiğince kıstı.

"Arslan, öyle değil..."

"Nasıl peki Ayşegül? Anlatsana bir nasıl olduğunu. Ben neyi yanlış anladım? Anlat!"

"Ben sadece onlarda mutlu olsun istedim. Çok acı çektiler ve en az bizim kadar mutlu olmaya hakları var."

"Bu işin sonunda gelecek bir mutluluk yok. Senin abin Nehir'in intikamını, Ecrin üzerinden almaya çalışıyor. Ecrin'i üzmesine asla izin veremem."

Boş sokakta yankılanan cümleler, Ayşegül'ün onu ikna etmesi konusunda ne kadar zorlanacağının göstergesiydi. Gözleri yorgun bir şekilde kocasının siyah gözlerine bakarken, tek isteği Ecrin'i dinlemesiydi.

"Abim senden intikam almak istemiyor. O, Ecrin'i gerçekten seviyor ve sen izin vermedikçe onların bir şansları olmayacak."

"Murat'ın Ecrin'i sevdiğine inanmıyorum. Kardeşimi üzecek, hem de benim yüzümden."

"Üzmeyecek. Neden anlamıyorsun, onlar birbirini seviyor. Abime güvenmesen de, Ecrin'i dinle en azından. O kadarını da yapamaz mısın?"

"Tehdit ettin ya eve dönmem diye. Nasıl yapmam?" diye alayla söylendi Arslan. Ayşegül, yüzünü asıp bir adım daha ona doğru atıp sarıldı.

"Ben özür dilerim. Sen Ecrin'i dinlesen de dinlemesen de ben seninle bu gece eve döneceğim ama ne olur dinle onları."

"Tamam, dinleyeceğim. Ama sadece Ecrin'in duygularını bilmek için."

Ayşegül, gülümseyerek kocasına baktığında, çocuk gibi sevinmişti. Kocasının yanağına uzanıp hızla bir öpücük bıraktı. "Sen bir tanesin." diyerek tekrar boynuna sarıldı.

"Hadi eve dönelim. Hava zaten soğuk, hasta olma."

Ayşegül, kocasından ayrılıp başını olumlu anlamda sallayıp kenarda duran ayakkabılarına uzanıp aldı.

"Sen bir saattir buz gibi yere çıplak ayakla mı basıyorsun?" diye sinirle söylenen Arslan'ın, karşısında durduğunda elindeki ayakkabıları ayağına hızla geçirmeye çalıştı.

"Biliyorum, biliyorum. Ben daha yeni iyileştim ve evimde hasta bir kızımla, dünyaya yeni gelmiş diğer kızım var ve ben çok düşüncesizce hareket ettim."

Arslan, ona ilk zamanlarda kar altında söylediği cümle-

lerin geri dönüşümüyle karşılaşıyordu. O zamanlar sadece anlaşma gibi baktığı bu evliliğin, onun için nefes kadar önemli olacağını düşünmemişti. Ayşegül'ün masumluğu onu daha ilk andan beri etkilediyse de aşk çok sonraları çalmıştı kalbinin kapılarını.

İlk ne zaman âşık olduğunu düşündü karısına. Ona masumca bakan ela gözlerde aşkı ilk hissettiği anı anımsamaya çalıştı. İlk vurulduğunda âşık olmuştu tam anlamıyla karısına. "*Gelmeyen biri gidemez.*" dediğinde. Oysa Arslan ona çoktan gelmişti lakin yüreğinin bu hallerinden haberi olmamıştı. Ama şimdi yüreği de aklı da Ayşegül'e aitti.

Gözleri izlerken aşkını, onun bu çocuksu hallerinin hiç bitmemesini diledi. Ayakkabılarını giymesini bitirdiği anda, hızlı bir hareketle kucağına aldı Ayşegül'ü. Ayşegül, küçük bir çığlık atıp, şaşkınca baktı bir süre gözlerine ama daha sonra gülümsemesi belirdi yüzünde.

"İstiyorum ki, hasta olup acı çekme. Senin canın yanınca, benim ki daha fazla yanıyor küçük ve yaramaz kadın."

Ayşegül, iki kolunu da kocasının boynuna dolayıp başını omzuna yasladı. Aşkı bulmak önemliydi belki, ama aşkın kıymetini bileni bulmaktı asıl mesele.

Eve kadar karısını kucağında taşıyıp, girişte indirmişti. Eve girip girmemek konusunda kararsız kalsa da annesi ve babasına verdiği sözü hatırlamıştı. Ne olursa olsun kardeşlerinin hayatlarında hep mutluluk olacaktı ve kim olursa olsun onları üzmesine müsaade etmeyecekti. Arslan, şu anda kardeşini üzen kişinin kendisi olmaktan korktuğu için dönmüştü. Ecrin'in mutsuzluk sebebi olmamak için...

Eve doğru ilerleyip içeri geçtiler. Salona girdiklerinde, Buğra'nın Ecrin'le konuştuğunu gördü. Ecrin'in gözyaşları

hala akarken, gözleri Arslan'ı buldu. Gözyaşlarının arasında kaybolan gülümsemesiyle kalkıp abisinin yanına geldi ve sarıldı.

"Abi ben özür dilerim. Ben seni üzmek istemedim."

Arslan, duyduğu cümlelere hüzünlendi. Asıl o, kardeşini üzdüğünü düşünüyordu ama kardeşi özür diliyordu.

"Üzülme güzelim. Hadi gel seninle güzelce konuşalım." diyip Ecrin'i kendinden biraz uzaklaştırdı ve elini tutarak evin bahçesine çıkardı. Bahçedeki havuzun önündeki yazlık koltuklara karşılıklı oturduklarında, tek yaptıkları birbirine bakmaktı.

Arslan, cümlelerini zihninde toparlamaya çalıştıkça dağıldığını fark etti ve buna bir son vermek için ilk sorusunu sordu.

"Ne zaman başladı? Yani, nasıl oldu tüm bunlar?"

Ecrin, güçlükle kuruyan gözyaşlarının hala üzerinde bulunan etkisiyle zorlukla konuşmayı başarmıştı.

"Ben... Ben lisedeyken, arkadaşlarla kafeye gitmiştik. Orada Murat'la karşılaşmıştık ama hiç konuşmadık. Yurt dışına sık gidip geldiği dönemlerdi. O zaman konuşamamıştık ve sonra onu sen yemeğe davet etmiştin. O zaman başladı işte..."

"Anladım. Peki, madem seni sevdi, neden Nehir'le evleniyordu?"

"Senin için... Benim ona olan hislerimden habersizdi ve sen onun dostuydun. Bunu sana nasıl açıklayacağını bilememiş ve bende o zamanlar lisede olduğum için küçüktüm. Bu yüzden Nehir'le evlenmeye karar vermiş. Ama sizin birbirinize âşık olacağınızı bilemezdi. Zaten ondan sonra gelip anlatsa bile inanmazdın ki, şu anda da inanmadın ona."

Arslan, bilmeden de olsa her şeyin sorumlusu gibiydi. Oysa bütün bunlardan bihaberdi. Karşısında ağlamaktan gözleri kızarmış kardeşi, onun mutluluğu için yıllarca susmuştu. Haklıydı. Dese bile inanmazdı Murat'a ki hala güvenip güvenmemekte de kararsızdı.

"Ecrin, eğer seviyorum diyorsan önünüzde durmam. İstiyor musun onunla bir hayatı?"

Ecrin, umut dolan gözlerini abisinin gözlerine dikti.

"Bana kırılıp, darılmayacak mısın? Yani benden vazgeçmez misin?"

Arslan, gülümseyerek ayağı kalktı ve Ecrin'in elinden tutup onu da kaldırdı. Kardeşinin alnına uzunca bir öpücük kondurup, "Ben küçük prensesimden nasıl vazgeçebilirim. Seni üzerse, Murat'ın ağzını burnunu kırmak daha cazip geliyor bana." diyip sarıldı.

"Abi sen benim her şeyimsin."

"Sende benim her şeyimsin."

"Zaten bana sarılmayın, Burak kim ki zaten?" diye gelip araya kaynayan Burak'a göz devirdi Ecrin ve Arslan. "Hadi gel kıskanç. Sende gel. Ama senin gibi bir 'playboy'a böyle kıskançlık gitmiyor haberin olsun." diye söylendi Arslan.

"O yüzden sadece sizin yanınızda böyle. Kurizmam hala güvende... O değil de, artık sulu gözlü hallerini çekmekten kurtuldum, çok mutluyum." diyen Burak'ın, koluna yumruk attı Ecrin.

"Sensin sulu göz. İki gün sonra Arzu diye ağlarken göreceğim ben seni."

Kardeşlerinin birbirine sataşmasıyla keyiflendi Arslan. Sanırım artık herkes mutluydu ve bir abi olarak gerekeni ya-

pabilmişti. Tabi bir şeyi unutmuştu. Buğra...

"Birincisi, bensiz sarılıyorsunuz ve acayip bu duruma kıl oldum. İkincisi, artık Bahar'ı bana tam olarak isteyip de, alsak ya." diye sitemlere bürünen kardeşine güldü Arslan.

"Hadi geçelim de şu Mecnunun da işini de halledelim."

Arslan, önde ilerlerken arkadan kardeşleri şakalaşarak onu takip ediyordu. Salona geçtiklerinde, Murat'a sarılmış olan karısını görmesiyle gözleri aydınlandı. Tabi Murat'ı es geçerse...

Yavaşça Murat'ın yanına yaklaşıp, karısının kolunu kavrayarak kendine doğru çekti. Kolunun altına alırken Ayşegül'ü, kısmış olduğu gözleriyle baktı Murat'a. Evet, abisinden de kıskanıyordu karısını ne var?

"Ecrin üzülürse bende seni üzerim. Hem de çok pis üzerim." Başını dikleştiren Murat'ın gözleri Ayşegül'e döndü ve sonra tekrar Arslan'a baktı.

"Ayşegül üzülürse, asıl ben seni çok kötü üzerim Arslan ve aynı şey Bahar içinde geçerli Buğra..."

Arslan, yüzüne yaydığı gerginlikle birlikte güldü. "Ben hala Ecrin konusunda vazgeçebilirim yalnız. Ayşegül benim karımı neticede." dediğinde, Murat'ın geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Ecrin'de benim sol yanım. Sen izin vermesen de, o hep benimle."

Arslan, belli etmek istemese de sevinmişti bu duruma. Eğer Nehir meselesi olmasaydı, Murat en güvendiği dostlarından biriydi ve iyiden iyiye ona tekrar güvenmeye başlamıştı. Sanırım kardeşi için çok doğru bir adresti ve geçmişin gölgesinde yaşayıp, onları bu mutluluktan mahrum etmek çok yanlıştı.

"Artık şu isteme faslını halledelim mi gençler?" diye sorarak, meseleyi ele almıştı Şahin. Karşılıklı olarak kız istenme gerçekleştiğinde her iki tarafta sonuçtan memnun olmuştu. Düğün konusunda Buğra'nın yoğun ısrarları sebebiyle yakın bir tarih belirlenmişti. Bahar, bu duruma şiddetle karşı çıksa da, kimse onu dinlememişti. Ecrin ve Murat içinde aynı şey geçerli olmuştu.

Ayşegül'ün çifte düğün hayali tamamen gerçekleşmişti ve bu onu oldukça mutlu etmişti. Tabi yüreğinde, kocasına kavuşacağı için ayrı bir mutluluk hâkimdi.

"Ayşegül, gitme." diye yüzünü düşüren Bahar'a, kaşları çatık şekilde baktı Arslan. Bu kızın ona kesin kastı vardı. Ayşegül'ün elini tutup kendine çekti ve çatık kaşlarıyla Bahar'a baktı.

"Bahar, karımı alabilir miyim izninle. Sayende liseli ergenler gibi gizli gizli buluşup durduk zaten. Bir vazgeç benim karımdan ya." diye isyan eden Arslan'a gözlerini devirdi Ayşegül. Bu ikisinin neden hiç yıldızı barışmadı ki.

"Baharcım yapma böyle. Hem böyle olmuyor ki. Nehir orda Feride burada... Ben Nehir'i özlüyorum, Arslan'da Feride'yi. Hem düğün yakın, yine birlikte olacağız."

"Biliyorum ama yine de gitme istiyorum."

Arslan, Ayşegül'ün duygusallaşmasını tehlike bilip onu çekiştirmeye başladı.

"Hadi Ayşegül'üm hadi. Bu gidişle seni bu evden çıkaramayacağım."

Ayşegül, bir anda Arslan'a yetişmeye çalışıp bir yandan da arkasından hüzünle bakan Bahar'a el sallıyordu. Arabanın yanına ulaştıklarında, kocasının telaşla onu arabaya bindirmesiyle gözlerini devirdi. Sanki kaçacaktı.

Eve ulaştıklarında, arkada bulunan kızlarının birini Buğra diğerini Burak alıp içeri geçerken, Arslan'la o arkadan geliyordu. Yaklaşık iki buçuk aydır gelmediği eve bu kez temelli gelmişti. Önceki zamanlarda hep bir misafir gibi kendini ait hissetmediği bu ev, şimdi onun eviydi.

"Niye durdun?"

"İlk kez bu eve böyle gireceğim. Ev sahibi gibi..."

Arslan, kollarını karısının belinden karnına doğru doladı.

"Önceden öyle değil miydin?"

"Hayır, değildim. Feride benim için emanetti o zamanlar. Sen benim anlaşmalı ve anlaşma bittiğinde hayatımdan çıkacak olan kocamdın. Ama şimdi öyle değil. Sen benim âşık olduğum adamsın ve Feride benim kokusuna doyduğum kızım."

Ayşegül, Arslan'ın kolları arasında dönüp Arslan'ın gözlerine baktı.

"Teşekkür ederim Arslan, tüm bunları benden almadığın için."

"Asıl ben teşekkür ederim küçük kadınım. Ölü bir adamı tekrar yaşattığın için..."

39.
"YAŞAM GETİRMİŞ KADIN"

Ayakları toprağa basarken, tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Grimsi bir hava hâkimken tüm görüş alanına, etrafındaki ağaçların yeşil yaprakları oldukça belirgindi. Birkaç adım attı ve ıssız bir ormanda olduğunu kavramaya başladı. Bulunduğu yerde durup kendi etrafında yavaşça bir tur döndü. Her yer aynıydı. Ondan birkaç boy uzun ağaçlar ve yaklaşık 3 metre ötesini görmesini engelleyen grimsi bulutlar...

Biraz ilerledi ağaçların arasında. Her ilerleyişinde, aynı yerdeymiş gibi hissetti. Yüzünde yorulmuşluğun izleri ve içinde buraya nereden geldiğinin sorgusu vardı. Buraya nasıl geldi bilmiyordu, ama çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Yalnızlığın verdiği o korku, sesini esir etmiş bir halde, kendinin bile duyamayacağı bir tonda seslendi etrafına.

"Kimse yok mu?"

Ses duyamayınca, eli sağ omzundan göğsüne doğru süzülen saçlarına gitti. Ellerini saklama ihtiyacı duyduğundan diğer eliyle de dizlerinde biten beyaz elbisesinin eteğini avucuna dolayıp sıktı. Kurumuş dudakları ve boğazı öksürmesine neden olacak gibiydi, ama onu yapmayı bile beceremiyor bir haldeydi. Kesinlikle yorgun değildi ve bitkin hissetmiyordu, ama ayrı bir ruh hali esir almıştı bedenini.

Görüş açısını kapatan gri bulutların arasında bir hareketlilik hissetti. Bulutların arkasına saklanmış bir kişi vardı ve yavaş adımlarla onun çevresinde dönüp bir çember oluştu-

ruyordu. O kişi bulutlardan çıkmadan etrafını turlarken, o da kendi etrafında dönüp o kişiden gözlerini ayırmıyordu. Boğazını temizleyip, "Kimsin sen?" diye sordu. Sorusuyla durdu gölge gibi duran kişi.

Gölge diye nitelendirdiği kişinin gözleri ondaydı ama bedeni yana doğruydu. Bedenini de ona doğru çevirip, grimsi buluttan çıkmak için bir iki adım attı. Gölgenin bu hareketiyle, çıplak ayakları geriye iki adım attı. Toprağın ayak diplerine batması onu biraz rahatsız etse de umursamıyordu. Gözleri grimsi buluttan çıkacak kişideydi.

Gölge diye adlandırdığı kişi yavaşça belirdi tüm hatlarıyla. Ayaklarını kapatacak kadar yere uzanan beyaz bir elbisenin içinde ve oldukça masum yüzlü bir kadın belirdi. Kadın oldukça gençti ve masum güzelliği onu büyülemişti. Etrafındaki ağaçların yeşilliği kadının gözlerinde can bulmuştu. Belinden aşağı kadar uzanan kumral rengi saçları, onun güzelliğini daha bir ön plana çıkarmıştı.

Daha ilk andan gördüğü bu kadına kanı ısınmıştı ve onunda burada neden bulunduğunu merak etmişti. Kadının ince ve kıvrımlı dudakları yukarı yol alıp, tüm yüzünde gülümseme meydana getirmişti. Onun bu güzelliğine hayran olmamak elde değildi.

"Sen kimsin?" diye sordu. Bu kez tedirgince değil, merakla sormuştu. Bu kadının kim olduğunu gerçekten merak etmişti. Kadının dudakları aralandı ve naif bir ses ve onu şok eden bir isim doldu kulaklarına.

"Nehir."

Düştüğü şok edici düşüncelerle karşısındaki kadına baktı. O, ismini hep duyduğu kadın şimdi karşısındaydı. Ama bu nasıl olurdu?

"Senin ne işin var burada? Daha doğrusu benim ne işim var?"

"Sana ihtiyacım vardı Ayşegül."

Kadının sesinde yalvarış vardı ve bu onu gerçekten üzmüştü. Yeşil gözleri hüzünle bakarken ona, kadının ne söyleyeceğini daha çok merak etmişti.

"Neden?"

Kadın bir adım daha attı ona doğru. Bu kez geri çekilmedi ama aralarında bir duvar varmışçasına mesafeli duruyorlardı. Görünmeyen bu duvardan geçmek yasak gibiydi.

"Nehir için... Kızım için."

Ayşegül, Nehir'in telaşlı haline bakıp "Merak etme, o çok iyi." diyerek teselli etmeye çalıştı. Ama kadının derdi başka gibiydi.

"Ayşegül, ona iyi bak olur mu? Onun sana ihtiyacı var. Bir tek sana emanet edebilirim onu."

Ayşegül, karşısındaki hüzünle bakan yeşillere ümit vermek için başladı söze...

"Nehir, o iyi. Hem babası onu asla yalnız bırakmaz. Korkma!"

Nehir'in gözleri başka bir yere kayarken, gözlerini daha çok hüzün kaplamış gibiydi. Yeşil gözleri kapanıp açıldığında, tekrar Ayşegül'e döndü.

"Korktuğum şey onu senin bırakman. Arslan olmadığında da kal onunla. Onun tek emanetçisi sensin Ayşegül. Bir tek sen, ona benim gibi bakarsın."

"Arslan her daim onunla olacak. Tamam, bende asla bırakmam onu ama Arslan onun hep yanında merak etme."

Nehir, daha fazla bir şey söylemeden arkaya doğru döndü. Bir adım atmışken gerimsi buluta, yana dönerek baktı Ayşegül'ün ela gözlerine.

"O senin emanetin. Onu bırakma." dediğinde Ayşegül öylece ona bakıyordu. Nehir, grimsi bulutun içinde tekrar kaybolurken, Ayşegül birkaç adım atıp bulutun içine doğru ilerledi. Tüm etrafı grimsi bir havayla kaplanırken, derin bir nefes aldı.

***

İçine çektiği nefesi bir anda geri verdi ve kapalı gözleri şaşkınlıkla aralandı. Gördüğü rüya içine büyük bir sıkıntı olarak çökmüştü. Başını yan tarafa hafif eğip, uyuyan kocasına baktı. Eli boğazına gittiğinde, kuruluktan yutkunamadı. Su içme ihtiyacıyla doğrulurken yataktan, Arslan'ın hafifçe kıpırdanmasıyla durdu. Onun uyanmasını istemiyordu.

Yataktan yavaş hareketlerle kalkıp, üzerine sabahlığını çekti. Rüyasında yaşadığı duygular onu yorgun düşürmüşçesine yavaş adımlar attı. Kapıyı büyük bir sessizlikle açıp, koridora çıktı. Merdivenlere doğru ilerlerken, kızlarının odasının önünde durdu. Odaya yavaşça girdi ve öndeki beşikte uyuyan Feride'ye bakıp gülümsedi.

Gözleri, karşıdaki beşiğe dönünce oraya doğru adım attı. Nehir'in huzurlu uykusu da onu gülümsetmişti ve kendine engel olamadan eğilip saçlarını okşamaya başladı.

"Güzel kızım benim. Annen hep seninle ve bende diğer annen olarak hep seninle kalacağım, benim güzel meleğim."

Eğildi ve Nehir'in başına küçük bir öpücük bırakıp doğruldu. İki kızına da sevgiyle bakıp odadan çıktı yavaşça. Mutfağa inip dolabı açtı ve içinden soğuk su çıkardı. Mutfak

dolabından eline aldığı büyük bardağa şişeden su doldurup, nefes almadan kafasına dikti. İçtiği koca bardaktan soğuk su bile içini ferahlatmamıştı.

Zihni Nehir'in ona söylediklerini turlarken, Arslan'ın olmama ihtimalinde kalmıştı aklı. Alt tarafı bir rüyaydı belki ancak o bu rüyaya o kadar basit bakamamıştı ne yazık ki. Bebeğini ona emanet eden bir anne vardı gözlerinin önünde ve kocasının olmayacağına dair imada bulunan sözler.

Bardağı yeniden su doldururken, aklına gelen fikirle duraksadı. Su doldurduğu bardağını alıp yavaşça merdivenlere yöneldi. Yukarı çıkmak yerine aşağı inmeye başladı. Sinema odasına gelip, elindeki bardağı orta sehpaya bıraktı. Yavaşça DVD'lerin bulunduğu dolabın yanına geçip durdu. Dikkatle bakıp, istediği DVD'yi aradı. Üstünde Nehir yazan DVD'yi alıp makinesine koydu ve plazmanın karşısındaki koltuğa geçip, eline kumandayı alıp oturdu.

Açma düğmesine basıp, görüntülerin ekrana düşmesini izledi. İlk ekrana giren kumral uzun saçlar Nehir'in olduğunu gösteriyordu çünkü rüyasındaki saçların aynısıydı. Yaptığı kaza nedeniyle, Arslan'ın izlediği görüntüler yok gibiydi aklında.

Unutmuş olduğu yüzü, santim santim hatırladı. Nehir'in videodaki hallerini izledikçe kocasının ona neden âşık olduğunu anlamıştı. Nehir gerçekten güzel ve masum bir kadındı. Ancak oldukça şanssızdı ya da kaderi bu kadarını müsaade etmişti. İçinde anlam veremediği bir hüzün hissetti.

Arslan'ın ilk evlendikleri zamanlardaki hallerinin sertliği, Nehir'i kaybetmesindendi. Oysa Arslan, izlediği bu görüntülerde şimdi olduğu gibi neşeli ve iyi bir adamdı.

Hayatımızdaki kayıplar bizi hırçınlaştırabilir ancak kalbimiz iyileştiğinde kesinlikle özümüze döneriz. Yeter ki kalbimizi iyileştirecek olan kişiye izin verelim.

Nehir'in yaşadığı bu hüzünlü hayat, aklına eğer ölmeseydi Arslan'la ne kadar mutlu olacaklarını düşürdü. Ayşegül, kendini bilmeden bir iç hesaplaşmaya itmişti. Elinde olsaydı Nehir'in yaşaması ve Arslan'la mutlu bir hayat yaşamasına izin verir miydi?

Nehir'in ve Arslan'ın aralarındaki aşk daha ilk günden beri kendini hissettirmişken, yüreği keşke ayrılmasaydılar diye fısıldamıştı kulaklarına. Eğer Nehir hayatını kaybetmeseydi, Arslan'la asla tanışamazlardı.

Belki saçmaydı ama Ayşegül bu sorunun cevabını büyük bir samimiyetle öğrenmek istiyordu. Elinde olsa ve Arslan'ı kaybedecek bile olsa Nehir'in yaşamasını ister miydi?

İsterdi. Eğer elinde olsa Nehir'i hem bebeğine hem de Arslan'a kavuştururdu; çünkü kendi annesi de aynı kaderi yaşamamış mıydı? Kaderi değiştiremese bile, en azından içindeki hesaplaşmaya samimiyetle cevap bulmuştu.

Ne kadar izlediğini bilmediği görüntüler son bulunca gözünden bir damla yaş aktı. Arslan'ın olmama ihtimalineydi o gözyaşı. Nehir'in bir tek onu kastedişineydi. Gördüğü bir rüyaya utanmasa hüngür hüngür ağlayacaktı. Oturduğu yerden kalkıp, odasına çıkmaya karar verdi. Aklında ki tüm soruları bir kenara bırakıp, kocasına sıkıca sarılmak istiyordu şu anda.

Madem kaderiydi, asla ve asla bitmemeliydi.

Odasının kapısını açıp içeri girdiğinde kocasının uyanık olduğunu gördü. Yatağa oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslamış bir vaziyette ayağıyla yere ritim tutuyordu. Bir iki adım ona doğru attığında, siyah gözleri üzerindeydi artık. Yavaşça

ayağı kalktığında anlam veremediği bir gerginlik vardı gözlerinde.

"Ne oldu Arslan?" diye sorduğunda Arslan hala gergince ona bakıyordu.

"Sen söyleyeceksin ne olduğunu Ayşegül. Gecenin bir vakti Nehir'in görüntülerini neden izleyip ağladın? Hem sen öyle görüntüler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben... Ben öyle tesadüfen gördüm. Yani film arıyordum. Öyle işte." dediğinde kuramadığı cümlelerin altında kalmıştı. İçinden *"Sen izlerken gördüm demek gelmiyor."* diye geçirdi. Kıskandığını düşünsün istemiyordu.

"Neden ağladın peki?" diyip bir adım attı karısına doğru. Elleriyle yüzünü kavradı. "Ayşegül, böyle saçma sebeplerle üzme kendini. Nehir yok ve senin onu bir tehlike gibi görmeni istemiyorum." dedi. Ayşegül'ün elinden tutup yatağa doğru ilerletti ve oturmasını sağladı. Kendide yanına oturup karısına doğru bakmaya başladı. Ayşegül'ün hata yapmış, küçük bir çocuk misali bakışlarına gülümseyerek baktı.

"Niye izledin o görüntüleri üzüleceğini bile bile?"

Ayşegül, kocasına çevirdi bakışlarını ve kendini yanlış anlamasını istemediği için açıklama yapma gereği duydu.

"Ben Nehir'i kıskanmıyorum Arslan. Ben... Ben sizin aşkınızın bitişine üzüldüm. Çok mutluydunuz ve ben sanırım ikinizi merak ettim."

"Tamam, hadi sor ne merak ediyorsan. Samimiyetle cevap vereceğim." dediğinde, Ayşegül olayın rüya meselesine gitmemesine sevindi ve gerçekten merak ettiği şeyleri sormak istedi. Şuan yaptığı belki çok büyük saçmalıktı kimine göre ama o bundan oldukça mutlu oluyordu. Sonuçta kocasının yatını dinleyecekti. Ondan önceki hayatını...

"Tamam, o halde soruyorum. Nasıl tanıştınız?"

Arslan, o anı hatırlayınca kendini tutamayıp gülümsedi. Onun gülümsemesiyle Ayşegül'de gülümsedi.

"Hadi anlat."

"Tamam. Ali'yi bir gün bir yere göndermiştim ve ben o sırada arabadayım. Arabanın içi görünmüyor tabi. Yağmurda yağmıştı ve birden arabanın camına doğru bir kız eğildi. Çantasından çıkardığı mendille gözlerinin alt taraflarını sildi. Saçları ıslanmıştı. Sonra gözlerini gördüm ama rengi tam olarak belli olmuyordu. İndirdim camı sonra. Kız neye uğradığını şaşırdı ama ben halimden memnunum. Öyle işte. Ondan sonra Nehir'i kalbime aldım ve bir daha çıkarmadım." diyip sustuğunda Ayşegül'ün son cümlesini yanlış anlamasından korktu.

"Sanma seni sevmediğimi küçük kadınım. Sen benim dünyama yaşamı getirmiş kadınsın. Ama Nehir'de yüreğimdeydi ve ömrümün sonuna kadar yüreğimdeki yeri değişmeyecek. Aşk değil belki ama sevgi ve saygı bu. Bana bıraktığı emaneti kızım var. Onu hiç yaşamamış sayamam."

Ayşegül, kollarını Arslan'ın boynuna dolayıp sarıldı ve kokusunu içine çeke çeke fısıldadı.

"Seni bu yüzden seviyorum adam. Sen hem çok iyi bir eşsin hem de çok iyi bir baba. Nehir senin yüreğinden hiç çıkmasın; çünkü sen yüreğinde taşıdıklarınla Arslan'sın."

40.
"GELİRSİN DİYE UMMUŞTUM"

1 ay sonra...

"Nehir'in vitamin ilacını vermeyi ihmal etmezsin değil mi Nazan? Ha bir de Feride için süt bıraktım, acıkırsa içirirsin biberonuyla. Bir de terlerse hemen üstünü değiştir, malum havalar soğudu, hasta olmasın." diye sıralarken Ayşegül, Nazan gülümseyerek dinlemeye devam ediyordu.

Kapı önünde yaklaşık yarım saattir Ayşegül'ün uyarılarının bitmesini sabırla bekliyorlardı, Bahar ve Ecrin. Ayşegül, hala devam ederken Ecrin dayanamayıp araya girmek zorunda kalmıştı.

"Ayşegül, hadi artık ama ya... Nazan ne yapacağını bilir, bak geç kalacağız."

Ecrin'in sitemine, hak verdi Ayşegül. "Tamam, hadi gidelim. Ha Nazan, öğle uykularını atlamasınlar olur mu?" diyince, Bahar onu kolundan tutup evden dışarı doğru çekiştirdi.

Geldikleri gelinlik mağazasında, kızlar gelinliklerinin son halini denerken, Ayşegül'de oturduğu koltukta dergilere bakınıyordu. Çocukluğundan beri hep gelinlik hayali kurmuş ancak yaptığı evlilik sebebiyle giyememişti. Onun kısmetine beyaz bir elbise düşmüştü.

Yaptığı evlilik her ne kadar isteksizce başlasa da, şimdi herkesin kıskandığı bir aşka sahipti. Arslan'ın ilk zamanlarındaki sertliği gitmiş, yerine oldukça aşık bir adam gelmişti. Aklına gelen kocasıyla, sehpadaki telefonuna uzanıp eline aldı.

"Seni görmeyeli tam 4 saat 32 dakika geçti. Özlendin adam."

Mesajı gönderip, gülümseyerek dergiye bakmaya devam etti. Telefonuna kısa bir süre sonra gelen mesaj bildirim sesiyle, hızla telefonunu alıp baktı.

"Beni iflas ettireceksin küçük kadınım. Bulunduğum toplantıdan çıkıp sana gelmemek için kendimi zor tutuyorum."

Ayşegül, gülümsedi ve utanarak alt dudağına dişlerini geçirdi. Biraz yaramazlık yapmasında sakınca yoktu galiba.

"Bende gelirsin diye ummuştum. Belki küçük kulübeye kaçardık birkaç saatliğine."

Ayşegül, Arslan'ın bulunduğu toplantının ne derece önemli olduğunun farkındaydı. Mesaj ulaştıktan sonra Arslan'ın bu önemli toplantıdaki halini oldukça merak etmişti. İçinde, küçük bir çocuğun yaramazlığı vardı ve o yaramaz çocuğun sırıtışı sarmıştı dudaklarını. Gelen mesajı fark ettiğinde, hızla açtı.

"Canıma kastın var kadın. Akşam görüşeceğiz seninle."

Mesajı okuyup sessizce güldüğünde, Ecrin'in sesini duydu.

"Ne oldu? Neye gülüyorsun sinsice?"

Ayşegül, bakışlarını Ecrin'e kaldırıp baktı. Gelinliğin içinde peri kızı gibi görünen Ecrin'e hayran bakışlar atarken, onun sorduğu soruyu es geçmişti. "Çok güzel olmuşsun Ecrin." dedi ayağı kalkarken.

Ecrin, dönüp devasa aynada kendini süzdü. Kısa bir an sonra gözleri dolmuştu. Ayşegül, durumu fark edip, Ecrin'in yanına geldi.

"Neye hislendin yine?"

Ecrin, gözünden kaçıp, yanağında yer eden iki damla yaşla gülümsedi.

"Birçok şeyi. Eğer siz olmasaydınız, böyle bir günde yanımda olacak ne bir annem ne de bir kız kardeşim olacaktı. Annemle babamı çok küçükken kaybedince, bana Arslan abim babalık yaptı. İnanır mısın bilmiyorum ama annelik bile yaptı çoğu zaman. Yemek yemem için peşimden az koşturmadı. Ondan bu derece onu kırma korkum. O benim sadece abim değil. Her şeyim... Burak zaten küçüktü ve Buğra'da kendini başka yollara çekmişti. Hepimizi Arslan abim bir arada tuttu. Hatalar yaptık onlarca, ama o bizi hep doğru yere çekmeyi başardı. Murat konusunda asla ona kızmıyorum; çünkü haklı benim abim. Murat'ın bana zarar vermesi korkutuyor onu. Tüm tepkisi beni çok sevmesinden."

"Aynen öyle. Seni çok seviyor."

"Ben nasıl olmuşum?" diye soran Bahar'a döndü ikisi. Ayşegül, Bahar'a bakınca, gördüğü güzellik karşısında geniş-çe gülümsedi.

"Sende çok güzel olmuşsun benim can parçam. Ya ben ikinizde evleniyor oluşuna inanamıyorum hala."

"Al benden de o kadar. Ben hiç inanmıyorum." diyen Ecrin'e, hak vermeden edemedi Ayşegül. Daha bir ay önce diken üstündeydiler. Ama şimdi mutluluk oldukça yakındı onlara.

"İnansak da inanmasak da, bir hafta sonra düğün var." diye coşkuyla söylendi Ayşegül. Ecrin, ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi ancak Bahar, hüzünle bakıyordu Ayşegül'e.

"Ayşegül, ben bu gelinliği giydim ama gönlüm hiç huzurlu değil." dedi çekinerek. Ayşegül, yanına yaklaşıp, ellerini tuttu ve kardeşinin hüzünlü gözlerine dikti gözlerini.

"Neden ki Bahar? Bir sıkıntın yok değil mi?"

"Sıkıntım senin nikâhının öyle özensizce olması... Ne bir gelinlik giyebildin ne de bir düğünün oldu. Hepsi benim yüzümden."

"Bahar saçmalama. Evet, öyle oldu ama bak bana, mutsuz gibi mi görünüyorum. Ben çok mutluyum. Bana çok âşık bir kocam ve dünya tatlısı iki kızım var. Geri kalan her şey benim için önemsiz birer ayrıntı."

"Bak eğer istersen, ben Buğra'yla konuşurum ve bizde sade bir nikâh kıyarız olmaz mı?"

"Olmaz. Ben kardeşimin düğününü görmek istiyorum. Şimdi şu saçma ruh halini bir köşeye at ve yaşadığın anın tadını çıkar."

Ayşegül ve Bahar, sıkıca sarılırken birbirine, Ecrin sehpada duran telefonunu aldı ve yanlarına geri döndü. "Yeter bu kadar duygusallık. Hadi bir öz çekim yapalım kızlar." dedi ve telefon kamerasını kendilerine doğru tuttu.

Ecrin, önde dudaklarını büzmüş bir halde poz verirken, Ayşegül ve Bahar gülümsüyordu. Fotoğrafı çektikten sonra kızlara gösteren Ecrin'e, Bahar gözlerini devirdi.

"Fotoğraflarda şu dudağını büzmesen olmaz mı Ecrin?"

"Olmaz tabi kız. Öz çekim birinci kuralıdır o. Dur şunları gerekli adreslere yollayayım. Gönderiyorum... Gönderiyorum... Gönderdim." diyerek gözlerini telefondan Ayşegül ve Bahar'a kaldırdı.

"Kime gönderdi o fotoğrafı?" diye soran Ayşegül'e, Ecrin sinsice sırıttı ve göz kırptı.

"Odun ve kütükgillere..."

"Yalnız Arslan öküz kategorisine de giriyor." diyen Ay-

şegül'ün tespitine karşılık Bahar, "Buğra'da azıcık öküzlük var ancak daha çok odungillerden kendisi." diyerek kendi tespitini sundu ortaya. Ecrin'de durur mu? Tabi ki hayır...

"Murat'ın her kategoride derece yapmışlığı var ancak kendisi kütüklükte madalyayı kazanmış bir kişiliktir." dediği anda, üçü birden kahkahayı bastı.

Kahkahalarını Ecrin'in ve Bahar'ın aynı anda çalan telefon melodileri durdurdu. Ecrin, elindeki telefona baktı ve bakışlarını kızlara kaldırdı. "Kütük arıyor... Ama Allah var son zamanlarda biraz romantik oldu. Evlilik heyecanımı çarptı ne?" diyip telefonunu açtı.

Bahar'da çantasında ki telefonu alıp baktığında, Buğra'nın aradığını görünce gülümsedi ve açtı.

"Bahar'ım, gelinliğin çok yakışmış." Bahar, duyduğu cümleyle telefonu kulağından çekip, ses alan yerini eliyle kapattı ve kızlara dönüp sessizce söylendi.

"Ya ben bu adama odun diyerek haksızlık yaptım galiba."

Tekrar telefona dönüp konuştuğunda, Ayşegül'de kendi telefonuna uzandı ama kocasının toplantıda olmasından dolayı ne bir arama ne de bir mesaj bulamamıştı. Yüzünü asıp, kızlara döndü. İkisi oldukça mutlu görünüyordu ve bu görüntü biraz olsun keyfini yerine getirmişti.

Tüm günü gelinlik mağazasında geçirip, Ecrin'in ısrarıyla yemek için bir restoranda geçtiler. Masada oturmuş yemeğini bekleyen Ayşegül, arkadan çenesini saran el ve bir anda yanağında hissettiği öpücükle hızla başını arkasına çevirdi. Omzunun tam üstünde duran kocasının yüzünü oldukça yakınında bulunca kızardı.

"Demek *'Gelirsin diye ummuştum.'* öyle mi?"

Arslan'ın, kulağındaki fısıltısı kalbini heyecanlandırırken, bedeni karıncalanmaya başlamıştı. Sesindeki heyecanı gizlemeden, aynı fısıltıyla karşılık verdi.

"Ben sadece şaka yapmak istemiştim."

Arslan, yüzüne yerleştirdiği *"Öyle mi?"* ifadesiyle, Ayşegül'ün yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve karısının kulağına eğildi. "Asıl şakayı ben sana evde yapacağım. Bekle sen." dediğinde Ayşegül boğazını temizledi yalandan.

"Sana kardeşlerimiz varken, yapma şöyle şeyler demiyor muyum?"

Arslan çapkınca sırıttı. "Bir daha şöyle şeyler desene." dediğinde, Ayşegül dirseğini onun karnına geçirdi. Arslan, acı çekmek şöyle dursun daha çok gülmeye başladı.

Murat ve Buğra'da geldiğinde, Murat'ın öpmek için Ecrin'in yanağına uzanmasıyla, Arslan kaşlarını çatıp kötü bakışlarını ona doğrulttu. Murat, Arslan'ın bakışlarına göz devirip, geri çekildi ve Ecrin'in yanına oturdu. Buğra'nın aynı hareketiyse, Murat'ın gözüne batmıştı. Masadaki tek serbestlik, Ayşegül ve Arslan'a aitti.

Zamanla aradaki sorunlar hallolmaya başlasa da, Arslan bu kez ağabeylik kontenjanıyla Murat'a dert oluyordu. Düğün olmayana kadar yanında durması bile batıyordu. Kıymetlisini vermek kolay değildi. Arslan biliyordu ki Murat değil kim olursa olsun aynı hissi yaşatacaktı ona. Kıskançlık... Kardeşini kıskanmıştı ondan.

Ancak kimseye itiraf etmese dahi Murat, Ecrin için en doğru kişiydi Arslan'ın gözünde.

***

Burak, önündeki kahveyi yudumlarken, tam karşı masada oturan Arzu'ya çatık kaşlarla bakıyordu. Evet, çatık kaş onların bir aile geleneğiydi. Kahraman ailesinin erkekleri her daim çatık kaşlıdır.

Bir hafta dediği mesele, tam olarak bir ayı geçmişti ve Arzu'da tık yoktu. Burak'ın kıskandırmaları ve fark edilmek için yaptığı her şey, Arzu'nun umuru dahi değildi.

"Şu kız, Arzu. Ecrin'in arkadaşıydı değil mi?" diye soran Eren'e döndü Burak. Umursamaz biçimde, "Evet." dediğinde gözleri hala Arzu'daydı.

"Güzel kız. Hatta çok güzel kız."

Burak, Eren'in sözleriyle çatık kaşlı bakışlarını ona yönlendirdi. Ne demek güzel kızdı? Hem güzel olsa da, onu ne ilgilendiriyordu?

"Güzelse güzel. Sana ne?"

Eren sırıtıp, "Kıskandın mı lan kızı yoksa?" diye sorduğunda, Burak gözlerini devirdi.

"Ne diye kıskanacağım ben onu? Hem hiç ilgimi çekmiyor."

"Gerçekten ilgini çekmiyor. Gözlerini kıza dikmiş aptal gibi bakıyorsun, bu ilgini çekmemiş haliyse..." diyen Eren'e bakıp, sakinleşmek için derin bir nefes aldı Burak.

"Eren, delirtme adamı. Ben gıcık olduğum için bakıyorum yoksa sandığın gibi bir şey için değil. Hem kala kala bu soğuk nevaleye mi kaldım?"

"Neresi soğuk nevale lan kızın? Gayet tatlı."

"Eren, ağzını kırdırtma bana burada."

Eren, daha fazla bir şey söylemedi ama Burak'ın bu haline kahkahalarla güldü. Karşı kızların masasından bile gül-

mesi duyuluyordu.

"Ayy tam bir maganda. Kafede attığı kahkahaya bak." diyen Sinem'e, göz ucuyla bakıp tekrar Burak'a döndü Arzu. Burak ona ne kadar kötü bakıyorsa, o iki katı kötü bakmaya çalışıyordu. Asla yenilmeyecekti karşısında. Zaten yıllardır ona yok gibi davranmasıyla, yeterince ezilmişti önünde. Önüne bir anda konulan çikolatalı pastaya şaşkınca bakıp, onu bırakan garsona baktı.

"Bu ne?"

"Efendim bu, karşıda oturan beyefendinin sizin için ikramı. Kabul ederseniz, çok mutlu olacakmış."

Arzu, garsonun gösterdiği yere döndüğünde, oldukça yakışıklı bir adamın ona bakıp gülümsediğini gördü. Adam ona doğru bir baş selamı gönderdiğinde, gözleri Burak'a kaymıştı. Burak, adama sinirle bakıyordu. Arzu, onun sinir olduğunu görünce garsona döndü.

"Teşekkür ederim." diyip eline çatalını aldı ve pastadan küçük bir dilim kopardı. Gözleri tekrar Burak'a kaydığında, kendisini oldukça zorladığını fark etti. Tüm bu yaşadıklarını, bir aydır onu kıskandırmasına saysın. En azından Arzu'nun ne hissettiğini az da olsa anlardı.

Bir anda yanında biten adama gözlerini çevirdiğinde, adamın masasına ellerini dayayıp masaya doğru eğilmesini izledi. Burak'la arasındaki görüş alanı kesilince, gözlerini huzursuzca adamın gözlerine dikti.

"Çikolatalı pastayı sevmeniz, benim için şans oldu sanırım. Oysa baya düşündüm ne seversiniz diye."

Adamın kibar sözleri Arzu'yu hiç mi hiç etkilememişti.

"Ben sadece size ayıp olmasın diye kabul ettim. Başka bir şey aramayın bunun altında."

"Yeterli bir bahane değil benden kurtulmak için." diyen adam, daha ne olduğunu anlamadan, yakasını tutan Burak'ın yumruğuna hedef olmuştu.

"Bu senin için yeterli bir sebep oldu mu?" diye bağırdı Burak, yerde yatıp gözünü tutan adama. Adam kıvranırken yerde, Burak'ın sinir dolu gözleri bu kez Arzu'ya kaydı. Adamın yaptığı gibi masaya ellerini dayayıp yüzünü Arzu'nun yüzüne doğru yaklaştırdı. Öfkeli çıkan sesinin kontrol edemeden, nefesinin Arzu'nun yüzüne çarpmasına izin verdi.

"Bu muydu istediğin? Al yaptım işte. Şimdi daha ne istiyorsun Arzu? Benden ne istiyorsun?"

Burak, aynı sinirle Arzu'dan uzaklaşıp, diğer masadaki ceketini de alarak hızla çıktı kafeden. Arabasına geçip çalıştırdığı an, Arzu'yu arabasının önünde buldu. Sinirli gözlerine, eş değer sinirli gözler eşlik ediyordu. Elleriyle direksiyonu sıkarken, el boğumları beyazlaşmıştı. Bir süre öyle birbirine baktıktan sonra arabadan hırsla indi Burak. Arzu'nun karşısına geçip sinirle bağırdı.

"Ne istiyorsun hala? Gelip bir daha mı döveyim adamı, bu mu istediğin?"

"Yıllar önce sorsaydın bu soruyu bana, kalbini istiyorum derdim." diye titrek sesiyle konuştu Arzu. Yutkunup, güçlükle devam etti.

"Ama şimdi. Ben senden hiçbir şey istemezken, sen benden vazgeçmiyorsun. Madem illa benim senden bir şey istediğimi düşünüyorsun. O zaman bana, sana aşık olduğum yılları geri ver Burak Kahraman!"

Arzu'nun sözlerine yanağa düşen yaş damlaları eşlik edince, Burak ona şaşkınca baktı.

"Ne yılları Arzu? Biz seninle bir aydır tanışıyoruz."

Arzu, başını iki yana salladı. "Yanlış. Biz seninle 4 yıldır tanışıyoruz. Ama sen benim dış görünüşüm yüzünden yüzüme bile bakmazdın. Ne değiştirdi fikrini Burak. Şu üzerimdeki kıyafetler mi? Gözlüklerim olmadan baktığın gözlerim mi? Ne bu kadar çekti seni bana doğru?"

"Arzu, ben bilmiyordum." diyip bir adım yaklaştı Arzu'ya doğru. Elleriyle Arzu'nun kollarını tuttu ve daha bir çekti onu kendine doğru. "Özür dilerim. Bana aşık olduğun ve benim seni fark etmediğim tüm yıllar için. Affet beni."

Arzu, kollarını Burak'ın ellerinden kurtarıp, bir adım geri çekildi. "Bitti. Affedecek bir şey kalmadı ki. Ben artık sana aşık değilim Burak. Sadece benden uzak dur olur mu?"

Arzu, Burak'ın cevap vermesine izin vermeden hızla arkasına dönüp uzaklaştı. Burak o sinirle arabanın tekerine bir tekme savurdu.

"Senin bana aşkın bittiyse bile, ben yeniden seni kendime aşık ederim."

41.
"SİZ SEVGİLİ Mİ OLDUNUZ?"

Parmaklarının arasındaki küçük taşlı pırlanta küpeyi kulağına takmak için uğraşıyordu. Her şeyi tamamdı; ancak şu küpeleri takamadıkça delirmenin eşiğine geliyordu. Kırmızı rujun kapladığı dudaklarını sinirle birbirine bastırdı. Takamadığı küpenin hıncını dişleriyle dudaklarını delerek çıkarmak istiyordu ancak bir kez daha makyaj yapacak halde değildi.

"Ayşegül iyi misin?"

Arslan'ın sorusuyla arkasına döndü. Arslan, üstüne giydiği gri takımıyla Ayşegül'ün aklını başından almaya yetmişti. Küpe falan aklına dahi gelmiyordu. Hatta şuan dünyadan kopmuş, evrenin boşluğunda bir oraya bir buraya sürükleniyordu. Yüzüne sıcak bir nefes vurunca kendine geldi ve gözlerini siyah'ın hükmüne bıraktı.

"Hayatım iyi misin sen? Hasta falan mı oldun acaba?"

Arslan'ın elini alına götürüp ateşine bakmasına ses etmeden bekledi. Arslan, elini geri çekti ve anlamaz bir halde Ayşegül'e bakmaya devam etti.

"Ateşinde yok. Neyin var?"

Ayşegül, parmakları arasında tuttuğu küpeyi hatırlayarak Arslan'ın görebileceği şekilde havaya kaldırdı. Suratını asıp, bir çocuk gibi mırıldandı.

"Küpeyi bir türlü takamadım."

Arslan, bir küpeye bir Ayşegül'e baktı ve tatlıca sırıttı.

"Şuncacık küpe mi seni bu hale getirdi. Ver bakalım, ben takayım küpeni."

Arslan, Ayşegül'ün elinden küpeyi aldı ve nazikçe Ay-

şegül'ün kulağına taktı. Makyaj masasının üzerindeki diğer küpeyi de alıp diğerine taktı. İşi bitince gülümsedi karısına, ama Ayşegül yine dalıp gitmişti ela'sını kaybettiği siyahlarda.

"Küpelerin tamam." diyip burnunu Ayşegül'ün burnuna sürttü. Ayşegül, yine daldığı evrenden çıkıp dünyaya dönerken, Arslan'a gülümsemiş bulundu. Arslan, gülümseyen karısının tatlığına dayanamayıp bir öpücük çalmak için uzandı Ayşegül'ün dudaklarına. Ayşegül, anında kendini çekip öpücüğe engel oldu.

"Bir daha makyajla uğraşamam Arslan. O yüzden düğün bitene kadar benden uzak dur."

Arslan, yüzünü asıp yatağın üstündeki kravatını aldı eline. Gömleğinin yakasından geçirip bağlamaya başladı ama aklına gelen bir hinlikle, beceremiyormuş gibi yaptı. Bir süre kıvranıyor gibi göründü ve sonunda sıkıntılı nefesini dışarı doğru savurup Ayşegül'e döndü.

"Kravatımı bağlasana Ayşegül... Beceremedim bir türlü."

Ayşegül, şaşkınca Arslan'a döndü. Gözlerini kısmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Arslan, sen o kravatı her gün takıyorsun ve her gün kendin bağlıyorsun. Bugün ne oldu da beceremez oldun?"

Arslan, Ayşegül'ün şüpheci tavırlarını görüp gülümsedi.

"Hayatım her gün kardeşlerim evlenmiyor değil mi? Heyecan yaptım sanırım. Hem sende küpelerini her gün takıyorsun ama bugün beceremedin. Demek ki benim elim ayağımda dolanabilirmiş, değil mi?"

"İyi tamam, bir şey demedim. Bağlayalım bakalım kravatınızı Arslan Bey."

Ayşegül, kırmızı elbisesinin eteklerini kaldırıp Arslan'a doğru ilerledi. Karşısına geçip kravata uzandı ama Arslan

elini havaya kaldırıp yetişmesini engelledi. Ayşegül, kaşlarını çatıp tekrar uzandı kravata ama Arslan'ın eline yetişmesi imkânsızdı.

"Bağlamıyorum kravat falan." diyip sinirle bir adım geriledi Ayşegül. Arslan, elindeki kravatı hızla Ayşegül'ün ensesinden geçirip kravatın iki yanından tutarak onu kendine çekti. Ayşegül, daha ne olduğunu anlamadan Arslan'ın bir nefeslik yakınındaydı.

"Bana beni öpmeyeceğini söyle. Bak gerçekten bozulan rujumla uğ..."

Ayşegül'ün bitmeyen yüklemi havada kalmış, Arslan'ın dudakları arasında yok olmuştu. Bir kez daha yenik düşmüştü Arslan'la olan savaşına. "Çok hainsin." diye mırıldandı Ayşegül, alnı Arslan'ın alnına dayanmışken.

"Sende çok güzelsin, küçük kadınım."

"Dudakların ruj oldu deli. Haline bak." diyip geri çekilmek için hamle yaptı Ayşegül. Ancak Arslan'ın onu bırakmaya pek niyeti yoktu. "Madem bulandık kırmızıya, tam olsun bari." diyip bir kez daha buluşturdu dudaklarını karısının dudaklarıyla.

Kravatını elinden atıp Ayşegül'ün belini kavramıştı elleriyle. Yatağa doğru ilerletip, yavaşça uzatmıştı yatağa karısını. Çoktan elbisenin yanındaki fermuarı indirmeye başlamıştı ki, kapının tıklanmasıyla okkalı bir küfür salladı öfkeli sesiyle.

"Ne var?"

"Arslan Bey, Ayşegül Hanımı çağırıyor Bahar Hanım. Hemen gelsin dedi."

Arslan, sinirle Ayşegül'e döndü.

"Yemin ediyorum, bu Bahar bana tepki olsun diye dünyaya gelmiş. Evlendirelim de kurtulalım ya."

Ayşegül, gülmeye başlarken "Düğünden sonra burada yaşayacaklar ama. Yine kurtulamıyorsun." dediğinde, Arslan çoktan kalkmış ve yere attığı kravatını alıp bağlamaya başlamıştı.

"O da var. Bir kurtulamadım bu kızdan."

Ayşegül, elbisesin fermuarını geri kapatırken, Arslan'ın odadan çıkmak için hareketlendiğini fark etti.

"Arslan, deli misin sen? Bu halde mi çıkacaksın insan içine." diyerek durdu onu. Makyaj masasından ıslak mendili alıp kocasının kırmızıya bulanmış dudaklarını temizledi.

"Halimize bak. Bir rahat duramıyorsun değil mi?"

Arslan, cevap olarak kaşlarını kaldırıp indirmişti. Bu cevabı tamamen "*Hayır duramıyorum.*" anlamına geliyordu. Arslan odadan çıktıktan sonra dağılmış rujunu temizledi yüzünden ve tekrar makyajla uğraşmak zorunda kaldı. İşi bittiğinde Bahar'ın odasına doğru ilerledi. Kapıyı açıp girdiğinde Bahar bir o yana bir bu yana gidip geliyordu gelinliğiyle.

"Bahar ne oldu kuzum?" diyerek yanına gidip onu durdurdu.

"Ayşegül ben galiba yapamayacağım. Yok, yani ben evlenemeyeceğim galiba."

"Bahar saçmalama. Düğün günü mü bunu diyorsun?"

"Ben böyle olacağını tahmin etmemiştim. Sabah uyandığımdan beri böyle nefes alamayacak haldeyim. Baksana ellerime titremekten bir hal oldum. Ben evlenmeyeceğim."

Ayşegül, Bahar'ın bu haline endişeyle bakarken, içeri üstündeki gelinlikle Ecrin girdi. Onun yüzünde de telaş vardı ama telaşının Bahar'dan kaynaklandığı belli oluyordu.

"Ne oluyor? Bahar iyi misin?"

"Değilim, iyi falan değilim." diyen Bahar, odasındaki

yatağa bıraktı kendini umutsuzca. Elleri gelinliğin eteğini kavrayıp sıkarken, Ayşegül gelip önüne oturdu onun.

"Bahar canım yapma böyle. Hem Buğra bu halini görürse ne düşünür."

"Ayşegül anlamıyorsun. Ben nefes alamıyorum diyorum ya. Nefes alamıyorum bu gelinlikle. Evlenmek için hazır değilmişim demek ki. Zaten her şey aniden oldu, ben biraz olsun kendimi dinleyemedim. Ben Buğra'yla evlenemem."

"Ne demek evlenemem Bahar?" diyen Buğra'ya döndü tüm gözler. Kapının önünde durmuş, öfkeli gözlerini Bahar'a dikmişti. Her şey hızlı ilerlemiş olabilirdi ama Bahar'ın evlenmek istemeyişi onu yıkmıştı. Bahar yutkunurken, Buğra'nın odanın ortasına doğru ilerlemesini izledi korkuyla.

"Ne demek evlenemem? Çocuk musun sen Bahar? Oyun mu oynuyoruz burada?" Bahar, sesini dahi çıkaramazken, Ayşegül ayaklanıp Buğra'yı sakinleştirmeye çalıştı.

"Buğra sakin ol. Sadece evlilik korkusu var üzerinde. Normal ve olağan şeyler bunlar."

"Sakin falan olamam Ayşegül. Beni sevmese anlarım ama beni sevdiğini söylerken bu evliliği istemediğini nasıl söyler?"

"Bak evlilik kararı bir anda gelişti. Hepimizin hayatı karma karışıktı. Ondan korktu, bir anda kendisini böyle bir şeyin içinde bulmasından."

"Kimsenin evliliği seninki kadar ani ve hızlı gelişmedi. Sevmediğin bir adamla oturdun nikâh masasına ve o adamın türlü türlü acımasızlığına maruz kaldın. Ama sen hep cesurdun, bir gün dahi ben yapamam diye kaçmadın. Düğünün bile olmadı senin Ayşegül. Ama Bahar, hem sevdiği adamla evleniyor hem de dışarıda şahane bir düğün onu bekliyor. Bu yaptığı bencillikten başka bir şey değil."

Bahar, kendini durduramaz bir şekilde ağlarken, Arslan'ın kapıda durup tüm konuşmayı duyduğunu bir tek Ecrin fark etmişti. Buğra abisine dönüp susması gerektiği şeklinde işaretler verdi. Buğra, anlamaz halde arkasına döndüğünde Arslan'la karşılaştı. Söylediği sözleri abisinin duyacağını düşünmemişti. Bilmeden kırmıştı onu.

"Abi ben aslında öyle demek istemedim." diyerek, Arslan'a doğru ilerledi Buğra. Ayşegül, tüm olanları sessizce izlerken, bu konuyla alakalı fikrinin ne olduğunu önemsemeyenlere kızgındı. O yaşadığı hayattan şikâyetçi değildi. Neden sanki çok mutsuzmuş gibi gösteriliyordu sürekli.

Tüm bu konuşulanlara sinirlenip hızla çıktı odadan. Kızlarının odasına gidip, onlarla biraz oyalanmak istedi; çünkü artık yorulmuştu insanlara mutlu olduğunu göstermeye çalışmaktan. Odanın kapısı açıldığında bakmadı, kim olduğuna.

"Sinirlenme, ben senin mutlu olduğunu biliyorum."

Arslan'ın sözlerine hiçbir tepki vermedi Ayşegül. Önünde oyuncaklarıyla ilgilenen Nehir'le ve kucağında gülüşen Feride'yle ilgilenmeye devam etti.

"Konuşmayacak mısın benimle?"

Yanına oturan bedene kısa bir bakış atıp önüne döndü. Kimseye mutluluğunu ispatlamak istemiyordu artık.

"Ayşegül. Küçük kadınım, yapma böyle. Hadi konuş benimle."

"Yoruldum ben Arslan. Tamam, evliliğimiz hiçte güzel bir şekilde başlamadı. Ne sen beni anladın çoğu zaman ne de ben seni. Belki aşık olmasaydık bitecekti bu evlilik, ama öyle olmadı. Aşk girdi dünyamıza. Neden sürekli hikâyenin en başıyla ilgileniyorlar ki? Ben mutluyum yaşadığım hayattan. Kızlarımla ve seninle çok mutluyum. Gelinlik giysem de

bu değişmeyecek giymesem de. Ben mutluyum, anlasınlar artık."

"Biliyorum mutlu olduğunu. Bende çok mutluyum seninle. Ama sanırım başlangıç her zaman karşımıza çıkacak. Yaptığım hatalar, sana olan aşkımı her zaman gölgede bırakacak gibi. Olsun, yeter ki sen hep benimle ol. Ben her zaman aşkımızı ispatlamaya hazırım."

Ayşegül, başını Arslan'ın göğsüne bırakıp sessizce kızlarını izlemeye devam etti. İkisi mutluydu ve başka hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu.

Geçen dakikaların ardından toparlanıp Bahar'ın odasına geçti. Bahar, hala aynı yerinde oturmuş pencereden gökyüzüne bakıyordu. Gidip kardeşin yanına oturdu ve o da gökyüzüne dikti gözlerini.

"İki yıl önce yapayalnızdık. Ölüme giden ben, çaresizlikle kıvranan bir sen vardı hayatta. Hayatımıza bir anda giren tüm bu aileye o kadar şey borçluyuz ki. Bize bir aile verdiler, sıcak bir aile. Buğra bana umut oldu, aşkı ilk onda tattım ben. Buğra'nın dediği gibi bencilim ben. Yaşadığım saçma bir korku yüzünden herkesi mutsuz ettim. Seni, Buğra'yı, Arslan abiyi... Sanırım ben tüm bunları hak etmiyorum Ayşegül."

Bahar'ın gözünden düşen yaşlarla içi gitti Ayşegül'ün.

"Yapma can parçam. Normal bir şey bu korkuların... Ben korkmadım mı sanıyorsun? Evlendiğim gün dizlerim tutmuyordu. Arslan'ın çatık kaşları ve her daim öfkeli bakan gözleri, beni korkudan öldürmeye yetiyordu, ama o adam şimdi bana âşık. Gözleri bana her baktığında, iyi ki diyorum. İyi ki evlenmişim. Tam terside olabilirdi, bilmiyorum. Ama ben şanslıydım ve mutluluk beni buldu. Şimdi sıra sende, at şu yersiz korkunu içinden. Biliyorum mutsuz olmaktan korkuyorsun ama korkma; çünkü Buğra seni çok mutlu edecek."

Bahar, yanaklarında biriken yaşları silip başını onaylayarak salladı.

"Ondan özür dilesem iyi olacak. Kırıldı çok."

"Bence de dilemelisin. Ama önce şu yüzünü gözünü toparlayalım."

Ayşegül, Bahar'ın yüzünü temizledikten sonra bahçeye çıktı. Arslan'la konuşan Buğra'yı görünce onlara doğru ilerledi.

"Buğra, Bahar seni beliyor konuşmak için. Hadi git ve şu durumu düzeltin."

Buğra, kararsızlıkla Arslan'a baktı. Arslan, gitmesi için işaret edince, Buğra uzatmadan Bahar'ın odasına doğru ilerledi. Ayşegül ise Arslan'ın koluna girdi ve tüm bedenini ona doğru yasladı.

"Şimdiden yorgunluktan çöktüm. Düğün sonunda odaya beni taşıyarak çıkarmak zorunda kalacaksın." diyen karısına Arslan gülümsedi.

"Ay siz sevgilimi oldunuz?" diye bir anda çığıran Melis'e döndü Ayşegül. Dershaneden kafeye gittikleri gün yaşadıkları aklına gelince gülme isteğini tutamadı. Arslan'ın onunla flört etmek isteyen bir adam olduğunu düşünmüştü. "Çok yakışmışsınız." dediğinde Arslan'ın kahkahası inletti tüm bahçeyi.

O sırada Nazan, kucağında Feride'yle geldi ve Feride'yi Ayşegül'e uzattı. "Ayşegül Hanım, Feride acıkmış galiba. Emzirseniz iyi olacak." diyen Nazan'a, şaşkınlıkla baktı Melis. Şaşkın gözlerini Ayşegül'e çevirdiğinde, Ayşegül'ün söylediklerileyle tabiri caizse küçük dilini yuttu. "Şey, aslında Arslan benim kocam ve bizim iki kızımız var."

Arslan ve Ayşegül birbirine bakıp gülümsedi. Hiç normal bir evlilikleri yoktu ve galiba olmayacaktı.

42.
"CADILIKLARI TUTTU"

Bileğine yavaşça takılan altın bilekliğe baktı merakla. Gözleri dolmuş, yüreği hiç olmadığı kadar hüzünlüydü. Eli, bilekliğin üzerinde gezinirken, parmakları hafif dokunuşlarla keşfediyordu. "Baba bu çok güzel." dedi hayran dolu sesiyle. Gözleri, babasının gözlerini bulunca onunda gözlerinin dolu dolu olduğunu fark etti.

"Annenin bilekliği. Evlendiğimiz gün takmıştım bileğine ve o son nefesine kadar çıkarmamıştı bileğinden."

Bahar, hayranlıkla bileğine bakarken aklına gelen düşünceyle bakışlarını babasına kaldırdı. "Bu bilekliği bana vermen Ayşegül'ü üzmesin. Yani sonuçta ikimizin de annesinden kalan tek şey bu."

Şahin, kızının ellerini tutup durdurdu onu. Güzel gözleri, annesinin ela gözleriyle aynıydı. Ayşegül ve Bahar, annelerinin tüm güzelliğini almışlardı ve bu Şahin'in daha çok mutlu olmasını sağlıyordu. Feride'nin yüzünün her bir ayrıntısı kızlarının yüzünde saklıydı. Ama asıl aldıkları şey iyiliğiydi annelerinden. Masum ve iyiydi kızları. Zaman zaman inatçı ve dik başlıydılar. Feride'nin hayat bulmuş halleriydiler.

"Ayşegül'ün buna üzüleceğini sanmıyorum; çünkü o çok iyi ve eminim bugün yanında annenden kalan bir parçayı taşıman mutluluk verir ona."

"Öyle ama... Baba yine de Ayşegül'de annemizi özlüyor. Yani söylemese bile üzülebilir."

"Bahar'ım. Aslında Ayşegül'e annesinden kalan başka bir şeyi vereceğim. Eminim alacağı şey onu oldukça mutlu edecektir. Şimdi bilekliğini gönül rahatlığıyla sahiplen. Olur

mu benim güzel kızım?"

Bahar, gülümseyerek başını salladı. "Rahatsız etmiyorumdur umarım." diyerek odaya giren Buğra, baba-kızın konuşmasını bölmek istemiyordu. Bahar'ın kendisine kedi misali bakan gözleri, söylediği cümlelerin pişmanlığıyla yanıyordu.

"Tabi ki hayır... Zaten artık gelini sana emanet etmeliyim sanırım." diyen Şahin, gülümseyerek kızına bakıp odadan çıkmak için hareketlendi. Buğra'nın yanına yetiştiğinde, bir elini omzuna atıp sıktı.

"Kızımı üzme. O sana benim değil, Allah'ın emaneti artık."

Buğra, gülümseyerek baktı Şahin'e: "Hiç merak etmeyin, onu asla üzmem." Şahin, aldığı cevaptan memnun bir şekilde ayrıldı odadan. Bir sonraki durağı diğer gelinin yanıydı. Geldiği kapıyı tıklatıp, içeri geçti yavaşça. Koltukta öylece oturan Ecrin, Şahin'i görür görmez ayağı kalktı. Yavaşça Ecrin'e yaklaşan Şahin, gülümseyerek karşısındaki heyecanlı kızı sakinleştirmek istemişti.

"Ecrin. Benim üçüncü kızım. Sanma sana gelin gözüyle bakacağım, Murat'a damat gözüyle bakıp onu canından bezdirmek daha cazip geliyor benim için." dediğinde, Ecrin kıkırdadı. Şahin, elini kaldırıp baba şefkatiyle Ecrin'in yanağını okşadı.

"Eğer kabul edersen, sana bir düğün hediyem var."

Ecrin, şaşkınlıkla baktı Şahin'e. "Tabi ki, mutlulukla kabul ederim. Baba." dediği anda sesi fısıltıya dönüşmüştü. Çok küçüktü en son baba kelimesini kullandığında. Baba diye Arslan'ı bilmişti hayatında. Şimdi tekrar baba demek tuhaf hissettirmişti.

Şahin, ceketinin iç cebinden çıkardığı takı kutusunu

yavaşça açtı ve içinden parmaklarının arasına alarak çıkardığı kolyeyi Ecrin'e gösterdi. Ecrin, Şahin'in elindeki kolyeye beğeniyle bakıp, bakışlarını Şahin'e çevirdi.

"Şükran'ın. Yani Murat'ın annesinin kolyesiydi. Bir gün kapalı çarşıda gezerken, bir kuyumcuda görmüştü bu kolyeyi. Elimden tutup oraya sürükledi beni ve kolyeyi gösterip, "*Buldum işte!*" dedi. Güldüm, Şükran'ın çocuksu halleri vardı her zaman ve o an onlardan biriydi. "*Neyi buldun yine?*" diye sordum. Kolyeyi bir kez daha gösterip, "*Tabi ki benden gelinime ve ondanda torunlarıma kalacak olan kolyeyi...*" dediğinde çarşının ortasında kahkahalara boğulmuştum."

Ecrin, gülümseyerek dinliyordu Şahin'i. O sırada kapıda sessizce babasını dinleyen Murat'ı fark etse de, Şahin'in anlatmasını durdurmamak için bir şey söylemedi.

"Alacaksın diye tutturdu o zaman. Bende üstümde para yok diye geçiştirmiştim, ama çarşıdan çıkarken yüzü oldukça asılmıştı. Çok değil, birkaç saat sonra gidip aldım kolyeyi ve boynuna taktım. Oldukça sevinmişti ve "*Bu kolyeyi her kim takacaksa benden sonra, umarım senin gibi biriyle evlenmiş olur.*" dedi. Murat bana benziyor ve sen çok şanslısın. Ama asıl şans benim haytada, senin gibi bir kız onu sevdiği için."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Büyülendim resmen. Bu kolyeyi hayatım boyunca hak ettiği gibi koruyacağım ve Şükran annemin istediği gibi torunları bile görecek umarım."

"Bu kolyeyi senden daha iyi biri koruyamazdı Ecrin. Oğlumu sevdiğin için ve ona sevgiyi öğrettiğin için teşekkür ederim."

Ecrin'in yanakları kızarırken, Murat ona doğru gelmeye başladı. Şahin, oğlunu gördüğünde gülümsedi.

"Damat geldiğine göre, kolyeyi boynuna takarsın artık kızımın. Bu arada sen benim için damatsın Murat Efendi. Ben

kız tarafıyım bu düğünün, kızlarım evleniyor benim."

Murat, sahte bir şekilde bozulur gibi yaptı.

"Sen kızlarını buldun, oğlunu tabi unutursun. Allah'tan Arslan ve Buğra'da benimle aynı kaderi paylaşıyor. Yoksa dayanamazdım bu ayrımcılığa."

Şahin, keyifli bir şekilde gülüp, elindeki kolyeyi Murat'a teslim edip çıktı odadan. Şimdi onun için mutlu olma vaktiydi. Kızları ve oğulları etrafında mutlu bir şekilde dolanıyordu. Daha bir baba ne isterdi ki hayattan?

Duvağını ve omuzlarına sarkan saçlarını hafifçe toplayıp, Murat'ın kolyeyi takmasına yardımcı oldu. Yüzünde yılların birikimi olan gülümsemesi ve heyecandan deli gibi çırpınan kalbiyle öylece duruyordu yerinde. Ayakta olabilmek bile mucizeydi şu anda. Boynunu kaplayan kolyeye aynadan bir göz atıp, gülümsedi daha fazla.

"Murat, annen gerçekten zevkli bir kadınmış. Çok güzel bir kolye bu."

Murat kolyeyi taktıktan sonra, Ecrin'in arkasından aynaya bakıp gülümsedi.

"Sanırım gelinin bu kadar güzel olacağını tahmin etmiş." diyip Ecrin'in önüne doğru yürüdü.

"Sonunda oldu. Sen artık benimsin ve ben hala bu durumumuza inanamıyorum."

Ecrin, eliyle Murat'ın yanağını okşadı. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Demek ki bizim içinde yazılmış bir mutluluk varmış. En çokta Arslan abimle aranızın düzelmesine çok mutlu oluyorum. Eskisi gibisin yeniden..."

"Şu anda Arslan'ı konuşmayacağız herhalde Ecrin. Senin o kıskanç abin, düğünden sonra seni benimle eve yolla-

mayacak gibi duruyor." Ecrin, keyifli bir şekilde güldü. "Olabilir. abimden öyle bir hareket gelebilir." dediğinde, Murat kaşlarını çattı.

"Seni göndermezse, Ayşegül onun başının etini yer. Canım kardeşim ya."

Ecrin, kahkahalara boğulunca Murat da güldü. Ecrin, anında kafasına dank eden düşünceyle gözlerini Murat'a dikti. "İnanmıyorum sana. Bana sakın Ayşegül'ü bu konuda uyardım deme." diye soran Ecrin'den gözlerini kaçırdı Murat.

"Iıı... Uyarmış olabilirim."

"Murat, sen delirmişsin."

"Hep o suratsız abin yüzünden ama..."

"Abime suratsız deme Murat."

Murat, gözlerini devirerek "Lan bunun abi sevgisi de neymiş arkadaş ya." diye söylendi. Ecrin, o an üç abisini de gözlerinin önüne getirdi.

"Abi sığınaktır. Dünyanın en büyük hatasını işlersin ama o yine de kabul eder seni sığınağına. En güvensiz sokaktan geçerken dahi, abin yanındaysa korkmazsın. Abi bir yerde baba gibidir. Elinde iki lokma varsa eğer, ikisini de sana uzatır aç kalma pahasına. Abi candır ve asla yerini dolduramaz kimse."

Murat, hayran bir şekilde baktı Ecrin'e. Kardeşlerini yeni bulmuş olsa bile, Ecrin'in söylediği her bir cümleyi Ayşegül ve Bahar'ın da hissetmesini istiyordu. Onu sığınakları gibi görsün istiyordu. "Kardeşlerimde bana öyle bakıyor mudur acaba? Sığınaklarıymışım gibi." Ecrin, gülümseyerek baktı Murat'ın gözlerine.

"Eminim öyle bakıyorlardır sana. Yan yana olamayışınızın bir önemi yok ki. Kardeşlerin arasında ne zaman durabilir ne de mesafe."

"Haklısın." dediğinde bulundukları durumdan kaçmak için keyifle sırıttı Murat.

"Evlenelim artık ya. Canıma tak etti kaç yıldır özlemim."

Ecrin, gülerek "Sen tam delirdin, acaba tekrar mı düşünsem bu evliliği." dediğinde, Murat'ın kaşları çatıldı.

"Bugün evlenmezsek kaçırırım seni Ecrin. Başka da yolu yok."

***

"Af ettin mi beni?" diye masumca soran Bahar'ın hüzünlü gözlerinden kaçırdı gözlerini. Balkona doğru ilerleyip, bahçeyi ve düğün için yaşanan karmaşayı izledi ifadesizce Buğra. Belinden karnına doğru dolanan kollar gülümseme isteğini uyandırsa da, tepki vermemeye gayret ediyordu.

"Buğra. Özür dilerim. Ben biraz korktum sanırım ve o an çok kötü saçmaladım, farkındayım. Ama beni kendinle cezalandırma artık. Ne hata yapsam ya da ne söylesem, beni kendinden mahrum ederek cezalandırıyorsun. Ben buna katlanamıyorum."

Buğra, geriye doğru döndüğünden Bahar kollarını geri çekti ama Buğra kollarını tutup izin vermedi.

"Çok fevrisin Bahar. Bir şey oluyor ve sen ortalı birbirine katıyorsun. Biraz daha sakin kalmayı denesen, bir daha adımını düşünerek atsan bir problem olmayacak aramızda."

"Biliyorum ama ne yapayım öyleyim ben. Yoruyorum seni, üzüyorum çokça ama inan hepsi seni daha çok üzmemden korktuğum için."

Buğra, Bahar'ın yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerine dikti gözlerini.

"Söz ver bana. Bir daha bu kadar fevri davranmak yok. Her ne olmuşsa beni bekleyeceksin ve sakin kalacaksın."

"Söz veriyorum, sakin kalacağım. Af ettin mi şimdi beni?"

Buğra, gülümseyip Bahar'ın alnına kondurdu uzun bir öpücük...

"Sen benim kalbimin en gizli köşesisin Bahar. Nasıl küs kalırım ki sana?"

***

Düğün başladığında, iki çiftte alkışlar eşliğinde bahçede hazırlanan masalarına oturdu. Nikâh memuru ilk önce Murat ve Ecrin'in nikâhını kıyıp, daha sonra Buğra ve Bahar'ın nikâhını kıydı. Alkışlar havada uçuşurken, en mutlu olan kişi Ayşegül'dü. Bahar zaten onun için nefesti, ama Ecrin kalbi yaralı bir kuş gibiydi. Bugün özgürlüğüne uçmuştu ve sevdiği adamın yüreğine konmuştu. Gözleri mutlulukla dolduğunda, önüne uzatılan peçeteye şaşkınca bakıp yan tarafına döndü.

"Sulu göz oldun sen iyice. Hamile misin acaba karıcım?" diye sırıtarak soran Arslan'a kaşlarını çattı Ayşegül. "Değilim hamile falan. Feride, daha çok küçük, unut o bebek hayallerini. Sanki bilmiyorum ben derdini senin." diyip dans eden kardeşlerine döndü Ayşegül. Onları izlemek için dikkatini toplamıştı ki Arslan'ın alaycı sesi yine bozmuştu tüm dikkatini.

"Fena mı olurdu bir tane küçük Arslan'ımız da olsaydı. Hem ablalarını korurdu büyüyünce."

Ayşegül, gözlerini devirip Arslan'a döndü.

"Sen unut o üçüncüyü. Hem kızlarımızı koruyacak iki amcaları ve bir dayıları var. Onları da geçtim, sen ne işe yarıyorsun acaba? Koru işte kızlarını."

Arslan, suratını asıp ayağı kalktı ve Ayşegül'ün kolundan tutup dans pistine sürükledi. Ayşegül, karşı çıkmadan takip etti ama kaşları hala çatıktı. Dans etmeye başladıklarında, Arslan nefesini Ayşegül'ün boynuna doğru savurup ince bir taktik uygulamaya koymuştu. Ayşegül, çattığı kaşlarını düzeltti istemeye istemeye...

"Boşuna uğraşıyorsun, o üçüncü çocuk olacak benim küçük kadınım."

Ayşegül, kararından vazgeçmeyerek, "Yok sana üçüncü çocuk." diyerek uzaklaşmaya çalıştı nefes almaya çalışarak. Ama Arslan'ın sıkı tutan kollarından sıyrılmak ne mümkündü.

"Hiç mi kocanı andıracak bir oğlun olsun istemiyorsun? Bu kadar mı bıktın benden?"

"Ne alakası var Arslan? Hem kızlarımız yeterince seni andırıyor."

"Hiçte benzemiyorlar. Annelerine çekmiş ikisi de. Ayşegül, ne olur bir oğlumuzda olsa?"

"Arslan, hamile kalsam bile onun erkek olacağı nereden bileceğiz?"

"Ya sen bir hamile kal. Erkek olursa ne ala, ama yok olmazsa da tatlı bir kızımız daha olur fena mı?"

"Beni deli ediyorsun Arslan ya." diye sitem eden Ayşegül'e, Arslan çapkınca sırıttı.

"Sende beni deli ediyorsun karıcığım."

Arslan'ın söylediğiyle gözlerini şaşkınca açan Ayşegül, ayakkabısının topuğuyla Arslan'ın ayağına bastı. Arslan, acıyla kıvranırken, yanlarında dans eden Ecrin ve Murat'a döndü.

"Abimle dans etmem mümkün mü gelin hanım?"

Ecrin, abisinin çatık kaşlı suratına bakıp Ayşegül'e döndü.

"Olur. Ama size ne oldu?"

Ayşegül, beklemeden abisine yönelip göz ucuyla baktı Arslan'a.

"Odun abin anlatsın."

Ecrin, gülümseyerek abisiyle dans etmeye başladığında, Arslan hala çatık kaşlarıyla Ayşegül'e bakıyordu. "Ne yaptın yine?" diye sorduğunda abisinin dikkatini çekebilmişti. Arslan, umursamazca söylendi.

"Ne yapacağım ben bu cadıya. Kendi cadı."

Ecrin, sırıtırken abisinin uyarıcı bakışlarıyla sırıtmasını durdurdu. "Abim, sen birazcık fazla mı şansını zorluyorsun acaba?" dediğinde tek iması Ayşegül'ü kızdırmasıydı ama Arslan üçüncü çocuk meselesini bildiğini sanmıştı.

"Ne var üçüncü çocuğu istediysem? Fenamı olur, hem biz dört kardeşiz ve ben dört çocuğum olsun istiyorum. Yani üçüncü hemen olsa ya, dördüncü için bekleriz birkaç yıl, sorun olmaz."

Ecrin, şaşkınca abisine baktı.

"Abi, Feride daha çok küçük değil mi? Ne acelen var acaba? Olur zamanla inşallah."

"İnşallah ama biraz erken olsa fena mı olur?" dediğinde Ecrin fenalık geçirir gibi dansı bırakıp abisine gözlerini devirdi. "Abi bildiğin odunsun gerçekten." diyip, arkasına dönüp Murat'a doğru ilerledi. Murat ise Ecrin'in gelmesiyle Arslan'ın yanına doğru ilerledi. Çünkü yanındaki iki kadında acayip sinirliydi.

"Ne oldu bunlara?" diye sordu Arslan'a bakıp. Arslan, Murat'a baktı ve sonra karısına döndü.

"Bildiğin cadılıkları tuttu."

"Her zamanki gibi yani..."

43.
"MUTLULUK ÇARPTI"

Burak, kalabalıktan kaçmak adına evin ön tarafına geçti. Günlerdir Arzu yüzünden yüzü gülmemişti. Ne yapsa da Arzu'yu ikna edememişti. Hata ondaydı. Adam gibi seni seviyorum dememişti. Seviyor muydu gerçekten?

"Ne düşünüyorsun bu kadar derin bir şekilde?" diyen Arzu'nun sesiyle yan tarafına döndü. Arzu'nun güzelliğine kendini kaptırmışken, kulakları anlamadığı sözlerle uğulduyordu. Seviyordu bu kızı... Hem de duymayı unutacak kadar.

"Seni... Seni düşünüyorum."

Arzu, şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı. Duydukları her ne kadar ayaklarını yerden kesse de, kendini tutmaya çalışıyordu. Burak'ın günlerdir yaptıkları, onun kendisini sevmeye başlamış olduğunu gösteriyordu ama bu Arzu için yeterli değildi. Burak, vazgeçemesin istiyordu ondan.

"Sen ne düşünüyorsun peki. İki dakika da daldın hayal âlemine." diye alayla söylenen Burak'a, yanakları kızararak baktı Arzu. Şaşkınlığını üstünden atıp, gülümsedi.

"Sanırım bende seni düşünüyordum."

Burak'ın küçük kahkahası, daha çok gülümsetmişti Arzu'yu. Burak, bu kadar tatlıyken, ona karşı durmak güçleşiyordu. Her ne kadar, uzak durmak istese de, bilinmeyen bir güç onu Burak'a doğru itiyordu. Birbirine bu derece çekilirken, inatları ne kadar sürebilirdi ki.

"Şımarma hemen. Ne kadar ukala ve kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordum." diyip yanından geçti Burak'ın. Bir iki adım ondan öteye geçmişti ki durdu ve başını arkaya doğru çevirdi.

"Ve küçük bir not; Ben o tarz erkeklerden nefret ederim."

Burak, Arzu'ya dönmeden gülümsedi ve yine alayla konuştu.

"O yüzden mi yıllarca öyle bir adama aşık kaldın? En büyük aşklar nefretle başlar derler ama senin en büyük nefretin sanırım bir aşkla başladı."

Arzu, şaşkınlıkla Burak'ın sözlerine cevap düşünürken, Burak ona doğru döndü ve gözlerini Arzu'nun gözlerine dikti.

"Çabalama boşuna, gözlerin kendini ele veriyor. Ama sen ne zamana kadar istersen oynarız, umursamazlık oyununu."

Bu kez arkasında Arzu'yu bırakıp giden Burak'tı. Arzu, onca çabasının boşa gittiğini yeni fark etmişti. Aşık olduğunu bu kadar mı belli ediyordu?

"Daha bekleyecek misin orada, yoksa düğüne katılmayı düşünüyor musun?" diye seslendi Burak. Onun seslenmesiyle kendine gelip peşine takıldı Burak'ın. Adımları bahçeye doğru ilerlerken, Arzu elini uzatıp durdurdu Burak'ı.

"Burak."

"Efendim." diyen Burak yüzünü Arzu'ya çevirdi.

"Bunca zamandır yaptıklarını neden yapıyorsun? Yani neden her sabah kapımda bir gül var ve neden arabamın camında, sıramın ya da oturduğum her hangi bir kafede, notlar bulup duruyorum. Sevmediğin halde neden yapıyorsun?"

Burak, gelen soruyla tam olarak Arzu'ya döndü.

"Yapmak istiyorum çünkü."

"Ama neden? Bak eğer inat meselesi haline getirdiysen, vazgeç. Gerek yok tüm bunlara."

Burak, Arzu'ya bir adım yaklaşıp, elini Arzu'nun yanağında gezindirdi.

"Sana aşık olduğumu söylememi istiyorsun değil mi?"

Arzu, Burak'ın hala değişmediğini düşünüp bir adım geriledi ve bir şey demeden bahçeye açılan kapıya doğru ilerledi. Kolundan tutulmasıyla, durdu. Arkasını dönmemiş ama kolu da bırakılmamıştı.

"Arzu, seni seviyorum."

Arzu, duyduğu iki kelimenin anlamını unutmuş gibi tepkisizdi. Şaşkınlıktan yüzünün aldığı hali Burak görmedi diye şanslıydı. Burak, seviyorum demişti. Derin nefesler alıp içine, yavaşça Burak'a döndü.

"Eğer sırf sana tekrar aşık olayım diye böyle diyorsan, çok kötü olur bak Burak."

"Kahretsin, bütün sırrı çözdün. Tokat atacak mısın?"

"Burak, ben ciddiyim."

"Bu kadar ciddiyet fazla değil mi Arzu? Biraz önce seni seviyorum dedim. Normal şartlar altında, bu sözü hangi kıza söylesem, *'Bende seni seviyorum.'* diyip boynuma atlardı. Ama sen, şu anda neredeyse seni sevdiğimi söyledim diye beni döveceksin."

Arzu, Burak'ın son cümlesine dayanamayıp güldü.

"Konu sen olunca emin olamıyorum, Burak Kahraman."

"Kahraman erkeklerinin son numarasını da kaybettik sanırım." diyen Ayşegül, didişen çifte gülümseyerek yaklaştı.

"Ah benim güzel yengem. Düşün benim gibi bir adam bile aşık olabiliyormuş demek ki."

Burak'ın sözlerine göz devirdi Ayşegül ve Arzu'ya dönüp Burak'ı eliyle işaret etti.

"Bunun abisi de böyle. Egolu."

Arzu, Ayşegül'e kıkırdarken, Burak yüzünü astı. "Abim gülümsediğinde için gidiyor ama..." diyen Burak'ın kafasına bir tane geçirdi Ayşegül.

"Sus, duyacak şimdi yine çıkacak egosu Everest'e. Zati zorla kurtuldum onun elinden. Neyse, ben kızlarıma bir bakacaktım. Hadi görüşürüz."

"Bende gelebilir miyim? Çok merak ediyorum kızlarınızı. Ecrin, sürekli anlatıyor ve resimlerini gösteriyor. Çok tatlılar." Ayşegül, Arzu'nun koluna girip merdivenlere çoktan yönelmişti ki, Burak arkalarından sitem etti.

"Ama benim alacağım bir cevap vardı ya. Yenge dedik bağrımıza bastık, oldu mu bu yaptığın şimdi?"

Ayşegül ve Arzu onu duymadan, gülüşerek merdivenleri çıktılar. Burak, kaşları çatık bir şekilde bahçeye çıkıp, abisi Arslan'ın yanında aldı soluğu. "Abi karının kolunu tutup, yanında oturtsana." Arslan, kaşlarını çatıp Burak'a baktı. Ne saçmalıyordu yine bu serseri kardeşi?

"Neden?"

"İlanı aşk ettiğim kızın kolundan tutup götürdü. Hem de bir cevap alamadan."

Arslan, kahkahalarla gülerken, Murat'ta ona katılmıştı. Burak'ın onların gülmesine daha çok siniri bozuldu. "Abi gelecek ay aynı düğünden istiyorum." dediğinde, Arslan gülmesini durdurup ciddiyete büründü.

"Oldu beyzadem, başka emrin. Saçmalama Burak, daha okulun bitmedi."

"Ecrin'in de bitmedi ama evlenmesine izin verdin."

Arslan, sakinleşmek için parmaklarıyla burun kemerini sıktı.

"Burak, Ecrin evlendikten sonrada okuyabilir. Onun kocası var artık. Seni de karın mı okutacak?"

Burak, kaşlarını çatıp önüne döndü. Herkes karşıydı ona.

Kısa bir süre sonra bahçeye gelen Ayşegül ve Arzu, Ecrin'in yanına gitti. Arslan, karısının gözlerinin içine içine bakıyordu. Ama Ayşegül, inadından dönüp bakmıyordu ona. İnatçı karısı yine keçiliği ele almıştı anlaşılan. Yanındaki suratsız iki adama döndü.

"Murat, sen Ecrin'i dansa kaldır. Burak, sende şu aşık olduğun kızı... Hem cevap alırsın böylelikle."

Arslan'ın, bunu iyilik olsun diye demediğini ikisi de biliyordu ama umurlarında değildi açıkçası. İkisi de hedefine doğru ilerlerken, Arslan birazdan yalnız kalacak olan karısından gözünü ayırmıyordu. İstediğini elde ettiğinde, yavaş adımlarla Ayşegül'e ilerledi.

"Boş mu acaba burası?" diye sordu Ayşegül'ün yanındaki sandalyeyi işaret ederek. Ayşegül, dans eden kardeşlerinden gözünü ayırmadan cevap verdi.

"Kimse oturmadığına göre..."

Arslan, Ayşegül'ün bu dik başlı hallerine gülümseyip, sandalyeye oturdu. Ayşegül'e doğru eğilip, kulağına eğildi. "Tamam, sen ne zaman istersen olacak üçüncüsü." Ayşegül, gülümsedi fark ettirmeden. Yüzüne ciddi bir ifade takınıp kocasına döndü omzunun üstünden.

"Sürekli konuyu açmak yok."

"Yok."

"Ben istemeyene kadar bir daha söylenmek yok."

"Yok."

"Güzel o zaman. Anlaştık."

"Bence bu antlaşmayı bir öpücükle taçlandıralım."

"Bak ya. İki dakika konuşmaya gelmiyorsun. Bana bak adam..."

"Hep bakıyorum zaten."

Ayşegül, Arslan'a gülümsemeden edemedi. Sonra tam olarak ona dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ya ben seni çok seviyorum." diyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sizin bir odanız yok mu ya?" diyen Burak'ın, yine alaycı sesi aralarına girmişti. Arslan, kaşlarını çatıp Burak'a dönüp baktı.

"Sen dans etmeye gitmemiş miydin?"

"Gittim. Ama baktım senin Ayşegül'ü dansa kaldırmaya niyetin yok, ben kaldırayım dedim."

"Sen kendi sevgilinle uğraş. Ben karımla dans ederim." diyen Arslan'ın sesi sertti. Ayşegül, kocasının bu hallerini her ne kadar sevse de, kıskançlıkta bu kadar ileri olması göz devirmesine neden oluyordu.

"Elinde olsa kavanoza kapatacaksın beni." dediğinde Burak çoktan yanlarından ayrılmıştı. Arslan, yerinden kalkıp, elini Ayşegül'e uzattı.

"Elimde olsa kapatırdım. Hadi dans edelim."

Düğün oldukça keyifli geçmiş, Burak tam olarak değilse de, istediğine yakın bir cevap almıştı. Ecrin'in attığı çiçeği Arzu yakalamıştı ve bu Burak'ın gözlerinin ışıldamasına neden olmuştu.

Yeni evli çiftler, balayına gitmek için evden ayrılırken, Burak'ta arkadaşlarıyla bütün gece takılacağını söyleyerek, evden çıkmıştı. Evde yalnız kalan Ayşegül ve Arslan, bahçede sandalyelere yığılmışlardı yorgunluktan.

"Çok yorgunum ya. Sanki bir hafta uyusam bile yorgunluğumu atamayacağım." diye yakınan Ayşegül'e çapkınca sırıtarak baktı Arslan.

"Aslında bu bir haftayı uyumak yerine başka aktivitelerle geçirebiliriz."

Ayşegül, ayağını sıkmaya başladığı için çıkardığı ayakkabılarından birini, zarar vermeyecek şekilde Arslan'a attı. "Başka bir şey düşün bir kerede adam. Başka bir şey." Ayakkabıyı yiyen Arslan, sahte sinirle baktı Ayşegül'e.

"Ne var ya? Kardeşlerimizin yanında söyleme diyorsun. Bak hiçbiri yok evde. Biraz serbestlik istiyorum ama."

"Arslan, gerçekten yorgunum. Bu meseleyi sonra konuşsak."

Arslan, gülümseyerek yerinden kalktı ve Ayşegül'e doğru ilerledi. Ayşegül'ü oturduğu yerde kucağına alıp eve doğru ilerledi. Ayşegül, başını Arslan'ın omzuna yasladı ve gözlerini yumdu.

"Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı Ayşegül. Arslan, dudaklarını yukarı doğru kıvırarak "Biliyorum ve bende seni çok seviyorum... Ayşegül kaybetmekten çok korkuyorum." dedi merdivenleri yavaş çıkarken.

"Beni kaybetmeyeceksin. Çıkar o aptalca düşünceyi zihninden."

Ayşegül, her cümlesini mırıldanır şekilde kuruyordu. Arslan, ise içinde oluşan huzursuzluklarla başa çıkmaya çalışıyordu. Mutluluk çarpmıştı galiba.

44.
"YOK SANA ÜÇÜNCÜ"

Hayır, ben anlamıyorum. Söz günümüz birlikte, nişan günümüz birlikte, düğün günümüz de birlikte. O da yetmiyor, balayımızı bile birlikte yapıyoruz ya. Normal mi bu?" diye isyan eden Murat'a, anlamsızca baktı ve anlamsızca bir cevap verdi Ecrin.

"Değil mi?"

Murat, bavulu odanın içine resmen fırlatıp karısına döndü. "Değil Ecrin. Hiçte normal bir durum değil. Senin abin olacak adam, otelde başka katta bile oda tutmamış. Kalkmış yan odayı tutmuş." dediğinde, gözleri alev saçıyordu.

"Abimin kötü bir niyeti yok ki. Hep birlikte olalım istemiş, ne var bunda?"

Ecrin, umursamadan yatağa gidip oturdu. Ayakta sinir krizi geçiren kocasına bakmadan ayağındaki ayakkabıları çıkardı. "Olmayalım Ecrin. Hep birlikte olmayalım. Hep birlikte olmak istiyorsak eğer eve dönelim. Burada ne işimiz var. Ben balayımı senin o suratsız abinle geçirmek zorunda mıyım?" diye şikâyete devam eden Murat'a kaldırdı bakışlarını.

"Hayatım, lütfen sakin ol. Bu durumu biraz abartmıyor musun? Hem aynı yerdeyiz diye sürekli yan yana olacak halimiz yok ki. Sakinleş biraz."

Murat, biraz olsun sakinleşip Ecrin'in yanına oturdu. "Haklısın galiba. Sürekli yan yana olmayacağız." diyip, Ecrin'e hak verdi. Ecrin, kocasının elini tutup gülümsedi.

"Tabi ki. Onlarda balayında sonuçta, bizi hatırlamazlar bile."

Murat, iç geçirerek baktı Ecrin'e. "Önümüzdeki bir hafta, bu odadan çıkmak yok." deyip, Ecrin'in dudaklarına uzandı. Ecrin, kıkırdarken bir anda yumruklanan kapıyla sıçradı. Murat, kaşlarını çatıp ayağı kalktı ve açmak için kapıya ilerledi. Kapıyı sinirle açtığında, karşısında ona umursamazca bakan Buğra'yı buldu.

"Acıktık. Hadi birlikte yemek yemeye inelim." diyen Buğra'ya sinirle baktı Murat. Sakin kalmaya çalışıp, ses tonunu ayarlayarak cevap verdi.

"Biz aç değiliz, size afiyet olsun."

Kapıyı kapatacakken, Buğra eliyle onu durdurdu. "Yok, hep birlikte yiyelim." dediğinde, Murat sinir harbi geçirmeye başlamıştı. "Aslında bende acıkmıştım." Arkasından gelen sese, sinirli ve şaşkın bir şekilde döndü Murat. Ecrin'in onay vermesi onu delirtmişti.

"Ecrin, yorgun değil miydin sen? Yemeği odaya isteriz."

Dişleri arasında tıslayarak konuşan Murat'a, mahcup bir şekilde baktı Ecrin. Vazgeçtiğini tam söyleyecekken, Buğra yine araya girmişti.

"Uzatmayalım isterseniz. Hep birlikte bir yemek yiyeceğiz işte. Hadi hazırlanın." diyip kendi odasına geçti. Odanın kapısını kapatıp, yatakta sinirle oturan Bahar'ın yanına doğru ilerledi. Bahar'ın kızgın bakışları onu bulunca, boğazını temizledi.

"Hadi yemeğe inelim."

"Ben gelmiyorum yemeğe falan."

Bahar'ın kızgın cevabıyla yanına oturdu. Elini tutmak

için uzattığı eli, Bahar'ın elini çekmesiyle boşta kaldı. "Bahar, çocuk gibi davranıyorsun." dediğinde, Bahar hızla ona döndü.

"Ben mi çocuk gibi davranıyorum? Asıl sen kendine bak. Şuraya gelene kadar Ecrin'i dizinin dibinden ayırmadın. Otele geldik, yan yana odalar tuttun. O da yetmezmiş gibi kalktın bir de yemek yiyelim diye tutturuyorsun. Bilmiyorum farkında mısın ama saat sabahın 5'i ve ben balayımda kocamın kıskanç abi hallerini çekmek istemiyorum."

"Ne alakası var Bahar? Ben sadece birlikte vakit geçirelim istiyorum."

"Ama bunu senden başka kimse istemiyor. Bir sen istiyorsun. Ya ben kendi balayımdan vazgeçtim, bari onları rahat bırak."

Bahar, sinirle banyoya gidip kapıyı sertçe kapattı. Buğra, banyonun kapısına gelip, hafifçe tıklattı. "Bahar, hadi aşkım çık oradan. Bak yemeğe geç kalacağız." dediğinde, banyo kapısı aniden açıldı ve Bahar'ın öfkeli bakışlarına hedef oldu.

"Ya sen hala yemek mi diyorsun? Buğra öldürürüm seni ve balayında kocasını öldüren ilk kadın olurum."

Buğra, birkaç adım geriledi Bahar'dan. Korku dolu gözlerle karısına baktığında, oldukça ciddi olduğunu gördü. "En azından yemeği aradan çıkaralım, öyle öldür." diye mırıldandı. Bahar, Buğra'nın söylediklerileriyle tekrar banyoya girdi ve kapıyı bu kez kırarcasına kapattı. Buğra, şaşkınca banyo kapısına baktı.

"Ne dedim ya? Sadece yemek yiyelim dedim."

***

Bahar ve Buğra'nın tartışması nedeniyle, yemek meselesi iptal olmuş ve saat sabahın 8'i olunca kahvaltıya inmişlerdi. Bahar, suratsızca önündekileri kahvaltılıklara bakarken, Buğra'da arada ona kaçamak bakışlar atıyordu. Her baktığında, Bahar elindeki bıçağı iyice kavrayıp ona gözdağı veriyordu.

"Burası oldukça güzel bir yer değil mi?" diyip, ortamı yumuşatmaya çalıştı Ecrin. 3 saattir Murat'ın çenesini dinlemiş ve şimdide diğer balayı çiftinin suratsız hallerini çekiyordu. Murat'a dönüp yardım istediğinde, Murat omuz silkip kahvaltısını büyük bir umursamazlıkla yapmaya devam etti.

Ecrin, fark ettirmeden koluna çimdik attı kocasının. Murat, çattığı kaşlarıyla Ecrin'e döndü. "Ne var?" diyip, asık yüzüyle konuştu. Ecrin onun bu haline sinirlenince, "Yok bir şey. Sen tıkınmana devam et." diye cevap verdi. Önüne dönüp, kollarını göğsünde bağladı ve o da surat asmaya başladı.

"Nereye bakıyorsun sen?" diye öfkeyle söylenen Bahar'a, umursamazca baktı Buğra. "Bir yere bakmıyorum." dediğinde, sesinde sinir tınısı saklıydı. "Bakıyorsun. Şu karşıdaki kızlara bakıyorsun, görmüyorum mu sandın?" diye diretti Bahar. Buğra ise Bahar'a kızgınca döndü.

"Karım balayımızda yüzüme bile bakmazsa, bende başkalarına bakarım."

Murat, müdahale etmek istese de, Ecrin kötü bakışları engel ona oldu. Kavga etsinler de barışsınlar diye düşündü Ecrin.

"Öyle mi? Tüm suç benim yani. Senin hiç kabahatin yok." diye bağırdığında, oradaki herkes onlara bakmaya başlamıştı. Ama bu ikisinin de umurunda değildi.

"Ne kabahatim varmış benim. Düğünden beri bir yüzünü güldüremedim senin. Ne yapsam kabahat, ne yapsam hata...

Evlenmekten bile neredeyse vazgeçiyordun. Ben miyim yani bütün kabahatli? Senin bu şımarık hallerine bile katlanıyorum. Ama hep suçlu ben oluyorum."

Buğra, biraz ağır konuştuğunu Bahar'ın gözleri dolunca fark etti. Boğazına yerleşen pişmanlık düğümünü güçlükle yuttu. "Bahar." diye fısıldayıp, elini tutmak için uzandı ama Bahar izin vermedi. Peçetesini masaya hızla atıp, yerinden kalktı.

"Madem o kadar şikâyetçisin, evlenmeseydin bu şımarık kızla ve düğün günü yaptığım hatayı sürekli yüzüme vurmaktan vazgeç."

Bahar, ağlayarak restorandan çıkarken, Buğra'da masadan hızla kalkıp peşinden gitti. Murat ve Ecrin sessizce onların peşinden bakıp, birbirine döndü.

"Abin tam bir odun." diye söylenen Murat'a, "Sen sanki çok farklısın. Hatta sen onun daha önündesin ve tam bir mağara adamısın." diye alayla cevap verdi Ecrin. Murat, gözlerini devirdi karısına.

"Ben mağara adamı değilim hayatım. Eğer öyle olsaydım, emin ol seni çoktan mağarama kaçırmıştım." diyip çapkınca göz kırptı. Ecrin, istemsizce kıkırdamaya başlamışken, Murat ona hayranlıkla baktı. Yıllardır beklediği aşka kavuşmuştu. Bunu asla saçma kavgalarla ziyan edemezdi.

"Ecrin, seni çok seviyorum ve gülüşüne bile ölüyorum."

Ecrin, durup baktı Murat'a. "Bende seni çok seviyorum." diyip küçük bir buse bıraktı kocasının dudaklarına. "Bence odamıza çıkmalıyız." diye öneride bulunan Murat'a, başını sallayarak onay verdi Ecrin.

***

"Bahar, hadi aç kapıyı."

Buğra, odalarının önünde Bahar'ın kapıyı açması için resmen yalvarıyordu. Bahar'ın ağlama sesi geldikçe, kendini tekme tokat dövesi geliyordu. Balayına muhteşem başlamışlardı gerçekten.

"Bahar, özür dilerim. Hadi kapıyı aç, sakince konuşalım."

"Git dedim sana Buğra. Mümkünse eve dönene kadarda gözüme gözükme." dediğinde, kaşlarını çattı Buğra. "Bahar, balayındayız. Ne demek dönene kadar gözüme gözükme." diye bağırdı.

"Bağır anca zaten böyle. Allah'ın odunu."

Buğra, gozlerini yumdu ve sakinleşmeye çalıştı. Hayalindeki balayı bu değildi. "Bahar, bak özür dilerim. Ben öyle söylemek istemedim." dediğinde, sesinde bıkkınlık vardı.

Kapı bir anda açılınca, yaslandığı duvardan hızla doğruldu. Bahar'ın kızarmış gözleri ve kırgınca bakan bakışları içini titretti. "Pişman mısın benimle evlendiğine?" diye soran karısına, şaşkınca baktı. Bir adım yaklaşıp, gözyaşıyla ıslanmış yanakları kavradı elleriyle.

"Pişmanlık, kalbimin hiç tatmadığı bir duygu... Çünkü sensin hayatımın en güzel iyikisi."

"O zaman bir daha o kelimeleri söylemek yok."

"Yok. Alacak mısın artık beni odaya?"

Buğra'nın sorusuna, gülümseyerek cevap verdi Bahar. Karısını kendine çekip, sıkıca sarıldı Buğra. Gerçek anlamda Bahar onun iyikisiydi.

"Barıştınız mı?" diye soran Ecrin'e, Murat kötü kötü baktı. Hayır, ne karışıyorsun. Usul usul odaya gideceklerdi ne

güzel. Şimdi işin yoksa Buğra'nın elinden kurtul. "Barıştık." dedi sevimlice Bahar. Buğra'nın gözleri Bahar'dan onlara kayınca, Murat içinden yandık diye söylendi.

"Nereye siz?" diye sordu Buğra. Murat, keyifsizce gülümsedi. "Odamıza. Tabi herhangi bir engel yoksa." dediğinde, sesindeki siniri gizleyemedi.

"Gidip gezsek mi biraz birlikte?"

Buğra'nın sorusuyla tekrar sinirlenen Bahar, Buğra'nın bacağına bir tekme savurup "Cehennemin dibine git Buğra." diyip odaya gitti ve kapıyı sertçe kapattı. Buğra, diğerlerini unutup hızla Bahar'ın peşinden odaya girdi.

"Bu abin olacak adam iyi ki kız değil. Yemin ediyorum bundan felaket bir kaynana çıkardı."

Ecrin, gülmesini tutamadı ve kahkahalarla güldü. Murat'ın aniden onu kucağına almasıyla, küçük bir çığlık çıktı ağzından. "Bu kadar çene yeter diye düşünüyorum. Bence balayının en önemli kısmına geçebiliriz." diyerek odalarına taşıdı karısını.

***

"Arslan, hile yapıyorsun ama!"

"Hiçte hile falan yapmıyorum Ayşegül."

"O elin hiç rahat durmuyor ama. Bak geziniyor tehlikeli yerlerde. Bu mu hile yapmamak?"

"Bu iş için elime ihtiyacım var Ayşegül. Tabi ki kullanacağım."

"Pis hileci."

Ayşegül, çattığı kaşlarıyla Arslan'a bakıyordu. Elindeki kartları saklamaya çalışıyordu ama Arslan'ın görmeye çalışmasına engel olamıyordu. Arslan, sonunda elindeki kartlardan joker olanı attı diğer kartların üzerine ve toplamaya başladı hepsini. Ayşegül, çatık kaşları ve şaşkınlıkla açılan ağzıyla baktı kocasına.

"Ya birde hile yapmıyorum diyorsun."

"Yapmadım tabi. Jokerimi atıp tüm kartları kazandım." dediğinde, Ayşegül sakinleşmeye çalıştı.

"Arslan, bir 52 destesinde kaç joker var."

"4 hayatım."

"4 doğru cevap ama şöyle bir sorunumuz var. Şimdi iki tane joker bana geldi ve geriye kaldı iki tane. Değil mi?"

"Evet."

"Ama sorun şu ki; bu senin yere atıp kart kazandığın üçüncü joker. Bunu bana açıklar mısın? Ya da dur ben söyleyeyim. Senin o durmak bilmeyen elin, önündeki kartlardan kart çalıyor."

"Allah kuru iftiradan saklasın. Sen yanlış saymışsın, bu ikinci jokerim benim."

Ayşegül, sinirle elindeki kartları Arslan'a fırlattı. "Pis hileci. Konuşmuyorum seninle artık." diyip, yatağın başlığına dayadı sırtını. Arslan, yatağa dağılan kart bakıp, elindeki kartları da aralarına attı.

"Hem sen istedin oyun oynamak hem de sen vazgeçtin."

Ayşegül, göz ucuyla dönüp hileci kocasına baktı. "Hile yapmasaydın gayet güzel oynamaya devam edecektik. Ama sen hile yapmadan duramadın. Kimse yok ve ben bütün gün sıkıntıdan patladım bu evde. Sen işten gelince biraz olsun eğ-

lenmek istedim ama bana onu bile çok gördün." diye sitemlerini sıraladı, dudağını büzerek.

Arslan, karısına yaklaşıp sarılmaya çalıştı ama Ayşegül'ün kollarını itmesiyle sıkıntılı bir nefes aldı. Güzellikle değilse zorla diye düşünüp, zorla sarıldı.

"Bıraksana beni."

"Olmaz. Ben karımı özledim. Hem dün gece büyük bir hayal kırıklığı yaşattın bana ve bence bunu hemen telafi etmelisin."

Ayşegül, gözlerini güçlükle kaldırıp baktı kocasına. "Uykuda mı uyumayalım?" dedi dudağını büzerek. Ama Arslan'ın dilinden kurtulamadı.

"Ayşegül'üm duşum sadece 10 dakika sürdü. O kadarcık sürede uyumayı nasıl başardın?"

"Zaten uykum vardı. Yatağa uzanıp seni beklerken uyuya kalmışım işte, ne yapayım?"

"Neyse bu gece ikimizin de uykusu yok nasılsa. Şu üçüncü için çalışmalara başlayabiliriz."

"Yok sana üçüncü!"

Ayşegül, yatağa girip, yorganı kafasına çekti. Arslan ise elindeki kartları yatağın üstüne savurdu sıkıntıyla. Bu kadın, öldürecekti onu.

45.
"SENSİN DELİ"

1 hafta sonra...

İrice doğradığı biberleri tencereye yollarken, kabuklarını soyduğu domateslerden üç tane aldı eline ve doğrama tahtasının üzerine bıraktı. Onları da irice doğrayıp, diğer tencereleri kontrol etti hızla. Pişmeye yakın olan yemeklerin tadını tuzunu kontrol ederken, ismini söyleyen bir ses doldu kulaklarına.

Bakışlarını mutfağın kapısına çevirdiğinde, ona doğru hızla gelen Bahar'ı son anda fark etti ve kollarını açıp sarılmasına izin verdi. "Seni çookkk özledim." diye neşeyle şakıdı Bahar. "Bende seni çok özledim, can parçam." dediğinde, Bahar hafifçe ondan uzaklaşmıştı.

"Ayşegül, ilk kez bu kadar uzak kaldık ve ben neredeyse nefes alamaz hale geldim."

"Döndün ve yanımdasın işte. Sen onu bırak da, balayı nasıl geçti?"

"İnanabiliyor musun Ayşegül, bir kütükle evlenmişim. Hem de tüm balayını karısıyla değil, kız kardeşiyle geçiren bir kütükle!" dediğinde, "Aşk olsun ama Bahar." diyen Ecrin'in sitemli sesi duyuldu. Bahar, gözlerini devirip Ecrin'e döndü.

"Kusura bakma Ecrin'im ama senin o kütük abinin yüzünden pek aşk olmadı."

Ecrin, omuz silkip Ayşegül'e gelip sarıldı. "Sanki biz çok balayı yaşadık." diyip geri çekildiğinde, Ayşegül ikisine

gülerek baktı. Bahar, eline yarısı kesilmiş olan havucu alıp dişini geçirdi ve sinirle mırıldandı.

"Kütük Buğra."

Akşam yemeği için kış bahçesine sofrayı kurarlarken, gözleri Arslan'ın kucağındaki Nehir'e değdi. "Uyumuş benim meleğim. Yatağına götürsene Nehir'i, rahat uyusun." dediğinde, Arslan kucağındaki Nehir'e eğilip baktı. Kızının uyumuş olduğunu görünce, yavaşça ayağı kalktı ve Nehir'i uyandırmadan kış bahçesinden çıkıp, eve doğru ilerledi.

"Arslan, Feride'nin de üstünü kontrol et ve Nehir'in üstünü iyice ört. Hava çok soğuk, hasta olmasınlar."

Arslan, başını sallayıp eve girdi ve yukarı kata çıktı. Kızlarının odasına girip, Nehir'i yatağına yatırdı ve üzerini özenle örttü. Nehir'in başına küçük bir öpücük bırakıp, Feride'nin beşiğine döndü.

Feride, annesi gibi delice yatıyordu. Ayağı bir yerde, kolu bir yerdeydi ve haliyle üstü açılmıştı. Kızını düzeltip üstünü örterken, Ayşegül'den uyurken yediği tokatlar ve tekmeleri anımsadı. Yüzünü buruşturdu ilk önce ama sonra aklına karısının uyku haliyle sarılmaları gelince, gülümsedi. Feride'nin başına da küçük bir öpücük bırakıp doğruldu. İki kızı arasında giden bakışlarının sonucunda, keyifsizce mırıldandı.

"Ama ben siz olmadan ne yapacağım?"

Kış bahçesine yemeğe indiğinde, herkes birbiriyle konuşur haldeydi. Hızla gidip karısının yanına oturdu ve ela gözlerine bakmaya çalıştı. Ayşegül, sürekli önüne eğilen kocasına döndü ve şaşkınca gülümsedi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Arslan?" diye fısıltıyla sorduğunda, "Ela gözlerini görmeye çalışıyorum hayatım." diye cevap aldı. Ayşegül, *"Öyle mi?"* der gibi kaşlarını havalan-

dırdı. Arslan, omuz silktiğinde, yanında onu dürten Buğra'ya döndü huysuzca.

"Ne var?"

"Abi, Bahar bana çok kızgın ya."

"Banane oğlum. Ne halin varsa gör yani." diyip, karısına döndü tekrar ama Buğra onu yeniden dürttü. "Ne var Buğra?" diye tısladığında, "Kendimi affettirmem abi. Bir yol göster." dedi Buğra, küçük yavru bir köpek gibi bakarken. Arslan, derin bir nefes savurup tam anlamıyla Buğra'ya döndü ve kimse duymasın diye kulağına eğildi.

"Yatak odasına gidince sorun falan kalmaz. Orada ne yapacağını da, ben öğretmeyeyim sana Buğra."

"Abi sorun şu ki; yanına yaklaşmama izin vermiyor."

"Nasıl yani?"

"İzin vermiyor işte. Anlasana ya."

"Buğra, siz o balayına ne halt yemeye gittiniz?"

Buğra, gözlerini Ayşegül'ün yanında oturan Bahar'a çevirdiğinde, Bahar'ın ela gözleri ona dönmüştü. Gözlerinden ne derece sinirli olduğu belliydi. O derece sinirliydi ki, kalkıp Ayşegül'ün yanına çaprazına oturmuştu.

"Abi, ben şimdi balayında birkaç hata yapmış olabilirim ve Bahar ondan dolayı sinirlenip ona yaklaşmama izin vermiyor olabilir."

"Olabilir değil Buğra. Kesin odunluk yapmışsın ve balayına gidip, eli boş dönen ilk aptal olmaya hak kazanmışsın."

"Abi ayıp oluyor ama."

"Sus, ayıp oluyormuş. Neyse, sen sesini etme ben halledeceğim." diyip, kardeşine kınar bakışlarıyla bakıp, karısına döndü.

"Hayatım. Ayşegül'üm. Küçük kadınım."

Ayşegül, Bahar'la konuşmasını kesip, akşam akşam ona bir haller gelen kocasına döndü. "Efendim Arslancım" dediğinde, "Bir daha Arslancım desene." diyen kocasına göz devirdi. "Ne var Arslan?" diye söyleyip, kısa kesmesini önerdi.

"Peki. Şimdi bu Buğra gereksizi bir haltlar yemiş ve Bahar'la arası bozulmuş balayında. Sen konuşsan da, affetse bu odunu."

"Odunu? Sen zaten dünyanın en romantik ve en anlayışlı kocasısın değil mi?" diye alayla söylenen Ayşegül'e, kaşlarını çattı Arslan.

"Konumuz bu mu karıcım?"

"Değil mi kocacım?"

"Şahin babamın, bu masada olmasına güveniyorsun değil mi?"

"Ahh, olabilir."

"Ama bunun bir de gecesi var, farkındasın değil mi?"

"Fazlasıyla, KO-CA-CI-ĞIM."

Arslan, boğazını temizleyip önüne döndüğünde, Ayşegül'de Bahar'a döndü. "Kızım sen deli misin? Ne demek ayrı yatıyoruz?" diye sinirle sordu, sanki biraz önce kocasıyla sakince konuşan o değilmiş gibi.

"Ya ama beni çok sinir etti Ayşegül. Düğün gününü suratıma vurdu daha ilk günden. Sonra tüm balayını Ecrin ve abimle geçirdik. Bende çok meraklıysan git onlarla balayını geçir dedim ve kanepeye gönderdim"

"İyi halt ettin Bahar."

"Ne oluyor? Herkes bir fısır fısır konuşmada" diyen

Şahin'in sesiyle, ortam bir anda sessizleşti. "E nasılsınız bakalım çocuklar?" diye sorduğunda, balayı çiftlerine bakıyordu Şahin.

Murat, Ecrin'e bakıp gözlerini devirdi ve cevap vermeden yemeğine döndü. Buğra ise Bahar'a bakınca, kendisini öldürmek istediği bakışlarından hızla geri kaçtı. "Gayet iyiyiz Şahin baba." diye cevap verdi Arslan. Yoksa bu geri zekâlılar saçmalayacaktı koskoca adamın önünde.

"İyi olun zaten. Ama surat asanları da, fark ediyorum. Herkes düzeltsin bakalım yüzlerini."

Şahin'in talimatıyla herkes gülümsemeye çalıştı. Yemek bu gergin ortamla bittiğinde, herkes bahçede çaylarını yudumlamaya başlamıştı. Arslan, boğazını temizledi ve bardağını sehpaya bıraktı.

"Benim bir şey söylemem gerekiyor size."

Ayşegül, Ecrin ve Bahar'dan dikkatini kocasına çevirdi ve merakla söyleyeceği şeyi merakla bekledi. Arslan'ın gözleri onun gözlerini bulduğunda, içinden bir his öğreneceği şeyden hoşlanmayacağını hissetmişti.

"Hayırdır oğlum." diye soran Şahin'e döndü Arslan.

"Şimdi Buğra'nın yaklaşık bir yıldır New York'ta bir şube açma planı vardı ve artık tüm izinler alındı. Hazırlıklarda tamamlandı ve geriye oraya gidip, şubeyi faaliyete geçirmek kalıyor."

Ayşegül, kaşlarını çatıp dinlemeye devam etti.

"Buğra'nın ya da benim oraya gidip, şube aktifleşene kadar orada kalmamız ve işin başında olmamız gerekiyor. Eee Buğra yeni evlendiği için onu gönderemem, geriye ben kalıyorum. Yani ben gideceğim."

Ayşegül, elindeki bardağı sıkmıştı fark etmeden. Arslan`ın bakışları onu bulduğunda, sertçe yutkundu. "Kaç gün kalacaksın?" diye sorduğunda, "Bir buçuk ay." cevabını beklemiyordu.

"Bir buçuk ay mı?"

"Köklü bir şube olacak. Bu süre mecburi Ayşegül."

Ayşegül, gözleri dolunca hızla yerinden kalktı ve "Bir bardak daha çay isteyen?" diye sordu. Kimseden ses çıkmayınca, hızla kış bahçesinden çıkıp, eve doğru attı adımlarını. Mutfağa yetiştiğinde, elindeki bardağı tezgâha koyup, sırtını tezgâha yasladı. Gözlerinin kapağına ulaşan yaşları sinirle geriye doğru atmaya çalıştı.

"Ayşegül." diye seslenen kocasını fark edince, hızla ona sırtını döndü ve gözlerinin kızarmamış olması için dua etti. "Bana bak küçük kadınım." diyen uysal sesi duyunca, yavaşça kocasına doğru döndü.

"Bir buçuk ay çok fazla Arslan."

"Biliyorum. Ama gelmeye çalışırım arada."

"Hiç gitme."

"Buğra'yı yollayamam Ayşegül. Daha yeni evlendiler ve ben ona nasıl bir buçuk ay git derim. Zaten gerekli belgeleriniz olsaydı, sizi de götürürdüm yanımda ama yok."

Ayşegül, arkasına dönmek istediğinde Arslan izin vermedi ve çekip kollarına sardı. "Üzülme. Hızla geçecek zaman, söz veriyorum." diye fısıldadı.

"Umarım."

Arslan, Ayşegül'den uzaklaşıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bir daha umarım desene." dediğinde, "Off Arslan ya." diyip, yüzünü çekmeye çalıştı Ayşegül. Arslan,

Ayşegül'ün yüzünü bırakmak şöyle dursun, daha çok kendine çekti. Bir nefeslik yakınına sürüklerken, deli gibi özleyeceği ela gözlere baktı uzun uzun.

"Seni deli gibi özleyeceğim."

Dudaklarını Ayşegül'ün dudaklarına değdirip geri çekildi hafifçe. "Küçük kadınım, asma gül yüzünü ve öp kocacığını." dediğinde, hafifçe güldü. Ayşegül, yüzündeki ciddiyeti bozmadan uzandı Arslan'ın dudaklarına ve kısa bir öpüşmeden sonra dişini geçirdi Arslan'ın alt dudağına. Arslan, acıyla inleyip geri çekildi ve kaşlarını çatarak baktı karısına.

"Ne yaptın deli?"

"Sensin deli! O yabancı şehirlerde bir kadına göz ucuyla bakarsan seni öldürürüm adam."

Arslan, gözlerini devirdi. "Bu deli senden başkasına bakmaz, bilmiyor musun çatlak?" deyip hırsla avuçladı bu kez karısının yüzünü ve sertçe öptü karısının dudaklarını.

"Ohaa..." diyen Burak'ın sesiyle ayrıldılar hızla. "Hayır, ne yapacaksanız gidin odanızda yapın. Burada masumane bir şekilde kendime çay almaya geldim ve sizin bu hallerinizi izlemek istemiyorum. Olan var, olmayan var yani... Azıcık empati rica ediciğim." diyerek, ukalaca konuşan Burak'a gözlerini kısıp baktı Arslan. Burak, o bakışlara birçok anlam yükleyince, ses tonunu şirin moda getirdi.

"Kim çay istemiş ya? Hem çay ne? Çay diye icat mı olur canım?"

Burak, çayın icadını sorgularken hızla ayrıldı mutfaktan. Arslan, sıkıntıyla nefesini savurup karısına döndü. Hala ona kötü kötü bakan karısına gülümsedi.

"Başka bir kadına bakarsan, ciddiyim öldürürüm seni." diyen karısına, "Öldür. Hepiniz öldürün beni. Arslan niye ya-

şasın ki zaten?" diye sitem etti.

"Arslan!"

"Ne var Ayşegül?"

"Elimden kimse alamaz seni." dediğinde Ayşegül, Arslan çapkınca sırıttı.

"Kimse almıyor ki zaten karıcım. İstediğini yapabilirsin bana. Hemen şimdi yap mesela, ne yapacaksan."

"Edepsiz." diyen Ayşegül, mutfaktan çıkmak için ilerledi. "İtiraf et, deli oluyorsun bu edepsize." diye arkasından gülerek seslendi Arslan.

46.
"ELA'NIN SİYAH'I SON GÖRÜŞÜ"

Kravatını valizin ayrı bölmesine özenle yerleştirip, valizin büyük bölümünü açtı ve gömleklerini de aynı özenle yerleştirdi. Göz ucuyla balkon kapısının yanındaki koltukta oturan karısına baktı. Tekrar işine döndüğünde, sıkıntıyla nefesini savurdu. Ayşegül'ün üzüldüğünü biliyordu ama bu gidiş onun içinde zordu ve giderken, onu asık yüzlü bırakmak istemiyordu. Son olarak valize, karısı ve iki kızının olduğu çerçeveyi bırakıp, kapattı. Valizin üzerinden doğruldu ve karısının yere sabitlenmiş gözlerine baktı.

"Çok mu sanatsal?"

Ayşegül, yerden kaldırdığı gözlerini, anlamsızca bir soru soran kocasının siyah gözlerine sabitledi. "Ne diyorsun Arslan?" diye sorduğunda, asık yüzlü hali oldukça sevimsizdi.

"Halının deseni diyorum. Çok mu sanatsal? Gözlerini alamadın 2 saattir."

Alayla söylenirken, karısının devrilen gözlerine gülümsedi. "Komik misin?" diye soran Ayşegül'e, omuz silkti. "Belki değilim ama senden daha çok yaşam soluyorum. Neredeyse 2 saattir heykel gibisin ve bu çok can sıkıcı."

Bu kez omuz silken, Ayşegül'dü. Yerinden yavaşça kalkıp, odadan çıkmak için adımlarını sıklaştırdı. Arslan'ın yanından geçerken, kolundan tutan kocasına döndü sıkıntıyla.

"Zorlaştırma." diye fısıldadı Arslan. Ayşegül, bakışlarını ondan çekip kapıya sabitledi. "Hiçbir şeyi zorlaştırmıyorum. Sadece sıkıcı bir heykelin görünümünden kurtarıyorum seni."

"Ayşegül, bende gittiğim için mutluluktan havaya uçmuyorum. Seni ve kızları ne kadar çok özleyeceğimin, farkında değil misin? Ama buna rağmen, yinede güler yüzle bırakmak istiyorum sizi."

Ayşegül, derin bir nefes aldı ve Arslan'ın tuttuğu kolunu kendine doğru çekerek kurtardı ve gözlerini siyah gözlere çevirdi.

"Bıraktıktan sonra, güler yüzle olmuş ya da asık yüzle olmuş, ne fark eder ki? Bırakıyorsun zaten!"

Arslan, odadan çıkan Ayşegül'ün arkasından sinirle baktı. Sanki kendisinin çok seçeneği varmış gibi davranmasına, deli oluyordu. Mecburdu işte, başka gönderecek kişi yoktu. Olsa, zaten tüm bunları yaşamak istemezdi.

Akşam yemeği için herkes masada toplanmışken, Ayşegül'ün asık suratı yüzünden, kimseden ses çıkmıyordu. Yarın sabahın erken saatinde olacak yolculuk için toplu bir yemek yemek istenmişti.

"Abi, kalacağın daire falan temizlendi. Her şey hazır senin için." diyen Buğra'ya, başını salladı Arslan. Gözleri asık yüzlü karısından ayrılmıyordu. Yaklaşık iki haftadır onun bu asık yüzünü çekiyordu ve artık son gece olarak bu şekilde davranması canını oldukça sıkmıştı.

"Ayşegül'üm asma yüzünü. Çabucak geçecek bir zaman ve Arslan sen hiç anlamadan yanında olacak."

Ayşegül, babasına göz ucuyla bakıp, aynı suratla yemeğine döndü. Arslan'ın sabrının tükendiğini fark eden Şahin, durumu düzeltmek istese de, kızına pek etkili olamamıştı. Gidecek bir tatsızlık çıkmasından korkuyordu ama pek dile getiremiyordu. Yemeği sessiz ve sakin bir şekilde atlatacaklarından bile emin değildi.

Bahar, Ayşegül'ün elini masa altından tutup sıktı. Ayşegül'ün kendisine kalkan bakışlarında, hüzün hüküm sürmekteydi. Eğreti bir şekilde gülümsediğinde, Ayşegül kimseye göstermediği güler yüzünü kardeşine gösterdi ve gülümsedi. Elini tutan eli sıkarak karşılık verdi ve iyi olduğunu göstermeye çalıştı. Bahar, tekrar önüne döndüğünde kalbinde pişmanlık hâkimdi. Bu işin olacağı belli olsaydı eğer, kesinlikle Buğra'yla düğünü uzak bir tarihe atardı ama maalesef haberleri yoktu. Buğra, sonucun belli olmasının daha uzun süreceğini düşünmüştü.

"Herkese iyi akşamlar. Geciktiğimiz için üzgünüz." diyen Burak'a döndü tüm bakışlar. Burak'tan sonra gözler, el ele tutuştuğu Arzu'ya kaydı. Herkesin yüzünde belli etmek istemediği bir gülümseme vardı. Arslan, gitmeden önce bu manzarayı gördüğüne sevinmişti. Sonunda küçük kardeşi, haftalardır peşinden koştuğu kızı onu sevdiğine ikna etmişti demek.

"Hoş geldiniz, hadi oturun sofraya."

Arslan'ın gür sesinin ardından masaya geçti ikisi de. Arzu, çekingen bir tavırla hareket ederken, yanında oturan Ecrin'in fısır fısır sorduğu sorulara, geçiştirici cevaplar veriyordu. Masada nedenini anlamadığı bir gerginlik sezse de, sessiz kalmasının onun için hayırlı olacağı aşikârdı.

"Üzerinize ölü toprağı mı atıldı? Bu ne sessizlik?"

Burak'ı, Buğra kaş göz işareti yaparak susturmaya çalışıyordu ancak Burak pek oralı olmuyordu. "Yengecim, abimi artık misafir odası kurtarmıyor diye ülke dışına mı sürüyorsun? Sen baya acımasız olmaya başladın, benden söylemesi." dediğinde, Arzu'dan koluna bir çimdik yemişti. Yüzünü ekşiterek Arzu'ya döndüğünde, kızın çattığı kaşlara şaşkınca baktı. "*Ama şu kaş çatma mevzusu, biz Kahraman erkeklerine*

özgü değil miydi yahu?"

"Burak, kes sesini." diye fısıldayan Arzu, Arslan ve Ayşegül arasındaki gerginliği anlamıştı ve Burak'ın sevimsiz esprilerini, bu ortamın kaldırmayacağını biliyordu. Ki Ayşegül'ün bir anda ayağı kalkıp masayı terk etmesiyle, Arslan'da elindeki peçeteyi sinirle masaya atıp hızla kalktı. Herkes şaşkınca ve sessizce beklerken, Şahin'in güler yüzle söyledikleriyle, herkese bir rahatlama gelmişti.

"Birkaç bağırış ve çağırışın sonrasında barışırlar. Hadi biz yemeğimize devam edelim."

***

Arslan, odaya girdiğinde Ayşegül'ü yatağın üstünde yüzü asık bir şekilde otururken buldu. Derin bir nefes aldı ve karısına doğru ilerledi. Tam karşısına oturduğunda, uzanıp elini tutmak istedi ama Ayşegül elini geri çekti. Sabrı tükenen Arslan, daha fazla dayanamayıp sinirle konuştu.

"Ayşegül, çocukluk yapmayı bırak artık! Bak gerçekten sabrımı zorluyorsun."

Ayşegül, gözleri dolunca başını diğer tarafa çevirdi. İstemiyordu gitmesini ama bunu engelleyecek bir şeyde elinde yoktu.

"Ayşegül, bak saatler sonra gideceğim ve seni bu şekilde arkamda bırakmak istemiyorum. Benim, ailemizin geleceği için bu işe gitmem gerek. Lütfen biraz anlayışlı ol." dediğinde, hızla ayağı kalktı ve öylece Ayşegül'e bakmaya devam etti.

Ayşegül, yanağına inen yaşları eliyle sildi ve yavaş adımlarla yataktan kalkıp, Arslan'a bir iki adımda yetişti ve sarıldı. Ayakta durmak bile zor gelirken, sığınağının onu ayakta tutmasına ihtiyacı vardı.

"Elimde değil. Sahte bir şekilde gülümsememi istiyorsan, gülümserim. Ama gerçek bir gülümsemeyi benden bekleme."

Arslan, karısının başına uzun bir öpücük kondurdu ve sıkıca sardı karısını. "Ayşegül, bende senden ve kızlarımızdan ayrılmaya dayamıyorum ama bu mecburi bir ayrılık. Zor olduğunu biliyorum ama hadi ben gitmeden bana gülümse ve bu gerçek bir gülümseme olsun." dedi ve karısını kendinden uzaklaştırıp yüzünü ellerinin arasına hapsetti.

Ayşegül, elasının siyahına baktı. Kendini oldukça zorlayıp, dudaklarına samimi bir gülümseme taktı. Arslan, aldığı gülümsemeyle uzandı ve karısının dudaklarına küçük ve tatlı bir öpücük bıraktı. Hafifçe geri çekilip, burnunu karısının küçük burnuna sürttü.

"Sakın bana bir daha yüzünü asma. Çok çirkin oluyorsun." diyip, güldü. Ayşegül, bu adamın bu durumda bile kendine takılmasına göz devirmeden edemedi.

"Sen benden çirkinsin bir kere. Nasıl oldu da senin gibi çirkin bir adam kısmetime düştü, anlamıyorum."

"Demek kocanızı beğenmiyorsun küçük hanım, öyle mi?" diyen Arslan'ın ellerinden, yüzünü kurtardı Ayşegül. "Daha iyi ihtimaller olabilirdi." dediğinde, sesinde tam bir gıcıklık tınısı vardı.

"Alırım o ihtimalleri... Tövbe Yarabbi, zorla konuşturuyor adamı. Benden başkası sana haram kızım. Zihninden bile geçirmek yasak sana o düşünceleri."

"Aynısını sende elin yabancı ülkelerinde uygularsın umarım. Yoksa hiç dönme ormanlar kralı Arslan."

Arslan, karısının kıskanç hallerini görünce, gerginliğin bittiğine emin oldu. "Valla hayatım, ben kadınlara gitmem ama onlar bana gelirse yapacağım bir şey yok." dediğinde, Ayşegül'ün bakışları gerçekten korkutucuydu. O bakışlar, onu bin parçaya böler ve her parçasını başka bir şehirde toprağa gömme niteliğindeydi. Boğazına yerleşen korku düğümünü güçlükle yutkundu.

"Yapacağım çok şey var aslında canım. Yüzük gösterme olsun, reddetme olsun. Bakmam yani hiçbir kadına göz ucuyla... Şakaydı o şaka."

"Öldürürüm seni adam."

"Bir gün gerçekten öldürecek, o olacak." diye kendi kendine mırıldandığında, "Bir şey mi dedin?" diye sordu Ayşegül, şüpheyle.

"Yok, hayır. Sen yanlış duymuşsun."

"İyi. Hadi aşağı inelim, ayıp oldu herkese."

***

Uykularından uyandırmamak için sessizce öptü kızlarını. Sabahın erken saati olduğu için uykusuz kalmalarını istemiyordu. Gözleri iki kızında gidip gelirken, içinde tuhaf bir hissin varlığını keşfetti. Farklı ve can acıtıcı bir duyguydu. Yüzlerini unutmaktan korkar gibi baktı. Saçmaydı belki ama sanki son kez bakıyordu kızlarına.

Kapının pervazına yaslanmış kocasını izleyen Ayşegül, onun kızlarına hüzünle bakmasını aynı hüzünle izledi. "Hadi abi, geç kalacağız uçağa." diyen Buğra'nın sesini arkasında hissedince, doğruldu.

Arslan, son kez kızlarını öpüp, odadan çıkana kadar onlardan ayırmadı gözlerini. Evden, havaalanına gidene kadar kimseden çıt çıkmadı. Arkada oturan Ayşegül, yanında oturan kocasının elini tutmaktan bir an vazgeçmedi. Havaalanına vardıklarında, son dakikalar ikisinin de yüzünü asmasına neden olmuştu. Arslan, Buğra'ya dönüp sarıldı sıkıca ve sonra ayrılıp ona baktı güven verir şekilde.

"Buğra, ben dönene kadar ailenin büyüğü sensin. Burak'ın taşkınlıklarına dur demeyi bil ve kararlı ol. Ecrin'i ara ara yokla ve sıkıntısı varsa ilgilen. Hassastır ve ketumdur o, sıkıntısı olsa da söylemez. Bahar'ı da kırmamaya bak; çünkü o senin en büyük emanetin. Birde, Ayşegül ve kızlarda senin emanetin... Onlara da gerektiği gibi sahip çık. Tamam mı kardeşim?"

"Sen merak etme kimseyi abi. Ben elimden geldiği kadar seni aratmam."

Arslan, Buğra'ya başını sallayıp Ayşegül'e döndü. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki, "Abi." diyip boynuna sarıldı Ecrin bir anda.

"Ben size gelmeyin demedim mi?"

"Dedin ama ben her zamanki gibi seni dinlemedim. Ohh, iyi yaptım." diye Ecrin'in kolları boynundayken, zorlukla güldü.

"Burak kim ki zaten? Kim niye sarılsın Burak'a?" diye mızmızlanan Burak'a kaşlarını çattı Arslan. "Abine sarılmak için davetiye mi bekliyorsun, serseri." diyip Ecrin'den fırsat bulduğu boş kolunu açtı. Burak, hızla abisine sarılırken, Ecrin yine rahat durmamıştı.

"Ne kıskanç herifsin sen ya? Bir rahat sarılmama bile izin vermiyorsun."

"Sus, kara saçlı cadı. Daha biz bir adım atmadan, koşup sarılıyorsun ve şişman halinle sarılacak yer bırakmıyorsun bize."

"Sensin şişman."

"Belli oluyor cadı."

"Ahh, susun ikinizde! Giderayak başımı şişirmeyin ve bir müsaade edin, karıma da sarılayım" diye kükreyen Arslan'dan, ikisi de eşit hızda ayrıldı. Arslan, bakışlarını Ayşegül'e çevirdiğinde, barajı andıran ela gözlere gülümseyerek baktı. Bir iki adımda yanına yaklaşıp, gözlerine baktı uzunca.

"Çok duygusal oldun sen. Hamile misin acaba, karıcığım?" diye alayla sorunca, "Değilim hamile falan. Hem sen tam olarak unut o üçüncüyü. Daha yalvarsan da, kendini paralasan da yok." diye cevap veren karısına, keyifle güldü.

"Bence o kadar emin olma." dediğinde imayla, "Edepsiz." diye tısladı Ayşegül. Arslan, kardeşlerine döndüğünde, hepsinin kendilerini izlediğini fark etti ve başıyla dönmelerini istedi. Hepsi gözlerini devirip arkalarını döndüğünde, Arslan tekrar Ayşegül'e döndü.

"Şimdiden önlemimi aldım, sonra *'kardeşlerimizin yanında şöyle şeyler yapma demiyor muyum?'* deme!"

Ayşegül, Arslan'ın söylediği şeyi anlamaya çalışırken, dudaklarında hissettiği baskıyla şaşkına döndü. Çevrelerinde onlarca insan varken, kocası onu şap diye öpmüştü. Bu adam onu bir gün utancından öldürecekti.

"Milletin içinde yapma şöyle şeyler ya!" diyen Ayşegül'e, gülerek baktı Arslan. "Şöyle şeyler desene bir daha." dediğinde ise kolu moraracak derecede bir çimdiğe maruz kalmıştı. Ama o bile, onu gülmekten alıkoyamamıştı.

"Gülme." dediğinde, kocası güç bela durdurabilmişti kendisini. "Seni özleyeceğim, küçük kadınım." diyip, sarıldı ve kokusunu en derinine kadar çekti. Unutmayacak gibi... Hep aklında kalacak gibi... Her hücresine işler gibi...

Siyahına ait elalara baktı sonra uzunca. Gözlerini kapadığı an, görmek ister gibi... Sıkıntıya düştüğü an, ona kurtarıcı olur gibi... Ve bir gün gözlerini kaparsa hayata, zihninde son canlanan gözler olmasını ister gibi...

Arslan, gidince yavaşça ondan, mutsuzlukla kalkmayan elini güçlükle kaldırdı havaya doğru. Sağa sola sallarken, içinden bir parça kopup, terk etti bedenini. Nefesi kesildi sanki ama durmadı. Elini gülümseyerek sallamaya devam etti. ELA'NIN SİYAH'I son görüşü gibi...

47.
"GİTME... GİTME... GİTME!"

Bir buçuk ay sonra...

Geçen her günü ayrı bir kefeye koyup, özlemini attı benliğinden. Geriye sadece kavuşma heyecanını bıraktı ve kendini bir tek ona odakladı. Her bir saniyeyi kızlarıyla uğraşarak geçirdi ve yokluğunu en derininde hissettiği o adamı unutmaya çalıştı; çünkü hatırlamak ve özlemek ağır bir yükümlülüktü. Oysa bilirdi, lüzumsuz bir direnişti onunki.

Korkuluklara dayadığı başı ve dış kapıyı izleyen gözleri, her bir hücresi bekleyiş içindeydi. Vakit, henüz o vakit değildi. Bilirdi. Ancak beklemeye devam ederdi. Tüm etrafına çöken grimsi bulutun arasında, bir o bir de kapı kalmıştı. Açılsın diye gözünü ayırmadığı kapı.

Grimsi bulutları, tanıdık bir melodi dağıttı çevresinden. Sesin yaklaşmasıyla, başını geriye doğru çevirdi. Bahar, elinde onun telefonuyla merdivenin başında duruyordu. Yavaşça Bahar'a dönen bedeni, arayanın kim olduğunu merak edecek şekilde heyecanlanmıştı.

"Bil bakalım, bu saatte kim görüntülü arama yapıyor?"

Ayağı kalkışı saliseler dahi sürmemişti. Ela gözleri hala aramanın devam ettiği telefonda, aklı heyecanını yatıştırmaktaydı. Bahar'la aralarındaki merdiven sayısının 4 olduğunu, bakmadan hesaplayabilmişti. İlk basamağı çıktığı an, sanki daha dün konuşan o değilmiş gibi kalbi heyecanla atmaya başlamıştı. Gecenin karanlığını koridordaki ışıklar yok ederken, kalan 3 merdiveni de hızla arşınlamıştı. Bahar'ın elinden telefonunu hızla kapıp odasına doğru koştu. Bahar, kardeşinin arkasından başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Deli kız. Telefonu gecenin bir vakti, bangır bangır çalar ama kulakları duymaz."

Yeşil tuşu kenara kaydırırken, odasının kapısını hızla örttü. Karşısına bulanık ve sürekli duran bir görüntü çıkınca, kaşlarını çattı ve yatağına hızla gidip oturdu. Kısa bir süre sonra görüntü netleşince, siyah gözleri gördü ve gülümsedi. Daha dün gördüğü bu siyah gözler, telefon ekranında da olsa onu heyecanlı kılmaya yetiyordu.

"Arslan." dediğinde, "Ayşegül'üm." diye karşılık almıştı. Gözleri, kocasının arkasındaki denize takılırken, oradaki gün ışığına alışmıştı. Zaten burada karanlıksa, orada aydınlıktı. Burada aydınlıksa, orada karanlık... Aynı zaman diliminde bile değillerdi sanki...

"Özledim seni be adam."

"Bende özledim. Ama az kaldı. Sadece 2 gün sonra yanındayım küçük kadınım."

Ayşegül, gözlerini inanamaz bir şekilde açtı ve şaşkınca baktı ekrandaki kocasına. "Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye sordu, onaylamasını istercesine; çünkü onun dönmesi imkânsız gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Gayet ciddiyim. 2 gün sonra dönüyorum ve buradaki işleri, bizim şirketin müdürlerinden birine bırakıyorum. Yaz geldiğinde, Buğra ve Bahar'ı göndeririz buraya. Hem o zamana kadar Bahar'ın evrakları hazır olmuş olur."

"Ben hala döneceğine inanamıyorum."

"Uzun zaman oldu. Haklısın."

"Öyle oldu." dedi Ayşegül, mutluluktan içinde patlayan volkanı yok sayarak. Koskoca bir buçuk ayı geride mi bırakmışlardı gerçekten? Buna inanmak güç gibiydi. Yüzü eğreti bir gülümsemeyle kaplandı.

"Ayşegül'üm. Benim şimdi kapatmam lazım; çünkü arkadaşla bir tekne turuna çıkacağız. Malum bir daha kim bilir ne zaman geleceğim buralara."

"Arslan, hava çok soğuk. Ne işin var denizin ortasında?"

"Hayatım, olmaz bir şey. Hem sen uyu artık. Saatin ne kadar geç olduğunun farkındayım." dediğinde Arslan, Ayşegül isteksizce kabullendi. "Tamam, ama atkı falan geçir boynuna. Hasta olma." diye uyarmadan da edemedi.

"Tamam. Merak etme sen."

Ayşegül ve Arslan, nedenini bilmezce öylece baktılar birbirine. Kaç saniye sürdüğünün ikisi de farkında değildi. Belki de dakikaları aşmıştır.

"Seni seviyorum." dedi Arslan, kısık sesiyle.

"Bende seni seviyorum." diye cevap verdi Ayşegül, telefonu hiç kapatmak istemeyerek. Telefonu kapattığında, anlamadığı bir düğüm oluştu boğazında. Gözleri manasızca dolmuş, bedeni buz kütlesinin içinde gibi üşümüştü. Yorganını açıp, yatağa girdi ve gözlerini yumdu. Uyku geç olsa da, uğramıştı onun semtine. Her şeyi allak bullak eden o uykuya yummuştu gözlerini. Bilse, asla uyumazdı.

***

Güneşin kapalı gözlerine vurmasıyla rahatsızca araladı gözlerini. Kısık bir şekilde açılan gözleri hayranı olduğu siyahlarla buluştu. Ne işi vardı ki onun burada?

Sol eli yüzünün altında ve dudakları kenarlara doğru kıvrılmış gülümsüyordu. Dayanamayıp uyku mahmuru gözleri ve henüz mimik için direnişe geçemeyen yüzüyle gülümsemeye çalıştı. Sağ elini kaldırıp, kocası gibi yüzünün altına

koydu. Gözlerine vuran güneş dahi umurunda değildi şuanda. Asıl şubat ayında, böyle bir güneşin olması saçma değil miydi?

"Senin iki gün sonra gelmen gerekmiyor muydu?" diye sordu, uyanamamış bir halde. Kocasının dudakları daha genişçe gülümsedi.

"Öyle olması gerekiyordu."

Kocasının derinden ve fısıltıyla çıkan sesi içini titretmişti. Uzaktan geliyor gibiydi sesi. Yüreğinde anlamadığı bir sızı belirdi. Boşta ki sol elini kaldırıp kocasının kirli sakallı yanağında gezindirdi bir müddet. Neden her şey böyle yanlış ve yolunda değilmiş gibi geliyordu?

"Neden erken geldin?"

Gözlerini siyah gözlere dikip cevap bekledi. Yüreğinde oluşan huzursuzluk nefes alışını kasıtlarken, kocasının siyah gözlerindeki hüzün bunu kamçılıyordu. Nefes almak isterken daha çok nefessizliğe sürükleniyordu. Kocasından cevap beklerden alacağı cevaptan korkmaya başlamıştı. Nedeni belirsiz...

"Seninle vedalaşmaya geldim, küçük kadınım."

Kocasının sözleri yüreğine büyük bir yangın düşürmüştü. Elini yavaşça geri çekip gözleri dolmuş bir şekilde baktı ona. "Ama neden?" diye sordu, sessizce.

"Öyle olması gerekiyor. Mecburum."

Gözünden akan bir damla yaş burun kemerinden kayarak, yastıkla arasındaki elinin üzerine düştü. Ayrılık denen bu acı duygu hiç yoktu hesapta. Neden bitecekti ki şimdi her şey?

"Gitme benden."

Hüzünle bakan siyah gözler, kalbine acının en büyüğünü

işlemeye yeminli gibi bakıyordu. Bu ayrılık denen acı yüreğine nakış nakış işleniyordu. "Olmaz!" diye bağırıp çağırmak istiyordu, ama ne buna mecali vardı ne de onun kalacağına umudu.

"Keşke elimde olsa... Elimde olsa gider miyim?"

Gözlerini yumdu bir müddet. Neden bu kadar çabuk kabullendi ki yüreği bu ayrılığı? Neden kal diye bağırıp çağıramıyordu? Neden şu lanet olası yatakta yatıp, siyah gözlere bakmaktan başka bir şey yapamıyordu?

Artık durduramadığı gözyaşları ve hıçkırıklarının izin verdiği kadar konuşmaya çalıştı.

"Söz vermiştin."

"Özür dilerim."

Elini kaldırıp gözlerinden damlayan yaşların önünü keserek sildi yüzünden. O sildikçe yenisi ekleniyordu ve o inatla silmeye devam ediyordu.

"Ya kızlarımız. Onları özlemeyecek misin?"

"Çok özleyeceğim. Hem de çok... Ama onlar artık sana emanet. Onlara iyi bak olur mu?"

Duyduğu tüm veda sözleri zihnine kazınırken, ayrılık duygusu kalbine nakşedilmişti. Geri dönüşü olmayacağını bildiği halde fısıldamaya devam etti.

"Gitme... Gitme... Gitme..."

***

Gözleri aniden açıldığında, gökyüzü yeni yeni aydınlığa kavuşuyordu. Gördüğü rüya, zihnine tekrar bir bir yerleşiyordu. Kocasının vedasıydı o rüya ve o böyle bir rüyayı neden

gördüğünü dahi anlamamıştı. Yavaşça doğruldu ve komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. Telefonu aldı ve hızla Arslan'ı aradığında, telefonun kapalı olması moralini bozmuştu. Derin bir nefes soludu ve telefonu aldığı yere bıraktı.

Yataktan kalkıp, çıplak adımlarla balkonun kapısının önüne geldi. Gözleri soğuğu belli eden rüzgârı fark ederken, havanın kasvetli oluşu içini ürpertmişti. Eli balkon kapısının koluna gitti ve yavaşça aşağı çekti. Küçük bir kısmı açılmasına rağmen, soğuk direk dolmuştu sıcak odasına. Kapıyı tam olarak açıp, soğuk rüzgârın yüzünü yakmasına izin verdi. Gözleri soğukluğa zıt, sıcak yaşlar biriktirmişti. Her biri tek tek buldu kuruyan yanağını. Bir katmanı aşağı çeker gibi indi yavaşça çenesine. Damlanın ağırlığı zoraki bir düşüş yaşadı zemine. İçi titriyordu yaşadığı boşluk hissiyatıyla. Dursun istedi nefesi ve dinsin gözyaşları.

Bir anda kulaklarına doluşan ağlama sesiyle, hızla kapattı balkon kapısını ve yatağın kenarında duran sabahlığını üzerine çekip çıktı odadan. Kızlarının odasına girip, ağlayan Feride'ye yaklaştı ve onu sakince kucağına aldı. Kucağında sakinleşmesini istediği bebeği ağlarken, gözleri Nehir'e kaydı. Kardeşinin ağlama sesi yüzünden yüzünü buruşturmuş, minik kaşlarını çatmıştı.

"Ama onlar artık sana emanet."

Zihnine düşen o cümleyle, gözlerini yumdu. Rüyası bile bu kadar etkilemişken, gerçeğini yaşamayı aklının ucundan dahi geçirmek istemiyordu. Gözlerini açıp kucağında sakinleşen kızına baktı. "Sadece bir rüyaydı. Babanızın gelecek olması yüzünden yaşadığım şaşkınlık beni itti o rüyayı görmeye. Yoksa hiçbir anlamı yok." diye mırıldandı, sessizce.

***

"Buğra, abinle konuştun mu?" diye sordu merakla Ayşegül. Buğra, elindeki çay bardağını masaya bırakıp, bakışlarını Ayşegül'e çevirdi. "Hayır, bir sorun mu var?"

Ayşegül, elindeki çatalı tabağa bıraktı ve derin bir nefes aldı. Uyandığından beri kaç kere aramıştı ama ulaşamamıştı. "Kaç kere aradım ama telefonu kapalı. Sen, o şirketi falan mı arasan?" dediğinde, Buğra rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

"Toplantıda falan olabilir. Bu kadar telaş yapma."

"Buğra, ara. Lütfen." dedi, tedirgin ama bir o kadar sakin bir sesle. "Anlamıyorum, neden bu kadar tedirginsin?" diye sordu Buğra, bir terslik hissederek. Ayşegül'ün cevap vermesine zaman kalmadan, telefonu çalmaya başladı. Telefonunu eline alıp baktığında, yurt dışı numarası olduğunu gördü. Biraz önceki konuşmaları ve birden bire aranması kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. İçi huzursuzlukla kaplanmıştı. Telefonu açıp konuşmaya başladı ve aldığı haberlerden dolayı, hızla kahvaltı masasından kalkıp çalışma odasına geçti.

Ayşegül, Buğra'nın arkasından merakla baksa da, yanına gitmek istemiyordu. Gözleri karşısında oturan kardeşini bulduğunda, onun da en az kendi kadar merakla baktığını gördü.

"Selam, tatlı yengelerim." diyerek salona giren Burak'a çevirdiler bakışlarını. "Neyiniz var sizin?" diye sormasıyla, içlerindeki meraklı hali dışarı yansıttıklarını anlamışlardı ve bir şey demeden önlerine döndüler. Burak, omuz silkerek yerine geçti ve kahvaltısını yapmaya başladı. Uzun sayılabilecek bir konuşmadan sonra, Buğra çalışma odasından çıktı ve kahvaltı masasının önüne geldi.

Yüzündeki yıkık ifade, aldığı kötü haberin delili gibiydi. Gözleri çaresizce bakarken, ağzı istemediği sözleri söylemekle yükümlüydü. Bakışları Ayşegül'ü bulduğunda, boğazına

yerleşen düğümü yutkundu.

"Ayşegül..." diyebildi, devamını getirmeye korkar bir vaziyette. Ayşegül ise duyacaklarını tahmin eder gibiydi. O ayrılık rüyasını boşuna görmemişti. Bunu fark edemeyecek kadar kördü ya da kör olmak istemişti. Elinde sıktı bardağı, masaya bıraktı ve titreyerek açtı elini. Yavaşça ayağı kalktı ve Buğra'ya çevirdi bakışlarını.

"Bana hiçbir şey deme Buğra. Bana sadece Arslan'ı getir. Senden başka hiçbir şey istemiyorum. Arslan'ı getir."

Buğra, bakışlarını başka yere çevirip bir süre bekledi. Yanından geçen Ayşegül'ü durdurmadı ve ona abisini getireceğine dair söz vermedi. Çünkü o da neler yaşayacağından bihaberdi.

48.
"UNUTMA"

Ey gece!

Başladığın acıyla son bulma. Bırak sarılsın tüm yürek yaraları ve bırak terk etsin umutsuzluk bedenleri. Sen izin ver, görsün evren dipten yükselmeyi. Gündüzün gelmesi seni aciz kılmasın. Desin ki, ben geceden güç buldum ve gündüzde var oldum. Ben karanlığa bulandım lakin gündüzde karanlıktan var oldu.

Siyah'ı hor görenlere söyleyin; Beyaz dâhil, tüm renkler siyah'ın varlığında can buldu.

***

Bilinmezlik ve sessizlikle geçen birkaç günün ardından, sonunda lanet kapı umutla çalmıştı. Ayşegül, günlerdir kalkmadığı yatağından hızla kalktı ve odadan çıkıp, kapıya koştu. Her adımı umuda, her adımı sevgiye, her adımı kavuşmaya atıldı. Gözleri kan çanağı, yüreği buz kütlesi ve dili lâldi. Kimseye izin vermeden açtı kapıyı ve Buğra'yı gördü ilk olarak. Buğra'yı hızla itti ve dışarı doğru bakındı. Kan çanağı olmuş gözleri aradı, siyah gözlü bir adamı ama bulamadı. Döndü bu kez Buğra'ya ve lâl olmuş dilini çözdü çaresizce.

"Arslan, nerde? O, ayrı mı gelecek? Cevap versene! Nerde Arslan?"

Buğra'nın, kendi gözleri gibi kırmızı olmuş gözlerine baktı. İlk o an düştü içine umutsuzluk. İlk o an tattı kaybetmişlik hissini ve ilk o an, aldı üstüne emanetlerini.

***

"Tekne gezisine çıkmışlar. Nasıl olmuş, ne olmuş anlamadan..." diyip, sustu Buğra. Elleriyle sertçe yüzünü ovdu ve sesinin titrememesi için çabalayarak devam etti. "Teknede patlama yaşanmış. Sebebini hala bulamamışlar. Araştırıyorlar."

"Abim... O nerde?" diye sordu Ecrin, gözüne dolan yaşları geri itmeye çalışarak. "Çok ileri açılmışlar ve teknenin parçaları büyük bir alana dağılarak, denizin dibine çökmüş. Kimse sağ kurtulamazmış o patlamadan, öyle dediler" dedi Buğra. Açıklamasında söylemek istemedi o sözcüğü ama durum belliydi.

"Abim öldü mü yani?" diye kendi kendine fısıldadı Burak. İnanmak istemiyordu. Her şey saçma bir şakadan ibaretti. Abisi yine o soğuk şakalarından birini yapmıştır kesin diye düşündü. Kesinlikle öyle olmalıydı. O, asla ailesini bırakmazdı ki.

"Benim abim ölmedi. Ölmedi!" diye bağırıp ayağı kalktı Ecrin. "O, o bizi bırakmaz ki. Bilir bizim daha büyümediğimizi ve yanımızda olması gerektiğini. Hem kim Buğra abimin en yakın arkadaşı olacak ki? Burak'ın saçma sapan serserilikllerine kim dur diyecek? Benim her hatamı, her eksiğimi kim kapatacak ve sarılacak? O, biz büyümeden bizi bırakmaz," dediğinde, gözleri ifadesizce duran Ayşegül'e döndü. Hızla yanına gidip, önüne oturdu.

"Ayşegül, o ölmedi. İnan bana ne olur, benim abim ölmedi. O, seni ve kızlarını bırakmaz. Sizi ne kadar sevdiğini bilmiyor musun?"

Ayşegül, aynı ifadesizlikle yerinden kalktı ve yavaş adımlarla odasına ilerledi. Merdivenleri çıkmaya başladığında, yılbaşı partisine gittikleri geceyi anımsadı.

"Bütün gece orada dikilmeyi düşünmüyorsun değil mi?" diyen kocası, tam bir şaşkın gibiydi o gece. Merdivenleri bitirip odalarının olduğu koridora geçti. Buğra'nın yurt dışından geldiği ilk gün yaşadıkları düştü bu kez aklına. Şaşkınca birbirine yol vermeye çalışmaları ve ardından gelen ani öpücük. *"Bir odanız yok mu sizin?"* diyen Buğra'nın sesiyle, hissettiği büyük utanç duygusu.

Odasına girip kapıyı kapattı ardından. Kapıya yaslanmış halde odasına bakarken, onlarca anı geçti gözlerinin önünden. Kimisi bir kâbusu andıracak kadar kötü, kimisi ise bir masal kadar güzel ve inanılmazdı.

Ayakları taşımadı onu ve yere çöktü yavaşça. Kulakları Arslan'ın sesiyle uğulduyordu. *"Küçük kadınım."* diyordu, gece bakışlı adam. Zaman geçecek ve bu sesi unutacak diye çok korktu. Dizlerini kendine çekip, yüzünü dizlerinin arasına gizledi. Vedalar can acıtırdı her zaman. Canı yanıyordu.

Penceresinden gelen seslere kayıtsız kalamayıp, başını kaldırdı. Perdenin görüntüsünü kapattığı dışarıda neler olduğunu düşündü. Dizlerine yüklediği bedeninin ağırlığıyla, kapıya sürünerek kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Perdeyi araladı titreyen elleriyle.

Kar yağdığını görünce, belli belirsiz gülümsedi. Bakışları bahçeye indiğinde, Arslan'ın ilk kalbini kırdığı anı hatırladı. Bir eli cama dayanmış, o görüntüyü zihninde bir kez daha izledi. Birbirine yabancı iki insanın, hem korkak hem de acımasız halini. Arslan'ın yüzünü unutmaktan korktu bu kez. Gülümseyişi, gülüşü, kızgınlığı, uykulu hali ve sürekli çatık kaşları... Unutmak mümkün müydü?

Geri döndü ve yatağa doğru ilerledi. Arslan'ın uyuduğu tarafa geçip uzandı. Yataktaki kavgalarını hatırladı bu kez de. Onunla konuşsun diye önce onu çıldırtıp, sonra kendi çıl-

dırmıştı. Kafasına biblo bile fırlatmıştı. Kesinlikle hamilelik hormonlarının suçuydu. Burnuna dolan tanıdık kokuyu soludu. Peki, unutur muydu kokusu? Hayali bir kokuydu şimdi soluduğu, ya bu bile kalmazsa ondan geriye?

Yastığına tırnaklarını geçirerek sarıldı. Ağlamak isterken deli gibi, tek yapabildiği gözlerini yumup hayallere sığınmaktı. Unutmaktan korktuğu tüm anıları, tek tek düşünmekti. Bir gün kaybedeceğini düşünmemişti onca anıyı ve bu yüzdendi umursamazca yaşayışı. Ama bugün hayat ilk kez ona fısıldamıştı.

Unutma...

Kızgınlığını, şaşkınlığını, gülüşünü, sevişini ve daha birçok hissettirdiğini... *Unutma...* Çünkü senin bıraktığın yerden başlar, onun gidişi. Senin vazgeçtiğin yerden başlar, onun yalnızlığı ve senin unuttuğun yerden başlar, onun yok oluşu.

Saatlerin geçmesi, zamanın akması... Günün, geceye boyanması... Gökyüzünün, yağan kar'a inat katran karasına bulanması... Bir yüreğin, sonsuzluğa uğurlanması... Her şey bir gecede yaşandı ve bitti.

Bir ses yükseldi gecenin kör kuytusunda. Annesini arayan bir ağlayıştı bebekteki. Tek gözyaşı dökmemiş gözleri, acı verdiği kızarıklıkla yer değiştirdi. Ruhu bir anne hissine döküldü. Tüm geçmişi ve geleceği unuttu. O an sadece anneydi.

Yorgun bedeni kalktı yataktan, yarıladığı gecenin karanlığı eşliğinde. Uzaklaştı anılardan ve hayali soluduğu kokudan. Çıplak ayakları, odanın kapısına doğru sürüklenerek adımladı kısacık mesafeyi. Kapıyı sessizce açtığı vakit, daha net gelmeye başladı yavrusunun ağlayan sesi. Adımlarını yan

odaya doğru attıkça, başka sesler karışıyordu ağlayan sese.

"Neden ağlıyor ki acaba? Karnı da tok..."

Kardeşinin çaresiz sesi doldu kulaklarına. Odaya yetişip baktı içeri doğru ve Feride'nin Bahar'ın kucağında ağlayarak debelendiğini gördü. Nehir ise sessizce Ecrin'in kucağında, Feride'yi izliyordu.

Buğra, şaşkınca Feride'yi susturmaya çalışıyordu, ama başarılı olduğu pek söylenemezdi. Çok beklemeden odaya girdi ve Bahar'a yaklaşıp, kucağından Feride'yi aldı. Üçü de şaşkınca kendisine bakarken, o umursamadan Nehir'e döndü. Ecrin'in Nehir'i yere bırakmasıyla, kızının elini tuttu ve kucağında Feride'yle ağır adımlarla odadan çıktı. Arkasından bakanları umursamayacak kadar dalgındı.

Nehir'in attığı küçük adımları sabırla bekledi ve odasına ulaştığında, önce onun girmesini sağladı. Çocukların korkacağını düşündüğü için hızla ışığı açtı ve kucağındaki Feride'yi yatağa doğru uzattı. Odanın içinde küçük adımlarla gezen Nehir'e dokunmadı. Sadece izledi.

Feride'nin susmuş ve uykuya yüz tutmuş gözlerine baktı. "*Emanet.*" dedi içinden. Gözleri Nehir'i tekrar bulduğunda, bu kez fısıldadı.

"Emanet..."

49.
"EY AŞK!"

En karanlık gece bile bulurdu ışığı. Ayşegül'ün karanlığı bitmemişti ama yine de bulmuştu ışığını. Kızlarını.

Önündeki valize birkaç parça eşya daha attı ve fermuarını kapatıp, yavaşça oturdu yatağına. Odasına uzunca baktı. Ne acılar, ne mutluluklar yaşamıştı burada ama nefes almak zor geliyordu artık. Yasaklı bir bahçede gibiydi. Gitmekti tek çözüm.

Şimdi herkes düşünür. Ne vurdumduymaz çıktı bu kız diye. Değil vurdumduymaz...

Acıyı içinde yaşamaktır en zor olanı. Ayşegül, tüm acılarını içine gömdü ve kızları için güldü. Onlar için yeni bir hayata başlamalıydı ve o bunu yaptı. Yeni bir hayatın sayfasını çevirdi. Arslan'sız.

Oturduğu yerden kalktı ve valizleri yataktan aldı. İlk geldiği gün gibi savruluyordu perdeleri rüzgârın eşliğinde. Şimdi giderken de, elveda der gibiydiler. Elinde valizleri, çıkıyordu bir anda girdiği hayattan.

Merdivenleri tek tek indi. Ucunda Arslan'ı bulma umudu yoktu. Olmazdı. Sonuna geldiğinde merdivenlerin, herkes kapıda durmuş onu bekliyordu. Yavaşça birkaç adım attığında onlara doğru, Burak hızla geldi ve elinden valizleri aldı. Eğreti bir gülümsemeyle teşekkür etti. Bakışlarını diğerlerine kaldırdığın da, gitmenin ne denli zor olduğunu yeni fark etti.

"*Arslan da giderken böyle hissetmişti demek...*" diye geçirdi zihni. İlk olarak Buğra'ya döndü. "Buğra, ilk günden itibaren bana abi oldun. Sağol." dediğinde, son zamanlardaki en uzun cümlesini kurmuştu.

"Ayşegül, gitmek zorunda değilsin."

"Yaşamaya devam etmek için, gitmek zorundayım."

"Ne zaman istersen, dönebilirsin. Bunu bil. Araman yeterli, gelip alırım seni."

"Biliyorum, sağol." diyip, sarıldı sıkıca. Buğra'dan ayrılıp, gülümsedi ve yanında duran Burak'a baktı. "Burak. Benim serseri kardeşim." der demez, Burak Ayşegül'e sarıldı. "Yaptığın haksızlık. Ondan sonra sende bizi terk ediyorsun." diye sitem ettiğinde, titreyen sesiyle gözlerinin dolduğu belliydi. Ayşegül'de onun bu haline kayıtsız kalamadı ve ela gözlerini hüzünle doldurdu.

"Bu terk etmek değil. Yaşamak."

Gözleri bu kez Ecrin'i buldu. Hiçbir şey söylemeden sarıldı ona. "Sık sık yanıma uğra. Seni özlerim ben çokça Ecrin." deyip, ayrıldı.

"Bende seni çok özleyeceğim."

Murat'la bakışları karşılaşınca, ona doğru ilerledi bu kez.

"Kısa bir süre oldu belki ama bir ömre bedel bir abisin. Ömrümün sonuna kadar da öyle kalacaksın."

Murat, kardeşine sarılırken yanağında hissettiği ıslaklığa şaşırmadı. Gidişine her ne kadar üzülse dahi, yalnız olmayışı iyi hissettiriyordu. En son durağı ikizi Bahar'dı Ayşegül'ün. Bahar, gözleri çeşme bir şekilde ağlarken, Ayşegül ağlamamaya yeminliydi.

"Beni bırakmayacağını söylemiştin."

"Herkes sözünü tutamıyor Bahar. Bana söz verenler, sözünü tutamadı mesela. Hep gittiler."

"Biz varız."

"Kalbim yok Bahar. Bir insan kalbi olmadan nasıl yaşar? İzin ver, kızlarımla kalbimi yeniden bulayım."

Bahar, hızla Ayşegül'e sarıldı ve kokusunu derince içine çekti. "Sen olmadan nasıl yaşarım ki ben?" diye kulağına fısıldadı Bahar. "Alışırsın. İnsan neye alışmıyor ki?"

"Sürekli geleceğim ben. Seni geri döndürene kadar..."

"Nehir'in tedavisi için geleceğim zaten kısa bir zaman sonra. Sık sık uğrarım yani. Üzülme."

Bahar'dan güç bela ayrıldığında, dönüp hepsine baktı teker teker. Kocaman bir aileyken, Arslan'sız yapayalnız kalmıştı sanki.

Arkasını dönüp evden çıktı ve arabaya doğru ilerledi. Arabanın önünde onu bekleyen babasının yanında durdu. "Gidelim mi?" diye sorulan soruya, "Gidelim." diye cevap verdi. Arabaya bindiği gibi arkadaki kızlarını kontrol etti. Sabahın erken saati olduğu için uykularına devam eden kızlarına gülümsedi. Tekrar önüne döndü ve evin kapısına dizilmiş ailesini gördü. Hepsine el salladı güçsüzce.

Hepsinin gözlerinde hüzün ve gözyaşı vardı. Aralarında Arslan'ı görür gibi oldu. Gülümsüyordu siyah gözleriyle, çatık kaşlı adam. Ona da el salladı, bıraktığı tüm anılarla birlikte.

Bir yol bulmuştu kendisi için. Uzun ama doğru bir yol. Gittikçe sarıldı yaraları ve uzaklaştıkça dindi acıları. Tepeler geçti, ırmaklar aştı. Gönüller verdi ve gönüller aldı. Gün gördü, geceye bulandı ve son durağına erdi. Gönül yorgunluğunu atacağı son durağa...

Arabadan indi yavaşça ve gözlerine sabitlenen mezar taşına yürüdü. Siyah ve donuk mezar taşında gördüğü isme baktı uzunca. Yaklaştı ve eğildi mezarın bir köşesine. Elini

gezindirdi nemli toprağın üzerinde. Geçen günlerde yağan karın etkisi sürüyordu belli ki.

Gözlerinin önünde bir yazma sallandı. Gözlerini kaldırdı babasına ve yazmayı almasını isteyen bakışlarına baktı manasızca. "Bu senin. Annenin yazması." dediğinde, gözleri yeniden yazmayı buldu. Uzattı elini ve yazmayı kavradı. Kokusunu almak isteyerek burnuna yaklaştırdı ve derince bir nefes soludu. Gözleri yeniden mezar taşındaki isme döndü.

"FERİDE."

Annesinin mezarına ilk gelişiydi. Açılan yaraları sarmak adına annesine ihtiyacı vardı. Gözleri, mezar taşı dahi olsa annesini bulmalıydı. Uzunca bir süre sessizlikle izledi mezarı. Belki içinden çok dert döktü, çok acıdan bahsetti ama bir tek o ve annesi bildi.

Gecenin çökmesiyle, köy meydanına geldiler. Köyün muhtarı olduğu belli bir adam karşıladı onları. Adamın Ayşegül'e bakışları oldukça enteresandı. Oldukça tanıdık bir yüze, tereddütle bakmaktaydı.

"Birine çok benziyorsun diyeceğim bacım, ama saçma kalacak fikrim."

"Söyle sen abi, belki de doğru bir fikirdir."

"Feride ablam vardı benim. Köyün öğretmeniydi aynı zamanda. Ona çok benziyorsun." dediğinde, Ayşegül kırık gülümsemesiyle babasına döndü. Şahin, kızına gülümseyerek karşılık verdiğinde, daha ilk gördüğünde tanıdığı Mustafa'ya döndü.

"Annesine benzeyecek tabi Mustafa."

Adamın gözleri şaşkınlıkla aralandı ve Şahin'i süzdü boydan boya. "Şahin abi, sensin." dediğinde, sesine de vurmuştu şaşkınlığı.

"Benim ya Mustafa, Şahin. Ayşegül'de Feride'yle benim kızım."

"Öldü demişlerdi ya senin için." dedi adam Ayşegül'e bakıp. Ayşegül, kendisine hala şaşkınca bakmak da olan adama gülümsedi.

"Bir de Bahar var. Ayşegül'ün ikizi. Gelir o da, tanışırsınız."

"İnşallah, hadi sizi çok tuttum ben. Evinize gitmek istersiniz belli."

"Öyle Mustafa. Evimize gitmek isteriz."

Mustafa'nın gösterdiği yollardan ilerletti arabayı Şahin. Görmeyeli değişmişti köy ve evi bulmasını zorlamıştı. En sonunda evi bulduklarında, rahat bir nefes almışlardı ve eski anılara bulanmıştı zihinleri.

"İşte bu evden çıkmamak için kafa tuttu bana." dedi Şahin, tek katlı ve yıpranmış eve bakan kızına hitaben. Ayşegül, bileğine bağladığı yazmaya baktı ve tekrar eve kaldırdı bakışlarını. Artık onun evi burasıydı. Annesinin eviydi.

"Burada mı başladı her şey?"

"Hayır, ırmakta. O deliydi, ben ondan deli."

Ayşegül, gülümsedi ve dönüp kızlarını almak için arabaya ilerledi. Artık evi burasıydı ve hızla alışmaya bakmalıydı. Kızlarını evin küçük bahçesine bıraktığında, Mustafa ve yanında birkaç kadın geldi.

"Bu evin temizliği uzun sürer dedim, gittim bizim hanımla birkaç komşuyu çağırdım. Feride ablanın öğrencisi hepsi, onun ismini duyunca koşa koşa geldiler."

Ayşegül, bundan sonra birlikte yaşayacağı insanlarla tek tek tanıştı ve elbirliğiyle evi yaşanacak hale getirdiler. Yeni

açtığı sayfa da, ilk cümleleri bulmuştu bile kâğıtları.

***

Karanlık... Göklere uzanan bir tavanı çevreleyen duvarlarda, tek bir ışık vardı. Öyle uzaktı ki, sırf ışık dokunabilsin diye yer değiştirip duruyordu güçsüz bedeni. Yüzünü çeviriyordu aydınlığa, belki umut doğar diye. Ama en çokta 'ela'ları anımsar diye. Unutmak istemiyordu ve ona ela gözleri bir tek ışık anımsatıyordu.

Kim bilir, ne haldeydi? Ya kızları? Sahi, görür müydü bir daha onları?

Son nefesini verecekti bu siyah duvarların arasında. Güçsüzken, daha güçsüz olacaktı. Zaman eritecekti tüm umutları. Unutacaktı herkes onu ve kalacaktı bir başına. Ona verilen bir kuru ekmek ve bir tas suyla yaşayacaktı kalan ömrünü. Eğer haykıracak gücü olsaydı, hiç şüphesiz tek bir isim duyardık ondan.

Ayşegül...

Siyah gözlerinin 'ela'sı... İçinde kaybolduğu benliği... Yüreğini yakan huzuru... Tek nefeslik ömrü... Ahh, hasret kuytuları aşındırarak acı çektirmeye hevesli. Küçük bir zamana biriktirdiği ömrünü kullanmakta, büyük bir acımasızlıkla...

Işık terk etti gözlerini ve telaşa kapıldı yüreği; çünkü gitmişti vurgunu olduğu 'ela'nın tüm tonları. Işıkla birlikte kaybolmuştu. Gece olmuştu.

İçinde bulunduğu dört duvara inat, tek bir köşeye sığdırmıştı bedenini. Küçücük kalmıştı devasa duvarların arasında. Burnuna dolan küf kokusu, midesini bulandırıyordu. Ama alışacaktı.

Kapı açıldı bir anda büyük bir gürültüyle. Kaç gündür gördüğü simalarla karşılaştı yine. Biri elindeki kuru ekmeği getirip bıraktı önüne, diğer ise kenarda duran demir tasa su doldurdu.

"Üşüyorum." dedi fısıltıyla. Önüne ekmek bırakan, tereddütle döndü arkasındaki adama. Diğer adam, başını iki yana salladı.

"Ölecek soğuktan" diye diretti ekmek veren. "İyi, tamam. Bekle ben battaniye getireyim." dedi ve çıktı diğeri. Ekmek veren, merhametli gözleriyle baktı ona. Acıyordu ama elinden bir şey gelmezdi.

"Ben birkaç gün geçsin, sana daha düzgün yiyecekler vermek için konuşacağım. Merak etme sen." diye sessizce mırıldandı. Sesinin duyulmasından korktuğu belliydi.

"Öldüğümü mü sanmışlar?" diye sordu titreyerek, kimi kastettiği belliydi. "Kimsenin o tekneden sağ kurtarılacağına inanmazlar. Maalesef, başka seçenekleri yok."

Gözlerini acıyla yumdu. Ailesinin düştüğü hali düşledi. Büyük acıydı. Büyük bir yıkım...

Diğer adam, elinde battaniyeyle geldi ve battaniyeyi ona atıp çıktı. Ekmek veren adamda yavaşça kalktı ve acıdığı bakışlarla çıktı. Demir kapı aynı gürültüyle kapandı. Yanına anlan battaniyeyi alıp, sıkıca sarındı ve iliklerine kadar üşüyen bedenini ısıtmaya çalıştı. Gözlerini, duvarın en tepesindeki, tek pencereye çevirdi.

Ey Aşk!

Gün olur da, tutarsam ellerini tekrar. Ölüm bile hiç sayılır gözümde. O gün gelene kadar, emanetimdir sana aşkım... Sahip çık!

50.
"EMANET"

5 yıl sonra...

"Baba, ben biraz ırmak kenarına gidiyorum. Kızlara göz kulak olursun değil mi?"

Şahin, okuduğu Çalıkuşu romanından başını kaldırdı ve kızına baktı. Bahçenin bir köşesinde resim yapan torunlarına baktı ve gülümsedi. "Tabi kızım. Sen git biraz hava al."

Ayşegül, başını sallayıp kızlarına bir göz attı ve bahçeden çıktı. Başına sardığı annesinin kırmızı yazmasını düzeltti ve toprağa bulanmasın diye, etek uçlarını hafifçe kaldırdı. Geçtiği tüm yollardan, derin nefesler soluyarak geçti. Gelen baharın ardından, açan güzel çiçeklerin kokusu sarmıştı her yanı. Irmak yoluna girdiğinde, etrafı tomurcuk çiçek açan ağaçlarla dolmuştu. Keyfi biraz olsun yerine gelmişken, gürül gürül akan ırmağın kenarında buldu kendini.

Ayaklarını ırmağa uzatıp, oturdu. Ayaklarına çarpan her bir su seline, keyiflice karşılık verdi. Gözleri akan sulara daldığında, bir çift siyah göz buldu karşısında. Gülümsediği vakit, silindi siyah gözler. Esen rüzgâr, yazması ve saçlarını havalandırıyordu. Ama umursamıyordu.

Saatler mi geçti yoksa yıllar mı? Ayırt edemedi bir türlü. Düşününce saatler gibi geldi, hesaplayınca yıllar. Ayrılığın hesabı tutulur muydu?

Omzuna dokunan elle, titredi ve döndü arkasına. Gözleri, Bahar'ı bulunca gülümsedi. Yerinden kalktı ve sarıldı hızla. Tabi ona engel olan Bahar'ın göbeğine takılmadan edemedi.

"Çok kıskanç senin ki..."

Bahar, kırık bir gülümsemeyle elini karnına götürdü. "Öyle galiba." demekten ileriye gidemedi. Gözleri tekrar buluşunca, Bahar'ın gözlerinde sakladığı sırrı fark etti.

"Bahar, bir sorun yok değil mi? Buğra'yla aranız falan mı kötü? Hem sen gelmezdin çat diye."

"Biz iyiyiz. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum Ayşegül."

"Neyi?" diye sorduğunda, neler döndüğünü oldukça merak etmişti. Bahar'ın bakışları bambaşkaydı. Her bir imayı çıkarabilirdiniz o gözlerden ama Ayşegül, asla bulamazdı o manayı.

"Sana birini getirdiğimi söyleyecektim."

"Arslan mı geldi?" dediğinde, ırmak yoluna baktı ve iki araba buldu karşısında. Arabaların önünde herkes vardı. Buğra, Ecrin, Burak, Murat, Arzu... Ve en sonunda ima ettiği Arslan'a baktı. Ecrin'in elini tutan ufaklığa... Gülümsedi ve Bahar'a döndü. Bahar'ın ağladığını fark ettiğinde, kaşlarını çattı.

"Bahar, korkutma beni."

"Sana başka birini getirdik Ayşegül. Yıllarca beklediğin birini..."

Ayşegül, kanının çekildiğini hissetti. Olmazdı. Gerçe olmasına ihtimal dahi vermezdi. O, yoktu. Bakışlarını korkarak tekrar kalabalığa çevirdi. Herkes birine yol vermek ister gibi açıldı gri arabanın önünden. Derken arabanın arka kapısı açıldı ve biri inmek için ayağını dışarı attı yavaşça.

Ayşegül, donuk bir halde arabadan çıkacak olan kişiyi bekledi. Arabadan inen kişinin sonunda bedeni tam olarak dı-

şarı çıkmıştı. Ayşegül, gördüğü yüze şok bir şekilde bakarken, gözleri hızla dolmuştu. Derin bir nefes almak istedi, alamadı. Bedeni yavaşça döndü, ona doğru adımlar atan bedene.

Dünya silindi ve yok oldu tüm insanlar. Bir tek o vardı. Yalvardı delice içinden. Rüya olmasın istedi. Uyanmasın istedi. Eğer öldüyse, bir daha dönmek istemedi.

Yerde sürünen ayaklar, zoraki adımlarını tamamlamaya çalıştı. Her bir adım, kavuşmaya atılıyordu. Yıllarca ölen iki bedeni, yeniden yaşama çağırıyordu. Unutulmaya yüz tutmuş tüm anıları, tazelemeye yemin ediyordu.

Zoraki adımlar tamamlanmış ve hasretin iz bıraktığı yüzler bir kol mesafesinden daha kısa bir mesafeye hapsolmuştu. Ela, 'siyah'ına kavuşmuştu. Siyah ise 'ela'sına...

Zayıflamışsın adam. Hem de o kadar çok zayıflamışsın ki, tanımam diye korktum. Nerdeydin sen? Bunca yıl, nerdeydin?

Ayşegül'ün gözleri, Arslan'ın titreyen ellerine kaydı. Tekrar bakışlarını kavuşturduğunda, acı çeker gibi bir hali vardı.

Ne yaptılar sana? Nasıl yaptılar?

Arslan, gözlerini Ayşegül'den ayırmazken, titreyen ellerini saklamaya çalıştı. Yıllar sonra onun karşısına böyle çıkmamalıydı.

"Üzülme, küçük kadınım. İyiyim ben. Sen şimdi benim karşımdasın ya, nasıl iyi olmam ben?"

Ayşegül, Arslan'ın ellerini arkaya çekerek saklamaya çalıştığını görünce, aralarındaki kısacık mesafeyi kapattı ve titreyen elleri kendi ellerine hapsetti. Gözlerini Arslan'a kaldırdığında, gözlerinden uzamış sakallarına akan yaşları fark etti.

"Bana döndün, adam." diye fısıldadı. Yanaklarının ıslaklığına aldırmadı. Bugün ağlamalıydı. İçi çıkana kadar ağlamalıydı. Gözünden yaş tükenene kadar ağlamalıydı.

"Döndüm."

Ayşegül, bir elini kaldırıp Arslan'ın sakallı yanağını okşadı ve gülümsedi. "Seni çok özledim. Ne olur bana bunun hayal olmadığını söyle; çünkü bir anda kaybolacaksın diye ödüm kopuyor."

"Rüya değil, hayal hiç değil. Ben buradayım. Senin yanında."

Arslan'ın güçsüz sesi, bastırmıştı tüm sesleri. Ayşegül, dayanamayıp sarıldı boynuna Arslan'ın. O ise titreyen elleriyle sardı, Ayşegül'ün ince belini.

"Nerdeydin bunca zaman?" diye sordu, Arslan'ın kulağına fısıldayarak Ayşegül.

"Karanlığın ortasında." diye cevap verdi, Ayşegül'ün kokusunu içine çekerek Arslan.

Arslan'ın dediği gibi tam bir karanlıktı zaman. Nehir'in babası Cemal Bey'in dinmeyen öfkesiydi, karanlığa çeken Arslan'ı. O gün Arslan tekneye bindiğinde, New York'ta tanıştığı arkadaşının oyununa gelmişti. Arkadaşı Cemal Bey'in talimatıyla Arslan'ı bayıltıp, başka bir tekneye geçirmişti ve bulundukları teknenin de patlamasını sağlamıştı. Herkes o teknede onların öldüğünü sanırken, Arslan şehirden uzak bir çiftlikte karanlığa hapsoldu. Arkadaşı ise kimlik değiştirip başka bir ülkeye kaçtı.

Yıllarca bulunduğu yerden bir kez bile çıkamadı Arslan. En sonunda Cemal Bey'in ölümüyle, ona ekmek veren adam korkusunu yenmiş ve polisi aramıştı. Bunu hasta evladı için yaptığını anlatmış, Arslan'dan özür dilemişti. Arslan,

onun kendisine yaptığı yardımlardan dolayı onu affetmiş ve şikâyetçi olmamıştı. Belki de o olmasa, gerçekten ölecekti. Hemen ardından Buğra'ya ulaşılmış ve Arslan tekrar ailesine kavuşmuştu. Tüm yıllar, bir kinin alevinde heba olup gitmişti. Kim ne kazandı diye sorulacak olursa; Kimse bir şey kazanmadı. Herkes kaybetti ama kimse kazanmadı. Kin, kimseye bir şey kazandırmaz.

***

Nikâh masasında beyaz gelinliği ve mavi güllerden oluşan gelin demetiyle oturuyordu. Yanındaki adamın, yaklaşık beş dakika sonra yeniden karısı olacaktı. Bu yüreğine tarif edilmez bir mutluluk bahşediyordu.

Bakışlarını yan tarafına çevirdi ve siyah gözlerle karşılaştı. Siyahın en koyu tonu olan gözler, ona sonsuz huzur vaat ediyordu. Girdabına sürüklendi o siyah gözlerin. Kaybetti tüm algısını.

Gözleri, adamın yüzünde tek hareket eden noktaya indi. Dudaklarına. Hareket ettiğini anladığında, *"Ayşegül."* dediğini algılayabilmişti. Kulakları duyma yeteneğini kazandığında, adamın o sevdiği gür sesini duydu.

"Ayşegül, memur bey sana soruyor."

Ayşegül, utanarak memur beye döndü. "Özür dilerim. Bir daha sorar mısınız?" diye sorduğunda, memur gülümsemişti.

"Ayşegül Kahraman, Arslan Kahraman'ı bir kez daha eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Ayşegül, gözlerini önünde oturan davetlilere çevirdi. İki küçük kızı üzerindeki tatlı gelinlikleriyle, gülümsüyorlardı. Kardeşlerinin gözleri dopdolu, mutlulukla izliyorlardı onları.

Daha sonra yanındaki adama döndü ve 'ela'nın 'siyah'larına baktı. "Evet." dedi sakince. Arslan'ın eli, elini hafifçe sıktı ve gülümsedi.

"Arslan Kahraman, Ayşegül Kahraman'ı bir kez daha eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Arslan, Ayşegül'ün gözlerine yemin eder gibi baktı. "Evet." dediğinde sakince, tüm bahçe alkıştan yıkılmıştı ama o, siyahlarını 'ela'sından bir an olsun çekmemişti. Bakışının her saniyesi yeminlere adanmıştı.

"Bende belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi bir kez daha karı koca ilan ediyorum." diyen memurun sesiyle ayaklandılar. Arslan, Ayşegül'ün alnına dudaklarıyla bir yemin daha mühürledi ve gözlerini gözlerine dikti.

"Emanet, neydi biliyor musun Ayşegül?"

"Neydi?"

"Emanet, aşktı... Ve sen o emaneti yüreğinin en güzel köşesinde yıllarca sakladın, küçük kadınım."

"Sakladım, adam. Hiç kimsenin ulaşamayacağı kadar derine sakladım."

"Emanetimi geri ver Ayşegül. Aşkı geri ver ki seni aşka bulayayım. Aşkı geri ver ki ömrümce yüreğimde taşıyayım. Emanetimi geri ver ki yeniden, yeniden 'ela'nın 'siyah'ı olabileyim."

Sonlar, kimsenin bilmediği hikâyelerin, asıl başlangıcıdır.

Ela'nın Siyah'ı

Ayşegül KALAY

Emanet

Aklın reddettiği, kalbin ise delice istediği bir aşkın kapısındaydı Ela ve Siyah... Çaresizliklerin onları getirdiği konuma şaşırdı ikisi de. Yola çıktıklarındaki asıl emanet ile şimdiki emanet tamamen farklıydı.

"Emanet neydi, biliyor musun Ela?" diye sordu Siyah.

"Neydi?" dedi Ela, merakla.

"Emanet, aşktı... Ve sen o emaneti, yüreğinin en güzel köşesinde yıllarca sakladın" diye cevap verdi Siyah.

...ladım" dedi Ela ve devam etti. "Hiç kimsenin ...aşamayacağı kadar derine sakladım"

Siyah, Ela'ya karışa... ve döktü içindekileri...

"Aşkı geri ver Ela. Aşkı geri ver ki, seni aşka bulayayım. Aşkı geri ver ki, ömrümce yüreğimde taşıyayım. Emanet'imi geri ver ki, yeniden Ela'nın Siyah'ı olayım"

kitapmatik

SALON yayınları
salonyayinlari
salonyayinlari
ISBN 978-605-9831-72-7
9 786059 831727